

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

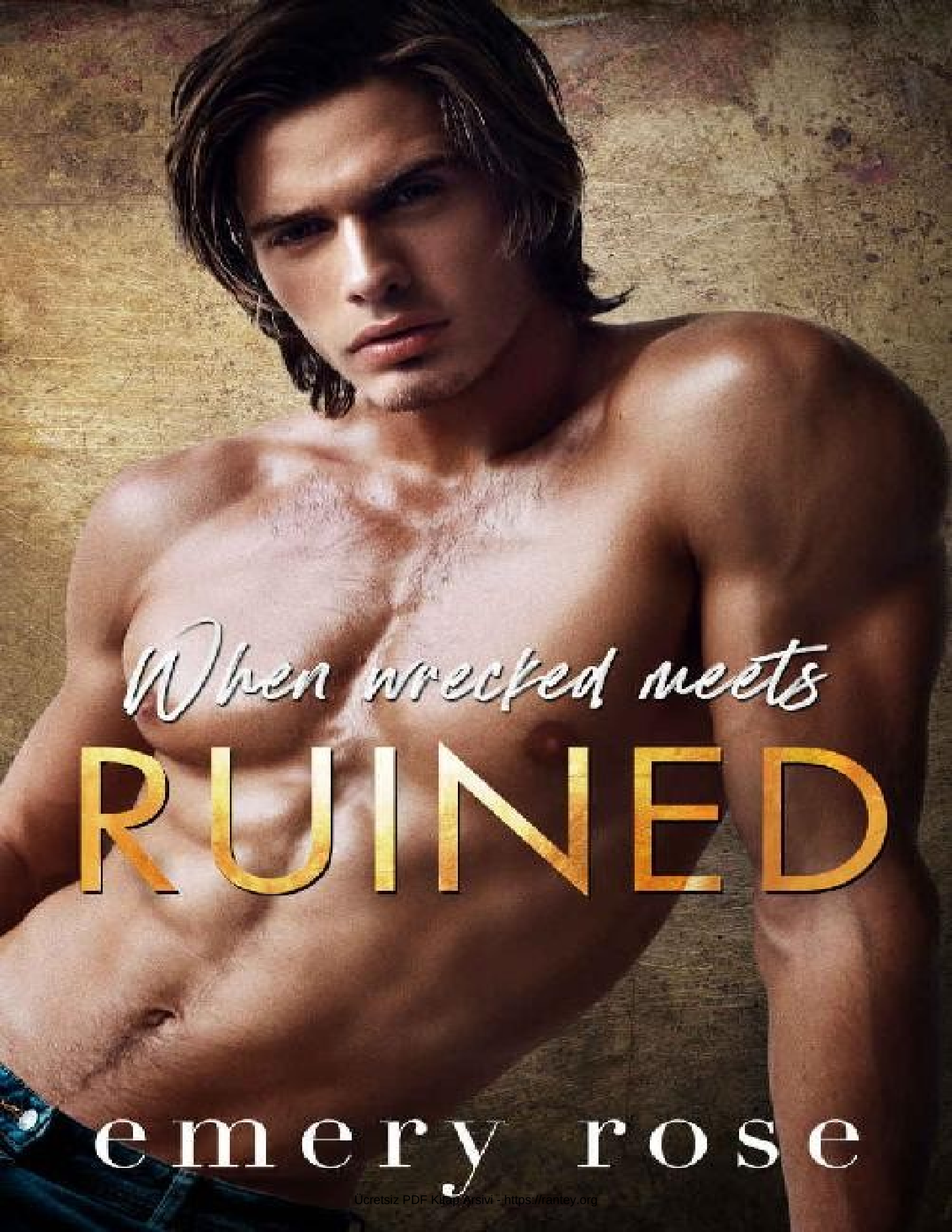
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When wrecked meets

RUINED

emery rose

ENKAZ HARABEYLE BULUŞTUĞUNDA

EMERY ROSE

Copyright © 2022 by EMERY ROSE

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson at Lori Jackson Designs

Fotoğrafçı: Marq Mendez

Editörler: Jennifer Mirabelli ve Ellie McLove, My Brother's Editor

*Dışarıda kalanlar, ait olmadıklarını hissedener ve
altından hiçbir şeyin kalmayacağına inananlar, bu kitap
sizin için.*

Kendime sürekli yalan söylüyorum. Ama kendime hiç inanmıyorum.

S.E. HINTON, *DIŞARIDAKİLER*

İÇİNDEKİLER

OYUN LİSTESİ

Bölüm I

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8

Bölüm II

- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32

Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43

Bölüm III

Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55

Bölüm IV

Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63

Sonsöz Epilog

Yazardan Bir Not

Ayrıca yazan: EMERY

ROSE Teşekkür Yazar

Hakkında

OYUN LİSTESİ

"Little Did I Know" - Julia Michaels
"Cool Girl" - Tove Lo
"Deep End" - Holly Humberstone
"Bulletproof Heart" - My Chemical Romance
"It's You" - Ali Gatie
"Worst Girl" - Amy Shark, Allday
"Don't Forget About Me" - CLOVES
"The Story Never Ends" - Lauv
"Always Been You" - Jessie Murph
"Way Back Home" - SHAUN, Conor Maynard
"Lover" - Taylor Swift

BÖLÜM 1

BİRİNCİ BÖLÜM

Evie

BUNU YAPMAK İSTEMEDİM. BEN HIRSIZ DEĞİLDİM. AMA ANNEM
Bana başka seçenek bırakmadı.

Beş dakika önce, onun arka lambalarının yolda kayboluşunu izlemiştim. Tipik Veronica Bellamy hamlesi, on altı yaşındaki kızını pis işleri yapması için gönderiyor ve beni toz içinde bırakıyordu.

Dört yüz dolara ihtiyacımız vardı, yoksa elektriğimizi keseceklerdi. Bu saatte Wade'in garajında olmamın tek sebebi buydu. Her zaman paraya ihtiyacımız vardı. Çoğu ay zar zor geçiniyorduk.

Ama bu gece, bunun kolay olacağını düşündüm. Tek yapmam gereken Wade'in ofisinin kilidini açmak, parayı almak ve temiz bir kaçış yapmaktı. Çocuk oyuncağı.

Wade'in burada olmaması gerekiyordu. *Kimsenin* burada olmaması gerekiyordu.

Ayak sesleri kapının dışında durduğunda elim havada donup kaldım. Nefesimi tutup dinledim, kalbimin gümbürtüsünden onların alçak seslerini duymaya çalıştım.

"Polislerle başımın derde girmesine gerek yok."

"Polisler değil. Arkada kal. Ben hallederim."

Bir korku patlaması uzuvlarımı ele geçirdi ve beni olduğum yere mıhladı. Boynumu riske atmaya gerçekten değer miydi? Wren'in yüzü gözlerimin önünden geçti. Benim tatlı, değerli Wren'im. Yaptığım her şey onun içindi. Derin bir nefes alarak korkularımı bir kenara ittim ve parayı kaptım.

Teknik olarak hırsızlık yapmıyordum. Wade'in bize borcu vardı.

Parayı cebime attım ve arkamdaki betonda ağır ayak sesleri yankılanırken kapıya doğru fırladım. Sesleri yakındı. Çok yakın. Elimi kapı koluna doladım ve çevirmeye başladım.

"Buraya gel!" Bir el kapüşonumun arkasından tuttu ve sertçe çekerek beni kapıdan uzaklaştırdı.

"Bırak beni." Kurtulmak için mücadele ettim ama kumaşı boynuma daha sıkı doladı ve beni eşofmanımın kapüşonundan tutarak garaja sürükledi. Fermuar derimi kesti ve nefes borumu ezerek ciğerlerimdeki havayı boğdu.

Ellerini pençeledim ve avuçlarımdan kurtulmaya çalıştım. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandı Wade.

Beni döndürdü ve dişlerimi takırdacak ve çenemi kapatacak kadar büyük bir güçle beni bir çekici kamyonu çarptı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sol gözü seğirmeye devam etti. Wade'in çılgın gözleri vardı.

İnce ayar yapıyordu. Bu alışılmadık bir şey değildi. Wade bir meth kafasıydı. Şehirdeki en büyük pislikti. Tabii ki annem çocuk sahibi olmak için onu seçmişti.

Onu itmeye çalıştım. Beni metale sabitledi ve dizini kalçalarımın arasına sıkıştırdı.

"Bırakın beni," diye homurdandım.

Parmağını bana doğru sapladı. "Benden çalabileceğini ve bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Çenemi kaldırdım ve pisliğin seğiren gözleriyle karşılaştım. "Borcun olan çocuk nafakası nerede-"

"Kapa çeneni," diye kükredi. Burnu elmacık kemiğime çarptı ve başım geriye savrularak metale çarptı.

Allah kahretsin. *Bu acıttı.*

Görüşüm bulanıklaştı ve gözümün önünde yıldızlar uçuştı. Dişlerimi sıkarak dilimi kaplayan kanın metalik tadını aldım ve baş dönmesini engellemek için birkaç derin nefes aldım.

"Tıpkı annen gibi yalancı, hırsız bir fahişeden başka bir şey değilsin."

Anneme *hiç* benzemiyordum ve asla da benzemeyecektim.

"Bırak beni," diye homurdandım, boş yere onu itmeye çalışıyordum.

Yardım için ılık atsam da bir ie yaramazdı. Kimse beni duymazdı.

Hayatta kalmak bir yetenektir ve bol bol pratik yapmıştım.

Tırnaklarımla kolunu tırmaladım ve yüzüne ulaşmaya çalıştım. Elini boğazıma doladı, yüzü alaycı bir ifadeye büründü.

"Sana bir ders verilmesi gerekiyor," diye hırladı.

Bakışları bedenimin üzerinde gezindi, dudaklarını yalarken gözleri karardı. Safra boğazıma doğru ilerledi ve yaktı. Wade benim üzerimde hiçbir şey denememişti ama bu denemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Annemin pislik erkek arkadaşlarından kaçmayı ve saklanmayı kk yaşta öğrenmiştim.

Wade benden bir parça bile alamayacaktı. Ama planımı uygulamak için biraz alana ihtiyaım vardı.

Taktik değiştirerek, "Ne yapacaksın, Wade?" diye alay ettim. Cebimdeki gizli silah beni daha cesur yaptı.

Koyu renk gözleri ne yapabileceğini hayal eder gibi üzerimde gezindi, sonra bir adım geri çekildi, ihtiyaım olanı yapabilmem için bana biraz alan bırakacak kadar.

şimdi benim şansımıdır.

Omuzlarından tuttum ve taşaklarına olabildiğince sert bir şekilde vurdum.

Homurdanarak iki büklüm oldu. "Seni kk orospu," diye homurdandı.

Başını kaldırdığında, bir düğmeye basarak işini bitirdim.

"*Orospu ocuğu*." Kr krne bana doğru hamle yaptı, biber gazından dolayı yüzünden yaşlar akıyordu.

Ulaşamayacağı bir yere eğilerek kapıya doğru koşmaya başladım, Wade "Clay!" diye bağırmadan önce ancak birkaç adım gidebildim. Yakala onu!"

Lanet olsun. Clay'in ayak sesleri arkamda gmbrdedi.

Bakışlarım duvara dayalı raflardaki aletlere kaydı. Titreyen bir elle bir levye kaptım ve

Clay beni arkadan boğmaya çalışırken parmaklarımın arasına aldım.

İki elimle metali sararak kaburgalarına doğru ittim. Bir homurtuyla kolu gevşedi. Elinden kurtuldum ve koşmaya başladım.

Nefes nefese omuz boyunca koşarken ayaklarımın altındaki çakıllar kayıyordu. Kalbim göğsümü yumruklayarak dışarı çıkmaya çalışıyordu ve adrenalin damarlarımda dalgalanıyordu.

Virajı döndüğümde, arkamdan gelen farlar iki şeritli otoyolu ve çorak tarlaları aydınlattı. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış Clay'in direksiyonda olduğunu doğruladı.

Sağa daldım, korkulukların üzerinden atladım ve dizlerimin üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya çalışarak, Clay'in kamyoneti soldan tarlaya doğru hızla ilerlerken, tarlayı geçip bir tepeye tırmandım.

Ancak tepedeki kayalara ulaştığımda nefes almak için durdum. Clay'in kamyoneti asla başaramazdı ve beni yürüyerek takip edemeyecek kadar şişman ve tembeldi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" diye bağırdı.

Boş bir tehdit. Clay yarına kadar beni unuttur.

Orta parmağımı kaldırdım ve başımın üzerinde onun görebileceği şekilde salladım. "Siktir git!"

Çılgınca gülerek eve doğru yola çıktım, adrenalinin etkisiyle kollarım bacaklarım titriyordu. Buradan üç mil ötede, tarlanın karşısında, kırık hayaller mezarlığının hemen ötesinde, terk edilmiş demiryolu raylarının diğer tarafındaydı.

Oraya neden kırık hayaller mezarlığı dediğimi bilmiyorum ama hep öyle derdim. Çocukken orada takılırdım. Wren doğmadan önce. Annemin pislik erkek arkadaşlarından birinden kaçmak istediğimde.

Levyeyi bumerang gibi tepeye fırlattım ve tel örgülere tırmandım. Diğer taraftan aşağıya inerken, iki ayağımın üzerine düştüm, yılların deneyimiyle bir kaplan gibi çömelmişim,

ve ayağa fırladım. Sonra çitlere yaslandım ve hızla atan nabzımı sakinleştirmek için derin nefesler aldım.

Çoğu liseli Cumartesi gecesi dışarıda parti yapıyordu. Peki ben ne yapıyordum? Lokantada sekiz saatlik bir vardiyada çalıştıktan sonra dört yüz dolar için kendimi riske atıyordum. Cebimden parayı çıkardım ve saydım.

Yüz seksen dolar eksik. Hayatımı sikeyim.

Eşofmanımın kapüşonunu kafama geçirdim, levyeyi aldım ve yıkık dökük arabaların çürüyen cesetlerinin arasından geçtim. Başka bir hayatta havalı olması gereken 1950'lerin Chevy Impala'sının yanında durdum.

Bu araba kendimi bildim bileli buradaydı. Paslanmış ve bozulmuştu. Gövdesi akordeon gibi buruşmuştu.

Çocukken direksiyonun başına oturur ve bu benim kaçış arabammış gibi davranırdım. Gözlerimi kapatır ve dikiz aynamda bu şehri, bu *hayatı* terk ederken saçlarımdaki rüzgarı ve yüzümdeki güneşi hayal ederdim.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Nefesimi tuttum ve dinledim. Arkamdan ayak sesleri geliyordu, gittikçe yaklaşıyordu.

Döndüm ve levyeyi kaldırdım, vurmaya hazırlandım. Yüzünü net olarak göremiyordum. Eşofmanımın kapüşonu başını örtüyordu. Ama iriydi. Geniş omuzlu. Uzun boyluydu. Ona karşı hiç şansım yoktu. "Biraz daha yaklaşırsan taşaklarını şişleyip mangala atarım."

Güldü, hem çocuksu hem de silahsızlandırıcı alçak bir sesle. Pislik herif bana *gölüyordu*.

Merakla bana bakarak şişeden bir yudum aldı. Elini uzattı ve sonra dudakları sanki tüm bu durumu eğlenceli buluyormuş gibi bir gülümsemeye dönüştü. Mesafesini koruması yönündeki emrime açıkça karşı gelerek bir adım daha yaklaştı. Bakışlarım elindeki beyzbol sopasına kaydı.

Savaş ya da kaç. Bir gece için yeterince kaçmıştım, bu yüzden yerimi korudum. Ama bu benimle uğraşması için bir davet değildi. "Ciddiyim. Dene beni, pislik," diye uyardım. "Son adamı görmelisin. Yürüyemiyor bile."

"Ahh. Canımı yakma," dedi falsetto bir sesle, kolunun arkasına saklanıyormuş gibi yaparak. Ukala. "Yani..." Kolunu indirdi ve etrafına bakındı. "Cesetleri nereye gömdünüz?"

"Ben kimseyi öldürmedim. Henüz," diye ekledim. Silahımı indirdim ama her ihtimale karşı sıkıca tutmaya devam ettim.

Dolunayın ışığında yüzümü inceledi ve bir şey anlamış gibi yavaşça başını salladı. "Sen olduğunu düşünmüştüm. İngilizce dersime giriyorsun. Cebir de." Yaklaştı ve yüzünü görebilmem için kapüşonunu geriye itti. Yüksek elmacık kemikleri. Uzun, açık kahverengi saçları yakasına degecek kadar dağınıktı. Dolgun dudakları ve gülümsediğinde parlayan beyaz dişleri.

Ukala. Kibirli. Muhteşem. Fark ettiğimden değil.

"Aslında, cebirde tam önümde oturuyorsun."

Nasıl unutabilirim ki? Koltuğumun arkasını ayak dayama yeri olarak kullandı. "Şanslıyım," diye kestirip attım.

"Çoğu kız öyle düşünürdü."

"Ben çoğu kız değilim."

"Evet, anladım. Çoğu kız bir erkekle tanıştıktan on dakika sonra onu bıçaklamaz. Ama senin iyiliğin için, umarım kurşun zehirlenmesinden ölmem. Ölümümün senin vicdanını sızlatmasını istemem."

"Vicdanım temiz olacak. Kalemimi çalmaya çalışmanın bedeli bu."

"Uğruna cinayet işleyecek kadar değerli olduğunu fark etmemiştim."

Dört gün önce sınıfa çalımla girmiş ve arkamdaki boş koltuğa giderken bana göz kırpmıştı. Sanırım bayılmamı bekliyordu. Ben bayılmadım ama birçok kız bayıldı. Öğle yemeğine kadar herkes onun hakkında konuşuyordu. Kimse bilmiyordu. onun hikaye, ama o asla durdu herhangi biri gelen

dedikodu ve söylentiler yayıyorlardı. Ne de olsa lisedeydik.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Cevap vermek yerine bana şişeyi uzattı. "Biraz rahatlatır."

Bir adım geri çekildim ve şişeye zehirli bir yılanı bakar gibi baktım. "Ben iyiyim."

"Sen öyle diyorsan." Viskiye su gibi içti ama sarhoş olup olmadığını anlayamadım. "Eğer hurda metal arıyorsan, hepsi temizlendi." Beyzbol sopasını Impala'nın tavanına vurdu. Araba sadece bir kabuktu, lastikleri, motoru ya da camları yoktu ama ben o arabayı seviyordum. "Yazık. Güzel bir araba olabilirdi. Ama evet, burada değerli bir şey yok."

Muhtemelen arabaları soyup parçalarını satan çocuklardan biriydi. "Madem değerli bir şey yok, neden buradasın?"

"Buraya hiçbir şeyi kurtarmaya gelmedim."

Onu tanıımıyordum bile, ama bu beni şaşırtmadı. Bir şeyleri kurtarmaktansa berbat etmeye daha yatkın görünüyordu. Ne demek istediğini kanıtlamak için açıklığa çıktı, şişeyi havaya fırlattı ve sopayı savurdu.

Güm. Tam ortasına çarptı ve paramparça oldu. Cam parçaları yağdı gelen ve Gökyüzü, ve Biz durdu geri için İzle ve sanki bir meteor yağmuruymuş gibi.

"Devam et." Bana sopayı uzattı. "Bir şeylere vur. Bu seni daha iyi hissettirir."

"Sopana ihtiyacım yok." Tercih ettiğim silahımı kaldırdım. "Benim de bir şeye vurmama gerek yok."

Yürümeye başladım. Botlarımın altında ölü yapraklar ve cam kırıkları çıtırdıyordu ve titreyerek kapüşonuma gömüldüm. Ocak ayıydı ve sıcaklık bu gece otuzlara düşmüştü. Bu da evimin buz gibi olacağı anlamına geliyordu.

"Neden elinde levyeyle dolaşıyorsun?" diye sordu, benimle aynı hizaya gelerek.

"Çünkü silahım yok."

Yassılaştı, kirli metalden bir dağın etrafından dolanıp engebeli zeminde ve budaklı köklerin üzerinde yolumuzu bulurken bana yan gözle baktı.

Burası geceleri ürkütücüydü. Yine de ay ışığının çıplak ağaçlara gümüşü bir parıltı vermesiyle serin de sayılırdı. Gökyüzüne uzanan iskelet eller gibi görünüyorlardı.

"Kimden kaçyorsun?"

"Burayı nasıl buldun?" Ben de karşı çıktım.

"Demiryolu raylarını takip et." Terk edilmiş rayları işaret etti, biz de oraya doğru gidiyorduk. Ben eve gidiyordum ama onun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı," dedi. "Bir şeyler düşünmek için bir yer."

Ona şöyle bir baktım. "Sen de hurdalığın düşünmek için en iyi yer olduğunu mu sandın?"

Omuz silkti ve sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi içten içe güldü. "Bilmiyorum. Belki de evimi özledimdir."

"Hurdalık sana evini mi hatırlatıyor?" "Sanırım öyle."

Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra merakım beni ele geçirdi. "Yüzüne ne oldu?" Sınıfa girdiğinde ilk fark ettiğim şey buydu. Morarmış göz. Yarık dudak. Sağ kaşının üstünde kızgın bir yara. Elmacık kemiğindeki morluk. Gözden kaçırmak zordu. *Onu gözden kaçırmak zordu.*

Elini çenesinin üzerinde gezdirerek dikkatimi yontulmuş çene çizgisine çekti. "Bir kamyoncuya otostop çektim. Telsizden benim eşkalime uyan bir adamın başka bir kamyoncunun cüzdanını çaldığını söyledi. Sanırım bana bir ders vermesi gerektiğini düşündü."

"Sen miydin?" Ama cevabı zaten biliyordum.

"Birkaç gündür bir şey yememiştim ve acıkmıştım." Omuz silkti, sesi en ufak bir özür diler gibi çıkmıyordu. "Yani evet, bendim."

Ona nereli olduğunu ve neden burada, sadece bu hurdalıkta değil, Cypress Springs, Teksas'ta olduğunu sormak istedim. Buralardan olmadığı belliydi. Güneyli aksanı yoktu. Ama ona çok soru sorarsam, karşılık vermemi beklerdi. İşler böyle yürüyordu. Ve ben hayatım hakkında konuşmak istemiyordum. Onunla değil. Hiç kimseyle.

Evde yaşadığım saçmalıkların yarısını en iyi arkadaşıma bile anlatmadım. Quinn benden farklı bir dünyada yaşıyordu. Zengindi, onu seven ve koruyan iki ebeveyni ve üç erkek kardeşi vardı. Bana acımasını ya da yardım teklif etmesini istemiyordum. Tek istediğim karşılık beklemeden benimle arkadaş olmasıydı.

Raylara ulaştığımızda, çitteki dar bir açıklıktan kaydım. Tek bir akıcı hareketle tepeden atladı. Çevik. Zarif. O vücutta çok fazla ham güç vardı. On altı yaşında bir çocuktan çok bir erkeğe benziyordu.

İçimde kötü şeylerden kaçmaya alışkın olduğuna dair bir his vardı. Belki o da benim gibi hayatı boyunca bunu yapmıştı.

Tepeden aşağıya inerken eli uzandı ve kolumu tuttu, gevşek çakılda ayağımı kaybettiğimde beni sabitledi.

"Dikkatli ol," dedi, sesi alçaktı. İri, güçlü eli hâlâ kolumun üst kısmını sarıyordu ve dokunuşunun sıcaklığını kapüşonumun kalın kumaşından bile hissedebiliyordum.

Boğazımı temizledim. "Ben iyiyim."

Beni bırakmak yerine daha da yaklaştırdı. Belki de ayaklarım kendiliğinden hareket etmişti çünkü şimdi tam önümde duruyordu, bantlanmış yüksek topuklarının uçları hırpalanmış savaş botlarımin parmak uçlarını öpüyordu. O kadar yakındı ki nefes aldığımda kokusunu içime çektim. Nefesindeki viskiyi. Sabun, sedir ağacı ve selvinin temiz kokusu mu?

Tek bildiğim, onu olması gerekenden daha çok sevdiğimdi.

Bakışları üzerimde gezindi, gözlerimden ağzıma kaydı ve orada bir süre kaldı. Gözlerimiz buluştuğunda uzandı, saçlarımdan bir tutamı parmaklarına doladı ve çekiştirdi. İpeksi teller parmaklarının arasından su gibi kaydı ve sanki hiç olmamış gibi ellerini cebine soktu.

Ayaklarım evin yolunu yaralamış olması gerekirken hâlâ olduğum yerde sabit duruyordu. Sonunda aklım başıma geldi ve bir adım geri attım. "Gitmem gerekiyor."

"Seninle yürümemi istiyorsun-"

"Hayır," dedim çabucak. "Ben iyi olacağım."

Gözlerini kısarak uzaklara baktı, belki de nereye gittiğimi ve orada ne gibi tehlikeler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Buradan evimi görebiliyordum ama nerede yaşadığımı bilmesini istemiyordum. Ya da nasıl yaşadığımı.

Belki de bunu hissetti çünkü daha fazla zorlamadan yavaşça başını salladı. "Evet. Tamam. Tamam. Pazartesi görüşürüz, Evie Bellamy." Ellerini kapüşonunun ceplerine sokarak kasıla kasıla uzaklaştı. Sonra yüzünü bana döndü ve göz kırparak dolunayın ışığı altında rayların ortasından geriye doğru yürüdü.

Rayların üzerinden geçip diğer taraftaki tepeye tırmanmadan önce küçülüp bir sonraki virajda gözden kaybolana kadar onu izledim.

Arka bahçemde yürürken, kolumdaki elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Ridge McCallister. Adı buydu. Noel gibi kokuyordu. Bir rüya gibi hissettiriyordu.

Ama onun bela olduğunu biliyordum. Onu zaten iş başında görmüştüm.

Bir göz kırpma ve gülümseme ile çoğu kızı emrine amade ederdi.

Çoğu kız gibi değildim.

İKİNCİ BÖLÜM

Ridge

UYANDIĞIMDA KAPIYA VURULUYORDU VE BİR MATKAP VARDI.

kafatasımı dövüyordu. Bir iniltiyle, sabah ışığını engellemek için yastığı başımın üzerine çektim.

"Ridge!" Brody gürledi. "Kaldır kışını yataktan."

"Siktir git."

Kapı patlayarak açıldı ve duvardan sekti. Saniyeler sonra Brody yastığı yerinden söktü ve odanın diğer ucuna fırlattı. "Kalk. Giyin. Ve benimle mutfakta buluş."

Yerden kıyafetlerimi aldı ve bana fırlattı.

"Bugün Cumartesi sabahı," diye mırıldandım. "Güzellik uykusuna ihtiyacım var."

"Bunu bir şişe tekila ve lanet kamyonetimi çalmadan önce düşünmeliydin."

"İçki stoğunuz azalıyor. Stok yapmalısınız." Geçen hafta hurdalığa gitmek için bir şişe viski çalmıştım. Bu hafta tekilaydı.

Ellerini uzun, kirli sarı saçlarının arasından geçirip başının arkasını tuttu ve boğazından öfkeli bir hırıltı yükseldi. "Senin derdin ne be?"

Cevap her şeydi. Tüm akşamdan kalmaların anasını yaşıyordum ve dün gece ne olduğunu sadece belli belirsiz hatırlıyordum. Bir parti. Biraz ot. Jose Cuervo. Beni mekanik bir boğa gibi sürmek isteyen bir sarışın.

Onun sözleri, benim değil.

"İçki içip araba kullanmanın akıllıca olduğunu mu sanıyorsun? Sonun bir ağaca sarılmak olabilirdi. Ya da daha kötüsü. Başka birini öldürebilirdin. Bununla yaşayabileceğini mi sanıyorsun?"

Oraya gitmiştim. Yaptım. Bir araba ile değil. Ama tetiği kendim çekmiş kadar sorumluydum. Ve hayır, bununla yaşayamazdım.

Rüyalarım musallat oldu ve beni soğuk terler içinde, kalbim küt küt atarak ve kafamın içinde bir yük treni koşarken uyandırdı. Bazen nefes bile alamıyordum.

"Yaptıklarını düşünmelisin, Ridge."

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve zonklayan şakaklarımı ovuşturdum. "Birinin babası gibi konuşuyorsun."

"Ben birinin babasıyım."

"Doğru. Noah. Kuzeninin karısını hamile bıraktın, değil mi?" Başımı salladım ve kısık bir ıslık çaldım. "İşte bu berbat bir aile saçmalığı. Ne kadar alçalabilirsin?"

Çenesini sıkarak bana ters ters baktı. "Sana bunları aldım." Botlar bir gümbürtüyle yere düştü. İş botları. Tıpkı onunki gibi ama yepyeni.

"Ben Teksaslı değilim," diye alay ettim. Benim aksime Brody Teksas'ta doğmuş ve büyümüştü. Gördüğüm kadarıyla buraya ait olmadığımı zaten biliyordum. Soluk güllü duvar kâğıtları ve sayvanlı yatağın üzerindeki işlemeli yorganıyla yaşlı bir ninenin dekore ettiği gibi görünen bu yatak odasına değil. Ve göz alabildiğine uzanan atlar ve tarlalardan başka bir şeyin olmadığı bu çiftlikte de değil. Başka bir deyişle, hiçbir yerin ortasında. "Onları giymeyeceğim."

"Kesinlikle yapacaksın. Senin için birkaç özel işim var. Beş dakikan var." Parmağını bana sapladı. "Beni bekletme."

Bu sözlerle kapıdan çıkıp gitti ve ben de uyumaya devam edersem ne yapacağını sorma zahmetine girmedim. Kapıyı çarparak kapattım ve giyindim, bir yandan da ona borçlu olduğumun bilincindeydim.

İki hafta önce, onun hayatına habersizce girmiştım. Beni eşek sudan gelinceye kadar döven ve yolun kenarına atan bir kamyoncuyla yolculuk ettikten sonra polisler beni aldı. Kardeşim gelip beni karakoldan aldığı anda ilk kez karşılaşmıştık. O günden önce varlığımdan bile haberi yoktu.

Brody beni yanına aldı çünkü gidecek başka yerim yoktu, ama benim saçmalıklarımın bıkması an meselesiydi.

ve kışına tekme bastı.

Bu bir "eğer" meselesi değildi. Bu bir zaman meselesiydi.

Kardeşim benden on altı yaş büyüktü ve gördüğüm kadarıyla o da benden daha iyi durumda değildi. İhtiyacı olan son şey ek bir yükü.

Ama şimdilik başımı sokacak bir evim ve masamda yemeğim vardı. Chicago, West Englewood'da sahip olduğumdan çok daha fazlası.

Dişlerimi fırçalayıp yüzüme soğuk su çarptıktan sonra pastırma kokusunu takip ederek merdivenlerden çiftlik evinin mutfağına indim ve Brody'yi ocağın başında buldum.

"Otur ve yemeğini ye." Brody ellerime bir tabak yemek ve bir bardak portakal suyu tutuşturdu. "Enerjiye ihtiyacın olacak."

"Hey, Ridge Amca." Noah adadan bana el salladı.

Ridge *Amca*. Artık bir amcaydım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim geniş bir ailem olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yanına oturduğumda "Başın belaya mı girdi?" diye sordu.

Noah, aynı uzun kirli sarı saçlarıyla Brody'nin mini-me'ine benziyordu. O da Brody gibi kokuyordu. At ve deri.

"Hayır. Sorun değil."

Bana yan gözle baktı. "Tamam. Ama sana yardım etmemi istersen, haber ver yeter."

Altı yaşında bir çocuğun bana nasıl yardım edebileceğinden emin değilim ama önemli olan düşünce. "Teşekkürler, dostum." Ona bir yumruk attım. "Minnettarım."

Noah başını salladı. "Ne zaman istersen. Burada olmana sevindim," diye ekledi.

"Öyle mi? Nedenmiş o?" Bir dilim pastırma yedim ve diğerine uzandım.

"Çünkü ben burada olmadığım zaman babam bu koca evde yalnız kalıyor. Artık ona arkadaşlık edecek bir sen varsın."

Başını eğip ensesini tutan Brody'ye baktım. Onun da aynı fikirde olduğundan pek emin değildim. "Benim için endişelenme," diye ona güvence verdim. "Yakında yakandan düşeceğim."

Nereye gideceğimden emin değildim ama istenmediğim bir yerde kalmaya niyetim yoktu.

"On altı yaşındasın, Ridge. Burası artık senin evin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ev. Ne kadar yabancı bir kavram. Burası Brody'nin eviydi, benim değil.

"Beni bulduğuna sevindim," dedi.

Bir kahkaha attım. "Evet, eminim. Ding. Ding. Ding. Ding. Brody McCallister, turnayı gözünden vurdun. Bugün şanslı günün olmalı. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir kardeşin var."

Diğer taraftan, bir erkek kardeşim olduğunu annem altı ay önce ağzından kaçırdığında öğrendim. Kafası iyiydi ve saçmaladığını düşünmüştüm ama bir kez olsun doğruyu söylemişti.

"Senden haberim olsaydı, seni oradan daha erken çıkarırdım."

"Ben iyiydim." Sesim kesikti, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. İyi oldu. Bu konuda konuşmak istemedim.

On beş dakika sonra kürekle bok temizliyor ve ahırları temizliyordum. Eski hayatımın ve büyüdüğüm sokakların tam tersiydi. Bunun bir gelişme olup olmadığından emin değildim ama şimdilik burada sıkışıp kalmıştım, yani bunu sadece zaman gösterecekti.

Atların ya da genel olarak kır hayatının büyük bir hayranı değildim ama ne yazık ki Brody ıssız bir yerde yaşıyordu ve atları insanlardan daha çok seviyordu.

Kardeşimle hiçbir ortak noktamız yoktu. Aynı anne dışında. Şanslıyız.

Noah'ı bir çocuğun doğum günü partisine bıraktıktan sonra, Brody beni haftalık alışveriş gezisine sürükledi. Şimdi HEB'de temel ihtiyaçlarımızı stokluyor ve Yirmi Soru oynuyorduk.

Ne tür meyve seversin? Elma? Portakal?

Muz mu?

En sevdiğin mısır gevreği

hangisi? Hiç sebze yiyor

musun?

"Ne sikim istiyorsan onu al." Tanrım. Neden bunu bu kadar büyütüyor mu? "Benim için özel bir şey yapmanı istemiyorum."

Arabaya birkaç portakal attı ve bana bir bakış fırlattı. "Bu tavrından vazgeçmen gerekecek. Artık bir ailen var, Ridge. Özel bir şey yapmıyorum. Sadece doğru beslendiğinden emin oluyorum. İnsanlar seni önemsediklerinde böyle yaparlar. Belki buna alışık değilsin ama bunu kabullenmeyi öğrensen iyi olur."

"Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum. Bana altı yaşında bir çocukmuşum gibi davranmayı bırakmaya ne dersin? Ben Noah değilim."

"Altı yaşında bir çocuk gibi davranmayı bırakır bırakmaz, ben de sana öyle davranmayı bırakacağım."

"Siktir git."

"Siktir git," diye yaygara kopardı ve yürümeye başlayan çocuğunun kulaklarını elleriyle kapatan bir kadının pis bakışını kazandı.

Brody sesini alçalttı. "Baş belası olmayı bırak. Seni burada istiyorum. Bunu sana ilk günden söyledim. Ama bu iki yönlü bir yol. Bana gösterdiğin saygının aynısını ben de sana göstereceğim ki bu da şu anda pek fazla bir şey değil." Bana bir parmak salladı. "Kamyonetimi ya da içkimi çalamazsın ya da huysuz bir çocuk gibi davranıp sana bir yetişkin gibi davranmamı bekleyemezsin. Ben de senin yerindeydim Ridge ve ne yaptığını biliyorum."

"İki hafta oldu ve sen beni çözdün, ha?" "Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun, böylece 'Şuna bak' diyebileceksin."

Bu. Herkes beni terk ediyor. Sana bir haberim var.

Böyle bir şey olmayacak."

Evet, doğru. Biraz zaman ver. "Ne derseniz deyin, Dr. Phil. At fısıltılarına devam et çünkü neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Yalan söylüyordum. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil. Lanet olası bir markette ağır, derin ve gerçek olmak istemiyordum ve bu gidişle bütün gün burada olacaktık. Tartışmak yerine koridorda ondan uzaklaştım.

"Ne yapacaksın? Kaçacak mısın?" diye seslendi arkamdan. "Siktir git. Yeşil elma mı seversin, kırmızı mı?"

"Şaşırt beni."

Daha fazla tartışmadan markete girmeyi başardık ve bir araba dolusu yiyeceklerle sıraya girdik.

Onu o zaman gördüm. Kasadaydı. Önümdeki iri kadın görüşümü kısmen engelliyordu ama profilini görebiliyordum. Kuzguni siyah saçları, kedi gibi yeşil gözleri ve beni çılgına çeviren kiraz kırmızısı dudakları.

Evie Bellamy. Hurdalığın kraliçesi. Islak rüyalarımın yıldızı. Ve bana gününü göstermeyen tek kız.

Kasiyer aldıklarını sıraladı-ekmek, mısır gevreği, *çocuk bezi (bebeği mi vardı?)* ve Koca Bertha görüşümü engellediği için orada başka ne olduğunu göremedim.

Evie kartını okuttu ve başarısız oldu.

Kasiyer neredeyse beni öldürecek bir acıma ifadesi takındı. Evie dudağını çiğnedi, alışveriş poşetinden birkaç şey çıkardı ve bir kenara koydu. Sonra kartını tekrar denedi ve aynı sonuçla karşılaştı.

Isı tenime battı ve sürünerek oradan çıkmak ve mağazayı terk etmek istedim, böylece buna tanık olmak zorunda kalmayacaktım.

Kendimi on yaşında, annemin yemek kuponu kartıyla bayat ekmek, fıstık ezmesi ve süt almaya çalışırken hayal ettim. Midem o kadar yüksek sesle gurulduyordu ki tüm mağaza bunu duyabiliyordu ama kasiyerin umurunda bile değildi. Her şeyi daha önce görmüştü. Ben sadece bir keş olan başka bir serseri çocuktum.

Anne, silahlı saldırıların düzenli olarak yaşandığı ve ihmal edilmiş çocukların sokaklarda dolaştığı bir mahallede yaşıyordu.

Bu yüzden Evie'nin mücadelesini görmek beni kızdırdı. Bir yanım bana unutmayı tercih ettiğim şeyleri hatırlattığı için ondan nefret ediyordu. Diğer yanım ise bir el hareketiyle ya da bir kart kaydırışıyla onun tüm sıkıntılarını silebilmeyi diliyordu.

Asla yapmazdım. Onu asla böyle küçük düşürmem.

Önümüzdeki kadın sanki bu bir dayatmaymış gibi oflayıp puflamaya devam etti.

"Maddi gücün yetmiyorsa bebek yapmamalıydın." Koca Bertha tısladı. "Günümüz çocukları çok dikkatsiz. Vergilerimiz bu yüzden bu kadar yüksek. Dürüst, çalışkan insanlar sizin hatalarınızın bedelini ödemek zorunda."

Ellerim yumruk oldu ve bir tanesini onun kare kafasının arkasına yerleştirmek için çok istekliydim. Ama asla bir kadına el kaldırmazdım. Ben benim pislik sperm donörüm değildim.

Brody kapüşonunun arkasından tuttu ve kadınla konuşmadan önce beni geri çekti. "Lanet olası fikirlerini kendine saklamanı öneririm," dedi, istediğiniz kadar sakın bir şekilde.

Kadın döndü ve bize ters ters baktı. Brody onu görmezden geldi ve sanki yargılayıcı bir inekle uğraşmaktan daha önemli işleri varmış gibi telefonunu kontrol etti.

Ona parmağımı gösterdim ve dudak büktüm. *Siktir git, Koca Bertha.*

Çenesi düştü ve yüzünü öne çevirerek nefesinin altından günümüz çocuklarının nasıl da saygısız olduğunu mırıldandı.

"Sadece bezleri ve sütü alacağım," dedi Evie, kartını tekrar okuturken sesi güçlü ve tereddütsüzdü.

Bu sefer geçti ve ben rahat bir nefes aldım.

Önümüzdeki kadın yine ofladı. Ve Evie omuzlarını dikleştirip başını dik tutarak mağazadan çıktı. Bunun için ona saygı duydum. O öyle bir tip değildi. sinmek ya da kızarmak.

Birbirimize çok benziyorduk. Bu boktan dünyada hayatta

kalmak için her şeyi yapabilecek hayatta kalanlar. Bunu o
gece

hurdalıkta. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu söyleyebilirim.

Evie Bellamy ve ben benzer dünyalardan geldik.

Ödeme sırası bize geldiğinde, Brody yemeğimizin ve itirazlarıma rağmen Evie'nin geride bıraktığı eşyaların parasını ödedi.

"Bunu yapamazsın. Bunun için senden nefret eder," dedim dükkândan çıkarken.

"Çok kötü. Yemek yemesi gerekiyor."

Evie'nin şimdiye kadar çoktan gitmiş olmasını ve böylece buna tanık olmak zorunda kalmamayı diledim. Öyle bir şansım yoktu. Telefonu kulağında mağazanın dışında volta atıyor, hırpalanmış siyah asker botları her öfkeli adımda betona basıyordu.

"Ne oluyor anne? Kartta para yoktu."

Döndü ve park yerini aradı. "Neredesin? Dışarıda bekleyeceğini söylemiştin."

Brody çantaları Evie'nin ayaklarının dibine bıraktı ve hızla uzaklaştı. Sanki gerçekten bu kadar kolay olacağına inanıyormuş gibi. Omuzlarım kamburlaşmış ve kapüşonum yukarı kalkmış bir şekilde otoparkta ilerledim.

Evie tarafından fark edilmemek istediğim *tek* zamandı.

Bir el sırtımı itti ve ben de dönüp ona baktım, sanki bana otoparkta neden saldırdığını bilmiyormuşum gibi kaşlarımı kaldırdım. Nefes nefese kalmıştı, siyah saçları parmaklarımla evcilleştirmek istediğim vahşi, asi bir yele gibiydi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Nefret dolu iki göz bana dikilmişti, yeşili bir orman yangını gibi parlıyor ve göğsümde bir yarık açıyordu.

"Babana ya da her kimse ona bunu kabul edemeyeceğimi söyle." Poşetleri ayaklarımın dibine fırlattı. Bir kavanoz fıstık ezmesi ve iki yeşil elma asfalta yuvarlandı. Onları almak için hiçbir hamle yapmadım.

"Kardeşim."

"Kim olduğu gerçekten umurumda değil. Sadaka kabul etmektense *açlıktan ölmeyi* tercih ederim."

Kahretsin, çok güzeldi. Hayır. Güzel, Evie için çok hafif bir kelimeydi. Trafîği durdurabilecek bir yüzü ve vücudu vardı. Otoyolda on arabalık bir çarpışmaya neden olabilirdi.

Mesajını ilettikten sonra çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve uzaklaştı. Çok gururluydu. Çok sert. Meydan okuyan.

Birbirimize o kadar çok benziyorduk ki korkutucuydu. Yine de bana düşman gibi davranıyordu. İlk günden beri böyleydi. Onun için ilk görüşte nefret. Benim içinse tam tersiydi. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Her santimini dudaklarımla dağlamak istiyordum. Dişlerimi onun olgun, sulu dudaklarına kan akana kadar batırmak. Kendimi onun derinliklerine gömmek ve onu öyle bir boşaltmak istiyordum ki dudaklarından dökülecek tek kelime benim adım olacaktı.

Lastikler gıcırdayarak bir kamyonet yanaştı ve Evie arabaya atladı. Direksiyondaki kadın gaza basıp park alanını hızla geçtiğinde kapıyı daha yeni kapatmıştı.

Onlar gittikten sonra çantaları Brody'nin kamyonetinin arkasına yerleştirdim, yolcu koltuğuna tırmandım ve kapıyı öyle bir kuvvetle kapattım ki tüm kamyonet sarsıldı.

"O arkadaki de neydi öyle?" Öfkelen dim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildin?"

Brody yorgun bir iç çekti ve park yerinden çıkarken başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bazen aptalın tekiyim."

Eğer bir tartışma bekliyorsa, bunu benden alamazdı.

Suçluydum ve Pazartesi günü okula döndüğümüzde Evie'nin zaten soğuk olan tavrı buz gibi olmuştu.

Cehennem gibi sıcak, buz gibi soğuk. Bu Evie'ydi.

Tek tesellisi? Cypress Springs Lisesi'ndeki erkek nüfusunun çoğunluğuna aynı soğuk küçümsemeyle davranıyordu.

Sana kim yanlış yaptı, kızım? Ve kimi dövmem gerekiyor?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evie

ATEŞ GIBİ BİR ÇIĞLIK VE KÖTÜ BİR KOKUYLA UYANDIM.

On altı aylık bir bebekle aynı yatak odasını paylaşmak hiç de kolay değildi. Altını değiştirdiğimde, onu beslediğimde ve pisliğini temizlediğimde zaten geç kalıyordum.

Wren'i kucağıma aldım ve annemin yatak odasının kapısını çaldım. "Anne, Wren'e bakabilir misin?"

Cevap yok. Kendi kızına bakması için anneme yalvarmak zorunda kalmam ne kadar acınası bir durumdu.

Wren'e baktım. Koyu renk, terli lüleler kızarmış yüzünü çerçeveliyordu. Daha Mayıs ayındaydık ama bunaltıcı sıcak bu evde şimdiden dayanılmaz hale gelmişti.

Küçük tombul yumruğuyla saçımdan bir tutam aldı ve çekti. Sertçe. Gözlerim yaşardı ve gülerek başını geriye attı. Onu kalçamdan yukarı kaldırdım ve bir Eskimo öpücüğü verdim. Wren kıkırdadı ve yapışkan ellerini yanaklarıma vurdu.

"Dikkat et, küçük canavar," diye homurdandım.

Pişmanlığını göstermek için yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve ben de sorun olmadığını belirtmek için elimi başının üzerinde gezdirdim. Wren'e asla kızgın kalamazdım ve o da bunu biliyordu.

Ama okula gitmem gerekiyordu, bu yüzden annemin kapısını hafifçe vurarak açtım. Sigara dumanı ve ucuz parfüm kokusu burun deliklerime hücum etti. Siyah çarşaf, ipek gibi görünen ucuz polyester, ayak bileklerine dolanmıştı ve ince beyaz bir atlet ile kırmızı bir tanga giymişti.

En azından çıplak değildi.

"Anne. Gitmem gerek."

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı. "Gecenin bir yarısı."

Gözlerimi devirdim. Onun iş kolunda, sanırım öyleydi. Veronica Bellamy bir striptizciydi. Otuz dört yaşında şimdiye kadar bırakmış olması gerekirdi ama hayır. Daha da iğrenç bir striptiz kulübüne gitmiş ve direkte çalışmaya devam etmişti. Annem ilgiyi ve parayı seviyordu. Ne yazık ki hiçbirini göremedik. Hepsini saksoya harcadı.

"Sabah oldu. Ve benim gitmem gerek." Wren'i yatağın üzerine fırlattım. Sürünerek annemin yüzüne yaklaştı ve aşağıya baktı. Annemin kalın kanatlı göz kalemi bulaşmış, rakun gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Kapıda durakladım, elim kapı kolundaydı, gitmeye hazırlanıyordum.

"Anne! Anne! Anne!" Wren çığlık attı, dikkatini çekmek için umutsuzca annemin tişörtünü çekiştirdi.

Annem Wren'in elini öyle bir güçle tokatladı ki Wren dondu kaldı ve iri kahverengi gözleri yaşlarla doldu. Alt dudağı titriyordu ve hızla feryat figana dönüşen gözyaşlarına boğulmadan önce bunun geleceğini biliyordum.

"Bu kadar gürültü yapmayı kes," dedi annem sertçe. Sonra bana, "Bu çocukla ilgilenmeni istiyorum. Uyumam lazım." Yastığı başının üzerine çekti ve onu tanıyorsam zombi kıyametinde bile uyuyabilirdi.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve sabır için dua ettim.

Bu çocuk.

Senin çocuğun, diye bağırmak istedim. Ama annemle tartışmak beni hiçbir yere götürmedi.

Wren'i, okul çantamı ve dün gece hazırladığım bebek bezi çantasını alıp kapıdan aceleyle çıktım ve çürüyen tahtadan kaçınmaya dikkat ederek verandanın merdivenlerinden indim.

Günün birinde biri ayağını bu basamaklardan birine doğru uzatacaktı.

Luisa Reyes kreşı kendi evinden yönetiyordu ve neyse ki sadece dört kapı ötede oturuyordu. Kalçamda Wren'le koşarak evine gittim ve kapı açılır açılmaz onu Luisa'nın kollarına attım.

"Kusura bakmayın. Gitmem gerekiyor." Luisa'nın ağır iç çekişini duymazdan geldim ve Wren'in çantasını Luisa'nın ayaklarının dibine bıraktım. "Teşekkür ederim," diye seslendim omzumun üzerinden.

Sırt çantamı omuzlarıma sabitleyerek karavan parkının yanındaki otobüs durağına doğru koştum. Kürek kemiklerimin arasından ter damlıyordu ve neredeyse tozdan boğuluyordum.

Gerçekten bir araba almam gerekiyordu. Kaç tane on birinci sınıf öğrencisi hala okul servisine biniyordu? İki kişi. Ben ve Kyle Metcalfe. Altıncı sınıfta onu kendi sümüğünü yerken yakalamıştım.

Ben köşeye ulaştığımda okul servisi çekildi. Kollarımı sallayarak ve bağırarak peşinden koştum. "Dur!"

Gururun canı cehenneme. Şehir sınırlarının dışında, şehrin Have Not tarafında yaşıyordum. Yedi mil yürümek için çok uzaktı ve annemin arabasını tekrar ödünç alırsam, muhtemelen geçen seferki gibi polise çalıntı ihbarında bulunacaktı.

Neyse ki otobüs şoförü bana acıdı ve yavaşladı. Sarı metal yığını durdu ve kendimi kapıdan içeri attım ve boş bir koltuğa oturdum, kimse oturmasın diye çantamı yanıma koydum.

Sadece bir ay daha okul ve yaz için özgür olacaktım. Özgür. Ha! Ne şaka ama.

Cypress Springs Lisesi. Benim kişisel cehennemim.

Taş binaya akın eden öğrenci denizine katıldım ve koridorda dolabıma doğru yürüdüm. Ne yazık ki Dalton Smith dolabımın önünü kapatmıştı.

Bir iniltiyi bastırdım. O günlerden biri olacaktı.

"Hey Evie, benimle baloya gelmek ister misin?"
Dudakları bir sırtışa dönüştü.

Dalton Smith hem iyi bir oyuncu hem de bir pislikti. Benim dünyamda bu ikisi el ele giderdi. Futbolculardan *nefret* ederdim. "Senin yanına yaklaşılmaktansa kızgın bir maşayı gözüme saplamayı tercih ederim."

Dudaklarını yaladı, gözleri göğüslerimdeydi. "Yani bu bir hayır mı?"

Ona parmağımı uzattım ve onu iterek yolumdan çekmeye çalıştım ama et kafalı yerinden kıpırdamadı. "Sakıncası var mı?"

"Evet, umurumda." Yaklaştı, alanımı işgal etti. Hollister mağazasının içi gibi kokuyordu. *Tıpkı Chad gibi*. Midemi bulandırdı.

"Sana baloya gitmeyi teklif ettim ve sen
" Gözleri kısıldı. "Senin derdin ne?"

Sanki bilmiyormuş gibi. Dalton Smith son sınıftaydı ve ilk yılımda Chad'in partisindeydi. Yatak odasının kapısında bekleyen adamlardan biriydi. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim.

"Şu anda benim sorunum sensin. Çekil."

"O bir kaltak," diye seslendi Ainsley, yanında yordakçıları olduğu halde yanından geçip giderken. "Sana bir tavsiye, Dalton. Cinsel yolla bulaşan bir hastalık istemiyorsan, o sürtükten uzak durmalısın."

Ainsley Thorpe. Kraliçe arı. Yerleşik sürtük. Ve benim baş düşmanım.

Onu görmezden geldim ve Dalton'a odaklandım. "Ben dangalaklarla çıkmam, o yüzden vaktini boşa harcıyorsun."

"Kimi kandırdığını sanıyorsun bilmiyorum. Herkes senin bir sürtük olduğunu biliyor."

"Peki neden mezuniyet balosuna bir sürtük götürmek istiyorsun?"

"Sence neden?" Cebinden elli dolarlık bir banknot çıkardı ve yüzümün önünde salladı. "Bu bana ne kadara patlar? Saat başına ücret aldığınızı duydum."

Son zil çaldığında dişlerimi sıktım. Çekip gitmek istiyordum ama dolabımdaki kitaplara ihtiyacım vardı. Ayrıca Dalton Smith gibi bir pisliğin beni alt etmesini istemiyordum. Konuşmak için ağzımı açmışım ki biri yanıma yaklaştı ve kolunu omzuma doladı. Ridge'e baktım.

O ne halt ediyordu?

Son birkaç aydır ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. HEB'deki o küçük düşürücü olaydan sonra, ona her baktığımda utançtan içim yanıyordu. Ve şimdi onun da bir futbolcu olduğunu bildiğimden, uzak durmak için daha fazla teşvikim vardı.

"Kız arkadaşım la dalga mı geçiyorsun, Smith?"

Benim kızım mı? Çenem çözüldü ve neredeyse yere düşüyordum.

Dalton, "Bu yeni açık alıcı değil mi?" dedi. "Doldurman gereken büyük ayakkabılar var. Ve benim durduğum yerden, bunun için gerekenlere sahip olduğundan şüpheliyim."

Ridge güldü. "Büyük ayakkabılar, ha?" Ridge'in bakışları Dalton'ın ayağındaki Air Jordan'lara kaydı. "Ayak başparmağım senin küçük ayakkabılarının içinde sıkışık hissedirdi. Ve duyduğuma göre, cırt cırtla kaplı bir topa bile tutunamazmışsın. Parmaklarının arasından kayıp gidiyormuş. Aslında, geçen sene eyalet şampiyonluğunu kazanamamamızın sebebinin sen olduğuna eminim. Topu düşürdün. Benim hatam. Topu *yakalayamadın* bile."

Dalton omuzlarını silkti. "Bu benim hatam değildi. Wilkinson korkağın teki. Hayatını kurtarmak için doğru dürüst pas bile atamıyor."

"Bunu duydun mu?" Ridge kulağını avuçladı. "Bu bir eziğin sesi. Benim geldiğim yerde, eksikliklerin için oyun kurucunu suçlamazsın. Şimdi yolumuzdan çekil. Benim kızım derse geç kalmaktan nefret eder. Öyle değil mi bebeğim?" Omzumu sıktı.

Ona ters ters baktım. Bana göz kırptı.

"Birbirinizi hak ediyorsunuz," dedi Dalton. "İkiniz de beyaz çöpsünüz. Ve sanırım Evie gibi bir kızın, kızların yarısını beceriyor olmanı umursamaması mantıklı-"

Cümlesini asla bitiremedi. Ridge onu omuzlarından yakaladı, koridorun karşısına fırlattı ve benimkinin karşısındaki dolaplara doğru itti.

Daha fazla kelime konuşuldu, ama onları duymazdan geldim, ihtiyacım olan kitapları aldım ve koridorda kavga eden iki pisliğin yanından geçtim.

Görünüşe bakılırsa, Ridge'in üstünlüğü vardı. Bu beni şaşırtmadı. O her zaman bir sokak kavgasından yeni çıkmış gibi görünürdü, oysa Dalton Smith benden daha fazla saç ürünü kullanan güzel bir çocuktü.

Taşaklarına vurmalıydım. Lanet olsun.

Ne zamandan beri beni kurtarmaya gelen bir adama ihtiyacım var? Ridge McCallister.

As I döndü ve Köşe, Müdür Bradley's gürleyen sesi duvarlarda yankılandı.

"Bay McCallister. Ofisime. Şimdi."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ridge

GÜNEŞ DAHA YENİ DOĞMUŞTU VE BEN ŞİMDİDEN TAŞAKLARIMI TERLETMEYE BAŞLAMIŞTIM.

Maverick Stadyumu'nun merdivenlerini koşarak çıktım. Bu son teknoloji tesis vergi mükelleflerine milyonlarca dolara mal olmuş olmalı.

Teksas'ta futbol ciddi bir işti. Futbol programlarına tonla para akıtıyorlardı ama bu oyuncularının benim eski okulumdan daha iyi olduğu anlamına gelmiyordu. Elijah Reid gibi bir oyun kurucuları yoktu.

Zirveye çıkarken Jackson Carter'ın yanından geçtim ve aşağı inerken tekrar yanından geçtim. Günde iki paket sigara içen biri gibi hırıltılı soluyordu ve son nefesinde yere yığılıp amca diyecekmiş gibi görünüyordu. Adam tank gibi yapıydı, bu yüzden çok yavaş olması normaldi. Ama savunmayı kimsenin yapamayacağı kadar iyi geçebiliyordu. Ya da bana öyle söylendi.

Bahar antrenmanlarındaydım ve resmi olarak takımda değildim. Henüz.

"Kaldır kışını Carter," diye bağırdı Koç. "Bana dört tur ver, McCallister. En sevdiğim yeğenim için beş," dedi en alt basamağa ulaştığımızda.

Futbol koçu -Austin Armacost- Walker'ın amcası ve kardeşimin en iyi arkadaşıydı.

Walker kaşlarını çatarak, "Ben senin tek yeğenim," dedi. "Aynen öyle. Bu yüzden bir numaralı yeri kazandın. Devam edin!" diye bağırdı hâlâ merdivenleri çıkmakta olan tembellere.

Defans oyuncusu ve Cypress Springs'teki en yakın arkadaşım olan Walker ve takımın oyun kurucusu Troy ile tur attım. Bu bir yarış değildi, o yüzden ağırdan aldım. Ama yine de önde kaldım, sürüye liderlik ettim. Çoğunlukla, bazı işleri halletmek için turları aradan çıkarmak istediğimden.

Troy bana yetişerek, "Bu hafta sonu biraz rota çalışması yapsak nasıl olur?" dedi.

Ona yan gözle baktım. "Bana aşık mı oldun?"

"Siktir git," dedi gülerek ama duymadığımızdan emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etti.

Bunu söylemek çok aptalcaydı çünkü Troy Wilkinson'ın gey olduğundan yüzde doksan dokuz emindim, her ne kadar hâlâ heteroseksüelmiş gibi davranmaya çalışsa da. Neden bilmiyorum. Ama sanırım bazı erkekler pislik olabiliyor. Benim gibi. Ben pislğin tekiydim.

Wilkinson iyi bir adamdı ve başka bir Dalton Smith'le uğraştığını düşünmesini istemedim. Geçen gün Evie'ye sataştığında icabına bakmıştım. Şimdi morarmış bir gözü ve yarılmış bir dudağı vardı. Müdür Bradley'den fırça yemeye kesinlikle değerdı.

"Cumartesi günü boşum," dedim. "Senin için uygun mu?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor. Ve endişelenme. Sen benim yazın."

Alay ettim. "Ben herkesin tipiyim." Güldü.

Üçüncü turumuzda pisti dönerken Brody'nin Koç'la konuştuğunu gördüm, gözleri benim üzerimdeydi ve tabii ki Austin beni tüm koçların yaptığı şekilde çağırdı. Dudakları sert bir çizgi halinde bastırdı, dört parmağı da göğsüne doğru kıvrıldı. Sadece bir kez, abartmamak için. Bunu koç eğitim kampında öğretiyor olmalılar.

Koşarak yanlarına gittim, bakışlarım Austin'den çatık kaşlı ve her zamanki kıyafetini giymiş olan Brody'ye kaydı: Tişört, solmuş kot pantolon ve tozlu iş botları.

"N'aber?" Elimi terli saçlarımın arasından geçirdim ve uzun parçalar yüzüme düştü. Kendimi bildim bileli saçlarımı kendim keserdim. Bu da neredeyse hiç kesmediğim anlamına geliyordu.

Brody kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İngilizce öğretmeninin bugün okuldan sonra benimle neden buluşmak istediğı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim. "Ama hey, bu gece şanslı olabilirsin. Öğretmenim çok ateşli. O seksi kütüphaneci tarzında. Genç. Sarışın. Muhtemelen senin tipin. İkinci bir düşünce. Belki de değildir. Lila'ya hiç benzemiyor," dedim sırtarak.

Lila. Kuzenimiz Jude'un karısı ve oğlunun annesi.

"Tanrım," diye mırıldandı Austin.

Brody kafama bir şaplak attı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdandı.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım.

"Eğer bu takımda olmak istiyorsan, tüm derslerini geçsen iyi edersin," dedi Austin, duruşunu genişletip kollarını göğsünde kavuşturarak. Mavi ve altın rengi bir Mavericks şapkası, boynunda bir düdük ve FUTBOL KOÇU olduğunu ilan eden gri bir tişört giymişti.

Artık öğretmenim denemelerimi kendim yazmadığımı bildiğine göre, İngilizce dersinden geçmem çok zordu. Bir B planına ve konu değişikliğine ihtiyacım vardı. "Gördüğüm kadarıyla bu takımın bana ihtiyacı var. Gelecek yıl eyalet şampiyonluğunu istiyor musun? Wilkinson'ın bu takımı finallere götürmesinin tek yolu bana sahip olması. Bunu sizin için başarabilirim." Cesur bir iddiaydı ama başarabileceğimi biliyordum.

"Okuldan kaçarsan olmaz, yapamazsın. Ve bu takımda bir primadonna'ya ihtiyacımız yok. Sahada on bir adam var, bir değil. Ağırlık odasına git."

Ona iki parmakla selam verdim ve "*Evet efendim*" dedim. Bana kaşlarını çattı.

Brody bıkkın bir iç çekişle, "Sonra görüşürüz, küçük kardeşim," dedi.

Benim küçük bir yanımda yoktu ama aramızdaki yaş farkından dolayı sonsuza dek küçük kardeş olarak kalacaktım. "Sabırsızlanıyorum."

Ağırlık kaldırma seansımı atlardım, duş aldım ve binanın karşı tarafına yöneldim. Saat henüz erkendi, bu yüzden koridorlar sessizdi. Sadece birkaç hevesli birinci sınıf öğrencisi ve bazı aşırı başarılılar etrafta dolanıyordu.

Planım Bayan Whitman'ın gözüne girmek için tatlı dille konuşmak ve böylece başımı beladan kurtarıp onun bok listesinden çıkmaktı.

Bu yıla kadar kendi ödevimi yapmadan okuldan kaytarmıştım ve şimdi bunu değiştirmek için bir neden görmüyordum. Sistemim çalışıyordu. Neden düzelteyim ki?

İlkokulda ve ortaokulda, en zeki çocukları, en inekleri aradım ve onlar üzerinde gücümü kullandım. Herkesin bu anlaşılmadan bir çıkarı vardı. Ben ödevimi yaptırdım, onlar da kendilerine zorbalık etmeye çalışan çocuklardan korundular.

Quid pro quo.

Liseye geldiğimde kızlar sıraya girmiş, ödevimi yapmaları için bana yalvarıyorlardı.

Kirlenmek isteyen iyi kızlar için bir yemdim ve bunu kendi avantajıma kullandım.

Şimdi sınıfın dışında durmuş, kulak misafiri oluyordum. Kapı hafif aralıktı, bu yüzden onları duyabiliyordum. Belli ki kimin kulak misafiri olduğu umurlarında değildi.

"Sorduğunuz için minnettarım ama bunu yapamam," dedi kız. "Ben bu iş için doğru kişi değilim." Bu sesi tanıyordum. Alçak ve bir kıza göre boğuk. Boğazlı. Onun gibi seksi.

"Neden bunu düşünmek için biraz zaman ayırmıyorsun?"

Bayan.

Whitman dedi ki. "Bence ona gerçekten yardımcı olabilirsin."

Benden bahsettiklerini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Ve çok kızmıştım.

Zavallı Ridge. İngilizceyi kendi başına geçemeyecek kadar aptal.

"Bunu düşünmeme gerek yok," dedi kız. "*Ona* özel ders vermemin imkanı yok. Özür dilerim." Bunu sonradan aklına gelmiş gibi sonuna eklemişti. Biricik olduğunu iddia eden bir fahişenin tüm samimiyetiyle mırıldandığı bir özür.

Kızgınlık dilimde acı bir tat bıraktı.

Kapıdan uzaklaştım ve duvara yaslandım, ayaklarımı bileklerimden çaprazladım, ellerimi kot pantolonumun içine soktum

Cepler. Sanki sadece takılıyormuşum ve sabahın sekizinde yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi.

Koridora adım attığında onu bekliyordum, yeşil gözleri irileşti, sonra kendini toparladı ve ikinci bir bakış atmadan yanımdan geçip gitti. Her zamanki tarzı.

Evie Bellamy.

Bunu ona ödetmenin bir yolunu bulurdum.

Fortune tercih edildi ve Cesur, ve o gülümsedi üzerinde Ben Ertesi öğleden sonra. Evie beni aramaya geldi. Belki özür dilemek için. Ya da açıklamak için. Hiçbir fikrim yok. Başka bir şeyle meşguldüm.

Komik kısmı mı? Evie gösteriyi izlemek için kaldı. Ben de giriş ücretine değdiğinden emin olmak için üzerime düşeni yaptım.

Gözlerimi yüzünden ayırmadım. Kiraz kırmızısı dudaklarında. Onları yalamak için dışarı fırlayan diline. Ve gözlerinde gerçeği okudum.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Oynamak için.

Tartışmak için. Bütün olarak yutmak için.

Ben aç kurt olsaydım, o Kırmızı Başlıklı Kız'ın daha seksi, daha tehlikeli ve kurnaz ikiziydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Evie

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA, QUINN BANA EL SALLADI.

pencerenin yanındaki normal öğle yemeği masasına oturdu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, sanki beni görmek onun gününü aydınlatmış gibiydi.

Masamıza giderken Delaney Richards'ın arkadaşlarıyla konuşmasına kulak misafiri oldum. Diğer onur öğrencileri ve iyi çocuklarla birlikte oturuyordu.

"... ve aman Tanrım, Ridge McCallister bir kutu taştan daha aptal, yemin ederim. Bırakın kompozisyon yazmayı, zar zor okuyabiliyor." Güldü ve arkadaşları da ona katıldı.

"Yaptığı şeyleri duydun mu?" diye sordu arkadaşı, gözleri kafeteryada gezinirken sesi kısılmıştı.

"Biliyorum, değil mi?" Delaney söyledi. "Dürüst olmak gerekirse, onunla yalnız kalmaktan korkuyordum." Ürperdi.

Güldüm çünkü bu çok saçmaydı. Ridge pisliğin teki olabilirdi ama tehlikeli değildi. En azından onun kastettiği şekilde değildi.

Yüzünü bana döndü ve mükemmel kaşlarını kaldırdı. Üzerinde tüm düğmeleri iliklenmiş tertemiz beyaz bir bluz ve Cypress Springs Lisesi'nin hormonlarla dolu koridorlarından çok Fortune 500 şirketlerinden birindeki iş görüşmesine uygun lacivert bir etek vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu küçümseyici bir ses tonuyla.

Hayranı değildim. Geçen yıl bir biyoloji projesi için eşleştik. Bütün işi ben yaptım ve o bütün övgüyü aldı. Bu yüzden onu çağırmaktan çekinmedim.

"Evet, aslına bakarsan yapabilirsin. Az önce Ridge McCallister hakkında konuştuğunuzu mu duydum?"

"Evet, belki." Kaşları, bunun benim için neden önemli olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi çatıldı. Güzel soru. Yürümeye devam etmeliydim. "Neden? Sana ne bundan?" Soluk siyah gözlüğümle beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Konser tişörtümden yırtık kotuma ve yırtık pırtık Chucks ayakkabılarıma, sonra tekrar yüzüme. "Oh, bekle." Ağzı komik bir şekilde

O. "Sen ve Ridge...." Onun masasına doğru baktı.

Ridge bazen keşler ve çocuk suçlularla otururdu. Bugün sporcular ve tezahürat takımından birkaç kızla oturuyordu.

Gözlerini bana dikti. Ya da Delaney'e, emin olamadım.

"Yani siz ikiniz takılıyor musunuz?" Delaney sordu.

Dedikodular böyle başladı. Neyse ki ben bunu durdurmak için buradaydım. Yakınına eğildim ve ona sakarca bir gülümseme verdim, sesimi alçak tutarak içindeki tehdidi duymasını sağladım. "Onun hakkında tek bir kötü söz daha edersen, adını bir daha ağzına alırsan... Gatsby kompozisyonunu elli dolara satın aldığını ve kendininmiş gibi gösterdiğini tüm okulun öğrenmesini sağlarım."

Delaney'nin çenesi düştü ve yüzündeki tüm renk uçup gitti. Sinirli bir şekilde güldü ve duymadıklarından emin olmak için arkadaşlarına yan gözle baktı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, sanki mükemmel bir duruş onu daha az hilekâr yapacakmış gibi omurgasını dikleştirerek.

Gülümsedim. "Bahse girerim A almışsındır, değil mi? Yüz dolar almalıydım. Dersimi aldım." Lokantadaki molalarımda deneme yazmak kazançlı bir ek işti ve bir araba alacak kadar param olmaya yaklaşıyordu. Süslü bir şey değildi. Ama yine de. Her yere otostopla gitmek zorunda kalmayacaktım.

Planımın güzelliği, kimsenin ben olduğumu bilmemesiydi. Şimdiye kadar.

"Ben asla..." Bayan Prim ve Proper başladı.

"Küçük güzel kafanda orijinal bir düşünce mi vardı? Evet, biliyorum. Neyse ki *Muhteşem Gatsby* hakkında söyleyecek çok şeyim vardı." Onun milyon yıl geçse de anlayamayacağı hayat tecrübelerim ve çok güçlü fikirlerim vardı.

o kitap ve sınıf sistemi hakkında. Ama bu ne burada ne de oradaydı. "Şu andan itibaren artık Ridge'in öğretmeni değilsin."

"Ama ne... yapamazsın..." diye kekeledi.

"Yapabilirim ve yapacağım. Aslında az önce yaptım." Ona bir parmak salladım. "Ondan uzak dur. Uyarıldın," diye ekledim alçak ve uğursuz bir sesle.

Yüzündeki ifade karşısında deli gibi kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle oradan uzaklaştım ve sırtımı zihinsel olarak sıvazladım. İş bitmişti.

Okulu kim yönetiyor? Ridge ve benim gibi çocuklar, işte onlar.

Nasıl kirli dövüşüleceğini biliyorduk.

Bekle. Ne yapıyordum ben? Neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyordum. Az önce *Ridge McCallister*'ı mı savunmuştum? Ve Delaney'i ondan uzak durması için tehdit mi etmişim?

Aman Tanrım. Gerçekten kafamı muayene ettirmem gerekiyordu.

Öğle yemeğinden sonra, ihtiyacım olmayan kitapları dolabıma yerleştirdim ve onları İngilizce ve Kimya ile değiştirdim. Çantamı omzuma atarak dolabımdan döndüm ve bir tuğla duvara çarptım. Aslında çarpmadım. Sadece Ridge McCallister'dı.

"Neden bana böyle sinsice yaklaşıyorsun?"

"Delaney'e ne dedin?"

"Kim?"

"Demek böyle oynamak istiyorsun."

"Bu bir oyun mu? Farkında değildim." Ona masum bir gülümseme verdim. Ya da benim gibi bir kız ne kadar masum görünebilirse o kadar. O da Malefiz kadar masumdu.

Dudaklarının bir köşesi kıpırdadı ve gözleri, yüzüme dönmeden önce yavaş ve sakın bir şekilde vücudumda gezinirken kukuletalıydı. Omzunu dolaplara yaslayarak

parmağını elbisemin askısının altından geçirdi.

sırt çantasını aşağı yukarı kaydırđı. "Ağırlık odasından bir şey almam gerekiyor. Bana katılmak ister misin?"

Neyse ki yüzüm kızaracak bir tip değildim. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Ridge McCallister Hayran Kulübü üyesi değilim. Bu yüzden hayır."

"Beni kandırabilirdin. Senin benim sevgilim olduğunu düşünmeye başlıyorum.
en büyük hayranım."

"Sende büyük olan tek şey o devasa egon. Üzgünüm ama onu okşayacak başka birini bulman gerekecek."

"İlginç bir kelime seçimi. Devasa olan tek şey egom değil. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Ve ne zaman istersen onu *okşayabilirsin*."

"Tanrım, teşekkürler." Kirpiklerimi kırptırdım. "Ne zaman istersem *asla*." Bu söz üzerine, onu öğrenci denizinde kaybetmeyi umarak uzaklaştırdım. Öyle bir şansım yoktu.

İngilizce dersine gidiyorduk, o da benimle aynı hizaya geldi. Bakmadan bile, denizin onun geçmesine izin vermek için ayrılma şeklinden yanımda olduğunu biliyordum.

"Sorun ne Bellamy? Korktun mu?"

Homurdandım. "İlgilenmediğim hiç aklına gelmedi mi? Biliyorum. Şok edici, değil mi?" Elim ağzıma götürdüm ve gözlerimi sahte bir dehşetle açtım. "Senin... *şüpheli* cazibene gerçekten karşı koyabilecek bir kadın."

Sırtışı yavaş ve tembeldi ve elim yüzüne vurmak için kaşınıyordu. Neden beni bu kadar vahşi hissettiriyordu?

Elimi sırt çantamın askısına doladım ve öyle sıkı sıktım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

"Kıskanıyorsun, değil mi?"

"Aşırı şişirilmiş egonuzu kırdığım için üzgünüm, ama hayır, en ufak bir şey yok."

"Seni görmediğimi mi sanıyorsun, Evie?" Sırtım duvara çarptı ve kollarıyla beni içine hapsetti, sonra eğildi, ağzı kulağımın kabuğuna yakındı, sesi alçak ve boğuktu. "Beni izlediğini gördüm." İstemsiz bir ürperti

Omurga. Sedir ağacı, selvi ve nane sakızı gibi kokuyordu. Bir rüya gibi hissettiriyordu.

Sert göğüs. Geniş omuzlar. Bir topu avuçlayacak kadar büyük eller. Altın teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Ridge, bir Yunan tanrısının vücudu ve düşmüş bir meleğin yüzüyle çok güzeldi.

Çok kötü... Ridge. Ne zaman ağzını açsa, her şeyi mahvediyordu.

"Kalçalarınızı nasıl sıkmak zorunda kaldığınızı gördüm. Göğsünün kabardığını gördüm-"

Onu susturmak için iki elimle göğsünü ittim. Komik bir şekilde sendeleyerek geri çekildi, sanki onu yaralamışım gibi eli kalbine gitti.

Ona yakın olmak istemeden hiçbir yere gidemezdim. Onu yumruklamak. Ya da taşaklarını tekmelemeden.

Ya da öp onu.

Hayır. Bunu istemedim. Hem de hiç. Azıcık bile. "Senin için azdığımı mı düşünüyorsun?" Güldüm.

Birinci sınıftan bir grup kızın etrafından dolanarak onu sanki üzerinde browni olan sıcak bir dondurmaymış gibi süzerken bu çok saçmaydı.

Çenelerinizdeki salyaları silin kızlar. Hiçbir erkek, ne kadar muhteşem olursa olsun, kendinize olan saygınızı kaybetmeye değmez.

"Kendi kusmuğumla öğürmemeye çalışıyordum," dedim.

Büyüleyici.

"Demek bu yüzden izlemek için kaldın?" Sırıttı. "Kendine istediğin kadar yalan söyle Bellamy, ama ben gerçeği biliyorum. Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun."

Beni istemedi. Oyuncular oynamayı severdi ve bu onun için sadece bir oyundu. "Git kendine oynayacak başka bir oyuncak bul, McCallister."

"Bunu kendine bile itiraf edemiyorsun, değil mi?" dedi ben yanından geçip sınıf kapısına doğru ilerlerken. "Çünkü sen. Korkaksın. Bir Korkaksın."

Ona orta parmağımı çevirerek sınıfa girdim ve kendimi koltuğuma attım. Hain kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve az önce 50 metre koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım. Neden beni hep bu kadar sinirlendiriyordu?

Kendine gel, Evie.

Dişlerimi sıkarak sırt çantamdan defterimi ve kalemimi aldım ve masaya vurdum. Önümdeki kız -Hannah- oturduğu yerde sıçradı ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

Ağırlık odasındaki o olaydan bahsettiğine inanamıyordum.

Ama yine de neden şaşırıyım ki? Ne de olsa bu Ridge'di. Bütün okulun onu sakso çekerken görmesi umurunda değildi. Ama ne yazık ki, sadece küçük ben vardım. Yanlış yer, yanlış zaman.

Ve hiç tahrik olmamıştım. Yani, gerçekten değil. Lanet olsun. I çapraz benim Bacaklar ve Bıçaklandı benim defter ile mor bir kalem.

Üzerinde bir delik açtıktan sonra bile devam ettim. Bıçakla. Bıçakla. Sapla. Kalem ikiye ayrıldı. Mürekkep çizgili sayfalardan aktı ve parmaklarımı kapladı.

Okulun ağırlık odasında kim sakso çekiyor? Ridge, işte o.

Onları gördüğümde hemen kapıdan çıkıp gitmeliydim. Ama hayır, sırtımı duvara dayayıp izledim. Ürkütücü bir röntgencinin zevk alması gibi. Neden bunu izlemek için kalmıştım ki?

Kız orada olduğumu bile bilmiyordu. Tek gördüğüm sarışın kafasının arkasıydı, Ridge'in iri eli kafasını avuçluyor, ona *rehberlik ediyordu*, bu sırada gözleri benimkilere kilitlenmişti, göz kapakları yarıya kadar açıktı. Ağzına boşaldığında adımı mırıldandı, vücudu boşalırken titreyen gözleri kapandı.

Ve bu yüzden ondan çok nefret etmiştim. Başka bir kız onun için diz çökmüşken benim adımı söylediği için. Onun için

Duştayken kafamda tekrar oynatıyor, parmaklarımı amımın içinde kaydırıyor ve onun sikinin bana çarptığını hayal ediyordum. İtiyordu. Daha sert ve daha sert. Ta ki kendimden geçip gözlerimi açtığımda kendimi yalnız bulana ve onun zihnime girmesine izin verdiğim için kendimi kirli hissedene kadar.

Ridge McCallister tam bir pislikti. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Peki, neden okulun en büyük erkek fahişesine özel ders vermeyi teklif edeyim? Belki Delaney'nin onun hakkında söyledikleri yüzünden. Ya da belki de öğretmenimizle konuşurken beni duyduğunu bildiğim ama duymamış gibi davrandığım içindi.

Başka biri olsaydı, yüz hatlarını düzeltmeden önce yüzündeki incinmiş ifadeyi gördüğüme yemin edebilirdim. Ama bu Ridge'di. Teflondan yapılmıştı. Her şey ona çarpıyordu. *Ping. Ping. Ping.*

Düşüncesizce verdiğim kararın nedeni ne olursa olsun, birkaç gün sonra günün sonunda, ekibinin duymayacağı bir zamanda onu yalnız yakaladım.

Ridge'i aşağılamak kurallara aykırıydı ve yapılacak eğlenceli şeyler listemde yoktu.

Tek yapmak istediğim yardım etmektir.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi, dolabı bej duvarlarda yankılanan bir kesinlik ınlamasıyla kapandı.

"Neden olmasın?" Ben sordum.

Bana doğru baktı. İçgüdüsel olarak omurgamı dikleştirdim ve daha uzun durmak için omuzlarımı dikleştirdim. Boyu 1.80 olmasına rağmen, uzun gövdesi beni cüce gibi gösteriyordu. En az altı-dört yaşında olmalıydı. En az.

"Senin yardımına ihtiyacım yok. Ya da başkasının."

Peki, tamam. Ridge'in gururunu incitmişim. Belki de ona bir kemik atıp özür dilemeliydim ama biz böyle çalışmıyorduk. Şimdi ona yumuşak davranacak değildim. "Sorun ne? Korktun mu?" Alay ettim.

"Sikimi yala, Bellamy."

"Sadece rüyalarında, McCallister." Benim cevabım da onun teklifi kadar gönülsüzdü. Gözlerinin altında bir haftadır uyumamış gibi koyu halkalar vardı ve saçları her zamankinden daha dağınıktı. Altın sarısı saç telleri gözlerinin içine düşüyordu ve sanki bütün gün parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi dağınıktı.

Ridge yorgun görünüyordu ve saçını kestirmesi gerekiyordu. Omuzlarım gevşedi ve gardımı düşürdüm. Büyük hataydı.

"Benim hayallerim mi? Yoksa senin mi?" Yaklaştı ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. Kahverengileri yeşillerimle buluştu ve ben onu durduramadan parmaklarının arkasını boynumun sütununa sürttü ve büyük eli boynuma dolandı.

Tutuşu sert ama gevşekti, ciğerlerimdeki havayı boğmak için değil ama beni yerimde sabitlemek için yeterliydi. Nasırlı başparmağı, yumuşak tenime sertçe bastırmadan önce nabız noktamın üzerinde gezindi.

"İlginç," diye mırıldandı. "Ben doktor değilim ama nabzının hızla atması bana bu ihtimalden heyecan duyduğunu söylüyor. Bahse girerim beni hayal ediyorsundur," dedi, başparmağı tenimi okşarken sesi alçak ve boğuktu, omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyordu. "Eminim bu seni uyanık tutuyordur. Bütün gece. Gece. Uzun. Öyle değil mi, Evie?"

Sorusunu duymazdan gelerek dudaklarımı yaladım ve gözlerinin hareketi takip edişinden hastalıklı bir memnuniyet duydum.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Bir adım daha yaklaştım ve göğüslerim onun sert göğsüne bastırana kadar bir adım daha yaklaştım ve vücudum onunkine yapıştı.

Kalçalarımı birazcık, ereksiyonunun karnıma bastırıldığını hissedecek kadar döndürdüğümde, göğsü her nefes alış verişinde yükselip alçaldı. Keskin bir nefes aldı ama geri adım atmadı ya da yaklaşmak için itmedi.

Birbirimize bakarken, gözlerimiz sessiz bir irade savaşında kilitlenmişken, kalbimin gürültülü atışı çevremizdeki sesleri ve kahkahaları bastırdı.

"Dur sana yardım edeyim."

Başını eğdi ve kulağıma alçak sesle konuştu, "Bana *yardım etmeye* hazır ve istekli bir sürü kızım var zaten. *Sen bana ne teklif edebilirsin?*"

"Aletinden bahsetmiyorum."

"Bu durumda, ilgilenmiyorum." Geri çekildi, topuğunun üzerinde döndü ve özgürlüğün çağırdığı ön kapıya doğru yürüdü.

"Korkak," diye seslendim arkasından.

Orta parmağını havaya kaldırdı ve ön kapıdan çıkarken bayrak gibi salladı.

Gülerek dolaplara yaslandım.

"Bütün bunlar da neydi?" Quinn gözlerini ön kapıdan bana çevirerek sordu.

"Bir şey yok." Birkaç sakın nefes aldım ve hızla atan nabzımı yatıştırmaya çalıştım. "Bu sadece oynadığımız küçük bir oyun."

Kaşlarını kaldırdı ve sonra gülümsedi. "İlginç."

Omuz silktim. "Pek sayılmaz." Ama okul günlerini daha ilginç kılıyordu. O yüzden bunu ona verirdim. "Merak etme. Sen hâlâ benim bir numaramsın. Bir hamburger ve shake ilgini çeker mi?"

Sırıttı. "Lokantadaki en iyi garsonu bulduğum sürece."

"Amber'ı kastediyorsun, değil mi?"

Quinn güldü. Kollarımızı birleştirdik ve kapıdan çıkıp parlak güneş ışığına doğru yürüdük.

Bazı günler hayat tamamen berbat değildi.

ALTINCI BÖLÜM

Ridge

İNGİLİZCEYİ VE DİĞER TÜM DERSLERİ GEÇTİM. *KISMEN.*

Kalmaya ne kadar yaklaştığımın bir önemi yoktu. Önemli olan on birinci sınıfı geçmiş olmamdı ve bunu tek başıma başarmıştım. Evie'nin yardımı *olmadan*.

Gelecek yıl son senemde futbol sahalarına hükmetmek için geri dönecektim. Benim için gerçekten önemli olan tek şey buydu. Futbol.

Bu arada yaz tatiline girmiştik. Ben parti yapmakla ve amcam Patrick'in inşaat şirketinde çalışmakla meşgulken, Brody çiftliğindeki misafirhaneyi kiralayan rock yıldızına aşık oluyordu.

Herhangi bir rock yıldızı değil. Shiloh Leroux. Acadian Storm'un eski solisti. Shiloh iyiydi ama. Gezegendeki en ateşli rock yıldızlarından birinden beklediğinizden daha samimi ve daha gerçekçiydi.

Haziran ayının ilk Cumartesi günüydü ve McCallister'lar Kate teyzemin 60. yaşınıth bir barbekü mekanında kutluyorlardı. Teksas'ta olduğumuza dair herhangi bir şüphe varsa, ahşap panelli duvarlardaki Lone Star haritaları ve flamaları bunu hatırlatıyordu.

On ikimiz de uzun bir masaya oturmuştuk. Sardalye gibi. McCallister'lar aile toplantılarını severdi. Gideon ve ben hariç herkes. Ben, çünkü hayatımın ilk on altı yılını başka bir ailesi olmayan tek çocuk olduğumu düşünerek geçirmiştım ve hâlâ nereye ait olduğumdan emin değildim.

Ve Gideon çünkü o Gideon'du. Siyah tasarım kıyafetler giymiş, kolunda muhtemelen Brody'nin kamyonetinden daha pahalı bir saat olan şık bir New Yorklu. Brody'nin bir rock yıldızına ait olduğu kadar Gideon da bu yol kenarındaki barbekü kulübesine aitmiş gibi görünüyordu. Ama işte buradaydık. Büyük, mutlu, işlevsiz bir aile.

Ne bir Teksaslı ağzım ne de ortak anılarım vardı.

Bu aileye kan bağım vardı ama ben bir yabancıydım.

Etrafımda sohbet devam ediyordu ve ben bu aile yemeğine daha ne kadar katlanmak zorunda kalacağımı merak ediyordum ki aynı anda iki şey oldu.

Bir numara. İki kız Shiloh'u gördüklerinde ciyakladılar ve telefonlarını silah gibi kullanarak aile yemeğimize daldılar.

İki numara. Evie, Kurt Cobain'in genç, ölümsüz ikizine benzeyen bir adamla birlikte barbekü mekanına girdi. Ayrıca bir duşa, yirmi Big Mac'e ve suratına bir yumruğa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Suratına yumruğu, kolunu Evie'nin omuzlarına doladığı ve dudaklarını Evie'nin dudaklarına kilitlediği için yemişti.

Tekrar ediyorum, dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Neden o dangalağı öpüyordu ki? Onu tanımıyordum bile ama anında ondan hoşlanmadım ve restoranın karşısına geçip kızı ondan koparmak için delice bir dürtüye kapıldım.

Beni gördü. Tabii ki gördü. Brody'nin yanında durduğum, iki fangirl'e baktığım ve Shiloh'u görmelerini engellediğim için beni fark etmemesi zordu.

"Hey, Ridge," dedi önümdeki esmer kız. "Shiloh Leroux'yu tanıdığından hiç bahsetmemiştin."

Bu kızları hayatımda hiç görmemiştim. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Anında unutulabilecek güzel, genel yüzleri vardı.

Yetenekli bir sanatçının hayal edip hayata geçireceği bir şeye benzeyen Evie'nin tam tersi. Dili gibi jilet gibi keskin, yontulmuş elmacık kemikleri, kemik ve kasların üzerine gerilmiş bronz bir cilt ve aşılmaz bir zırhın altında koruyup kolladığı atan bir kalp.

Ama öyle değildi. Geçilmez yani. Zırhındaki çatlakları görmüştüm.

Dikkatimi tekrar kızlara yönelttim ve beni tanıdığını iddia eden kıza odaklandım. "Dinle, bebeğim. Lanet olası adını bile bilmiyorum ve ikinizle de hiç konuşmadım. Bu şekilde devam edelim, tamam mı? Ve eğer bunun Shiloh Leroux olduğunu düşünüyorsan, kafayı bulmuş olmalısın. O yüzden neden ailemden uzak durup gidip şu ördek suratlı selfie'lerden paylaşmıyorsun?"

Gözleri büyüdü ama istediğimi yaparak koşar adım uzaklaştılar.

Bakışlarım Evie'ye döndü. Kasanın yanındaki duvara yaslanmış, dudak parlaticısıyla uyumlu kırmızı bir Blow Pop emiyordu. Güneşten bronzlaşmış tenini açıkta bırakan bir atletin üzerine büyük boy bir fanila giymiş, kısa bir pantolon giymiş ve küçümser bir bakış atmıştı.

Beni izlerken yakalayınca lolipopu daha sert emdi. Yanakları çukurlaşmıştı ve göz kapakları yarıya inmişti. Lolipopu ağzından çıkardı ve dilinin ucuyla dudaklarında gezdirdi, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Ve işte tam o anda, dudaklarındaki kirazın tadına bakmak için yarı yarıya ve yoğun bir istek duydum.

O lanet dudakların sikime sarılması için neler vermezdim.

Yüzündeki sırıtış, üzerimdeki etkisinin tamamen farkında olduğunu gösteriyordu.

Ne baştan çıkarıcı bir kadın, *Havva*. Eğer bana bir elma verseydi, muhtemelen önce onu zehirlerdi.

Onun yanında, Kurt duvara yaslanmış, Nirvana'yı reddeden biri gibi görünüyordu. Onun için endişelenmiyordum. Okula döndüğümüzde gitmiş olacaktı. Tabii yazı çıkarabilirse.

Yemeklerini alıp gittiler ve ben de aile masasındaki yerime döndüm.

O yaz onu sadece o zaman görmüştüm ama ateşi körüklemeye yetmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Evie

BENİM ŞANSSIZ GECEMDİ. SUÇU HASAT MEVSİMİNE ATTIM.

Ay ve Cuma gecesi maçıtan sonra lokantaya giren pislik.

En son gelen oydu. Pencereden onu izledim, otoparkta durmuş plastik bir şişeden Gatorade içiyordu. Sonra şişeyi fırlattı, ön kapıdan içeri girdi ve neredeyse yüzü siyah beyaz karo döşeli zemine düşecekti.

Bir kahkaha atarak, kendini sabitlemek için metal bir direğin üzerindeki Lütfen Oturmak İçin Bekleyin tabelasını tuttu. Tabela yere düştü ve bir Jenga kulesi gibi devrildi, birkaç meraklı bakış ve sesli soluklanmalar çekti.

"Ne oluyor be?" Suçluymuş gibi tabelaya ters ters baktı. Tüm bu sahne bu kadar acıklı olmasaydı komik olabilirdi.

Ona doğru yürüdüm, takım arkadaşları da peşimden geliyordu.

"Gitmen gerekiyor." Arkasındaki kapıyı işaret ettim.

Ridge biraz sallanarak ayağa kalktı. "N'aber, Evie?" Öne doğru atıldı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmemesi için bir adım geri attım.

Bir adım öteden bile nefesindeki içki kokusunu alabiliyordum.

"Bu gece iyi görünüyorsun. Gerçekten iyi."

Gözleri o kadar cam gibiydi ki beni net görebildiğinden bile şüpheliydim. Yıldız alıcımız soyunma odasına girer girmez içmeye başlamış olmalıydı. Ama herkes onun için bahaneler üretiyordu.

Çifte cinayetten paçayı kurtarabileceğinden ve sırf sezonu bitirebilsin diye tüm kasabanın göz yumacağından eminim.

Cypress Springs Lisesi eyalet şampiyonluğunu garantilemek için her şeyi yapardı.

"Haydi McCallister," dedi Walker. "Sana biraz yiyecek vermemiz gerek."

"Burada hoş karşılanmıyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onu başka bir yere götürün."

"Zor bir gece geçiriyor," dedi Troy.

"Kazandın sanıyordum." Menajerim Hank, koyu bir Mavericks taraftarıydı ve ona özellikle umursamadığımı söylememe rağmen gece boyunca beni bilgilendirme ihtiyacı hissetti. "Evet, Biz yaptı." Walker Çizik onun Kafa gibi o Ridge'in sorununu çözemedi.

Troy, Ridge'in omzuna vurdu. "Oğlumuz bu gece çok ateşliydi."

Eğer 'onların çocukları' bir kibrit çakarsa, hepimiz alevler içinde kalırız.

"Bu gece senin için oynadım, Evie. O galibiyet tamamen senin içindi," diye geveledi arkadaşları sarhoş ve düzensiz bir şekilde benim kabinlerimden birine doğru sürüklenirken.

Onu kovdurmak istedim ama Hank'in diz çöküp yüce Ridge McCallister'ın önünde eğilmesi daha muhtemeldi.

Gridiron'un tanrılarına selam olsun.

Henüz Ekim ayıydı ama okul koridorlarında finallere gitme ve eyalet şampiyonluğunu kazanma konuşuluyordu. Oyun kurucumuz ve bir numaralı açık alıcımız Dinamik İkili olarak adlandırılıyordu.

Ridge'in futbol takımımızın başına gelen en iyi şey olduğunu söyleyen bir kişiyi daha dinlemek zorunda kalsaydım, tırnaklarımla gözlerini oyardım.

Tezahürat ekibinden birkaç oyuncu ve kız daha geldi ve benim bölümümde yer kaptı.

Dişlerimi sıkarak, okulda uzak durmaya çalıştığım insanların oturduğu kabinlere doğru yürüdüm ve siparişlerini aldım.

Ainsley Thorpe'un birkaç alaycı yorumu dışında beni çoğunlukla görmezden geldiler. Toplumdan dışlanmış biriydim. İsteyerek, ekleyebilirim.

Onlara küçük bir orduyu doyuracak kadar hamburger, patates kızartması, shake servis ettim ve hemen geri çekildim. Ama Ridge'in garip bir şekilde sessiz olduğunu fark etmeden önce değil. Genelde partinin can damarı olurdu, havalı ve kabadayıydı. Ama bu gece, takım arkadaşları bu geceki maçın önemli anlarını tekrarlarlarken bile düşünceli ve karamsar görünüyordu.

Konuşmalarını duysanız, onun İkinci Geliş olduğunu düşünürsünüz.

"Dostum, üçüncü çeyrekteki dikey sıçramaya ne dersin? Yerden üç metre yüksekte olmalıydın."

"Topu tek elle yakaladı." Walker Ridge'in sırtına vurdu.

Troy başını iki yana sallayarak, "Çılgınca bir toptu," dedi. "Yakalayacağını hiç düşünmemiştim."

Yine de Ridge bir şey söylemedi. Yemeğine dokunulmamıştı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi emdiği kolasına daha etkili bir şey kattığına bahse girmeye hazırdım.

Kısa bir süre sonra, Wade içeri girdiğinde ve çizmeli ayakları önümde durduğunda, kabinlerinin karşısındaki bir masayı siliyordum. Hayatımı sikeyim. Çünkü bu gece ihtiyacım olan şey tam da buydu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kasketini kaldırdı, parmaklarını koyu yağlı saçlarında gezdirdi ve tekrar kafasına geçirdi. "Bir iş toplantım var."

İş toplantısı mı? Doğru ya. Wade'in ne tür bir işle uğraştığını bilmek bile istemiyordum ve bunu bu lokantada yapmasını kesinlikle istemiyordum. "Cuma akşamı mı?"

Kamuflaj ceketini sandalyenin arkasına astı ve i ç i n e çöktü. "Neden kendi lanet işine bakmıyorsun?"

iş mi?"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Neden *işinizi* yürütmek için başka bir yer bulmuyorsunuz?"

"Bana biraz kahve getir." Kağıdı soydu Nane aromalı bir kürdanın ambalajını çıkardı ve tırnaklarının altındaki kiri ve yağı temizlemek için kullandı. Bu midemi bulandırdı. Wade iğrençti.

Wade ile ilgili tek iyi şey onu nadiren görmemdi.

"Hazır elin değmişken bana da hindistan cevizli kremalı turtadan getir."

Hâlâ ondan k u r t u l m a y a çalışıyordum, bu yüzden masasının yanındaki yerimden kıpırdamamıştım.

"Turtaların hepsi gitmiş."

Turtanın gittiğini doğrulamak için omzunun üzerinden cam kasaya baktı. "Bana biraz kahve getir."

"Yolun aşağısında olsan daha iyi olur. Burada kahve berbat."

Kürdanı bana doğrulttu. "Bana nerede daha iyi olacağımı söyleme. Senin saçmalıklarından bıktım usandım. Şimdi bu lokantadaki herkese senin de annen gibi yalancı bir hırsız ve fahişe olduğunu söylemeden önce bana şu lanet kahveyi getir."

Duyulabilecek kadar yüksek sesle söylemişti.

Kabinlere bir göz attım. Birkaç kişi izliyordu ve eğer Ainsley'nin memnun gülümsemesi bir gösterge ise, büyük olasılıkla Wade'in sözlerini duymuşlardı.

Ridge'e bakmadım bile. Bakamadım.

Gidip Wade'in lanet kahvesini aldım ve önüne koydum. Amber, garsonlardan biri, izlemek için yanımda durdu. Kimin kahvesine tükürdüğümü görmek dışında orada olmak için bir nedeni yoktu.

Wade için olduğunu görünce, bana bir başparmak işareti yaptı ve uzaklaşmadan önce çok açık olan sinsi bir göz kırptı.

Wade gözlerini bana dikti. "Kahveme ne yaptın?"

"Sadece döktüm ve servis ettim." Gitmek için döndüm. Bileğimi yakaladı ve ben bağırana kadar kolumu arkadan büktü. "Bırak beni," diye homurdandım.

Alaycı bir tavırla beni kendine doğru çekti ve ben de masaya çarparak kahveyi devirdim. Kaynar sıcak sıvı Chucks ayakkabılarıma sıçradı ve kalçamda bir iz bıraktı. Beklenmedik acı yüzünden gözlerime yaşlar doldu.

Lanet olsun. Bu acıttı.

"Sakin benimle uğraşma. Kahveme ne yaptın?" diye hırladı. Elinden kurtulmaya çalıştım ama parmakları sıkılaşıp tenimi ısırırdı.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Ridge kükredi.

Wade beni bıraktı ve Ridge Wade'i oturduğu yerden kaldırıp sertçe iterek Wade'i arkasındaki masaya çarptırırken ben de acıyan bileğimi ovuşturarak geriye doğru sendeledim. Tabaklar yere düştü ve Ridge'in yumruğu Wade'in yüzüne çarpınca bir kadın çığlık attı.

"Bu bir uyarıydı," diye hırladı Ridge. "Ona bir daha dokunursan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim, pislik herif."

"Siktir git!" Wade, Ridge'in suratına tükürdü ve ona doğru hamle yaptı.

Hepsi bu kadardı. Dövüş başlamıştı.

Ridge, Wade'i yere düşürdü ve onu kısırdı. Bir kızın çığlığını duydum. Ainsley olabilir. Ama emin olamadım çünkü Ridge, tekmeleyen ve pençeleyen Wade'in ağzını burnunu kırıyordu. Yerde güreşiyorlardı, yumruklar atıyorlardı ve Wade kendini tutmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Ridge'e denk değildi.

Sonunda Ridge'in takım arkadaşları yardıma koştu. Kırmızı, beyaz ve mavi ışıklar lokantanın penceresinin dışında yanıp sönerken Wade ve Ridge'i ayırdılar.

Lanet olsun. Polisler.

Ridge sallanarak ayağa kalktı ve ağzındaki kanı kolunun tersiyle silerek gözlerini pencereye dikti.

Wade kendini yerden kaldırdı ve arkaya doğru koşmaya başladı.

"Ridge, hadi," diye ısrar ettim. Koluna yapıştım ve onu mutfağa sürüklemeye çalıştım ama yerinden kıpırdamayı reddetti. Paniklemeye başladım. Onun suçu üstlenmesine izin veremezdim. Polisler kapının hemen dışındaydı ve onun gitmesi gerekiyordu. "Benimle gel. Arka kapıdan çıkabilirsin."

"Ofisimde saklanabilirsin," dedi Hank, suçlayıcı gözlerle lokantanın etrafına bakarak, "*Hangi ahmak bizim yıldız alıcımıza polis çağırdı?*" der gibi.

"Siktir et." Ridge kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Çenesinde inatçı bir duruş vardı. "Kaçmıyorum ve saklanmıyorum.

Etrafta Wade'i aradım. Gelincik g i t m i ş t i .
Tipik.

Polisler lokantaya girmeden hemen önce Ridge, Walker'a bir şey uzattı, o da başını salladı ve ben ne olduğunu göremeden cebine attı. Ot mu? Hap mı?

Ridge'i kelepçelediler ve bir polis arabasının arka koltuğuna oturtular. Arka lambalar karanlığın içinde kaybolana kadar pencereden izlerken midem bulandı.

Ridge'e ne olacaktı? Bunun kanunla ilk karşılaşması olmadığını biliyordum, yani bu onun için kötü olabilir.

Ridge'in takım arkadaşları masaya biraz para attılar ve tek kelime etmeden dışarı çıktılar. Ama sessiz suçlamalarını hissedebiliyordum.

Ainsley kapıdan çıkarken, "Bunların hepsi senin suçun," diye tısladı.

Ve bu sefer, inkar bile edemedim.

Ridge kapıdan içeri girdiğinde bekleme odasındaki sert plastik koltuğumdan kalktım.

Vardiyamdan sonra doğruca polis merkezine gittim ve saatlerce bekledim. Neden geldiğimden bile emin değildim. İyi olduğundan emin olmak için sanırım.

Daha önce kimse benim için savaşmamıştı. Ridge dışında kimse.

Ve benim yüzümden başının belaya girmesini istemedim. Ona kitap fırlatabilirlerdi. Aleni sarhoşluk. Reşit olmayanların içmesi. Saldırı.

Ama belli ki gitmesine izin vermişlerdi çünkü tam karşımda duruyordu ve onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyordu.

Kabadayılık, ukalalık ya da sırtıma yoktu. Sadece yüz hatlarına kazınmış çiğ bir acı vardı.

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşmadan önce bir eliyle yüzünü ovaladı ve dağınık saçlarını çekiştirdi. Fermuarı açık kapüşonunun altındaki gri tişörtü yırtılmış ve kan sıçramıştı.

Sıcak bir duşa, iyi bir gece uykusuna ve kucaklanmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve onun kendisiyle olan iç savaşını izledim.

Ön masaya baktı, sonra kaçmakla yüzleşmek arasında kararsız kalmış gibi bana döndü. Ama Ridge kaçmadı. Kaldı ve savaştı.

Başını eğerek ensesini tuttu ve beni derinden sarsan, ayaklarımı aramızdaki boşluğu kapatmaya zorlayan titrek bir nefes verdi.

Tam karşısında durduğumda, doğru kelimeleri bulmak için beynimi yokladım.

"Senin neyin var böyle?" Ağzımdan çıkan ilk şey bu oldu.

"Kim o?"

"Seni ilgilendirmez."

"Evet, tabii ki hayır." Esprili olmayan bir kahkaha attı ve gözleri karardı. "Çünkü birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz, değil mi?"

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu?

Konuşmak, neden farklı düşündüğünü sormak için ağzımı açtım ama başını sallayınca tekrar kapattım. "Bu konuda endişelenme Evie."

"Bunu neden yaptın?" Gerçekten bilmem gerekiyordu.

"Böyle bir şeyi öylece bırakabileceğimi mi sanıyorsun? Biri sana zarar verdiğinde görmezden gelebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben iyiydim. Bana zarar vermedi."

Elimi tuttu ve ters çevirerek bileğimdeki morlukları inceledi. Elimi geri çektim ve cebime soktum.

Gözlerini bana dikti. "Neden onu koruyorsun?"

"Korumuyorum." Wade'i korumuyordum. Ridge'i korumaya çalışıyordum. "Kendi işine bakmalıydın."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Bana onu nerede bulacağımı söyle, ben de peşine düşüp işini bitireyim," dedi.

"Sen karışma."

Resepsiyona baktı ve benim bakışlarım da onu takip etti. Otuzlu yaşlarında görünen bir adam bizi izliyordu. Sanırım Ridge'i bekliyordu. Ama sözümüzü kesmedi, sanki Ridge'le benim yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu hissetmiş gibiydi.

Bir adım geri attım. "Eve gitmen gerek."

"Benim bir evim yok."

Bunu neden söylesin ki? "Evet, biliyorsun."

"Ben sadece..." Elini saçlarının arasından geçirdi ve başını eğdi. "Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum. Burada olmamalıydım bile. Ben olmalıydım."

Şaşkınlık kaşlarını birbirine yapıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Arabadaki adam. Elijah yerine beni vurmalıydı. Satıcılığa başlamak benim fikrimdi. İkimizin de paraya ihtiyacı vardı. Ama bedelini ödeyen en iyi arkadaşım oldu. Ve bu benim hatamdı. Benim hatamdı, Evie." Başını kaldırdı ve ruhlu kahverengi gözlerindeki acıyı ve hüznü gördüm.

ama onu teselli edecek kelimeleri bulamadım, bu yüzden sessiz kaldım ve devam etmesini bekledim.

"Bana uzun gitmemi söyledi. Sokaklarda koşuyorduk. Chicago'nun güney yakasında büyüdüm. Burası gibisi yok. Elijah da 'Uzun git McCallister' dedi." Sanki Chicago sokaklarına geri dönmüş, o sahneyi yeniden yaşıyormuş gibi gözleri buğulandı.

"Caddenin karşısına, bir arabanın tam önüne koştum ve sürücü kornaya basıp bana küfredince sadece güldüm. Kaldırıma doğru koştuğumda hâlâ gülüyordum ve tam top Elijah'ın parmak uçlarından ayrılırken döndüm." Elini saçlarının arasından geçirdi, gözleri arkamdaki duvara kaydı, sanki her şeyi ekrandaki bir film gibi görebiliyordu.

"İşte o zaman silah seslerini duydum. Araba hızla yanımdan geçti ve adam sanki '*Sıra sende*' der gibi camdan bana bir el ateş etti. Karanlıktı ve her şey o kadar hızlı oldu ki... Arabayı bile teşhis edemedim. Ve hep düşündüm...." Kesik kesik bir nefes verdi. "Her zaman Elijah'ın kurşunlar vücuduna girer girmez ölmesinin daha iyi olacağını düşünmüşümdür. Böylece hiçbir zaman yapamayacağı şeyleri düşünme şansı olmazdı."

Oh, Tanrım. Kalbim çatladı.

Ne yapacağımı ya da nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum, bu yüzden akla gelmeyecek bir şey yaptım. Kollarımı Ridge'e doladım ve sımsıkı sarıldım, kırık parçalarını bir arada tutmaya çalıştım. Kolları bana dolandı ve boğuluyormuş gibi bana tutundu ve ben onun can simidiydim.

Onun iyiliği için, durumun böyle olmamasını umuyordum. İkimiz de batacaktık.

Yanağımı atan kalbine yasladım ve kokusunu içime çektim.

Ayrıldığımızda "Bu hikâyeyi hiç kimseye anlatmadım," dedi. Sesinden pişman olduğu anlaşılıyordu.

"Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Başını salladı, gözlerime bakmadı ve ben ona tekrar dokunmak istedim. Elimi çatık kaşlarının üzerinde gezdirmek. Parmak uçlarımla yüzündeki saçları fırçalamak. Ellerimi göğsünde gezdirmek ve onu bir kez daha kucaklamak.

Onun yerine geri çekildim. Bu karakolda bile olmamalıydık. *O da* burada olmamalıydı.

Başı dertte bir genç kız değildim. Onunla gitmesini istemedim.

lekeli bir şövalye gibi sorunlarımı çözmeye ya da beni kurtarmaya çalışıyor.

Ona sorunlarını tekmeleyip yumruklayamayacağını, suçluluk duygusunun kaynağıyla yüzleşmesi gerektiğini söylemek istedim ama bu beni ikiyüzlü yapardı.

"Hadi eve gidelim, Ridge." - Bunu resepsiyonda bekleyen adam söyledi.

Ridge başını salladı, eşofmanının fermuarını çekti, sonra kapüşonu dağınık saçlarının üzerine çekti ve karakoldan çıkarken başını öne eğdi.

Onları ön kapıdan çıkarken takip ettim ve Ridge'in bir SUV'un yolcu koltuğuna tırmanışını izledim.

Adam bana döndü. Kestane kahvesi saçları, mavi gözleri ve dünyanın yükünü taşıyabilecekmiş gibi görünen ve hiç terlemeyen geniş omuzlarıyla muhteşemdi.

"Selam, Jude McCallister. Ridge'in kuzeni."

"Evie Bellamy. Ridge'in okulundan bir kız."

Jude gülümsedi. "Bundan çok daha fazlası olduğunu hissediyorum."

Ridge ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama gecenin bir yarısı onu yatağından kaldırıp karakola gitmeye zorladığım için bu adama bir özür borçluymuşum gibi hissediyordum. "Bu gece burada olması benim hatam." Boğazımı temizledim. "Özür dilerim."

Konuşmadan önce bir süre yüzümü inceledi. "Tüm detayları bilmiyorum ama Ridge birini dövdüyse, eminim diğer adam bunu hak etmiştir. Bu ilk kez olmuyor.

McCallister'lerden biri kavga ettiği için istasyondan alınmak zorunda kaldı ve muhtemelen bu son olmayacak."

"McCallister'ların hepsi savaşçı mı?"

İçinden kıkırdadı. "Evet, öyleyiz. Babamdan küçük adamım Levi'ye kadar," dedi oğlundan bahsederken sevecen bir gülümsemeyle. "Bu bir McCallister olayı. Ama çoğunlukla, sadece uğruna savaşmaya değer bir şey olduğuunda savaşırız. Ya da *biri için*."

Koltuğuna yığılmış olan Ridge'e baktım. Sokak lambasının ışığında yüzünü seçebiliyordum. Gözleri kapalıydı ama uyumadığı hissine kapıldım. Muhtemelen en kötü kâbusunu yeniden yaşıyordu. Silah sesleri duyulurken topa doğru koşuyordu.

"O iyi olacak mı?" Jude'a sordum. Kavgadan çok Ridge'in bana anlattığı hikâyeyi düşünüyordum. Arkadaşının ölümü yüzünden hâlâ içinde taşıdığı suçluluk duygusunu.

Ve Tanrım, arkadaşının ölümünü izlemişti. Bu herkesin aklını başından alırdı.

Jude cipine bir göz attı. "Evet, öyle olacak. Eninde sonunda." "Evi olmadığını söyledi." Ne olduğuundan emin değilim.

Ridge'in çok üzgün görünmesi dışında bunu söylemek zorunda kaldım. Evi olmayan kayıp küçük bir çocuk gibi.

Jude yavaşça başını salladı. "Kardeşi uzakta, o yüzden birkaç gün bizimle kalacak. Ama bunu kastettiğini ya da sorduğun şeyin bu olduğunu sanmıyorum." Jude çenesini ovuşturdu, düşünüyordu ve belki de Ridge'e ihanet etmeden bana ne kadarını söyleyebileceğine karar vermeye çalışıyordu. "Bu zaman alır. Onun gibi yetiştirildiğinizde, güveninizi öyle kolay kolay kaybetmezsiniz. Ama bizim görevimiz, ne yaparsa yapsın ya da bizi ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, onun ailesi olduğumuzu ve her zaman yanında olduğumuzu ona kanıtlamak."

Umarım Ridge onu seven bir ailesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

Zorla gülümsedim. "Şey, gitmeliyim. Sizinle tanışmak güzeldi."

"Ve sen." Gitmek için döndüm ama sözleriyle beni durdurdu. "Eve gitmek için iyi misin?"

"Evet. Tam şuraya park ettim." Boyasından çok pası olan gümüş rengi Toyota Camry'mi gösterdim. Jude, arabamın beni sağ salim eve götürmek şöyle dursun, otoparktan çıkabileceğinden bile emin değilmiş gibi kuşkuyla baktı.

Arabama binip kontak anahtarını çevirdiğimde hâlâ uzaklaşmamıştı ve önce benim gitmemi beklediğini anlamam bir dakika sürdü.

Eve dönerken gecenin olaylarını düşündüm ve hep aynı düşünceye geri döndüm. Ridge kendi işine bakmalıydı.

Geleceğini tehlikeye atmaya mı çalışıyordu?

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum.

Kimsenin benim için savaştığını istemiyordum.

Özellikle de Ridge'e. Kaybedecek çok şeyi vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ridge

ON METRE ÇIZGISINE DIZILMIŞ SIRAMI BEKLIYORDUM.

onu etrafımda gördüğümde. Tribünde oturuyordu ve neden futbol antrenmanını izlemeye geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onu burada istemiyordum.

"Uyan, McCallister!" Koç bağırdı. "Uyanmışsın."

Hay sikeyim. Konsantrasyonuma ne yaptığını gördün mü?

Sahaya doğru bir depar attım ve Troy ortadan attı. Top yüksekti ve arkamdan geldi. Vücudumu döndürerek topa doğru sıçradım. Başka bir gün olsa parkta yürüyüşe çıkardım. Top parmak uçlarımı sıyırdı ve çimden sekti. Lanet olsun. Böyle pasları gözlerim kapalı ve bir elim arkamda bağlıyken bile yakalayabilirdim. Ama bugün değil.

Çizgiye geri koştum ve pozisyonumu aldım.

Odaklan. Kafanı karıştırmasına izin verme. Elijah'ı ya da bağırsaklarını karakolun zeminine nasıl döktüğünü düşünme.

Kargo konteynerinden daha fazla yük taşıyordum. Dört gece önce bir kısmını paketinden çıkardım ve ayaklarının dibine serdim. Hepsini geri almak istedim. Geri sarmak ve sözlerimi geri almak.

Onca insan arasından ona sırrımı açmaya beni iten neydi? Karşılığında bana hiçbir şey vermemişti. Bana hiç açılmamıştı. Ev hayatı ya da mücadeleleri hakkında tek bir şey bile paylaşmamıştı. Onun hakkında bildiğim her şey gözlemlerim ya da okul dedikodularıydı. Ama dedikodulara ya da dramalara hiç kulak asmadığım için Evie Bellamy hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Onu engelledim ve antrenmanın geri kalanı daha iyi geçti. Topu bir futbol oyuncusu gibi elimden düşürmedim. Yakalamanın kralıydım.

yakalanamaz paslar. Dikey sıçramam yetişkin adamları ağlatabilir.

Sahada bir güç merkeziydim ve bu takım için eyalet şampiyonluğunu garantileyecektim. Yeni koçumuz Koç Becker, gözlemcilerin adımı bilmesini ve beni izlemeye gelmesini sağlamak için çok çalışmıştı.

Ve hiçbir kız, kim olursa olsun ya da onu ne kadar çok istiyor olursam olayım, her şeyi kaybetmeye değmezdi.

Şimdilik, Evie Bellamy'nin beklemeye alınması gerekiyordu. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım.

Antrenmandan sonra, kenarda beklediğini görmemiş gibi yanından koşarak geçtim.

"Ridge. Bekle." Peşimden geldi ve koluma yapıştı.

Birkaç adam kıs kıs güldü. Onları görmezden geldim ve ona odaklandım. Sarhoş itiraflarımın koruyucusu. "Bir şeye mi ihtiyacın var Bellamy?"

"Ben sadece..." Dudağını ısırdı ve sanki çok önemli bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Tek istediğinin bu olduğuna emin misin? Ya da belki başka bir şey arıyorsunuzdur..." Yaklaştım, kabaca başının arkasından tuttum ve onu terli bedenime doğru çektim. Kıçını avuçlayarak sıktım ve sikimi ona doğru sürtmeye başladım. "Ağırlık odasına gidebiliriz. Cuma gecesi seni savunduğum için bana teşekkür edebilirsin. Senin için yaptıklarımın minnettarlığını göster."

Göğsü kabarınca hırlayarak beni itti. "Ne zaman farklı olabileceğini düşünsem yanıldığımı kanıtlıyorsun." Beni iterek yanımdan geçti ve uzaklaştı.

"Neyden farklı?" Arkasından seslendim. "Nirvana reddiyeinizden mi? Eğer öyleyse, teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi. O senden iki kat daha erkek," diye omzunun üzerinden seslendi.

Dişlerimi sıkarak, hiçbir şeyleri yokmuş gibi gösteriyi izlemek için durmuş olan diğer oyuncuların yanından geçtim.

Yapacak daha iyi bir işim vardı. Soyunma odasına girdim ve neredeyse dolabımın kapağını söküp attım. Lanet olsun.

O senin iki kadın.

Duvarı tekmeledim. Bir kere. İki kez. Üç kez.

O senin iki kadın.

Jackson ağzını kapattı ve "McCallister Bellamyzed oldu" diye bağırdı.

Bu benimle alay edilmesine ve gülünmesine neden oldu.

Bellamyzed. Bu ne lan? Kulağa lanet gibi geliyordu çünkü öyleydi. Evie Bellamy etkisi. Acımasız, gaddar ve etkili. Taşaklarımı şişleyip mangalın üzerine attı.

"Seni yaktı dostum," dedi ikinci sınıf bir geniş alıcı kıkırdayarak.

Ona döndüm ve bastırdığım öfkemi serbest bıraktım. "En azından bütün sezon yedek kulübesinde oturmaktan kışımda yaralar çıkmadı Gary."

Eğlencesi azaldı. "Ben Garrett," diye mırıldandı.

"Adını hatırlamanın bir anlamı yok, *Gavin*. Oynama süresini bile göremeyeceksin."

Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp geri çekilirken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

Şimdi kim gülüyor?

Ne yazık ki ben değil.

Duşa giderken Jackson'ı omzundan kontrol ettim. "Buzdolabı gibi bir adamın kalem gibi bir aleti olması biraz acınası. Bahse girerim kızlar sürekli içine girip girmediğini soruyordur." Parmaklarımı şıklattım. "Benim hatam. Hâlâ bakırsın."

"Kapa şu lanet çeneni." Gergin bir şekilde kıkırdadı, gözleri soyunma odasında geziniyordu. "Ben bakire değilim. Bir sürü hatunla birlikte oldum."

"Islak rüyalar sayılmaz," dedi Walker, arkamı kollayarak.

O senin iki kadın, diye alay etti kafamın içindeki ses.

Şimdi Cuma gecesi onu savunma kararımdan pişmanlık duyuyordum. Ne yaptığımı bilemeyecek kadar sarhoştum. Hayır, bu bir yalan. Zil zurna sarhoş da olsam, kilise faresi gibi ayık da olsam bunu yapardım. O pisliği dövdüğüm ya da karakola götürüldüğüm için pişman değildim.

Ona Elijah'tan bahsettiğim için pişmanlık duyuyordum. Ona kendimden çok fazla şey vermiştim, oynaması için onca duygusal cephane vermiştim ve her zamanki gibi o da bana karşılığında hiçbir şey vermemişti. Daha da kötüsü, bana nasıl karşılık vermişti? Beni takım arkadaşlarımdan önünde küçük düşürerek.

Siktir et onu. Savaşmadan yenilmeyecektim.

Neyse ki Evie'den nasıl intikam alacağımı biliyordum. *Bu oyunu iki kişi oynayabilir, tatlım.*

"Ne oluyor bebeğim?" Jackson yemek kuyruğunda dururken sordu. Kesinlikle bir bakire.

Evie, başı dik bir şekilde yanından geçerken ona orta parmağını gösterdi.

"Kahretsin, bu çok sert," dedi Jackson, sanki kızın tepkisi onu şaşırtmış gibi başını sallayarak. Yemeğimi masamıza taşıdım ve Walker'ın yanına oturdum. Leah aşk balonuna o kadar dalmıştı ki başka bir şey fark etmedi. Sanırım yine başlamışlardı.

Parmağımı, ilk günden beri benimle flört eden ve beni istediğini açıkça belli eden sarışın, mavi gözlü kraliçe arı Ainsley Thorpe'a doğru uzattım. Tam zamanında koşarak geldi.

Evie, Ainsley Thorpe'dan nefret ederdi. Nedenini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Ainsley bu iş için mükemmel bir adaydı.

"Hey, Ridge." Saçlarını omzunun üzerinden attı ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Bazı kızlar işi kolaylaştırıyordu. Çok

Kolay. Ama bu kovalamaca ile ilgili değildi. Evie'ye bunu ödetmek istiyordum.

"Nasıl gidiyor?"

Parlak pembe dudaklarını yaladı ve göğüslerini dışarı çıkardı. "Harika. Cumartesi gecesi bir parti veriyorum. Orada olacak mısın?"

Bakışlarım karşımdaki masada oturan Evie'ye takıldı. Parlak yeşil gözleri bana hançer gibi saplandı. Zing. Doğrudan kalbime.

Evie'nin hâlâ beni izlediğinden emin olduktan sonra Ainsley'i kucağıma aldım ve tabağımdan bir patates kızartması yedirdim. Bir hamster gibi yedi. Ainsley Thorpe için karbonhidrat yok. Ama o kızartmayı ve bir sonrakini yedi ve parmaklarımdaki tuzu yalayarak ellerimle oynadı.

"Gelmezsem pek parti olmazdı, değil mi?"

Kirpiklerini kırptırdı, elini göğsümde gezdirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aynen benim düşüncelerim."

Dudaklarım Ainsley'ninkileri alırken gözlerim odanın diğer ucundaki Evie'ninkilerle buluştu. *İntikam bir sürtüktür, bebeğim.*

Evie dişlerini geçirirken gözleri yarıklara dönüştü. Parlak kırmızı bir elmanın eti. Çok vahşi. Çok seksi.

Neden yaptığı her küçük şey beni tahrik ediyordu? Evie'nin zihnimdeki görüntüsüyle mastürbasyon yaptığım her sefer için bir dolarım olsaydı, ikinci el bir araba alabilirdim.

Onunla oynamayı henüz bitirmemiştim ve onu benim yapma fikrinden vazgeçmemiştim, ama doğru fırsat gelene kadar zamanımı bekleyecektim.

Sonunda tanrılar yüzüme güldü. Sadece eyalet şampiyonluğunu kazanmakla kalmadık, aynı zamanda bir D1 kolejine tam burs kazanmıştım ve Evie Bellamy'yi tam olarak istediğim yere getirmiştım.

Sadece bunu bilmiyordu. *Henüz bilmiyordu.*

BÖLÜM 2

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ridge

GEÇTİĞİMİZ SEKİZ AY BOYUNCA EVIE VE BEN NEREDEYSE HIÇ KONUŞMADIK.

Birbirimize söz verelim.

Şimdi yol kenarındaki taco restoranının dışında Walker'la oturduğum piknik masasına doğru yürüyordu. Yanında en iyi arkadaşı vardı ve yüzünde "benimle uğraşma" ifadesi vardı.

"Aklına bir şey gelmesin." Yanıma otururken yeşil gözlerini bana dikti. "Sadece oturacak bir yere ihtiyacımız vardı."

"Sen nasıl istersen." Çeşme içeceğini burnunun dibinden çekip aldım ve pipetinden bir yudum çektim. Kök birası. Evie kök birasına bayılırdı. Korku filmlerini, pizzasının üzerindeki ananası, fırtınaları ve en iyi arkadaşının gülümsemesini severdi. Sosyal medyadan ve ünlü dedikodularından nefret ederdi. Tanrı'ya inanırdı ama dinin abartıldığını düşünürdü.

Evie hakkında çok şey biliyordum. Sadece güvendiği kişinin ben olduğumu bilmiyordu.

"Ne yapıyorsun? O benim içkim." Elimden almaya çalıştı ama ben çekip bir yudum daha aldım. "O pis dudaklarını pipetimden çek."

Kartlarımı açma zamanı. Doğru fırsatı kolluyordum ve bir de ne göreyim, fırsat kucağıma düşüvermişti. İçkisini masaya koydum. "Sadece Cherry Cola olup olmadığını kontrol ediyordum, *Cherry*."

Gözleri büyüdü ve dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. "Sen... hayır." Başını iki yana salladı. "İmkânı yok. Bu sen olamazsın...." Yüzündeki dehşet ifadesiyle gözle görülür bir şekilde soldu.

Oh, bebeğim, bendim, tamam.

Takma isimler benim fikrimdi, Evie'nin en sevdiği kitap olan *Yabancılar*'dan seçilmişti. Kendi isteğimle okuduğum tek kitap. Üç kez.

Hiç şüphesiz anılarını gözden geçiriyor, gizli mektup arkadaşına ne yazdığını hatırlamaya çalışıyordu. Bu yıl benim İngilizce sınıfımda değildi ama öğretmenimiz aynıydı ve Evie benimkinden hemen sonraki sınıftaydı. Görünüşe göre mektup yazmak ölmekte olan bir sanattı ve Bayan Whitman bunu düzeltmek istiyordu. Müdür Bradley bunun harika bir sosyal deney olacağını düşündü.

İsim yoktu, sadece bizi tanımlamak için bir etiket vardı ve mektuplar el yazısıyla değil basılmıştı, ama onun olduğunu erkenden anlamıştım.

Bu bir yalan. Başından beri birlikte eşleştirildiğimizi biliyordum. Öğretmenimiz ana listeyi masasında kilitli tutuyordu ve benim kilitlerle aram iyiydi.

Göz kırptım. "Son zamanlarda Dallas'a gittin mi Cherry?" "Aman Tanrım," dedi nefesinin altından.

"Sana buna degeceğimi söylemiştim." Benden beklenen rolü oynayarak göğsümü şişirdim.

Evie homurdandı. "Her zamanki gibi kendini abartıyorsun. Ben senin fangirl'lerinden biri değilim. Ooh, Ridge, çok büyük kasların var. Sikini yalamama izin verdiğin için *çok* teşekkür ederim. Bu benim için bir onur." Uzun, siyah kirpiklerini kırıştırdı ve bir anda yarı yarıya boşaldım.

"Kirli ağzını seviyorum, Cherry. Onu önemli olan yerde kullanmalısın." Kasıklarımı işaret ettim.

Beni görmezden geldi ve taco'sunu yere atmadan önce bir ısırık aldı. "Şu yaptığına bak. İştahımı kaçırdın."

"Hâlâ aç görünüyorsun. Sadece yemek için değil."

"Neden sen olmak zorundaydın ki?" diye mırıldandı. "O mektupları kendin mi yazdın? Yoksa kölelerinden birine mi yazdırdın?"

Bu çok saçmaydı. O mektupları benden başka kimse yazamazdı. "Seni Sunset'te bekledim." Kırk beş dakika önce buluşma noktamızda beklemiştim.

Sonunda hiç gelmeye niyeti olmadığı sonucuna vardı. Ne salak ama. "Ne oldu? Korktun mu?"

Bir omzunu silkti. "Belki de gizemi canlı tutmak ve kelimelere bir yüz koyarak onu mahvetmek istemedim. Ve şimdi bak. Her şey mahvoldu."

"Ah, Cherry." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Bu acıtıyor." "Muhtemelen yarısını uydurmuşsundur."

"Tek bir konuda bile yalan söylemedim." Ona izci selamı verdim.

Gözlerini devirdi. "Üç parmak." "Hiçbir zaman izci olduğumu iddia etmedim."

Quinn masanın karşısından, "Vay canına, tamam," dedi.

Quinn'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Evie'nin tam tersiydi. Minyon ve sarışın. Güzeldi. Tatlı. Naif. Yine de havalıydı. Samimi, ki bu düşündüğünüzden daha nadirdir. Ve çok tatlıydı. Onun kemiklerini kırmak istememe neden olacak şekilde değil, ama onu dangalaklardan korumak istememe neden olacak şekilde.

"Tamam, ne?" Ben sordum.

"Hiçbir şey." O ve Walker gizli bir gülümsemeyi paylaştılar. Hah. İlginçti. Quinn tam onun tipiydi. Aslında eski kız arkadaşı Leah'ya çok benziyordu. Bu işe yarayabilir. Zaten bir plan yapıyordum.

Ağustos ayında Walker ve ben sezon öncesi kampı için San Marcos State'e gidiyorduk ama daha Haziran ayının başındaydık. Evie'nin hayatına girmem için bolca zaman vardı.

Bu yaz eğlenecektik, onu sistemimden çıkaracaktım ve sonra yollarımızı ayıracaktık.

Mükemmel plan.

"Parti kirazını patlatma zamanı."

Quinn'in evindeki parti benim fikrimdi. Quinn'in annesi evde olmadığı için bütün ev ve havuz ona kalmıştı.

Quinn'in kardeşlerinin sahibi olduğu bira fabrikasının önünde duruyorduk ve kuzenim Jesse'nin benim için iyi şeyler söylemesi sayesinde bu yaz onlar için çalışıyordum. Daha doğrusu, baş bira üreticisi Holden için çalışıyordum. Elli kiloluk fiçileri kaldırıyor, tankları ve ekipmanları temizleyip sterilize ediyor ve en sevdiğim içeceğin fermantasyon sürecini öğreniyordum.

İyi bir işti ve kardeşleri de iyiydi, bu yüzden kaybetmek istemedim.

Parti, Evie'yi benimle aynı odaya sokmak için hazırlanmış bir oyundu.

Quinn güldü ve sonra dudağını çiğnedi. "Bunu yapmanın senin için sorun olmadığına emin misin?" Gözleri tarlada geziniyor, kardeşlerinin kulak misafiri olmadığından emin olmak için kontrol ediyordu. Sanki gösterişsiz bir parti vermek yerine sınırdan uyuşturucu geçirmeyi planlıyormuşuz gibi.

"Benim için sorun değil. Hatta bunun benim görevim olduğunu düşünüyorum. Tipik bir lise partisini deneyimlemeden üniversiteye gidemezsiniz. Bu bir geçiş töreni."

Tekrar güldü. Ellerini kavuşturarak limon yeşili ve pembe Nike'larının topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Burada çalıştığım süre boyunca aynı çifti iki kez giydiğini hiç görmemiştim.

"Sadece kimsenin evi yakmadığından ya da herhangi bir şeyi tahrip etmediğinden emin olmamız gerekiyor. Annem küplere biner."

"İşte bu yüzden ben varım. Her şeyle ben ilgileneceğim," diye ona güvence verdim.

ONUNCU BÖLÜM

Evie

NEDEN O MEKTUPLAR ONDAN OLMAK ZORUNDAYDI?

İlk i n d e n itibaren ilgimi çekmişti. Kısa ve tatlı ama hiçbir şekilde yüzeysel ya da anlamsız değil.

Altın hiçbir şeyin kalamayacağına mı inanıyorsunuz?
Yoksa kendinize iyimser mi diyorsunuz?

Dallas

En sevdiğim kitabımdaki Robert Frost şiirinden en sevdiğim dizeye atıfta bulunmuş ve Dallas'ı imzalamıştı. Akraba bir ruh bulmuştum. Benim gibi ama daha iyi birini.

Vişne,

Kısa bir süre önce kardeşim bana herkesin bir hayali olması gerektiğini söyledi. İnsanlara umut veren şeyin bu olduğunu söyledi. O zamanlar bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

Hayatın hayallerinizin içine sıçmak gibi bir huyu vardır. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, komşunun köpeği de biliyor. Öyleyse neden zahmet edelim ki?

Ama bence bir şeylerin peşinde.
Dünya berbat bir yer. Ama bir hayaliniz yoksa, toprak uykusuna yatıyor da olabilirsiniz.

Çünkü gerçekten yaptığınız tek şey hayatta kalmaksa yaşamanın ne anlamı var?

Diğer bir haber de, gün batımını izlemeye başladım. Eskiden böyle şeyler hiç umurumda olmazdı. Ölü beyaz şairlerin hakkında yazdığı hayattaki basit şeyler. Nergisler, gün batımları ve tüm bu saçmalıklar.

Çocukken güneşe hiç güvenmezdim. Güneş derken, insanları kastediyorum. Ve tüm lanet olası boktan dünyayı. Ama o güneş, tüm inanmayanları haksız çıkarmak için yola çıkmış olmalı... çünkü tanıdığım çoğu insanın aksine, güneş her gece gökyüzünden düşer, ama her zaman ertesi gün geri gelir.

Yani evet, daha çok gün batımı izlemelisin. Bir şeylere inanmalısın, değil mi?

Dallas

Ve böylece başlamıştı. Mektuplar aracılığıyla bir aşk ilişkisi. Düşüncelerimizi ve hayata bakış açımızı paylaştık. Beni güldürdü. Bana umut verdi. Ve en iyisi, güvenliydi.

Kim olduğumu asla öğrenmemesi gerekiyordu. Ama belli ki başından beri ben olduğumu biliyordu. Yani, her şeyde yaptığı gibi, Ridge benimle oynamıştı.

Mektupları yakmayı düşündüm ama sonunda ayakkabı kutusunu dolabımın içine ittim ve kapağını kapattım.

Sonra da son dört günü bunu takıntı haline getirerek geçirdim. Daha önce anlamadığım için kendimi çok aptal hissediyordum. Ona verdiğim onca cephaneden bahsetmiyorum bile.

Quinn, "Bu gece bir parti verdiğime inanamıyorum," dedi. Onunla yüzleşmek için şişme donutunun üzerinde döndüm. İçgüdüsel olarak, yara izlerini gizlemek için kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Ona sert bir bakış attım, o da iç çekerek kollarını yanına indirdi. Quinn'in yara izleri saklanacak değil, gurur duyulacak bir şeydi ve bir gün bunu fark etmesini umuyordum.

Ne yazık ki o gün henüz gelmemişti. Aynaya baktığında, yara izleri gerçekte olduğundan daha kötü görünüyor olmalıydı. Aynalar böyle çalışır.

"Kendimi tam bir baş belası gibi hissediyorum." Bana parlak bir gülümseme fırlattı. En iyi arkadaşım güzeldi, uzun bal sarısı saçları, iri ela gözleri ve bir odayı aydınlatabilecek bir gülümsemesi vardı. Hatta tüm gece gökyüzünü bile aydınlatabilirdi.

Ama Quinn Cavanaugh belalı bir adamdan çok uzaktı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Quinn henüz on sekiz yaşındayken iki böbrek nakli geçirmişti. Kendine özgü bir şekilde güçlü ve vahşiydi ama özünde iyi bir kızdı. Benim gibi çürük bir elma değildi.

"Çünkü sen *bir baş belası*sin."

"Evet, öyleyim." Kollarını kaldırdı ve vücudunu surround ses hoparlörlerinden akan house mix'in ritmine göre hareket ettirdi. "Baş belası bu gece evde."

Gülüyoruz ama içimi bir hüznün dalgası kapladı.

Sonbaharda Kaliforniya'ya gittiğinde onsuz kaybolacaktım. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil. Quinn özeldi, o benim insanımdı ve her şeyden çok onun tüm hayallerinin gerçekleşmesini istiyordum.

"Bu arada, Jesse ve ben bu hafta üç vardiya birlikte çalıştık ve ben onu görmezden geldim." Bana muzaffer bir gülümseme verdi, kendisiyle gurur duyuyordu.

Jesse en büyük erkek kardeşinin arkadaşıydı, eski bir motokros yarışçısıydı ve ondan dokuz yaş büyüktü. Aynı zamanda Ridge'in

Kuzen. Şişirilmiş egosu olan bir başka McCallister. Quinn çocukluğundan beri ona takıntılıydı. Şimdi yaz için Teksas'a dönüp kardeşleri için çalıştığına göre, bunun her yerinde felaket yazıyordu.

"Güzel. Jesse pisliğin teki. Daha iyi birini hak ediyorsun." "O değil-"

Sözlerini durdurmak için elimi kaldırdım. "Onu savunmaya kalkma bile. O seni incitti. Sadece nasıl davrandığını ve sana neler söylediğini hatırla." Jesse'ye olan saplantısından kurtulmasını gerçekten istiyordum çünkü sonunda Jesse'nin ona sadece zarar vereceğini biliyordum.

O iyi olacaktı, kız harap olacaktı ve bu beni çok kızdıracaktı.

Kimse en iyi arkadaşşıma zarar veremez ve bu yanına kâr kalmazdı. "Walker senden hoşlanıyor gibi görünüyor," dedim. "O tam bir danganlak. Bir yaz kaçamağı için mükemmel olurdu."

"Bir yaz kaçamağı mı?" diye sordu şüpheyile, sanki bu kavram ona yabancıymış gibi.

"Gir, çık, koşulsuz şartsız." "Belki."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. Ama Jesse'yi aklından ve kalbinden çıkarana kadar pes etmeyecektim. Jesse onu hak etmiyordu.

Şimdilik konuyu kapattım ve gözlerimi kapatıp öğleden sonra güneşini içime çektim. Bugün kahvaltı ve öğle vardiyasında çalışmışım ve yarın da erken bir vardiyam daha vardı ama şimdilik rahatlayabilirdim.

Quinn'in evi bir Toskana villasına benziyordu ve ne zaman gelsem kendimi beş yıldızlı bir tatil köyünde tatildeymişim gibi hissediyordum. Güzel, mükemmel ve stressiz. Wade'in gelip beni rahatsız etmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ya da annemin arabama bok atmasından. Birkaç gün önce kafası iyiydi ve benim şeytan olduğumu haykırıyordu.

Kötü anıları içimin derinliklerine ittim ve havuzda sürüklenirken vücudumdaki gerilimi serbest bıraktım. Saf mutluluk.

"Peki ya sen ve Ridge?" Quinn Zen'imi tamamen mahvederek sordu. "Senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Güven bana. O değil."

"Katılmıyorum. Sana nasıl baktığını gördüm."

"Sanki aletini içime sokmak istiyormuş gibi. Bana sadece bu şekilde bakıyor." Çoğu erkeğin bana baktığı gibi.

Buna itiraz ederek başını salladı. "Ben farklı bir şey gördüm. Ona bir şans ver, Evie."

Ve kalbimi kırmasına izin mi vereyim? Hayır, teşekkür ederim.

"Bence seni şaşırtacak," dedi. "Bu konuda içimde iyi bir his var."

Quinn romantik bir kalbi olan iyimser biriydi. İlk görüşte aşka, ruh eşlerine ve sonsuza dek mutlu yaşamaya inanırdı. Ama ben bunların sadece filmlerde ve peri masallarında yaşandığı gerçek bir dünyada yaşıyordum.

Yine de fikirlerimi kendime sakladım.

Ona Ridge'in de tanıdığım diğer erkekler gibi olduğunu söyleyerek umutlarını kırmaya gerek yoktu.

O mektuplar ve karakoldaki gece hariç. Bu Ridge'in farklı bir yönüydü. Ama gerçek Ridge bu muydu? Bunun üzerinde duracak zamanım yoktu çünkü tam o sırada kapı çaldı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ridge

WALKER VE BEN İÇKİLERİ VE BIRA KUTULARINI

kamyonetimin kasasına koydum ve onları taş geçitten yukarı, oymalı büyük bir meşe kapıya taşıdım. Ağır siyah demir tokmak göstermelikmiş gibi duruyordu. Alarm sisteminin altındaki zile bastım.

"Bizi bu kadar erken mi bekliyorlar?" Dışarıda durup birinin cevap vermesini beklerken Walker sordu.

"Kızlar dışarıdaysa, uşağın bizi içeri alacağına eminim." Güvenlik kamerasına sııttım.

Quinn kapıyı açtığında gülerek, "Bizim uşağımız yok," dedi.

Arkasında, mektup arkadaşımın suçlama dolu alçak ve boğucu sesini duydum. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Gerçi onu göremiyordum. Büyük bir mobilya parçası görüşümü engelliyordu. "Hava doksan derece ve Quinn'in bir...." *Havuz*. Vay anasını. Evie büfenin arkasından siyah bir bikiniyle çıkınca nutkum tutuldu. Bakışlarım aşağıya, bronzlaşmış tene ve dümdüz, sıkı bir karına kaydı. Uzun, uzun bacaklar, ben ona doğru sürerken etrafımı sardığını hayal ettiğim bacaklar.

Bir su damlası göğsünden aşağı inip dolgun göğüslerine yerleşti. Onu teninden yalamak istedim. Dişlerimle bikinisini tutan kayışı çözmek, yuvarlak, olgun göğüslerini avuçlarımın içine almak ve dilimi meme ucunun etrafında döndürmek...

"Göğüslerime bakmayı bitirdiysen, birayı mutfağa koyabilirsin," dedi ve uzaklaştı.

Ve Tanrım, arkadan manzara *neredeyse* önden olduğu kadar güzeldi. Evie'nin tüm doğru yerlerde kıvrımları vardı ve onu mutfağa kadar takip ederken gözlerimi kalçalarının salınımından ve sıkı, yuvarlak kıkından alamıyordum.

Evie Bellamy beni pornoyu yeni keşfetmiş on üç yaşında bir çocuk gibi hissettirdi.

Birayı granit tezgâhın üzerine koydum ve bakışlarımı ondan ayırıp etrafıma bakındım. Mutfak bir futbol sahası büyüklüğündeydi ve geniş mermer ve pırıl pırıl paslanmaz çelikle övünüyordu. Ortaçağ işkence aletlerine benzeyen siyah demir avizeler katedral tavanlarından sarkıyordu.

Fransız kapılarının dışında, serin mavi su beni çağırıyordu. Sıcak, susamış, aç ve azmıştım. Ama görünüşe bakılırsa, dört temel ihtiyacımdan sadece üçü karşılanacaktı.

Daha önce para topladığım takım arkadaşlarımdan ikramı olan tüm biraları buzdolabına yerleştirdikten sonra Walker ve Quinn verandaya çıktılar ve kendi aralarında konuşup güleştiler.

Evie'ye döndüm ve konuşmak için ağzımı açtım.

"Hayır," dedi, önleyici bir şekilde beni geri çevirerek. "Daha soruyu bile sormadım."

"Her ne ise, cevabım hayır."

Telefonumu çıkardım. "Yani pizzanda pepperoni sevmiyor musun?"

Ainsley Thorpe'un göğüsleri de bronzluğu kadar sahteydi. On sekizinci doğum günü hediyesi. Göğüsleri, bronzluğu değil.

Şimdi de onları yüzüme doğru itiyordu. Normalde bu manzaraya aldırmazdım. Ya da beni şezlonga yatırıp kalçalarını ereksiyonuma sürmesine.

Tek sorun neydi? Aletim Ainsley için sertleşmemiştii ve dikkatim ona odaklanmamıştı. Onun yerine havuzun karşısında Troy Wilkinson ile dans eden Evie'ye bakıyordum.

Başka bir kızla birlikteyken Evie için sertleşmenin tüm zamanların en düşük seviyesi olduğunu söyleyebilirim ama bu yalan olur. Bu

Ainsley'nin arkası dönükken bunu ikinci kez yapıyordum.

Ama kötü kalpli Evie'nin bunu bilerek yaptığını da biliyordum. Bu gösteri benim içindi. Neyse ki dans partneri olarak Troy'u seçmişti, bu yüzden *tüm* avantajlara sıfır dezavantajla sahip oldum.

"Bunu özel bir yerde yapmalıyız," diye mırıldandı Ainsley, eli şortumun bel bandının içine kayarken dudakları boynumda geziniyordu.

Elini sikime dolamadan önce, onu ittim ve üzerimden kaldırdım, kabaca yanımdaki şezlonga bıraktım. Ayağa kalktım, havuzun kenarına yaklaştım ve Evie'ye giden en hızlı yol olan havuza dalıp yüzmeyi düşündüm.

Ne yapıyordum ben? Başımı eğdim ve enseme tuttum.

Kendine gel, Ridge. Hiç hoş değil.

"*Ne yapıyorsun?*" Ainsley düşüncelerimi yankılayarak sordu.

Ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı. Ainsley yeterince güzeldi, ama bu, üzerine krem şanti ve vişne konmuş sıcak bir dondurma ikram edip sadece bir kaşık vanilya almakla eşdeğerdi.

Ainsley vanilyalı dondurma gibiydi. Yumuşak servisli ve düşük kalorili.

"Üzgünüm. Hissetmiyorum." Üzgün değildim. Aylardır Ainsley ile takılmamıştım. Herkese bir ilişkimiz olduğunu söylediğinden beri. Saçmalık. Ona hiç söz vermemiştim. Aslında, ona özellikle ilişki yaşamadığımı söylemiştim.

"*Hissetmiyor musun?*"

"Hayır."

Havuzun karşısına baktı ve sertçe güldü. "Aman Tanrım. Cidden o sürtük için beni geri mi çeviriyorsun?"

Bu dikkatimi çekti. Bakışlarım onun yüzüne kaydı. "Az önce ne dedin sen?"

Tekrar etmesine gerçekten ihtiyacım yoktu. Birkaç kişinin başını döndürecek kadar yüksek sesle konuşmuştu ama doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

Ainsley güldü ve gözlerini devirerek saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ah, lütfen. Sanki onun bir sürtük olduğunu bilmiyorsun. Bütün okul onun nasıl bir beyaz sürtük olduğunu biliyor." Ona ters ters baktım ama belli ki ipucunu almamıştı çünkü konuşmaya devam etti, sesi yakın çevremizdeki herkesin duyabileceği şekilde yükseliyordu. "Eskiden birlikte dans dersleri alırdık. Annem ona bedava ders verirdi ve o bunun karşılığını nasıl ödedi? Annemin cüzdanından iki yüz dolar *çaldı*."

Eskiden dans etmeyi çok severdim ama yıllardır yapmıyorum... Evie bunu mektuplarından birinde yazmıştı.

"Hepsi bu değil. Para için erkeklerle yatıyor. Evie Bellamy de tıpkı annesi gibi bir fahişe." İfadesini tiz bir kahkahayla noktaladı, sanki çok komikmiş gibi eğlenmekten başka bir şey yapamıyordu.

Çenem sıkıştı ve ellerim yumruk oldu. "Beni dinle ve iyi dinle," dedim Ainsley'e. "Seninle *hiçbir şey* yapmak istemiyorum. Eşyalarını al ve defol git buradan."

Çenesi düştü. "Ciddi olamazsın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve duruşumu genişlettim. "Gülüyor gibi mi görünüyorum?"

"Az önce ne dediğimi duymadın mı? Yalan söylemiyorum. Hepsi doğru. İstedigine sor." İddialarını destekleyecek birini bulmak için etrafına bakındı.

"Umurumda değil." Ben de umursamadım. Evie'nin tüm futbol takımıyla yatmış olması umurumda değildi. İlçedeki tüm bankaları ve bir marketler zincirini soymuş olması da umurumda değildi. Kaçış arabasını ben kullanacaktım.

"Neden onun gibi bir kızı savunuyorsun?"

Onun gibi bir kızdan bahsederken dişlerimi sıkıyor ve kendimi kaybetmemek için burnumdan derin nefesler alıyordum.

"Çünkü o buna değer, *sen* değmezsin." Başka bir kız hakkında kötü konuşan hiçbir kız benim zamanıma değmezdi.

Keskin bir solukla etrafına bakındı, aniden insanların onu dinlediğinin ve onu iyi bir şekilde resmetmediğimin farkına vardı. Sözde en iyi arkadaşının yüzündeki sırıtışı da kaçırmadım.

"Benimle bu şekilde konuşarak büyük bir hata yaptın."

Bırakın yanıt vermeyi, tepki bile gerektirmeyen boş bir tehdit.

Sanki Ainsley'nin benim üzerimde bir gücü varmış gibi.

"Eğer iki dakika içinde gitmezsen, seni omzumun üzerinden atar ve kışını ön b a h ç e y e atarım."

Benim de yapacağımı biliyordu. Bu yüzden kendisini utandıracak daha büyük bir olay yaratmadan önce uzaklaşarak son onur kırıntısını da kurtardı.

"Bu parti berbat," dedi. İki arkadaşını onu dışarı kadar takip etti. Diğerleri kaldı.

Gözlerim havuzun karşısındaki Evie'ninkilerle buluştu. Bakışlarını kaçırdı ve Troy'a bir şeyler söyledikten sonra onu havuzun kenarında bırakıp uzaklaştı.

Ben ona ulaşamadan Jackson önümü kesti ve sırtıma vurdu. "Dostum, shot yapıyoruz."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Evie

"RIDGE'LE ARANIZDA NE VAR?" TROY SORDU.

"Anlaşma yok." Blenderi buz, margarita karışımı ve tekilayla doldurdum, sonra blenderden çıkan sesin daha fazla konuşmayı engelleyeceğini umarak karıştırdım.

Troy ve ben artık arkadaş sayılırdık. İyi bir adamdı ama Ridge'in arkadaşıydı, bu yüzden onunla Ridge hakkında konuşmak istemedim.

Walker ve Quinn hâlâ daha önce onları bıraktığım yerde, verandada dans ediyorlardı ama Ridge ya da Ainsley'yi görmedim.

"Anlaşma yok, ha? Demek bu yüzden Ainsley göğüslerini onun yüzüne sürttüğünde bu kadar kıskandın?"

Kıskanmıyordum. Ainsley'den nefret ediyordum. Büyük fark var. Blenderi durdurdum ve sesimi alçalttım. "Kimin daha kıskanç olduğunu düşünüyorsun? Ben mi? Yoksa sen mi?"

İç çekerek elini buğday sarısı saçlarının arasından geçirdi. "Nereden biliyorsun?"

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Çünkü benim yanımda her zaman çok centilmen oldun."

"Bu çok üzücü, Evie. Her erkek sana karşı bir centilmen gibi davranmalı."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Sanırım sonunda mükemmel erkeğimi buldum. Hayatım boyunca neredeydin?"

Sırıttı. "Sunset'te seni bekliyorum. Belli ki."

Gülüştük. Sunset Grill'e bir saat geç gitmişim ve gizli mektup arkadaşımın hâlâ beni bekliyor olacağını ummuyordum. Meğer o değilmiş ama Troy bekliyormuş. Bu yaz orada çalışıyordu. Mutlu bir tesadüf.

Başından beri Troy'un gizli mektup arkadaşım olduğunu sanıyordum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden bunu bir sır olarak saklıyorsun?" Troy tereddüt edince aceleyle ekledim: "Boş ver. Cevap vermek zorunda değilsin."

o. Bu beni ilgilendirmez."

"Hayır, sorun değil. Sanırım ben...." İçini çekti. "Ailem aşırı muhafazakârdır. Eşcinsel olduğumu öğrenseler beni evden atarlar ve bir daha benimle konuşmazlar."

"Belki anlarlar." "Ailemle hiç tanışmadın." "Özür dilerim. Bu zor olmalı." "Bir yalanı yaşamak mı? Evet, berbat bir şey."

Ona artık on sekiz yaşında olduğunu ve ne isterse yapabileceğini söylemek istedim ama aile bağları insanı bağlayan türdendi ve öylece çekip gitmek o kadar kolay değildi. "Eğer sahte bir kız arkadaşına ihtiyacın olursa, ben senin kızınım."

Sırıttı. "Cezbedici. Ama Ridge iyi bir arkadaş ve ona benim güzel yüzümle uğraşması için bir sebep vermemeyi tercih ederim."

Yüzünün güzel olduğunu inkar edemezdim. Ama Ridge bu konuşmaya dahil bile olmamalıydı. "Ridge ve ben birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz."

Troy bana şüpheli bir bakış attı.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açtım ama daha kelimeleri çıkaramadan biri kışımı tuttu. Etrafımda döndüm ve önümdeki çıplak göğsü tokatladım. Ugh. Bilmem gerekirdi.

Troy, "Ben gidiyorum," dedi.

"Kalmalısın," dedim aynı anda Ridge de "Sonra görüşürüz, dostum," dedi.

Yumruklarını tokuşturdular ve benim bilmediğim bir şakaya gülen Ridge'e odaklanmadan önce müttefikimin uzaklaşmasını izledim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu kadar komik olan ne?" "Troy olduğunu düşündün, değil mi?"

"Troy olduğunu *umuyordum*."

Ridge başını salladı. "Mantıklı. Onun güvende olduğunu düşünmüştün."

"Güvenli derken ne demek istiyorsun?" Aptalı oynuyordum ama Ridge cevap vermeye zahmet etmedi.

"Bir fikrim var." Ridge iki blender içeceği doldurdu ve birini bana uzattı, içmeden önce kırmızı Solo bardağını benimkine vurdu. İlk tadımdan sonra sanki limon emmiş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Bunların içine ne koydun?"

"Arsenik. Fondip." Fincanımı kaldırdım ve bir yudum aldım.

Vay be. Jose Cuervo'da biraz ağır.

Güldü ve bir yudum daha aldı. "Baştan başlayalım."

"İyi fikir." İçkimi tekrar blendera attım, biraz daha margarita karışımı ekledim ve çırpıttım.

"Ben içkilerden bahsetmiyordum. Bizden bahsediyordum," dedi Ridge, yeni bir içki doldurmamı izlerken.

"*Biz diye bir şey yok.*" Geçici bir yudum aldım. Çok daha iyiydi. "Yanılıyorsun. Sen varsın...." Bana eliyle işaret etti sanki ben

görsele ihtiyacı vardı, "ve tabii ki ben varım. Bu da *bizi* oluşturuyor." Sanki bu denklemde *bizi* sembolize ediyormuş gibi elini havada döndürdü.

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım. "Saçmalıyorsun, biliyor musun?"

"Cazibemin bir parçası," dedi büyücü, kalçasını tezgâha yaslarken bana kazanan bir gülümseme gösterdi. "Hadi takılalım. Birbirimizi tanıyalım."

Ona şüpheyile baktım. "Senin oyunun ne?"

Masummuş gibi ellerini kaldırdı. "Oyun yok. Arkadaş olmamamız için hiçbir neden yok."

Evet, doğru. *Arkadaşlar*. "Dur tahmin edeyim. Arkadaşların beni ne kadar hızlı yatağa atabileceğin üzerine bahse girdiler. Ne kadar kazanacaksın?"

"Artık lisede değiliz," diye alay etti. "Ayrıca, eğer bir şey kazanacak olsaydım, ki *kazanmadım*, parayı seninle paylaşırdım. En doğrusu bu. Ne de olsa kendi payını hak etmiş olursun." Sözlerini göz kırparak noktaladı.

"Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

Sırıttı, silahsız çocuksu görünüyordu. Ama ona atabildiğim kadar güvenmiyordum. Ki bu da çok uzak değildi. Ridge 1.80 boyunda, kaslı ve egosu aşırı şişmiş biriydi.

"Ya sadece seninle takılmak istediğimi söyleseydim?" Kahverengi gözleri samimi görünüyordu ama ben hâlâ inanmıyordum. Bunların hepsi rolünün bir parçasıydı.

Kafamda tüm uyarı zilleri çalıyordu. Tehlike kapıda. Gardını düşürme.

"İlgilenmediğimi söyleyebilirim." Siyah kiraz boyalı tırnaklarımı çılgınca büyüleyici buluyormuşum gibi inceledim.

"Bana karşı bir şeyler hissedeceğinden mi korkuyorsun?"

"Senden kapacağım tek şey cinsel yolla bulaşan bir hastalık olur."

Göğsünü şişirdi ve elini karın kaslarında gezdirdi. Tanrım, Ridge kendini seviyordu. "Vücudum benim tapınağım. Bakire kar kadar temizim. Ayrıca, seks teklif etmiyorum."

"Ne teklif ediyorsun?"

"Kendimi." Kendini bir ödül olarak sunuyormuş gibi kollarını uzattı.

Bakışlarım kasıklarına kaydı. Aletinin izinin siyah şortunu zorladığını görebiliyordum. Sanırım Ainsley işini bitirmemişti. "Hayır. Hâlâ ilgilenmiyorum."

"Benim için aletimden daha fazlası var."

"Sadece benden uzak dur." Onu itmeye çalıştım ama kollarını tezgâhın iki yanına dayayarak beni kafese kapattı.

"Denedim ama yapamıyorum."

Ne saçmalık ama. Kızlar bu aptal laflara kandı mı? Maalesef söylediler. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Tezgâhtan kalktı ve elini saçlarında gezdirdi. "Çünkü bu doğru."

"Saçmalık."

"Şimdiye kadar tamamen dürüst olduğum tek kişi sensin." Gözlerimin içine baktı ve doğruyu söylediğini anladım.

"Dostluğunuz." Barış jestiyle iki elini de uzattı. "Tek istediğim bu."

Ona inanmamıştım. Ridge yalan söylüyordu. Bu sadece pantolonuma girmek için zekice bir numaraydı ve sonra benimle işi bittiğinde beni bir kenara atacaktı.

Ama teklifini değerlendiriyormuş gibi işaret parmağımı çeneme vurdum. "Tamam, iyi, arkadaş olacağız." Savaşı kazanmış gibi gülümsedi. O kadar hızlı değil, Dally Boy. Savaşı kazanabilirsin ama savaşı kaybedebilirsin. "Artık arkadaş olduğumuza göre birbirimize sır verebiliriz, değil mi?"

Gözleri şüpheyile kısıldı. Bu doğru, *arkadaşlık güven* gerektirir ve ikimiz de birbirimize tamamen güvenemeyecek kadar zeki ve muhafazakâriz.

"Elbette."

Gülümsedim. "Güzel. Peki... Ainsley ile ne hakkında konuşuyordunuz?"

Elini çenesinde gezdirerek bana ne kadarını anlatmak istediğini düşündü. Benim hakkımda tartıştıkları hissine kapılmıştım. Ona ne yalanlar söylediğini ancak hayal edebilirdim. Ainsley tam bir yılandı. Yüzüme karşı hiçbir şey söyleyecek cesareti yoktu. Bunun yerine beni ayıpladı ve arkamdan dedikodular yaydı.

Arkadan bıçaklayan sarışını bulmak için partiyi taradım. "Malibu Barbie nerede?" diye sordum, gözlerim onun yüzüne takıldı.

Lakap karşısında homurdandı ve donmuş kokteyli birayla değiştirdi. Kapağını çevirerek cevap vermeden önce uzun bir yudum aldı. "O gitti."

"Senin söylediğin bir şey mi?" Şaka yaptım.

"Benimle dans et, ben de soruna cevap vereyim."

Tam o sırada Quinn mutfığa geldi, biraz şaşkın ve telaşlı görünüyordu. Ridge'i bırakıp onun yanına gittim. "Neyin var?"

Başını salladı ve alt dudağını ısırdı. "Jesse az önce buradaydı."

Neden yirmi yedi yaşında bir adam lise partisine gelsin ki? Tabii ya. En iyi arkadaşımın kafasını karıştırmak için tabii ki.

"Umarım onu kaldırıma atmışsındır." Biraz gülümsedi.

"Attım. Ama ben-"

"Hey, Quinn. İyi misin?" Walker arkamdan sordu.

"Evet. Hey, bunun için üzgünüm."

Onu Walker'la bırakıp Jesse'nin peşine düştüm ve ona haddini bildirmeye niyetlendim. Kendini beğenmiş pisliklerden bıkmıştım. Bir göz kırpma ve gülümsemeyle istedikleri her şeyi elde edebileceklerini düşünen adamlardan.

Neden erkekler sadece kendi eğlenceleri için kızların kafalarını karıştırmamanın normal olduğunu düşünüyorlardı?

Jesse'yi ön kapıdan çıkmadan yakaladım ve durdurmak için kolundan tuttum. Kaşlarını kaldırarak bana döndü. Sanki "*Bu ne cüret?*" der gibiydi. Çok kibirli. Çok ukala. Tıpkı Ridge gibi. Birlikte büyümemiş olabilirlerdi ama aile benzerliği güçlüydü.

Parmağımı göğsüne soktum ve gözlerimi ona diktim. "Eğer bir daha arkadaşımı incitirsen, aletini keser, tükürükle kızartır ve öğürene kadar sana zorla yediririm."

Gözleri bir parça açıldı, sözlerimden biraz şaşırdı ve sonra... gülümsedi. Pislik herif *gülümsüyordu*. "Sence bu *komik* mi?"

Jesse başını salladı. "Hayır. Hiç de değil. Bence sen bir iyi bir arkadaş. Ve hiç kimse iyi bir arkadaşını Quinn'den daha fazla hak etmez."

En azından bir konuda anlaştık.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evie

İŞTEN SONRA ÖN KAPIDAN İÇERİ GİRDİĞİMDE

Ertesi gün annem yırtık pırtık çiçekli kanepede sızmış, Wren de televizyonun karşısına park etmişti. Wren beni görür görmez ayağa fırladı ve bana doğru koştu.

"Aç mısın, küçük canavar?" Eve gelirken aldığım yiyecekleri kaldırırken sordum.

"Canavar aç. Chomp. Chomp." Elim tuttu ve bir ısırık alıp çiğniyormuş gibi yaptı. Küçük canavarımı çok severdim. Sadece iki buçuk yaşındaydı ama çok akıllıydı.

"Önce bir duş almam lazım."

Beni banyoya kadar takip etti ve ben duş alırken yerde oturup oyuncaklarıyla oynadı, sonra beni mutfağa kadar takip etti ve ben mutfağın zeminine dökülen elma suyunu silerken telefonumdan çalan müzikle dans etti.

Kirli bulaşıklarla dolu lavaboyu yıkadıktan sonra akşam yemeği pişirdim - dondurulmuş bezelyeli kraft makarna ve peynir. Pek gurme sayılmazdı ama Wren bayıldı, özellikle de ketçaplı olanına.

Annem parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla mutfağa girdiğinde yemeğimizi henüz bitirmiştik ki, annem kışını zar zor örten leopar desenli elbisesi, kanatlı göz kalemi ve ozon tabakasını öldürecek kadar saç spreyiyle işe gitmek için giyinmişti.

"Wren, bebeğim, şimdi git biraz televizyon izle. Kız kardeşinle konuşmam gerek."

"Onu özleyor musun, anne?"

"Evet, onu özledim." Annem eliyle onu kışkıışladı. "Hadi git artık."

Wren ona söyleneni yaptı.

Annem kemikli kalçasını tezgâha yasladı, bir nefes çekti ve konuşmadan önce dumanı yırtık paravan kapıya doğru üfledi. "Dinle bebeğim, Wade ondan para çaldığını düşünüyor."

Dişlerimi sıktım. İşte yine başlıyoruz. "Şey, ben yapmadım."

Sanki kontrolü dışındaymış gibi ince bir omzunu silkti. "Senin yaptığını düşünüyor."

Tabaklarımızı ve çatallarımızı lavaboya attım ve yüzümü ona döndüm. "Neden ona gerçeği söylemiyorsun? Parayı ondan çaldığını?"

Sanki aşırı dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi. "Sadece onunla ilgilen. Daha sonra gelip alacak. Ben işe gidiyorum."

"Anne," diye homurdandım. "Parayı istediğinde ona ne söylemem gerekiyor?"

Elini sinir bozucu bir sineği uzaklaştırır gibi havada salladı. Birkaç saniye sonra kapının arkasından kapandığını duydum ve başımı ellerimin arasına alıp sinirli bir çığlık attım.

Neden her zaman bu saçmalığı yapıyor ve suçu benim üstlenmemi bekliyordu? Tavana baktım. Neden, *Tanrım, neden?*

Ama Tanrı dualarımı hiç duymadı. Eğer duysaydı, aynı Bu bok sürekli tekrarlanıp durmazdı. Bu bir test miydi? Öyle olmalı. Seni öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?

Görev tamamlandı. Şimdiye kadar demir gibi sağlam ve kurşun geçirmez olmalıydım. Kenara çekil Tony Stark, Demir Kadın evde.

Küçük kollar bacaklarıma dolandı ve Wren'in tatlı küçük sesi "E-bee. Lub you." Sanki desteğe ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi.

Onu kollarıma aldım ve bebek şampuanının ve masumiyetin kokusunu içime çektim. Kocaman kahverengi gözleri ve pembe yanaklarıyla benim tatlı, tatlı Wren'im. O kadar değerliydi ki. Benim ilk gerçek aşkım.

O doğmadan önce tek bir hedefim vardı: Liseyi 4.0 ortalama ile bitirmek ve iyi bir üniversiteye gitmek, tercihen ülkenin diğer ucunda bir yere.

Ama şimdi, Wren'i geride bırakamazdım. Yokluğumda ona bakması için anneme güvenmiyordum. Bu yüzden evde yaşamayı ve hemşirelik diplomamı almak için devlet üniversitesine gitmeyi planlıyordum. Hayalim bu değildi ama bazen hayat sizi taviz vermeye zorluyor.

"Seni daha çok seviyorum," dedim Wren'e, ona sıkıca sarılarak.

En çok sevdiğiniz kişinin, umutsuzca uzaklaşmak istediğiniz bir hayata bağlı kalmanızın tek nedeni olması komikti.

Bazen aşk bir çapa gibidir.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kulağında kulaklıklar, arka kapının önündeki kırık dökük kül blokunun üzerinde oturmuş, müzik dinliyor ve bir yandan da düşünüyordum. *Yapmalı mıydım?*

Hayır. Kesinlikle olmaz. Onu aramayacaktım. Gerçekten arkadaş değildik. Ayrıca, Cumartesi gecesi idi. Muhtemelen sarhoş olmuştur ya da rastgele bir kızla seks yapıyordur. Umursadığımdan *değil*.

Başparmağım ekranın üzerinde geziniyor ve dudağımı çiğniyordum. Dün gece Ridge telefonuma onun numarasını koymuştu. *"Beni sonra ara."*

"Daha sonra mı? Gelecek ay gibi mi?"

"Yirmi dakika içinde. İkinci düşünce. Şunu on bir yapalım. Hızlı sürerim."

O sırada saat sabahın biriydi. Daha önce, Quinn'in Kardeşler partiyi basıp kapatmış, Ridge de ortalığı temizlemek için kalmıştı. Ayrıca tüm suçu üstlenmeye çalışmıştı ama Quinn buna izin vermemişti.

"Araba kullanabileceğinden emin misin?"

"Önemsediğin için teşekkürler. Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor."

"Senin için endişelenmiyorum. Yoldaki diğer arabalar için endişeleniyorum." Ki bu doğrudu. Çoğunlukla.

Yani, şimdi sadece eve gittiğinden emin olmak için kontrol ediyordum.

Tamam. Yirmi iki saat sonra. Çünkü arkadaşlar böyle yapar, değil mi?

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Tam zamanında. Bildiğin kadarıyla yolda ölmüş olabilirdim."

Arka planda yüksek sesli müzik ve sesler duydum. "Görünüşe göre iyisin. Artık yaşadığıma dair bir kanıtım olduğuna göre, gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

"Whoa, whoa, whoa. O kadar hızlı değil. Dayan."

Derin bir nefes aldım ve aradığım için kendime lanet ettim. "Şu anda ne yapıyorsun, Cherry?"

Annemin pislik erkek arkadaşının gelip benimle uğraşmasını bekliyordum. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır. Belki. Sarhoştan çok kafam güzel."

"Sigara içmemelisin. San Marcos muhtemelen oyuncular için uyuşturucu testi yapıyordur."

"Önemsediğin için teşekkürler. Ama evet, eğitim kampından önce bırakacağım." Müzik sustu ve uzun otların arasında yürüyormuş gibi bir hışırtı duydum. "Teksas çok garip. Bir tarlada yatıyorum ve at boku gibi kokuyor," dedi gülerek. "Chicago'dayken terk edilmiş evlerde parti yapardık."

"Özlüyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum. Tek istediğim o sokaklardan uzaklaşmaktı. Ama buraya taşındığımda alışmak biraz zaman aldı... Chicago ya da Teksas'a ait olduğumdan emin değilim. Nereye ait olduğumu bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum. Ridge ve ben yabancılardık.

Bir süre sessiz kaldı ve sonra "Herhangi bir yere gidebilecek olsan nereye gitmek isterdin?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Yan tarafta köpekler havlıyor ve tel örgüleri sallıyordu. "*Kapa çeneni!*" diye bağırdı komşu. O komşudan nefret ederdim. Kirli eş dövücüleri giyer ve

Hedef talimi için bira kutuları. "Sessiz ve uzak bir yer. Dağlar sanırım, havanın serin ve temiz olduğu ve gökyüzünün büyük olduğu bir yer. Çok kar yağan bir yer. Soğuğu sığağa tercih ederim."

"Sen komik bir kızsın, Cherry. Tuhaf ama iyi anlamda."

"Beni bu kadar tuhaf yapan ne? Çünkü ben kendini sana atmıyor mu?"

Güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Sen, sanırım. Ya da ben. Bilmiyorum. Bu gece pek iyi değilim."

"Kendine çok fazla kredi veriyorsun. Oyunun o kadar da iyi değil."

"Bazen sahip olduğum tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Ama bu saçmalıktan başka bir şey değil."

"Neymiş o? Oyununuz mu? Eğer öyleyse, katılıyorum."

"Benim oyunum. Lise. Kurumsal Amerika. Kibar toplum. Adını siz koyun, hepsi saçmalık. Hepimiz sadece rolümüzü oynuyoruz. Asıymışız ve toplumun beklentilerine uymuyormuşuz gibi davranmayı seviyoruz ama bu tamamen saçmalık. Hepimize biçilmiş roller var ve bu rollere geri dönüyoruz."

"Öyle mi? Seninki ne peki?"

"Bir oyuncu. Kelimenin tam anlamıyla. Hayatımı bu şekilde sürdürüyorum."

Bu beni şaşırtmadı. "Peki ya ben? Benimki ne?"

Sorum sessizlikle karşılandı ve keşke sormasaydım dedim. Ridge'in ne düşündüğünü umursuyormuşum gibi geldi. "Unut gitsin. Umurumda değil."

"Bu senin rolün, Cherry. Tam orası. Önemsiyorsun. Hem de çok önemsiyorsun. Her şeyi."

"İnsanların hakkımda ne söylediği umurumda değil." Düşündüğümünden daha savunmacı bir ses çıktı.

"Bahsettiğim şey bu değil. İnsanların senin hakkında ne dediğini umursamadığını biliyorum. Ama sen

Hayatınızda insanlar var ve onları tüm kötü şeylerden korumaya çalışıyorsunuz. Ama bazen yapamazsınız ve bu sizi öldürür, değil mi? Bu yüzden, aslında verecek çok şeyiniz varken, umursamıyormuşsunuz gibi bir hava yayarsınız."

Tüm bunları nereden çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece kışından mı konuşuyordu, yoksa ona hiç söylemediğim şeyleri mi biliyordu? Ya da belki de kendinden bahsediyordu. "Seninle seks yapmayacağım, Ridge."

İçini çekti ve çakmağını çakarken duydum. "Seks hakkında konuşmuyoruz. Bu gerçek bir konuşma ve seni korkutuyor, değil mi?" Cevap vermeyince, "Evet, beni sinirlendiriyor. Tüm bu saçmalıklar."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve tek duyabildiğim çakmağın sesi ve onun nefes alışığıydı. Neden telefonu kapatmadığımı bilmiyorum. Onu neden aradığımı bile bilmiyorum. Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ama gerçekten düşündüğümde, sanırım çok mantıklı geldi.

Ve evet, bu beni korkuttu ve aynı zamanda sinirlendirdi.

"Mektuplarımdan birinde bir konuda yalan söyledim," dedi.

Vücudum gerildi. Nefesimi tuttum ve ne hakkında yalan söylediğini duymak için bekledim.

"Annem kanser değildi. İnsanlara sadece bunu söylüyorum. Onu bir batakhane pis ve eski bir şiltenin üzerinde ölü buldum. Çok komikti çünkü bir süredir iyiydi. İsa'yı bulduğunu bile iddia ediyordu." Güldü ama bunun komik olduğunu düşünmediğini biliyordum.

Üzücüydü ve böyle bir şey yaşamak zorunda kalması çok baktandı.

Bir şeyler söylemeliydim ama söylemedim. Kelimeler boştu ve hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ama yine de *üzgün olduğumu* söylemeliydim. Aklımdan geçirdiğim ama dudaklarımdan geçiremediğim iki basit kelime.

"Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum." Sesinde pişmanlık duydum, sanki bana çok şey anlatmış ve geri almak istiyormuş gibiydi. Bunu ikinci kez yapıyordu.

Ridge on yedi yaşından önce iki ölüme tanıklık etmişti - bir silahlı saldırı ve bir aşırı doz uyuşturucu - ve keşke bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim bir şey olsaydı.

"Belki de anlayacağımı düşündün," dedim sonunda.

"Evet, sanırım öyle." İcini çekti ve ben de tam olarak Ridge'in bu versiyonu hakkında ne hissedeceğinden emin değildi. "Onu özlüyor musun?"

"Annem mi?"

"Evet."

"Muhtemelen yapmamalıyım ama evet, bazen yapıyorum. Benim için daha iyi olmak adına elinden geleni yaptı ve beni sevdiğini biliyorum. Berbat durumdaydı ama sahip olduğum tek anneydi, anlıyor musun? Onu korumak benim görevimdi...."

Sesi kesildi ve boşlukları ben doldurdum. *Ama başaramadım.*

Ama yapmadı. Onu korumak annesinin göreviydi, tam tersi değil. Ancak Ridge ve benim gibi çocuklar, kendilerine ait olması gereken sorumluluğı omuzladılar.

Gözyaşlarımı sildim. Neden Ridge için ağlıyordum? Belki de sesi küçük bir çocuk gibi çıktığı içindi, oyuncu, sarhoş ya da her zaman ukalaca yorumlar yapan sınıf palyaçosu gibi değil. Kısa hayatında çok şey görmüştü. Hâlâ her konuda şaka yapabilmesi beni şaşırtıyordu.

"Bu berbat bir dünya, Cherry."

Boğazımdaki yumruya rağmen ses tonum şakacıydı.

"Kendin için iyi gidiyorsun, Dallas. Sende hâlâ oyun var."

Güldü. "Evet, öyle." Bir süre sessiz kaldı. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Bana sorabileceğı milyonlarca şey vardı ve hepsi beni tedirgin ediyordu.

"Neden dansı bıraktın?"

Beklediğim soru bu değildi. O mektuplarda ona bu kadar çok şey anlatmamalıydım.

"Madem seni mutlu eden bir şeydi... madem seviyordun, neden bıraktın?" diye sordu.

Neden umursasın ki?

"Çok büyüdüm ve dersler sıkıcıydı. Her hafta aynı şeyler." *Yalan.* O dersleri severdim. Haftamın en güzel bölümüydü. Ama Ainsley bunu benim için mahvetti. Annesi kime inanacaktı? Mükemmel kızına mı, yoksa bu beyaz süprüntü sadaka vakasına mı? Bana dersleri bedava verdiğini bile bilmiyordum ama bunu daha önce anlamalıydım.

Ridge sessizdi. O kadar sessizdi ki hâlâ orada olduğundan emin olmak için ekranımı kontrol ettim.

"Hiç bir konuda gerçeği söyler misin, Evie?"

Ben bir yalancıydım. Ridge değildi ve az önce bana bunu söyledi. Tüm saçmalıklarına rağmen, Ridge kadar dürüst biriyle tanıştığımı sanmıyorum. İngilizce dersinde kopya çekerken yakalandığında bile inkar etmeye çalışmadı.

"Madem bu kadar çok şey bildiğini düşünüyorsun, neden dansı bıraktığımı söyle."

"Hayır. İşler öyle yürümüyor."

"Neden mektuplarınızda futbolcu olduğunuzdan bahsetmediniz?"

"Sence ben bu kadar mıyım?"

"Seni gerçekten tanımıyorum, Ridge." Gerçi onu tanıyordum. Muhtemelen onu, onun beni tanıdığından daha iyi tanıyordum.

"Tam olarak demek istediğim bu. Yine de beni yargılıyorsun-" Sesi kesildi ve "Ne oluyor lan?" dediğini duydum.

"Senin zavallı kışını partiye geri götürmeye geldim. Burada ne halt ediyorsun?"

Ridge gülerek, "Benden uzak dur," dedi. "Ben burada sohbet etmeye çalışıyorum ve sen beni kuru kuru beceriyorsun...."

Başka ne dediğini duymadım çünkü Wade'in çizmeli ayakları önümde durduğunda aramayı kestim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Evie

"PARAM NEREDE?"

"Hiçbir fikrim yok. Anneme sor." Telefonumu cebime koyarak ayağa kalktım ve boy avantajım olsun diye kül blokunun üzerine çıktım.

"Benimle oyun oynama," diye homurdandı. "Sana ne kadar borçlu olduğumu düşünüyorsun?"

"Parama el koymandan bıktım *usandım* artık. Sekiz yüz dolarımı istiyorum."

Sekiz yüz dolar mı? Benim sekiz yüz dolarım yoktu. İki yıldır para biriktiriyordum ama hep ödenecek faturalar vardı, bu yüzden sadece altı yüz kırk üç dolar biriktirebilmişim.

"Sana şimdi altı yüz dolar getirebilirim, gerisini sonra." Döndüm ve mutfığa doğru yürüdüm. Arkamdan paravan kapı kapandı ve Wade'in ayak sesleri muşambaya vurdu.

"Bu işler böyle yürümez." Beni saçlarımdan yakaladı, başımı geriye attı ve boynumu bükte. "O parayı bana şimdi vereceksin, yoksa annen gibi sırtından ödersin." Beni sertçe itti ve tökezledim, dizlerim yere çarpmadan önce ellerim havayı kavradı.

Ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm, ellerim yumruk olmuştu. "Bu asla olmayacak," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Sanırım bunu göreceğiz. Yirmi dakikanız var."

Ondan uzaklaşarak koridora doğru ilerledim. "Daha fazla zamana ihtiyacım var." Sesimin titremesinden nefret ediyordum.

"Kız kardeşini seviyor musun?" Bana doğru ilerledi. "Onunla bu evde mi kalmak istiyorsun? Parayı alsan iyi olur."

yoksa kışına tekmeyle basar, seni sokağa atarım ve ziyaret hakkından da mahrum bırakırım."

Pislik herif küçük *kız kardeşimi -kendi kızını-* pazarlık kozu *olarak* kullandı. O bu evde yaşamıyordu bile, parayı da ben çalmamıştım. Ama bu ne zamandan beri önemli oldu?

Anahtarlarımı ve banka kartımı aldım ve arabama atladım. ATM'ye giderken Quinn'i aradım. Borç para almaktan nefret ederdim ama Wade bana fazla seçenek bırakmamıştı.

"Daha fazlasına ihtiyacın olmadığına emin misin?" Quinn bana parayı uzatırken sordu.

"Eminim. Bunun için üzgünüm-"

"Hey. Arkadaşlar ne içindir? Senin için tüm banka hesabımı boşaltabilirim."

Onun da bunu kastettiğini biliyordum. Quinn o kadar iyi bir arkadaştı. Bana parayı sorgusuz sualsiz verecekti. Tıpkı bu gece arabasına atlayıp beni kurtarmaya geldiği gibi. Paraya neden ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordu. Ki bu en iyisiydi. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

"Teşekkür ederim. Üzgünüm.... gitmem gerek." Arabamı çekmeden önce dikiz aynamı kontrol ederek onun arabasına sağ salım bindiğinden emin oldum ve gaza basıp eve doğru koşmaya başladım.

Evimin önünde süslü bir Caddy d u r d u ğ u sırada arabamdan çıktım. Pencere açıldı ve şoför koltuğundaki adam, emrini yerine getirmek için atlamamı bekliyormuş gibi parmağını eğdi.

"Buraya gel tatlım, seni daha iyi görebileceğim bir yere."

Çağrısını duymazdan gelerek yürümeye devam ettim. Bir arabanın kapısı çarparak kapandı ve arkamda çakıllar çıtırdadı. Biri kolumdan tuttu, beni arabaya doğru sürükledi ve açık pencereye doğru itti.

Şoför koltuğundaki adamın kafası tıraşlı ve keçi sakallıydı ve sanki karaborsada benim için ne kadar alacağını hesaplamaya çalışıyormuş gibi bana baktı.

"Sen Wade'in kızı mısın?" diye sordu sigarasından bir nefes çekerek.

"Hayır," diye tükürdüm. Arkamdaki adam kolumu arkamdan büktüğünde irkildim.

"Seni nerede saklıyordu?"

"Onu rahat bırakın," dedi Wade yanıma gelirken. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok." Adam beni bıraktı ve Wade beni arabadan uzaklaştırdı. Parmaklarını oynatarak avucunu uzattı. "Parayı bana ver."

Dişlerimi sıkarak parayı uzattığı eline sıkıştırdım. Bunu yapmak beni neredeyse öldürüyordu. Onu biriktirmek için çok çalışmışım. Acil durum fonum. Hızlı kaçış param. Ve şimdi Quinn'e de borçluydum.

Wade parayı saydı. Tatmin olmuş bir şekilde parayı cebine koydu. "Sana yirmi dakika demiştim. On dakika geciktin."

Sanki o pisliklerle iş yapması benim suçummuş gibi. Beni itti. "Şimdi eve gir."

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan aceleyle garaj yoluna çıktım ve Wade parayı direksiyondaki adama uzatırken omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım. Wade'in ona ne kadar borcu vardı? Ve ne için?

İçeri girdiğimde kapıyı kilitledim ve panjurları açtım. Caddy birkaç saniye sonra uzaklaştı ve Wade kamyonetine binip gittiğinde rahatlayarak iç çektim.

"E-bee!" Wren bana doğru koştu, elinde en sevdiği pelüş hayvanı -uzun mor yeleli bir tek boynuzlu at- ve bir makas vardı. Makası elinden kaptığım gibi arka cebime soktum ve onu kolumun ucunda tutarak hasar olup olmadığını kontrol ettim. Mor kalem cildini kaplamıştı ama herhangi bir kesik ya da çürük görmedim. "O makası nereden buldun?"

"Senin odan."

"Eşyalarım dokunma, Wren. Makas için çok gençsin."

Keskin ses tonum karşısında alt dudağı titredi ve gözyaşlarına boğuldu. Onu kollarıma aldım ve banyoya taşıdım.

"Canının yanmasını istemiyorum küçük canavar," dedim ıslak, sabunlu bir bezle cildini ovarken. Elleriyle beni uzaklaştırmaya çalıştı, bu yüzden hepsini alamadım. Yeterince iyiydi. Geç olmuştu ve onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundum.

Moru giderden aşağı akıttım. Sonra Wren'i lavabodan çıkardım ve eskiden benim olan yatak odasına taşıdım. Geçen yıl, annemin depo olarak kullandığı üçüncü yatak odasındaki tüm ıvır zıvırları çıkarıp kendime ait olduğunu iddia etmiştim. Eski yatak odamdan daha küçüktü ama mahremiyetim vardı.

Wren'i yatırıp ona iyi geceler öpücüğü verdikten sonra yatak odama girdim, şifonyerin lambasını yaktım ve donup kaldım.

Mor kalemler beyaz duvarları, soluk gri yorganımı ve yol kenarından kurtararak antika beyaza boyadığım şifonyeri süslüyordu.

Minik bir kasırğa odamdan geçerek eşyalarımın zarar vermişti. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun elleriyle parçalara ayırdığı fotoğrafları topladım ve çöp sepetine attım.

Döndüğümde gözlerim Quinn'in on sekizinci yaş günümde bana hediye ettiği *The Outsiders*'in sınırlı sayıda basılmış imzalı kopyasına takıldı. En değerli varlığım. Yırtılmış sayfaları halının üzerine saçılmıştı.

Dolabımın kapısına yaslanıp kitabı kucağıma alıp sayfaları çevirirken içimi bir korku kemiriyordu. Mor keçeli kalem sayfalara bulaşmıştı.

Kapağını kapattıktan sonra onu görmek zorunda kalmayacağım bir yere, dolaba fırlattım ve mor kalemi, parçalanmış anılarımın bulunduğu çöp sepetine attım.

Yatağa girdim ve güneş doğana kadar bir o yana bir bu yana döndüm.

Altın hiçbir şey kalamaz.

Ama Tanrım. Hayatımda bir kez olsun, dünyanın yanıldığımı kanıtlamasını isterdim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ridge

"RIDGE AMCA!" NOAH BAĞIRDI.

Tanrım. Saat kaç? Tek gözümü kırarak açtım ve komodinin üzerindeki telefonumu aradım. *Saat sekiz.*

Yanımdan gelen yumuşak bir iç çekişle başımı çevirdim.
Uzun

Kahverengi saçları yastığın üzerinde dalgalanıyordu ama yüzünü göremiyordum.

Bu ne lan? Dün gece ne yaptım ben?

Hâlâ atletik şort giyiyordum. Bu iyiye işaretti. Kızı yatağında bıraktım ve Noah hızla eve girerken merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Walker kanepede sızmış, Jackson ise yanında kızıl saçlı bir kadınla birlikte örgülü halının üzerinde yüzüstü yatıyordu.

Noah'nın önüne geçerek dağınıklığı görmesini engelledim. Boş teneke kutular ve şişeler, birinin yarım yamalak temizleme girişimi olan yırtık bir çöp torbasından dökülmüş ve tezgahın her santimini kaplamıştı.

Noah ellerini dizlerinin üzerine koydu ve nefes nefese kaldı. "İyi misin dostum?"

Noah başını salladı. "Çok hızlı koştum." Derin bir nefes çekti. "Babam yolda geliyor. Sanırım başın büyük belaya girecek." Gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı.

"Noah," diye seslendi Brody arka verandaya tırmanırken. "Sana beni evde beklemenin söylediğimi sanıyordum."

"Ridge'e yolda olduğunu haber vermek zorundaydım. Bu bizim kardeşlik kuralımız."

Yumruğumu onunkine vurdum. Dayanışma için göz kırpmaya çalıştı ama bu beceride ustalaşmamıştı. İki gözü de sımsıkı kısılmıştı. Kahkahalarımı bastırdım.

Yedi yaşındaki yeğenim havalı bir çocuktu. Bu yüzden ona gülerek gururunu incitmek istemedim.

"Bro Code," diye alay etti Brody. "Eve geri koç. Shiloh size kahvaltı hazırlayacak."

"Tamam. Sonra görüşürüz, Ridge." Oturma odasına bir göz atmaya çalıştı ama Brody omuzlarından tutup onu çevirdi ve biraz dürttü.

Noah gittikten sonra Brody çenesini sıkarak bana baktı. Burnunun kenarını sıktı ve derin bir nefes aldı. Bıraktı. Muhtemelen ona kadar sayıyordu. "Bu pisliği temizle ve benimle evde buluş. Senin için bir işim var."

O uzaklaştığında inledim ve ellerimi yüzüme sürdüm.

Brody ne zaman beni cezalandırmak istese, bana bok kürekletirdi. Gerçek anlamda. Ama Brody'nin çiftliğindeki misafirhanede yaşamak iyi bir düzenekti ve bu ayrıcalığı kaybetmek istemiyordum.

"Uyanın, sizi tembel herifler," diye bağırdım. "Temizlenmemiz gerekiyor ve sonra da buradan defolup gitmeniz gerekiyor." Cevap vermekte çok yavaş davrandılar, ben de Walker'ı kanepeden ittim. Bir gümbürtüyle yere çarptı ve kafasının arkasını ovuşturarak doğrulup oturdu.

"Bu ne lan? Önce Wilkinson beni yataktan attı, şimdi de bu."

Sesimi duyurabilmek için merdivenin dibine doğru ilerledim. "Wilkinson, kışını buraya getir."

On dakika sonra burayı temizlemiş ve yeni gibi görünmesini sağlamıştık.

Çöp poşetinin bağını çözerken, "Ekip çalışması hayalleri gerçekleştir," dedim.

Walker ve ben güldük. Troy bunu her antrenmandan önce söylerdi ve ben de bu yüzden onunla alay ederdim.

"Evet, evet, istediğin kadar gül. İşimi hallettim," dedi Troy.

"Durun!" Jackson, peşinden koştuğu kızıl saçlı kız kapıdan aceleyle çıkarken ona "Dur!" dedi. Kız

Hannah, Ainsley'nin kölelerinden biriydi ve onu davet etmediğimden emindim.

"Lanet olsun. Boku yediniz," dedi Walker nefesinin altından. Hepimiz yüzümüzü merdivenlere dönerken Troy da aynı şeyi tekrarladı. Callie Becker kısa çiçekli bir elbise ve kızarmış bir yüzle merdivenlerden indi.

Callie Becker, futbol koçunun kızı. San Marcos State'e tam bursla gitmemde etkili olan Koç Becker'ın kızı.

Koçun kızıyla mı yattım? Bunu nasıl hatırlamam?

Gerçekten sıçmıştım.

Tanrım, daha on altı yaşındaydı. Ne düşünüyordum ki? Belli ki düşünmemiştim.

Hafızamı canlandırmaya çalıştım. Callie Becker. Callie Becker.

Nasıl oldu da benim yatağıma düştü?

İyi iş, Ridge. Mükemmel.

"Sonra görüşürüz." Callie omzunun üzerinden el salladı ve yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi kapıdan dışarı fırladı.

Nerede yaşadığımı nereden biliyordu ki? Sanki onu partiye davet etmişim gibi. Siktiğimin sosyal medyası.

Bu şekilde gitmesine izin veremezdim. Harekete geçerek onu takip ettim ve arabasına binmeden önce yakaladım.

"Hey. Bekle. Her şey yolunda mı?"

Gülümsedi ama gözlerime bakamadı. Makyajsız, on iki yaşlarında gibi görünüyordu. Uzun kahverengi kıvrıkcık saçları ve burnunun üzerindeki çilleriyle şirin bir kızdı. *On altı. Çiller.* "Elbette. Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum. Sadece kontrol ediyorum." Yüzümü buruşturarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu çok garip bir durumdu. "Dinle, dün gece ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum..." *Boşlukları doldurmak ister misin?*

Kızardı ve kelimeleri mırıldanarak başını öne eğdi. "Çünkü hiçbir şey olmadı."

Bunun için şükürler olsun. Elleriyle yüzünü kapattı. "Oh, Tanrım. Bu çok aşağılayıcı."

"Neymiş o?"

Ellerini indirdi ve şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Dün geceyi hatırlamaya çalışarak çenemi ovuşturdum. Her şey parça parça ve bir anda aklıma geldi. Oh lanet olsun.

Kimse beni centilmen olmakla suçlamamıştı ama onun duygularını bağışlamak ve daha fazla utanmasını önlemek istedim. "Dün gece hiç olmamış gibi davranmaya ne dersin?"

Rahat bir nefes alarak başını salladı. "Tamam. Bunu yapabilirim. O zaman, sanırım... Görüşürüz. Ya da görüşmeyiz. Her neyse." Başını salladı ve arabasına tırmandı, sonunda kontağa sokmadan önce anahtarlarını karıştırdı.

Umarım babasına bir kız arkadaşıyla kaldığını söylemiştir. Buraya gelip kışma tekmeyi basmadan da yaşayabilirdim. Ki gelirdi.

Ve ona gerçeği söyleyemeyeceğimden eminim. Kızın partimde sarhoş oldu ve bekaretini almam için bana yalvardı.

Bunun işe yarayacağından emin değilim.

Ama bu şekilde gitmesine de izin veremezdim. Camını açmasını işaret ettim ve yanına çömeldim. "Hey Callie, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evet, tabii... ne tür bir iyilik?"

Gözlerim yüzünde gezindi. Callie iyi bir kızdı. Tatlı ve masum. Muhtemelen dün gecedan önce bir damla içkiye bile dokunmamıştı. Babasının bize onun yasak olduğunu söylemesinin iyi bir nedeni vardı. Onu seviyordu ve benim gibi erkeklerden korumak istiyordu. "Karşına çıkan ilk pisliğe verme, tamam mı?"

Yüzünü çevirdi ve başını salladı. "Bunu dün gece de söylemiştin ama evet, haklısın."

"Güzel." Parmak eklemlerimi arabasının kaputuna vurdum, sonra geri çekildim ve gitmesini bekledim.

"Ridge?"

"Öyle mi?"

"Sen bir pislik değilsin. Yani, öylece de yapabilirdin ama beni bir hata yapmaktan korumaya çalışıyordun." Gözleri büyüdü ve o kadar hızlı konuşmaya başladı ki kelimelere takıldı. "Senin bir hata olduğunu düşündüğümünden değil... ya da olacağını... sadece... Aman Tanrım. Kapa çeneni Callie," diye mırıldandı.

"Callie. Sorun yok. Biz iyiyiz."

Başını salladı ve uzaklaşmadan önce bana küçük bir gülümseme verdi.

O gittiğinde derin bir nefes aldım ve bıraktım. Kriz önlendi. Bunun için şükürler olsun.

Bu, kalıcı etkileri olan ciddi bir soruna dönüşebilirdi. Ürperdim. Bunu düşünmek bile istemedim.

Şimdi kardeşimle yüzleşmek zorundaydım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ridge

BİR TIŞÖRT, KOT PANTOLON VE BRODY'NİN İŞ BOTLARINI GIYDIM.

beni bu özel işler için satın aldı ve tarladan ana eve doğru koştu. Atlar başlarını çitin üzerinden sarkıtmış, sanki birazdan pisliklerini temizleyeceğimi biliyorlarmış ve bunun için benimle alay ediyorlarmış gibi kuyruklarını sallıyorlardı.

Shiloh ve Noah'yı adada kahvaltı ederken buldum ama Brody'den iz yoktu.

"Hey, Ridge," dedi Shiloh kocaman bir gülümsemeyeyle. "Tabağın fırında."

"Teşekkürler." Kendime bir bardak portakal suyu doldurdum, fırından sıcak bir tabak aldım ve Shiloh ile Noah'nın karşısına oturdum.

"Ne zaman Brody'den kurtulacak ve senin için tek erkek olduğumu anlayacaksın?" Alay ettim. Bir pastırma şeridini iki ısırıkta yedim, elim bir sonrakine uzanmaya başlamıştı bile.

Güldü. "Üzgünüm Ridge. Kovboylara karşı bir şeyler hissediyorum."

Brody kaşlarını çatarak mutfağa girdi.

"Kovboy demek istediniz. *Kovboy* değil. Senin için tek kovboy benim."

"Benim biriciğim." Shiloh kendi tabağını ve Noah'ninkini lavaboya götürdü ve bulaşık makinesine yerleştirdi.

Brody kollarını ona doladı ve o da kulağına bir şeyler fısıldadı, ardından Noah'ı da yanına alarak mutfaktan çıkmadan önce bana küçük bir gülümseme verdi.

"İyi şanslar." Noah çıkarken bana bir başparmak işareti yaptı. "Sağ ol dostum. Minnettarım."

Kahvaltımı bitirirken Brody'ye baktım.

Karşımdaki tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu ve ayaklarını yere vurarak bana sert bir bakış attı.

"Mülkümde parti vermenin sorun olmayacağını düşündüren neydi?"

Sanki benim yaşımdayken kışını yırtarak parti yapmamış gibi. Jude ve Lila'dan hikâyelerini duymuştum. "Tam olarak bir alem değildi. Sadece birkaç arkadaş. Önemli bir şey değil."

"Büyütülecek bir şey değil, ha? Ben atları eğitir ve rehabilite ederim, Ridge."

"Ne yaptığını biliyorum."

"Evet, ama belli ki anlamıyorsun, değil mi? O atlar istismara uğradı. Çok fazla travma yaşadılar. Bu yüzden insanlara güvenmelerini sağlamak için çok çalışmak gerekiyor. Anlaman gereken bir şey."

Lanet bir ata benzetilmek hiç hoşuma gitmedi. "Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum. Atların yakınında bile değildik."

"Bu doğru mu? O zaman neden çitin yanında boş bira kutuları ve bu pisliği bulduğumu açıkla." Tezgâhın üzerine bir poşet ot attı. Muhtemelen benimdir.

Ama yine de. Bir sorun göremiyordum. Biraz ot içmek ve birkaç bira içmek Chicago'da yaptığım şeylerle kıyaslanamazdı.

Artık neredeyse bir koro çocuğuydum.

"Biraz ot ister misin?" Brody'ye sordum. "Tek yapman gereken söylemekti. Hepsi senin. Benim ikramım."

Bana ters ters baktı, hiç eğlenmedi ve bir açıklama bekledi. O kadar inatçıydı ki ben kırılana kadar bütün gün burada sessizce birbirimize bakacaktık. Boş tabağımı ittim ve iki elimi havaya kaldırdım. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama sorumlusu kimse kışına tekme basacağım."

Avucunu önümdeki tezgâha vurdu. "Saçmalamayı kes, Ridge. Tekmelenmesi gereken tek kişi sensin." Brody parmağını bana sapladı. "Burada iyi bir şey yapma şansın var. Gerçekten iyi bir şey. Ve bunu mahvetmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama sen de bunu istemelisin."

Dişlerimi sıktım. "İstiyorum."

Bana inanmamış gibi başını salladı. "Ben de senin yolundan geçtim, Ridge. Ve benden duymuş ol... içki ve esrara kaçmak ve işin bittiğinde bir kenara atacağın kızlarla takılmak... Yaşamamanın yolu bu değil."

"Tavsiyen için teşekkür ederim ama ben gayet iyiyim. Ve sen bunu abartıyorsun. Sadece biraz ot ve birkaç bira. Kızlara gelince, on sekizimde yuva kurmamı mı istiyorsun?"

"Benim yaptığım hataları yapmanı istemiyorum. Sende yetenek var Ridge. Ve arkama yaslanıp birkaç ucuz heyecan için her şeyi bir kenara atmanı izlemeyeceğim."

Taburemi geri ittim ve ayağa kalktım. "Senin neyini seviyorum biliyor musun? Bana hiç güvenmemeni. Her zaman her şeyi berbat edeceğimi düşünmen. Ben sana söylemiştim diyebilmek için bunun olmasını bekliyorsun, değil mi?"

"Bunun doğru olmadığını çok iyi biliyorsun. Ama nasıl kolay olduğunu biliyorum-"

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Kendine sakla, kardeşim. Mesaj alındı. Açık ve net."

Dersini ya da beni hayal kırıklığına uğrattığını daha fazla duymak istemediğim için kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye seslendi kapı arkamdan çarparak kapanırken.

"At boku küremek için."

"Buraya gel ve etrafı temizle." Onu görmezden geldim ve yürümeye devam ettim.

İşi batıracağımı düşündüğü için Brody'yi suçlamadım. San Marcos gibi bir D1 okulu benim 'potansiyelimi', 'ham yeteneğimi' ya da lisedeki saha başarılarımı umursamazdı. Eğer sorun çıkarırsam, beni takımdan atarlardı ve bursumu kaybederdim. Ne yazık ki *bela* benim göbek adımdı.

Genel kanının aksine, onu aramak için yolumdan sapmadım, ama kesinlikle her zaman beni bulmayı başardı.

Lanet Teksas sıcağı.

Yüzümü tişörtüme sildim, iş eldivenlerimle birlikte bir kenara attım ve Noah'ın daha önce bıraktığı enerji içeceğini hüpletтім. Bir erkeğe nasıl iyi davranılacağını biliyordu.

Akşamdan kalma olmak ve dirseklerime kadar at pisliği içindeyken taşaklarımı terletmek bir Pazar gününü geçirmenin eğlenceli bir yolu değildi. Ama sanırım kendim olmak için ödemem gereken bedel buydu.

Çitlere yaslanarak mesajlarımı kontrol ettim. Neden Evie'den bir mesaj geleceğini düşündüğümünden emin değildim. Ne bekliyordum ki? Bir özür mü? Bir açıklama mı? Dün gece yüzüme kapattıktan sonra üç kez geri aradım. Cevap vermedi. Ve bu, kimseyle paylaşmadığım bir şeyi ona açtıktan sonraydı. Yine de lanet olası bir kazanç.

Ne zaman öğreneceğim ki?

Walker'dan gelen ve daha sonra yüzme havuzuna gitmek isteyip istemediğimi soran mesajı okudum.

Ondan gelen bir sonraki mesaj anlaşılmayı mühürledi. **Quinn ve Evie orada olacak.**

Evie ve benim bitmemiş bir işimiz vardı.

"Hey, Ridge."

Telefonumu cebime koydum ve Brody'ye baktım.

"Evet?" "Sana inanıyorum."

Yüzündeki acı dolu ifadeye neredeyse gülecektim. "Bunu söylemeni Shiloh mu söyledi?"

Bir omzunu silkti ve gözlerini kısarak otlağın ötesindeki yemyeşil tepelere baktı. Yanıt vermemesini evet olarak kabul ettim. "Sadece senin için iyi şeyler istiyorum."

Bunu biliyordum ve beni sadece önemseydiği için daha iyi olmaya zorladığını da biliyordum. Ben de onu duyduğumu belli etmek için başımı salladım.

"Aile yemeğinde görünmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

Tüm McCallister'ların Kate teyzem ve Patrick amcamın evinde akşam yemeği için toplanması bir Pazar geleneğiydi. Her on seferden dokuzunda Patrick beni kızdıracak bir şey söylerdi. Geçen yaz onun inşaat şirketinde çalışırken beni ondan para çalmakla suçladıktan sonra aramızdaki anlaşmazlığı hâlâ düzeltememiştik. Para kaybolmuştu ve o da hemen beni suçlamıştı. Masumiyeti kanıtlanana kadar suçluyum.

"Hayır. Planlarım var."

"Bir ara ortaya çıkmam gerekecek." "Şükran
Günü için programımı boşaltacağım."

İç çekti. "Eğer konu Patrick'se, o bu yaz Ridge Takımı'nda. Jesse artık onun bok listesinde."

Jesse birkaç hafta önce motokrostan emekli olduğunu açıkladığında Patrick'in kulaklarından dumanlar çıktığına bahse girerim. "Dur tahmin edeyim, 'Ben pes edenleri yetiştirmedim,'" Patrick'in sert sesini taklit ettim.

Brody kıkırdadı. "Oldukça fazla. O yüzden *yoğun* programına sığdırmanın bir yolunu bul. Ve artık benim mülkümde parti yapmak yok, duydun mu beni?"

"Evet, seni anlıyorum."

"Eğer bir daha çuvallarsan, seni eve geri taşıyım."

"Tanrım. Seni duyduğumu söyledim. Daha kaç kere söylemen gerekiyor?"

"Evet, sadece işittiğinden emin olmak için kontrol ediyorum. Çünkü bu konuşmayı en son yaptığımızda beni duyduğunu söylemiştin. Ama bu dinlediğin anlamına gelmez, değil mi?"

"Yapacak daha iyi işlerin yok mu?"

Yanıt olarak homurdandı ve uzaklaştı. Shiloh onu ahırın yanında bekliyordu. Kolunu onun omuzlarına doladı ve onu uzaklaştırdı. Onlar köşede kaybolurken Shiloh bana el salladı ve omzunun üzerinden gülümsedi.

"Muhtemelen öpüşecekler," dedi Noah. Çitteki boşluğa tırmanmadan önce uzun bir otu köklerinden söktü ve ona yaslandı. Otun üzerindeki kiri fırçaladıktan sonra işaret parmağıyla başparmağının arasına sıkıştırdı ve tüttürüyormuş gibi yaptı.

Alnı konsantrasyonla çatıldı. "Doğru mu yapıyorum?"

"Neyi doğru yapıyorum?"

"Ot içmek." Gözleri parladı ve sanki aklına harika bir fikir gelmiş gibi parmaklarını şıklattı. "Hey, Ridge. Çakmağın var mı?"

Oh, kahretsin. Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. "Doğru yapıyorsun. Yakmana gerek yok. Sadece çiğne."

"Tadı pek iyi değil." Birkaç saniye otu çiğnedikten sonra tiksinti dolu bir bakışla kenara fırlattı. "İğrenç. Buzlu şeker yemeyi tercih ederim."

"Evet, muhtemelen buzlu şekerlere sadık kalmalısın."

Başını salladı, sonra başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Henüz bir kız arkadaşın var mı? Çünkü bence bir tane edinmelisin."

"Öyle mi? Nedenmiş o?" Yeğenim her zaman en iyi cevapları verirdi ve bir kez daha bunu başardı.

Bana sinsî bir gülümseme verdi. "Böylece onu istediğin zaman öpebilirsin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Evie

QUINN VE BEN PİKNIK MASALARININ YANINDAN HIZLA GEÇİP

ağaçların arasından. Ayaklarımız hızlıydı ama iki atlet tarafından kovalandığınızda kaçma şansınız azalıyordu.

"Evie!" Quinn bağırdı. "Dikkat et."

Nasıl yaptığını bilmiyorum ama Ridge artık beni kovalamak yerine önümdeydi. Sağa dönmüş gibi yaptım, sonra sola daldım. Ne yazık ki Ridge bu hamlemi yutmadı.

Beni ortamdan yakaladı, omzunun üzerinden attı ve ben yumruklarımla sırtına vururken suya doğru koşmaya başladı. "Sana zarar vermeden beni yere bırak."

Güldü. İçten bir har har har.

Evet, iyi şakaydı. Yumruklarım ondan sekti. Teflon.

Ping. Ping. Ping.

"İyi gidiyorsun Bellamy."

İki saniye sonra uçuyordum. Quinn'den hemen sonra bir sıçramayla suya düştüm. Yüzeye çıktığımda saçlarımı yüzümden ittim ve Quinn'le yüzleşmek için döndüm. Gülmeye başladık. Birbirimize her baktığımızda tekrar gülmeye başladık. Neden güldüğümüzü bile bilmiyordum ama omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hafiflemiş hissediyordum.

"Uh oh." Quinn'in gözleri büyüdü. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama tek başınasın."

Tam zamanında döndüğümde Ridge'in yüzünde kararlı bir ifadeyle bana doğru geldiğini gördüm. Quinn kıyıya doğru yüzerken ben de ters yöne doğru atıldım. Bir el bileğime dolandı ve beni altına çekti. Taş gibi sert göğsüne tekme attım ve yüzmeye devam ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, savaşımadan gitmeme izin verdi.

Yüzme çukurunun karşı tarafındaki kayalıklara ulaştığımda, hemen arkamda onun sesini duydum. "Orada

kaçacak yer yok."

Ve bunun tam da onun istediği şey olduğunu anladım. Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmıştım. Tam anlamıyla.

Yılmadım, kendimi sudan çıkardım ve kayaların üzerinden tırmandım, keskin bir kenar ayağımın tabanını kestiğinde nefesimin altında küfrettim. Acıyı görmezden gelerek kendimi devam etmeye zorladım. Diğer taraftaki ormana ulaştığımda, ağaçların arasından geçen toprak patikada yarı hızlı adımlarla ilerledim, sonra yavaşlayarak topalladım. Topalladığımı saklamaya çalıştım ama her adımda yüzüm buruşuyordu.

"Yüce Tanrım." Ridge kolumu tuttu. "Şunu keser misin? Kanaman var." Yere baktım. Çam iğneleriyle kaplı toprakta bir kan izi bırakmıştım.

Elini dirseğime koyarak beni devrilmiş bir kütüğün yanına götürdü. "Otur kıçının üstüne."

"Hastaya yaklaşımın üzerinde çalışman gerekecek."

"Hemşire olmak isteyen ben değilim." Mektuplarımdan edindiği bir başka bilgi daha.

Kıçım kütüğe çarptığında ve ağaç kabuğu tenime sürtündüğünde, "İnsanları idare etme şeklinle iyi bir şey," diye homurdandım.

"Eğer senin erkeğin olsaydım, benim tarafından idare edilmek hoşuna giderdi."

Homurdandım. "Kendine bunu söylemeye devam et. Aletinden daha fazlası olduğunu söylediğini sanıyordum. Şimdiye kadar bana buna inanmam için bir sebep vermedin."

Önümde diz çöktü ve ayağımı yerden kaldırarak kalçasına dayadı. Düzeltmek için yapabileceği bir şey yoktu. Ama ayağımı büyük, nasırlı elleriyle tuttu ve o ayağımdaki yarayı incelerken ben de ona baktım. Ayağımın tabanındaki çam iğnelerini ve kiri nazikçe fırçalarken başı eğik, alnı konsantrasyonla çatıktı.

Başparmağı kesici sıyırdı ve irkilerek ayağımlı çektim. "Sorun değil. Zaten yapabileceğın bir şey yok."

"İhtiyacın olan şey bu mu?" diye sordu ayağı kalkarken. "Bana inanmak için bir neden mi?"

Gözlerimi kırıştıırarak ona baktım. Orada duran bir Viking'e benziyordu. Tüm dünyayı karşısına alıp fethedecek kadar güçlüydü. Elleri bir futbol topunu avuçlayacak kadar büyüktü. Omuzları dünyanın ağırlığını taşıyacak kadar genişti.

Son bir güneş patlaması yüzünü aydınlattı ve bir an için ışığın ona vuruş şekliyle bronz bir heykele benzedi. Pırıl pırıl. Altın.

Bakışlarımı başka yöne çektim ve sorusunu düşündüm. Ona inanmam için bana bir sebep verecek miydi? Bunu istiyor muydum ki?

"Senden hiçbir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok." Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine ayağı kalktım ve yürümeye başladım. Ondan uzaklaşmak için değil. Sadece... hareket halinde olmak daha kolaydı. Dişlerimi sıktım ve patikadan aşağı inerek ormanın daha içlerine doğru ilerledim.

Yolun nereye çıktığını bilmiyordum ama bu ağaç gölgesinin altı çok güzeldi. Sessizdi. Huzurluydu. Çam ve misk kokulu toprak havayı kokluyordu ve gölgede sanki on derece daha serindi.

"Çok inatçısın. Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Sadece küçük bir doğa yürüyüşü yapıyorum."

Bir açıklığa geldiğimizde durup güneşin selvi ağaçlarına batışını, gökyüzünün pembe, menekşe ve mandalina renklerine bürünüşünü izledik. Yakınlarda bir kırbaç kuşu ağlamaklı bir melodi söylüyordu.

"Neden benimle buluşmadın?" Ridge sordu.

Sunset Grill. Buluşma yerimiz. "Arabam bozuldu. Bir saat geç geldim ve Troy Wilkinson oradaydı." Biraz güldüm ve o da bana katıldı.

"Sıradaki soru." Benimle yüzleşti. "Dün gece telefonu neden yüzüme kapattın?"

"Yaptığımız şey bu mu? Yirmi Soru mu oynuyoruz?"

Omuz silkti ve elini nemli saçlarının arasından geçirdi. Saçlarının ucundan bir su damlası damladı ve bronz omzundan köprücük kemiğine doğru süzüldü. "Başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor."

"Neye başlamak?"

"Bilmiyorum. Bu her neyse. Sen ve ben."

"Biz mi?"

"Evet, biz."

Bir şeyler değişmişti, sanki moleküller kendilerini yeniden düzenlemişti ve etrafımızdaki hava çatırdıyordu. Bu yeni *bizi* nasıl yönlendireceğimden emin değildim. Ne olduğumuzu ya da birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyordum.

En sevdiğimiz eğlencenin hakaretler savurmak olduğu güvenli dünyamıza geri dönmek istedim ama artık bunu yapamazdık.

"Sesin meşgul geliyordu. Kuru seks seansınızı bölmek bana düşmez."

"Seni geri aradım. Üç kez."

Sesi kızgındı ve her zamanki esprilerim dudaklarımda kaldı. "Meşguldüm."

"Meşgulüm," diye tekrarladı ve ses tonundaki acıyı duydum. Bir adım öne çıktı. Ben bir adım geri attım. Sırtım bir ağacın gövdesine çarpana kadar bu tangoyu yaptık.

Avucunu başımın yanındaki ağaç kabuğunun üzerine koyarak daha yakına eğildi, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Sırtımı sert ağaç kabuğuna dayadım ve kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına bastırmamak için tırnaklarımı kabuğa geçirdim.

Sadece bir tadımlık, diye düşündüm. Ne zararı olabilir ki?

Parmakları boynumdan aşağı indi ve köprücük kemiğimin üzerinde gezindi, yumuşakça, nazikçe, sadece parmaklarının bir fırçası, ama nefesimin hızlanmasına ve kalbimin çarpmasına neden oldu. Gözleri benimkilerdeyken yanağımı, çenemi, dudaklarımı izledi.

Etrafımızdaki her şey o kadar durgun ve sessizdi ki aldığı ve verdiği her nefesi duyabiliyordum.

Elini ensemdede dolaştırdı ve elini saçlarıma doladı, diğer eli ise kalçama yerleşti.

"Bana dürüstçe bir şey söyle." Başparmağı bikinimin bel bandının hemen üstündeki teni okşadı ve kalçalarımı birbirine sürterek ağrının arttığını hissettim. "Hiç kimseye söylemediğin bir şey."

"Peki bunu neden yapayım?" "Çünkü bana borçlusun."

Çünkü bana borçlusun. Ve böylece büyü bozuldu. "Bunu neden istiyorsun? Bana karşı kullanmak için mi?"

Telefonu kapatıp ağaçtan inmeden önce yüzündeki incinmiş ifadeyi gördüm. "Unut gitsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Bu sözlerle döndü ve kovalamacayı bırakarak uzaklaştı. Benden vazgeçti. Nedense gitmesini istemiyordum. Tıpkı bana verdiği gibi ona da kendimden küçük bir parça vermek istedim.

Derin bir nefes alarak konuştum. "Tek istediğim buradan uzaklaşmak ve daha iyi bir hayata sahip olmaktı." Yürümeyi bıraktı, sırtı bana dönüktü, devam etmemi bekliyordu. "Üniversiteye gitmek, iyi bir iş bulmak, kendi evimi almak. Eskiden hep bunun hayalini kurardım. Quinn bana annesinin eski dergilerini verirdi. Bilirsiniz, güzel evlerin ve iç mekanların olduğu dergiler." Biraz güldüm. Şimdi her şey çok aptalca ve önemsiz görünüyordu ama devam ettim.

"Biriktirdiğim tüm dergi kupürlerinden bir kolaj yaptım. Hayalimdeki ev ve kendim için tasarladığım iç mekan. Eskiden her şeyi çok net görebiliyordum. Ve bu bana bir gün hayatımın farklı olacağına dair umut veriyordu. Ama kız kardeşim doğduğunda her şey değişti. Çünkü artık kalmak için büyük bir nedenim var. Ve en büyük korkum..." Durdum ve derin bir nefes aldım, sonra bıraktım.

Bavullarımın bir kısmını açıp ayaklarının dibine bırakırken gözlerim yere düşüyordu. "En büyük korkum asla buradan gidemeyecek olmak, kız kardeşime daha iyi bir hayat sunamayacak olmak ve hep burada sıkışıp kalmak. Bu kadar nefret ettiğim bu yerde."

Yer derken, yaşadığımız kasabayı kastetmedim. Hayatımı kastettim.

"Ve ben sadece... Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten ve herhangi bir şeyin daha iyiye doğru değişmesinin imkansız bir hayal gibi görünmesinden nefret ediyorum...." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Çok fazla şey söylemişim.

Ridge yavaşça bana döndü.

Ridge'i pek çok kızla görmüştüm ama hiçbirine şu anda bana baktığı gibi baktığını sanmıyorum. O kadar yoğun bakıyordu ki, delici bakışları altında kıvrınma isteğimle savaştım. Sanki beni çırılçıplak soymuş ve ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissediyordum.

Kaçıp saklanmak istedim.

Ama korkak olmak istemedim, bu yüzden ayaklarımı yere sağlamca basarak kaldım.

Yüzüme değil uzaktaki bir şeye odaklandı ve bana önemli bir şey söyleyeceği hissine kapıldım, bu yüzden sessiz kaldım ve konuşmasını bekledim.

"Eskiden parti yaptığım terk edilmiş evler mi? Annem ve ben onlardan birinde kalıyorduk. Tahliye edildik ve gidecek başka yerimiz yoktu. Peki onu bulduğum uyuşturucu yuvası? Yaşadığımız evdi. Ve onu orada öylece bıraktım. Pis bir şiltenin üzerinde, çatıdan gelen karla birlikte ölmüştü." Gözlerini yere indirdi. "Ve en büyük korkum hayatımdaki tüm iyi şeyleri mahvedecek olmam. Çünkü hep öyle yapıyorum."

Başını kaldırdı ve birbirimize sessizce baktık, itiraflarımızın ağırlığı aramızdaki boşlukta ağır ağır asılı duruyordu.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Ridge'in hayatının bu kadar berbat olmasına şaşırmamıştım. Hasarlı insanlar birbirlerini tanırlar. Sanırım onu ilk gördüğüm andan itibaren bunu anlamış olmalıydım.

Birbirimizden uzak durmak için bir neden daha. Ridge ve ben birbirimize çok benziyorduk.

"Yapmayacaksın," dedim o kelimeleri söyledikten çok sonra. "Her şeyi mahvetmeyeceksin."

Bunu garanti edemem. Kimse edemezdi. Ama buna inanmak istiyordum, tıpkı "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacaksın" dediğinde ona inanmak istediğim gibi. Bir gün o hayalindeki eve kavuşacaksın Cherry."

Önemli olan ev değildi. Hayattı. Ama sanırım Ridge bunu biliyordu. Sanırım ona söylediklerimden daha fazlasını anlıyordu.

Ve içimde garip bir his vardı, neredeyse bir önsezi gibi, Ridge ve ben bu işi bırakmayacaktık -aramızdaki her neyse ondan vazgeçmeyecektik- ta ki her şey yoluna girene kadar.

Ya birbirimizi kurtaracaktık. Ya da birbirimizi yok ederiz.

O akşam eve döndüğümde, oturma odasında üst üste yığılmış kutulara neredeyse takılıp düşüyordum. Wade taşınyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ridge

KENDİ KURALLARIMI ÇIĞNIYORDUM.

Ben ağır, derin ve gerçek şeyler yapmam.

Kalbimi döküp ruhumu açmıyorum.

Ve korkularımı asla paylaşmadığımdan ya da zayıflıklarımı açığa vurmduğumdan eminim.

Oyunun adı kendini korumaktır. Her şeyi kendi başınıza mükemmel bir şekilde yapabilecekken neden birine sizi mahvetme gücü veresiniz ki?

Yüzme havuzunda bağırsaklarımı döktüğümünden beri koca bir hafta geçmişti ve onları geri istiyordum. Bağırsaklarımı. Taşaklarımı. *Akıl sağlığımı*. Çünkü belli ki üçünü de kaybetmiştim.

Gecenin on buçuğunda neden terk edilmiş demiryolu rayları boyunca koştuğumun tek açıklaması buydu.

Yaşadığım yerden dört buçuk mil uzakta olduğundan bahsetmiş miydim? Ya da mükemmel bir kamyonetim olduğundan ama sürmek yerine koştuğumdan?

Hurdalığa ter içinde, aşırı derecede susuz ve aç bir şekilde vardım.

Yorgunluktan nefes nefese kalmış bir halde ellerimi kalçalarımaya dayadım ve tel örgülere baktım. Önümde Everest gibi yükseliyordu. Başka bir engel.

Dönüp karşımdaki tepedeki evleri taradım, hangisinde oturduğunu bulmaya çalıştım ama bir Yehova Şahidi gibi kapı kapı dolaşmak dışında onu bu şekilde bulamazdım. Son rezervlerimi de toplayarak çitten atladım.

Bunu neden yapıyordum? Ah, doğru ya. Çünkü Evie mesaj atmıştı: *Gel ve beni bul. Sana meydan okuyorum*.

Bizim için her şey gibi bu da bir sınavdı ve bir kez daha meydan okumaya kalktı. İşten sonra Bluebonnet Diner'a gitmiştim ama Evie gece izinliydi.

Böylece, aklım başımda olsaydı peşinden koşmak yerine kaçmam gereken bir kız için bu çöpçü avına çıkmıştım. Ama artık bu göreve başlamıştım ve kazanana kadar duramazdım.

Müziği takip ederek eski Chevy Impala'ya gittim ve telefonumun ışığını kaldırarak doğrudan yüzüne tuttum. Elleriyle gözlerini kapattı ama ben ışığımı ona tutmaya devam ettim.

Evie üzerinde siyah Purple Rain tişörtü, kısa pantolonu ve siyah topuklu ayakkabılarıyla çatıda bağdaş kurmuş oturuyordu. Dudakları tırnaklarıyla aynı renge boyanmıştı; kiraz kırmızısı, o kadar koyu ki neredeyse siyahtı.

"Ellerini görebileceğim bir şekilde havaya kaldır," diye sevimsiz bir B-filmindeki polis gibi emrettim.

Gülerek ellerini yavaşça havaya kaldırdı. Telefonumun ışığını kapattım ve cihazı cebime koydum, ardından kapı çerçevesini tuttum ve çatıya tırmandım.

"Tam zamanında," dedi kırık dökük metal parçasının üzerine yanına oturduğumda.

Hayal gücümün bir oyunu muydu emin değilim ama siyah kiraz gibi kokuyordu. Olgun, sulu ve o kadar cezbediciydi ki, henüz ilk tadına bakmamış olmam bir mucizeydi.

"Sen kazandın," dedi.

"Ödülüm ne?" "*Ben*" demesini istedim. *Senin ödülün benim*. Ama tabii ki Evie kendini asla bu kadar kolay sunmazdı.

Bir parmağını kaldırdı, sonra sırt çantasını kucağına çekti ve karıştırdı. Fermuarı bozuktı ve çengelli iğneler, kafatası yamaları ve zebra desenli koli bandı sırt çantasını bir arada tutuyordu. Ortasında yumruk şeklinde kırmızı bir yama vardı ve üzerinde "POW!" yazıyordu.

Yeni bir sırt çantası alabilecek durumda olsa bile, yine de bunu tercih edeceğini hissediyordum.

Bana bir şişe su uzattı ve kucağıma bir Tupperware kabı koydu. Şişenin yarısını içtim,

Hava almaya çıktığımda kabı açıp içine baktım. Kirazlar, elma dilimleri ve iz karışımı ayrı bölmelere yerleştirilmişti.

"Bu yeni yürümeye başlayan bir çocuk için atıştırılmalık paketine benziyor." Omuz silkti. "Eğer ayakkabı uyarsa."

Burnumu çektim ve bir kirazı sapından dişlerimle kopardım. Tatlı, ekşi meyve tat tomurcuklarımda bir lezzet patlamasıyla patladı. Evie'nin takma adı onun için mükemmeldi. Tıpkı meyve gibiydi. "Çekirdeğini dişlerimle ezip yutarsam beni öldürebileceğini biliyor muydun?"

"Hmm, bilmiyorum." Tek gözünü kapadı ve beni süzdü. "İki tane yemen gerekebilir ama evet, siyanür ölümcüldür." Düz beyaz dişlerini göstererek bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. Evie'nin iki ön dişi arasında küçük bir boşluk vardı, aksi halde mükemmel olan yüzünde küçük bir kusurdu. Çok seksiydi.

"Yani beni buraya öldürmek için mi çektin?" Toprağa bir kiraz çekirdeği tükürdüm.

"Arsenik işe yaramadığı için yeni bir taktik denemeyi düşündüm."

"Peki ya elmalar? Onlar da zehirli mi?" "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence paylaşmalıyız." Ona kabı uzattım. "Israr ediyorum."

Evie kutudan bir kiraz kopardı ve ısırıldı. Gözleri kapanırken suyu çenesinden aşağı damladı ve dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. Büyülenmiş bir halde onu izliyordum. Evie benim için bir gösteri yapıyordu ve aletim takdirle kıpırdandı.

Bir kiraz hiç bu kadar lezzetli görünmemişti. Bu kadar çökmüş.

Final için kiraz sapına diliyle bir düğüm attı ve hatıra olarak bana uzattı. Aman Tanrım. Bu yetenekli dil başka ne yapabilirdi ki? Zihnim olasılıklarla yarışıyordu ve Teksas büyüklüğünde bir ereksiyonum vardı.

Şortumu düzelttim. "Pis oynuyorsun."

O alçak, boğuk, edepsiz kahkahasını attı ve doğrudan sikime vurdu. Kiraz sapını hatıra olarak cebime koydum.

"Oynamak için iki kişi gerekir."

Kesinlikle. Bacaklarını simit pozundan çözdü ve ben de kalçalarımız birbirine değecek kadar hafifçe kaydım. Büyük bir şey değildi ama Evie'yle her küçük dokunuş, hatta kazara olanlar bile çok daha fazlasını hissettiriyordu.

Sanki tüm şehir şebekesine yetecek kadar elektrik varmış gibi.

Ve daha öpüşmemiştik bile.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ridge

YENİ YÜRÜMEYE BAŞLAYAN ÇOCUK ATIŞTIRMALIK PAKETİMDEKİ HER ŞEYİ YEMİŞTİM VE

Hala paslanmış arabanın tavanında oturuyor ve *konusuyorduk*. Tekrar ediyorum, *konusuyorduk*. Ama bu konuda kızgın bile değildim.

"Wren kaç yaşında?"

"İki buçuk." Evie gülümsedi, sesi yumuşaktı. "Çoğu zaman çok sevimli oluyor. Ama bazen beni deli ediyor. Onu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Peki ya kardeşin? O daha büyük, değil mi?"

"On altı yıl."

"Yakın mısın?"

Cevap vermeden önce soru hakkında düşündüm. Brody ve ben geçtiğimiz bir buçuk yıl içinde yakınlaşmıştık. "Evet, öyleyiz. O iyi bir adam. Gidecek hiçbir yerim yokken beni yanına aldı. Hiç soru sormadı."

"Artık büyük bir ailen var," dedi, sesi neredeyse hüzünlü çıkıyordu.

"Bazen buna hala alışamadım."

"Neye alıştın? Seni önemseyen insanların olmasına mı?" "Sanırım öyle. Büyük bir ailen var mı?"

"Hayır. Sadece annem ve kız kardeşim. Bir de teyzem var. Ben çocukken çok yakındık ama annem artık onunla konuşmuyor."

"Peki ya baban? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Evie başını salladı. "Annem lisedeyken tek gecelik bir ilişki yaşamış. Adamın sadece ilk adını biliyordu." Öyle ya da böyle fark etmezmiş gibi omuz silkti. "Peki ya sen? Babanı tanıyor musun?"

Neredeyse soruyu geçiştirecektim ama dürüstlük adına cevap vermeye karar verdim. "Maalesef, evet. Ben çocukken buraya gelirdi. Her gittiğinde annemin gözü morarır ya da dudağı patlardı." Yüzümü esnetip

ellerini yumruk yaptı. "Bazen ona ne kadar büyük bir adam olduğunu göstermek için birkaç kaburgasını bile kırardı."

"Pislik herif," dedi Evie.

Gerçekleri inkar edemezdim. Ben bir pislik ve keşin oğluydum.

"Sana hiç zarar verdi mi?" diye sordu sessizce. "Sadece yoluma çıktığında."

"Bu ne sıklıkla oluyordu?"

Önce ona, sonra gökyüzüne baktım ve annemi korumaya çalışırken aldığım tüm yaraları hatırladım. Morarmış gözler, yarılmış dudaklar, çürük kaburgalar. İyiliğine karşılık verecek kadar büyüdüğümde yanıma gelmeyi bıraktı. "Her seferinde."

Bir an sessiz kaldı. "O şimdi nerede? Umarım hapishanededir."

"Öyle bir şans yok. Muhtemelen diğer ailesiyle birlikte. *Gerçek* ailesiyle." Sesimdeki acıyı gizlemeye bile çalışmadım.

"Ne piç ama." Sesi benim adıma o kadar öfkeliydi ki bu beni gülümsetti. "Böyle adamlar aletlerinin kesilip kendilerine yedirilmesini hak ediyor."

"Ya da taşakları şişlenip mangalın üzerine atılır."

İkimiz de güldük. "Kesinlikle," dedi. "Onsuz daha iyisin."

"Biliyorum."

"Bir gün seni televizyonda bir NFL takımında oynarken görecek ve kapını çalıp senden af dileyecek. Sen de kapıyı suratına çarpacaksın. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdükten *sonra*."

"Şiddet eğilimin var." "İntikam bir sürtüktür."

"NFL'de oynayacağımı mı düşünüyorsun?" "Bu senin hayalin, değil mi?"

"Bunu sana hiç söylemedim."

"Yapmak zorunda değildin," dedi sessizce.

Telefonundan "The Ghost of You "nun açılış notaları çaldı. Bu çalma listesini özellikle bu gece için mi seçmişti yoksa şarkıyı söyleyenin kardeşimin kız arkadaşı olduğunu biliyor muydu bilmiyorum ama bu benim en sevdiğim Acadian Storm şarkısıydı. Shiloh Leroux ile tanışmadan çok önce bile bu şarkıyı tekrar tekrar dinlerdim.

İşaret parmağımla Evie'nin telefonuna dokundum. "Bunu beğendin mi?"

"Evet, öyle. Benim favorim." Bana yan gözle baktı ve "Kardeşin gerçekten onunla çıkıyor mu?" diye sormadan önce bir an tereddüt etti.

Okulun diline düşmüştü, bu yüzden söylentileri duymamak için bir kayanın altında yaşıyor olması gerekirdi. "Evet, gerçekten de öyle. Şu anda birlikte yaşıyorlar."

Onları tanımamasına rağmen bu onu gerçekten mutlu etmiş gibi gülümsedi. Brody ve Shiloh'un birlikte olmak için yaşadıkları onca şeyden sonra ben de onlar adına mutluydum.

Shiloh'nun beni başka bir zamana ve yere götüren bir şarkının sözlerini söylemesini dinledim. En iyi arkadaşımın elini tutarken, yıkık dökük bir mahalledeki çatlak bir kaldırımında hayatı tükeniyordu.

Elijah Reid'in NFL'de oynamak gibi büyük hayalleri vardı. Topu fırlattığında, lanet bir torpido gibiydi. Neredeyse kışınıza çarpıyordu. Bazı oyuncuların yakalanamaz dediği pasları yakalamayı böyle öğrendim.

Sekiz yaşındayken risk altındaki çocuklar için yerel gençlik merkezinde tanıştık.

Derek Booker gençlik merkezini yönetiyordu ve bize futbol oynamayı öğreterek çocukları sokaklardan ve çetelerden uzak tutabileceğini düşünüyordu.

Futbol bana her zaman aradığım heyecanı vermişti. Uyuşturucudan alamayacağınız doğal bir kafa. Bu spora deli gibi aşıktım ve bağımlısı olmuştum.

Eskiden toprak bir arazide oynardık ve etrafımız paslanmış zincirlerle çevriliydi. Sıkı oynar, sıkı mücadele eder ve her zaman birbirimizin arkasını kollardık. Sıcakta, dondurucu soğukta, rüzgarda ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda top oynardık. Gece geç saatlere kadar, parmak eklemelerimiz kanayana ve terimiz toprağa sızana kadar oynardık. Bacaklarımız neredeyse pes edene ve yorgun kışımızı eve zorlukla sürükleyene kadar.

Biz sadece bir takım değildik. Biz bir aileydik.

"Ne düşünüyorsun?" Evie sordu, sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Yıldızlara ve evrenin enginliğine baktım. Jude, şehirlerdeki ışık kirliliği olmadan yıldızları burada daha iyi görebileceğinizi iddia ediyordu ve sanırım bu doğrudu.

"Futbol," dedim sonunda. "Futbol hakkında düşünüyordum." "Futbol mu? Gerçekten mi? Biraz... üzgün görünüyordun."

Önce ona, sonra tekrar yıldızlara baktım. "Arkadaşım Elijah'ı düşünüyordum."

"Yakın mıydın?"

"O benim en iyi arkadaşımdı. Kardeş gibi yakındık."

"Üzgünüm Ridge," dedi usulca. "Elijah için. Ve annen hakkında. Ben sadece..." Boğazını temizledi ve kenetlenmiş ellerini inceledi. "Bunu bana söylediğinde söylemeliydim."

"Bu sözleri söylemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Yine de ölmüş olacaklar."

"Evet, biliyorum, ben de öyle düşünmüştüm. Ama bazen kelimelerin yine de söylenmesi gerekir, anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bu senin hatan değildi," dedi.

Bunu daha önce kimse söylememişti. Muhtemelen daha önce kimseye sır vermediğim içindir. Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi? Annenin ölümü değil. Elijah'ınki de değil. Annen için uyuşturucu yüzünden, Elijah için de direksiyon başındaki o pislik yüzünden oldu. Bunların hiçbiri senin suçun değildi."

Onunla aynı fikirde olmamı istedi. Ama suçluluk duygusunu uzun zamandır üzerimde taşıyordum ve bunu bir kenara bırakmak o kadar da kolay değildi. "Evet, tabii. Biliyorum."

"Ama sen buna inanmıyorsun." Bir ifade, soru değil. "Bu yüzden mi böyle futbol oynuyorsun?"

"Nasıl futbol oynayabilirim?"

"Hayatın buna bağlıymış gibi."

"Sen nereden bileceksin ki? Hiçbir maça gelmedin."

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkı. "Belki de oradaydım ama sen beni görmedin."

Onu gördüm. Bir kere. Tribünde ailemi arıyordum ve onu gördüğümü sandım. Gülümsediğini de gördüğümü sandım ama tekrar baktığımda gitmişti ve onu gerçekten görüp görmediğimden ya da hayal gücümün bir oyunu olup olmadığından emin değildim. "Benim için orada mıydın, Cherry?"

"Pfft. Hayır. Troy Wilkinson için oradaydım." Sırıttım. Maça benim için gelmişti.

"Neden Dallas takma adını seçtin?" diye sordu. "Bana Ponyboy demeni istemedim. Ya da Soda Pop. I sokak itibarımı korumak zorundaydım."

"Huh. O tek satır yüzünden olabileceğini düşünmüştüm. Bilirsin işte... o dev egon yüzünden. Ama muhtemelen neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Bir cevap bulmak için beynimi zorluyormuşum gibi kafamı kaşıdım. Bu da başka bir sınavdı ve başarısız olacağıma inanıyordu. "Bana bir ipucu verebilir misin?"

İç çekti. "Unut gitsin. Bir önemi yok. Geç oldu ve gitmem gerek." Ve aynen böyle, kaputun üzerine kayd ve yere atladı.

Tipik Evie. Kaçıyor. Sırt çantasına uzandı ama ben ondan önce kaptım ve omzuma attım.

Hurdalıktan geçerken "Okumadın bile, değil mi?" diye sordu.

Oh, siz küçük inançlılar. Parmaklarımı şıklattım. "Dur bakalım. Cherry'nin Dallas'a aşık olabileceğini söylediği bölümden mi bahsediyorsun? Sonra da şöyle bir şey diyor... Umarım onu bir daha görmem çünkü görürsem muhtemelen ona aşık olacağım. Bahsettiğin replik bu mu Cherry?"

Birkaç saniye cevap vermedi. Yutkunurken boğazı düğümlendi, sonra sanki önemli değilmiş gibi tek omzunu silkti. Ama ben daha iyi biliyordum. "Belki."

"Benim hakkımda böyle hissettiğini bilseydim-"

"İstemiyorum." Çitin yanında durduk ve sanki ona yanlış yapmış gibi şortundan bir iplik çıkardı. Tüm ipleri çekip çözülüşünü izlemek istedim. "Onlar kurgusal karakterler. Sadece kitap hakkında konuşuyorduk."

"Sen öyle diyorsan." Demiryolu raylarına baktım. "Ama sanki başka bir şey hakkında konuşuyormuşuz gibi hissettim."

"Güven bana. Biz değiliz."

Tabii ki değiliz. "Artık beni tekrar gördüğüne göre, *Cherry...*" Bir adım daha yaklaştım. "Bana aşık oldun mu?"

"Baloncuğunuzu patlattığım için üzgünüm ama yakınından bile geçmiyor."

"Yine de bu beni öpmek istemene engel değil, değil mi?"

"Ter içindesin. Neden seni öpmek isteyeyim ki?" Dudakları aralandı ve sanki bir cevap arıyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

"Çünkü bir öpücük için dört buçuk mil koştum." Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ve eve dönmek için de aynı mesafeyi koşmam gerekecek."

"Yani sana acımamı mı istiyorsun?"

"Acımak değil." Bakışlarım onun ağzına kaydı. Tek bir öpücük için hiç bu kadar mücadele etmemiştim. "Çabalarım için beni ödüllendirmeni istiyorum."

"Senden buraya koşmanı hiç istemedim." Sesi kısılmıştı. Kelimeleri zar zor duydum. Dolgun dudaklarına bakmakla meşguldüm. Dili onları yalamak için dışarı fırlamıştı.

Dudakları aralandı ve gözlerinde bir soruyla bana baktı. Sanki "*Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?*" der gibiydi.

Ağızlarımız birbirine değene kadar gittikçe yaklaştık. Aramızda sadece birkaç santim vardı ve her nefes alıp verişinde onun yumuşak nefesini hissedebiliyordum. Başımı eğdim ve onu öptüm. Sadece küçük bir öpücük, dudakların bir fırçası. Ama elektrik çarpmış gibiydi.

Biraz geri çekildim ve o da ellerini boynuma dolayarak beni kendine doğru çekti. Elim saçlarında dolanırken diğer elim aşağıya, kalçasının üzerine kaydđ ve ağızım onunkine çarpıp dilim ağızının içine girdi.

Temasla inledim ve o da inledi, parmakları saçlarımı kazdı, öpüşmemiz daha acđl, daha derin. Buna soluduğum havaya ihtiyaım olduğu gibi ihtiyaım vardı.

Sırtı itlere arptđ ve göğsünü bana doğru kaldırdđ, dillerimiz düelloya tutuştu, ellerimiz kavradđ. Alt dudağıımı dişleriyle ısırdđ. Ağızının köğesini öptüm. O benim tişörtümü yumrukladđ, ben de onun saçlarını yumrukladım. Vahşi bir hayvan gibi hırladı ve parmaklarını tenime gömdü.

Ağızının çatısını okşadım, en derin girintileri keşfettim.

Onun tadına baktım. Yabani kirazlar ve kayıp masumiyet. Onu içime çektim.

Dudaklarımız morarana ve şişene kadar öpüştük.

Nefes nefese birbirimizden ayrıldık ve birbirimize baktık.

Konuşmak için ağızını açtı, sonra tekrar kapattđ ve titreyen bir nefes verdi. "Ne yapıyoruz biz?"

Hiçbir fikrim yok. "Sadece bir

öpücüktü." "Öyle miydi?" diye fısıldadı.

İkimiz de ö y l e olmadığını biliyorduk. Kaya gibi sertleşmiştim, nabzım *sadece bir öpücükle fırlamıştı*.

"Gitmeliyim," dedi, sesi ayrılmaya isteksiz geliyordu. Çitteki delikten içeri süzüldü, ben de onu diğer tarafta karşıladım ve tepeden aşağıya doğru yürüdüm.

"Sanırım sonra görüşürüz." Uzaklaşmaya başladı.

"Dayan." Elini tuttum ve kendime çektim.

"Seni eve bırakayım."

"Ait olduğu yerde bırakalım." Tişörtümü ellerinin arasına aldı, parmak uçlarında yükseldi ve beni öptü. "Hurdalıkta."

"Gelip beni bulma sırası sende."

"Seni bulmak *istediğimi* nereden çıkardın?"

Çenemi aşağı doğru eğdim. Hâlâ tişörtümü tuttuğunu fark edince beni bıraktı ve bir adım geri çekildi, sonra dönüp uzaklaştı.

Nefesimin altında kıkırdadım. Sonra ellerimi yüzüme sürdüm ve inledim.

Dilimde hala onun tadı vardı. *Yabani kirazlar ve kayıp masumiyet.*

Sadece iki şeyden emindim.

Bu artık bir oyun değildi. Ve

boku yemiştim.

Sırt çantası da bendeydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Evie

PARMAK UÇLARIM ÖPÜCÜKLE MORARMİŞ, ŞIŞMIŞ DUDAKLARIMI SIYIRDI.
NASIL

Kırık hayaller mezarlığının ilk öpücüğümüzün sahnesi olduğunu düşünerek.

Lanet olsun sana, Ridge. Neden iyi öpüşmek zorundaydın ki?

Her nefes alışımında onun kokusunu içime çekiyordum. Sedir ağacı ve feromon. Teri bile güzel kokuyordu.

Gerçekten mi, Evie?

Yardıma ihtiyacım vardı. Bende bir s o r u n olmalı.

Ama o öpücüğü ya da benimle paylaştığı her şeyi düşünmeden edemiyordum. Onun pislik sperm donörü. Vurulma olayı. Elijah. Annesi.

O öpücük.

Bunları kafamdan atmam gerekiyordu. Hepsini.

Ondan uzak durmalıyım. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Ridge'in önünde parlak bir gelecek vardı ve ben onun yoluna çıkan kız olmak istemiyordum.

Kimse Ridge gibi oynamadı. Patlayıcı ve dinamik, çok fazla hız ve ham güç ve diğer geniş alıcıları utandıran dikey bir sıçrama.

Tanrım, onu izlemek çok güzeldi.

Yüzümü bir gülümseme kapladı.

Wren'in çığlıkları bağırışları delip geçtiğinde kaydı. Paravan kapının diğer tarafında onun küçük figürünü görebiliyordum. Arka bahçeyi koşarak geçtim ve küçük kız kardeşimi kucaklayarak içeri koştum.

"Şşş. Sorun yok." Sözlerimi duyamayacak kadar çok ağlıyordu, bu yüzden ona sıkıca sarıldım ve saçlarını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştım.

Annemin tiz çığlığı oturma odasından geldi ve ardından bir çarpma sesi duyuldu. Oh, Tanrım. Gözlerim kapandı. Şimdi ne olacaktı?

"Parayı oradan mı aldın... Onun için bacaklarını mı açtın?" Wade sordu.

"Sakın daha fazla yaklaşma. Seni uyarıyorum." Annemin sesi yüksek ve tizdi.

"Sen pis bir fahişeden başka bir şey değilsin."

Wren yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, gözyaşları tenimi ıslatıyordu. Kontrol etmem ve annemin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu ama Wren'i yalnız bırakmak ya da ateş hattına sokmak istemiyordum.

Bir gümbürtünün ardından bir çığlık daha ayaklarımı mutfak zemininde zorladı. Omzuma inen bir el daha fazla ilerlememi engelledi.

"Burada kal. Ben kontrol edeceğim."

Ridge'le yüzleşmek için döndüm. Onun burada ne işi vardı? Dişlerimi sıktım, göğsüm öfkeyle kabarıyordu. "Gitmen gerekiyor."

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olana kadar gitmiyorum." "Sen bu işe karışma."

Ama sanki buranın sahibiymiş gibi oturma odasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Wren kucağımdayken, neler olduğunu görebilmek için kapıya yaklaştım.

Gözlerim anneme kaydı. Kanepenin yanında yere yığılmıştı.

Ridge, Wade'i o kadar büyük bir güçle duvara çarptı ki duvarlar sallandı. "Kadınları hırpalamanın doğru olduğunu mu sanıyorsun, seni pislik?" Ridge hırladı.

Göz ucuyla annemin ayağa kalktığını gördüm. Sehpadan boş bir şişe aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Ridge'in sırtının tam ortasına isabet etti. Döndüğünde Wade ona yumruk attı ve annem çok komik bir şeymiş gibi kıkırdadı.

"Anne! Dur. Ridge-"

Annem kül tablasına uzanarak, "Defol git evimden," diye bağırdı.

Bakışlarım sehpanın üzerindeki cam pipoya takıldı. Ben Ridge'i öperken, annem de

Wade ile yüksek.

Ne zaman işlerin daha kötüye gitmeyeceğini düşünsem, daha da kötüye gitti. Kül tablası odanın öbür ucuna uçtu. Ridge eğildi ve Wade'in göğsüne çarptı. Sigara izmaritleri ve küller

lekeli halı.

Boktan bir gösteriden bahsediyoruz.

Sonra ne olacağını görmek için etrafta dolaşmadım. Önceliğim Wren'di, bu yüzden onu yatak odasına götürdüm ve onunla birlikte yatağa uzandım.

"Bana bir şarkı söyler misin, E-bee?" "Tamam, bebeğim."

Yanıma sokuldu ve başparmağını ağzına soktu, ben ona usulca şarkı söylerken öfkeyle emdi.

İkinci şarkıyı bitirdikten sonra ön kapı kapandı ve ortalık sessizleşti.

Dördüncü şarkıda Wren'in gözleri kapanmıştı, derin ve eşit nefes alıyordu ama ben biraz daha kaldım, uyuduğundan emin olana kadar yumuşak buklelerini okşadım.

Birkaç dakika sonra sürünerek kapıya gittim, etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettim ve banyoya daldım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra yatak odama girip kapıyı kapattım ve rahatlayarak iç çektim.

"Kiraz."

Etrafımda döndüm. Ridge yerde oturuyordu, sırtı yatağıma yaslanmıştı.

Kapıya yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neden buradasın?"

Yerdeki sırt çantamı işaret etti. "Sırt çantan bendeydi."

"Yani beni eve kadar takip ettin ve sonra evime girip daha da büyük bir karmaşa yaratabileceğini mi düşündün?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bu o, değil mi?"

Lokantadaki adam." Cevap vermeyince devam etti, "Annenin yanağında bir çürük ve dudağında bir yarık var."

"Annemin kafası iyi. Muhtemelen düşmüştür." Utanç yüzümü yaktı. Annemi savunmak zorunda kaldığım için boğazımı temizledim. "O her zaman böyle değildi."

"Biliyorum." Ayağa kalktı ve yaklaştı. "Uyuşturucu yüzünden. İnsanları tanımadığımız birine dönüştürüyor. Uyuşturucu onların kafasını karıştırıyor, sonra onlar da bizimkini karıştırıyor."

Sertçe yutkundum, gözlerim yerdeydi. Yerin beni yutmasını diledim. İnsanları evime davet etmememin iyi bir nedeni vardı. "Kendi işine bakmalıydın."

İki parmağını çenemin altına soktu ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar çenemi eğdi. "Sen benim işimsin."

Güldüm ama bu mutlu bir ses değildi. "Hayır, mutlu değilim. Sadece

Benden uzak dur, Ridge." Kapıyı açtım. "Gitmen gerek."

"Ne yapmamı bekliyordunuz? Hiçbir şey yapmadan oturmamı mı? Bunu yapamam."

"Hayır, tabii ki yapamazsın." Parmağımı göğsüne sapladım. "Hemen araya girip her şeyi daha da kötüleştirdin. Senden hiç yardım istemedim."

"Çok yazık." Bir adım daha yaklaştı. Ve sonra bir adım daha. "Öylece çekip gidemem."

"Yardıminızı istemiyorum ve buna ihtiyacım da yok. Bunu kendi başıma halledebilirim."

"Evet, artık bunu yapmak zorunda değilsin çünkü artık ben varım."

Çenem düştü. "Aptal bir öpücük ve birden bir ilişkimiz varmış gibi mi davranıyorsun? İlişkimiz yok. Ve asla da olmayacağız."

Konuşmak için ağzını açtı ama söyleyeceklerini duymak istemedim. Sadece gitmesini istiyordum. "Gitmeni istiyorum, Ridge." Onu kapıdan dışarı ittim. "Hemen şimdi."

Başını salladı ve iç çekti. "Evet, tamam." Ellerinini havaya kaldırdı. "Ben gidiyorum."

Arka kapının arkasından kapandığını duyduğumda pencereye doğru ilerledim ve gidişini izledim.

Neden gidip her şeyi mahvetmek zorundaydı ki?

Hakkı olmayan bir şeyi çalmıştı, mahremiyetimi.

Benim gururum.

Görmesini istediğimden çok daha fazlasını gördü ve ona daha fazlasını görmesi için bir şans daha vermeye hiç niyetim yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ridge

BAŞKA BİR CUMARTESİ GECESİ. BAŞKA BİR PARTİ. BU GECE, BİR üniversite partisi. Görünüşe göre eskiden bizim liseye giden bir adam. Ama bir lise partisi de olabilirdi. Aynı hava, daha büyük bir kalabalık. Parti evin dışına ve arka bahçeye taşdı.

Bas pompalanıyordu, içki akıyordu ve aralarından seçim yapabileceğim bir sürü kız vardı. Yapmam gereken de tam olarak buydu. Başka bir kız bulmalı ve Evie Bellamy'yi unutmalıydım.

Mesajlarım ve aramalarım cevapsız kalmıştı. Yardım etmeye çalışmanın bedeli buysa, işim bitmişti. Sikerim böyle işi. Beni umursattığı için onu da sikeyim.

Biramdan uzun bir yudum aldım ve arka bahçedeki partiyi güverteden taradım. Bakışlarım, kolları kirli sarı saçlı bir adama sarılmış minyon bir sarışına takıldı. Normalde umurumda olmazdı ama kız Leah Bennett'ti.

"Beğendiğin bir şey var mı?" Walker yanıma gelerek sordu.

"Hayır. Hadi biraz içelim." Kolundan tuttum ve eski kız arkadaşını başka bir adamla görmeden önce onu mutfığa yönlendirmeye çalıştım. Walker tanıdığım en sakın adamlardan biriydi. İki şey dışında: Futbol ve Leah Bennett. Sahada bir canavardı ve eski sevgilisi söz konusu olduğunda son derece mantıksızdı.

"Bu da ne...." Kolunu tuttuğum yerden çekti ve güverte korkuluklarını kavradı, parmak eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıktı. "Neden o pislikle birlikte?"

"Pisliğin" kim olduğunu bilmiyordum ama bunun bir önemi olmamalıydı. Walker ve Leah dört ay önce ayrıldılar. Bu sefer temelli. Bana bencil diyebilirsiniz ama onun için ağlayan zavallı kıcıyla tekrar uğraşmak istemiyordum. Bunu daha önce de yaşamıştım.

iki kez. İlişkileri beni şaşkına çevirmişti. Walker ve Leah dokuzuncu sınıftan beri birlikteydi ve bana sorarsanız, lise boyunca aynı kızla takılıp kalmak yerine sahada oynamalıydı.

Ama onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştığımda bunu hiç duymak istemedi.

"Unut onu," dedim. "Hayatına devam etmelisin."

"Senin için söylemesi kolay. En uzun ilişkiniz ne kadar sürdü... on beş dakika mı?"

"Bana bundan daha fazla kredi verin," diye alay ettim. "Bazen bütün bir gece sürüyordu."

Homurdandı. "Sadece bir partiden eve arabayla dönemeyecek kadar sarhoş olduğunda." Bakışları eski kız arkadaşına döndü. "O adam tam bir pislik. Neden onunla birlikte?"

Troy da bize güvertede katıldı ve pijama partisindeki iki genç kız gibi Walker'ın eski sevgilisini gözetlemeye başladık.

"Bu Chad Miller mı?" Troy sordu.

Bu isim bir şeyler çağrıştırdı. Daha önce nerede duymuştum? "Kim o?" diye sordum.

"Eskiden oyun kurucumuzdu. Birkaç yıl önce mezun oldu."

Belki de bu yüzden adını biliyordum.

"Eğer ona bulaşırsa, onu mahvederim." Walker elindeki bira kutusunu ezdi ve kaşlarım havaya kalktı. Walker bir dövüşçü değildi. Elbette, beni birkaç kavgada takip etmişti, ama sadece onları ben başlattığım için.

"Gel hadi." Omzuna vurdum. "Hadi seni partiye geri götürelim. Keyfimi kaçırıyorsun." Onu mutfığa sürüklemeyi başardım ve bize birkaç shot doldurdum. "İç bakalım. Bu gece Troy'un DD'si var."

"Yeni olan başka ne var?" Troy homurdandı, kolasından bir yudum alırken Walker ve ben tekila shot'ları yuvarladık ve onları birayla kovaladık.

Walker'a "Silkelen," dedim.

Omuzlarını birkaç kez yuvarladı ama hâlâ çok gergin görünüyordu. "Sence doğru mu?" diye sordu Troy.

"Bilmiyorum. Orada değildim." Troy'un bakışları pencerelere kaydı. Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ama iyi bir nedeni olmadan bunu yapacağını sanmıyorum."

Karanlıkta olmaktan nefret ederdim. Üçüncü sınıfın yarısında ortaya çıkmanın bedeli buydu. Çok şey kaçırmıştım. Onları sorgulamak için ağzımı açmıştım ki, kıvrımlı bir kızıl ayağı takılıp Troy'un kollarına düştü. Gerçekten. Yere düşmeden önce onu yakaladı.

"Whoa." Yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. Kız zil zurna sarhoştı. "İyi misin?" diye sordu gülümseyerek.

"Oh hey, çok ateşlisin," dedi ona aptalca, sarhoş bir gülümseme vererek.

Walker ve ben biralarımızı yudumlarken kıkırdadık. Kızlar Troy'u severdi. Yakışıklı, zeki ve çekici biriydi. Onlar için çok kötüydü. Diğer takım için vuruş yapıyordu. Gerçi bunu açıkça itiraf etmemiştir.

"Gel bizimle bira pong oyna." Kızıl saçlı hıçkırdı. "Biraz yardıma ihtiyacım var."

Ona dirsek attım. "Yardıma ihtiyacı var Troy."

"Bir eküriye ihtiyacın var mı?" Walker şaka yaptı, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu.

Şanslıysa Leah'yı aklından çıkarır ve yoluna devam ederdi.

"Hey, Ridge." Kelsey Leighton yanıma sokuldu ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nerelerde saklanıyordun?"

Yüzünü benimkine doğru eğdi. Kelsey havalıydı. İri kahverengi gözleri ve güzel bir yüzü olan minyon bir esmerdi. Birkaç kez takılmıştık ve ikimiz de durumu biliyorduk. Sadece eğlenceliydi, bağlayıcı bir şey yoktu. Ağır, derin ya da gerçek bir şey değildi.

Belki benim de Walker kadar dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Artık beni bulduğuna göre, bu konuda ne yapacaksın?"

Elini göğsümde gezdirdi ve kirpiklerinin altından bana baktı, dudaklarının kenarlarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Aklıma birkaç şey geliyor. Ama bir içkiyle başlayalım." Birayı elimden kaptı ve uzun bir yudum aldı.

"Keyfine bak."

"Yaparsam kusura bakma," diye şımardı ve bir yumruk daha atarken gülümsedi.

Buz dolu çöp kutusundan bir bira aldım ve açtım. Tezgâhın üzerine zıpladı ve elimi tutarak bacaklarının arasında durana kadar beni kendine çekti.

"Yazın nasıl geçiyor?" Elimi çıplak kalçasında gezdirerek sordum.

Bacaklarını belime doladı. "Ailece gittiğimiz bir plaj tatilinden yeni döndüm. Neyse ki hepimiz sağ çıkmayı başardık." Başını salladı ve ben de güldüm.

Kelsey'nin hayatı son derece normaldi. İki ebeveyn, bir ağabey, güzel bir ev, büyük bir dram yok.

"Neyin peşindesin? İyi şeyler dışında mı?"

Sırıttım. "Bu yaz bir koro çocuğuydum. Neredeyse bir keşiş." Yalan bile sayılmazdı. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kızın peşinden koşmakla o kadar meşguldüm ki, başka bir kıza *bakmamıştım* bile.

Tanrım. *Benim sorunum neydi?*

"Hmm. Bu sen değilsin gibi geliyor." Birasından bir yudum aldı ve bana baktı. "Keşişlikten hoşlanıyor musun?"

"Beden ölçüsü için deniyordum." "Oldu mu?"

"Görünüşe göre değil." Kalçasını sıktım ve o da eğilip kolunu boynuma doladı. Sonra beni öptü. Ya da ben onu öptüm. Fark etmezdi. Öpüşüyorduk.

Dilim ağzının çatısını okşuyordu ve elim saçlarına dolanmıştı ve bu iyi hissettiriyordu. Sanki ben

ayak parmağımı suya daldırıp oyuna geri dönüyorum.

Eğer isteseydim, Kelsey'nin bu gece benimle eve geleceğini biliyordum. Ona sahip olabilirdim. Yatağında. Kanepede. Mutfak tezgahında.

Geri çekildim ve ellerimle yüzünü çerçeveledim, odaklanmak için iki kez göz kırptım. Saf yeşil olmayan büyük kahverengi gözler benimkilerle buluştu.

Lanet olsun. İşe yaramıyordu.

Bir adım geri çekildim, biramı tezgahtan kaldırdım ve uzun bir yudum aldım, sorunumun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Sert bile değildim. Alkol yüzünden miydi? Daha önce hiç gevşek penis sendromu yaşamamıştım.

Kırılmış mıydım?

"Sorun ne? Yeni parfümümü beğenmedin mi?" Alay ediyordu ama sesindeki incinmişliği de duydum.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, iyi bir açıklama bulmaya çalışıyordum ama cevap vermeye fırsat bulamadan Troy araya girdi. "McCallister! Oğlunun sana ihtiyacı var."

Düşünmeyi bile bırakmadan mutfaktaki cesetleri ittim, kapıdan dışarı fırladım ve güverte korkuluklarının üzerinden atladım.

"Walker!" Chad Miller Walker'ı yere düşürüp üzerine atlarken Leah çığlık attı.

Tabii ki hayır. Olmaz.

Chad'in gömleğinin arkasından tuttum, onu Walker'dan uzaklaştırdım ve yumruğumu yüzüne indirdim. Bir adam sırtıma atladı ve beni boğmaya çalıştı.

Çok geçmeden yumruklar havada uçuşmaya başladı ve herkes için her şey serbest oldu. Biz onlara karşı.

Ne için savaştığımızı bile bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Artık ben de varım.

Birinin "Polisler!" diye bağırdığını duyduğum anda yumruğum birinin yüzüne çarptı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Ridge

"ERKEKLER NEDEN BU KADAR APTAL?" LEAH KELSEY'E SORDU. BİZ DE arka verandamda oturmuş esrar içiyordum. Ya da en azından ben içiyordum. Kulaklarım hâlâ Chad Miller'ın kafasına yediği ucuz bir yumruktan dolayı çınlıyordu ve onu nasıl sikip işi bitirebileceğimi düşünüyordum.

"Bu onların DNA'sında var," dedi Kelsey. "Çok fazla Y kromozomu var."

Esrarı yanımda oturan ve dizlerini göğsüne çekmiş olan Leah'ya uzattım.

Walker parmaklıklara yaslandığı yerden kaşlarını çatarak bana baktı. "Leah sigara içmez."

Leah'ya karşı hep aşırı korumacı olmuştu. Bunu hiç anlamamıştım. Ama onun da dediği gibi, hiç ilişkim olmamıştı.

Leah bir fırt çekti ve dumanı ciğerlerine çektikten sonra öksürüp bana geri verdi. Evet, Leah sigara içmezdi.

Cigarayı sağlam elimle tuttum ve bacaklarımı önüme atarak başımı ahşap kiremitlere yasladım.

Troy elime bakarak başını salladı. "Bunu gerçekten iyi becerdin."

Buz koyduktan sonra bile elim hâlâ kızarmış, şişmiş ve normal boyutunun iki katına çıkmıştı. Bira fabrikasında 50 kiloluk varilleri nasıl taşıyacağımdan emin değildim ama önümüzdeki iki gün izinliydim, umarım o zamana kadar iyileşirdi.

"Bu saçmalığa bir son vermelisin," dedi Walker. "Kırık bir elle top oynayamazsın. Önümüzdeki dört yıl boyunca seni hizada tutmaya çalışırken ellerim dolu olacak."

"Sevgi nerede? O kavgaya senin için girdim, pislik herif." Kelsey, "Ridge iyi bir kavgayı sever," dedi.

Emin olamadım ama sanırım onu daha önce reddettiğim için hâlâ biraz kırgındı.

Walker bana baktı. "Ama o farklı bir sebepten dolayı savaşıma devam etti."

Bu saçmalıktı. Partideyken hikayeyi bilmiyordum bile.

Ona Evie'den bahsetmemiştim çünkü merhaba, ben bir erkektim ve en yakın arkadaşına bile içimi dökmezdim. Ama yine de Chad Miller'ın ne yaptığını bana anlatmalıydı.

Troy'un arabasına doluşup polisler bizi yakalayamadan oradan hızla uzaklaşana kadar hikâyeyi öğrenememişim. Eğer hikayeyi bu akşamki partide öğrenmiş olsaydım, Chad Miller'a savaş açmış olurum ve o da kendi ayakları üzerinde duramazdı.

Walker'a bir bakış attım. "Bana söylemen gerekirdi."

"Emin değildik," dedi Leah, hemen Walker'ın savunmasına geçerek.

Walker ona ters ters baktı. "Ne sikime onunla birlikteydin?"

"Bilmiyorum. O..." Gözlerini kenetlenmiş ellerine indirdi ve derin bir nefes aldı. "İlkbaharda UT'yi ziyaret ettiğimde karşılaştık. Bana kampüsü gezdirdi ve numaralarımızı değiş tokuş ettik. Beni arayacağını gerçekten düşünmemiştim-"

"Neden seni aramadı ki? Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı, Leah? Sen..." Başını korkuluklara yasladı ve yorgun bir iç geçirdi. "Siktir et. Sana milyonlarca kez ne kadar güzel olduğunu söyledim. Ama sen bana hiç inanmadın."

"Önyargılısın."

"Evet. Her neyse." Sinirli bir nefes verdi ve elini kısa siyah saçlarında gezdirdi.

Leah her zaman kendine güvensizdi ve Walker da sevgisini kanıtlamak için kendini paralardı. Etraflarındaki herkes için çok yorucuydu, bu yüzden onun için daha da yorucu olmalıydı. İlişkiler konusunda uzman sayılmazdım. Yine de şunu biliyordum: Walker ve Leah birbirleri için tamamen yanlış kişilerdi.

Gördüğüm kadarıyla Walker tüm işi yapmıştı ve karşılığında aldığı tek şey bir yığın kederdi. Beni yanlış anlamayın. Leah'yı severdim. Sadece Walker için değil.

"Demek farklı bir şey arıyordun, ha?" diye sordu. "Sanırım Chad Miller tam sana göre. Bir birinci sınıf öğrencisini sikebileceğine dair bahse giren bir pislikle birlikte olmak varken neden seni seven iyi bir adamla birlikte olasın ki?"

Çenem o kadar sıkılmıştı ki azı dişlerimin kırılmadığına şaşırdım. Elimi büktüm ve kırılmış parmak eklemlerime baktım. Bu gecedan önce Chad Miller'ın kim olduğunu bile bilmiyordum ama şimdi o orospu çocuğunu öldürmek istiyordum. Aletini kesip ona zorla yedirmek. Taşaklarını şişleyip mangalın üzerine atmak.

"Ne olduğundan emin değiliz," dedi Leah. "Dedikoduları duydum ama bunların boş dedikodular olduğunu sanıyordum."

Troy, "Söylentilerin genellikle bir nedeni vardır," diye belirtti.

Leah bana baktı. "Chad herkese onun sadece kıskanç bir psikopat olduğunu söyledi."

"Sadece Chad değildi," dedi Kelsey.

"Hayır. O da Ainsley'di. Ona çok aşıktı. Evie için gittiğinde neredeyse yıkılıyordu, bu yüzden dedikoduları o başlattı."

Kelsey ona sert bir bakış attı. "Aslında tezahürat takımındaki kızların çoğu buna inanıyordu çünkü Chad istediği her kızı elde edebilirdi."

"Biri hariç," dedi Leah. "Evie Bellamy ona hiç yüz vermezdi. Onu hep terslerdi."

Her kelimede kan basıncım tavan yapana kadar yükseldi. İki saniye önce

kalp krizinden uzakta. Derin nefes aldım ve ona kadar saydım.

"Yani sen ve Evie...." Kelsey başladı.

"Ben ve Evie diye bir şey yok." Yalan. Ben ve Evie *her zaman* vardı. Onu ilk gördüğüm günden beri.

Şimdi onun için neden ilk görüşte nefret olduğunu biliyordum. Benim de başka bir Chad Miller olduğumu düşünmüştü.

"Huh," dedi Kelsey. "Bu geceki davranışlarından bunu asla tahmin edemezdin. Çıldırдың, Ridge."

Bunu inkar edemezdim. Aklımı kaçırmıştım. Kırılan parmak eklemlerim bunun kanıtıydı. Yumruğumu oturma odasının duvarına saplamak aklı başında bir adamın yapacağı bir hareket değildi. "Sen, Leah ya da herhangi bir kız olduğunu duysaydım ben de aynı şeyi yapardım." Ainsley hariç. O benim bok listemin en tepesindeydi.

Kelsey başını salladı. "Belki de. Ama bunun seni o kadar üzeceğini sanmıyorum. Eğer teselli olacaksa, arabasını mahvetti."

Bu beni şaşırtmadı. Evie sert ve güçlüydü. Göze göz, dişe diş. Ama arabasını yok etmek, ona yaptığı iddia edilen şeyle kıyaslandığında yeterli değildi. İddia edilen diyorum çünkü verandamda oturan hiç kimse buna ilk elden tanık olmamıştı.

"Onun tezahürat takımında olduğunu bile bilmiyordum." Üzerinde durmak için aptalca bir şeydi ama bunu hayal bile edemiyordum. Evie grup sporlarına katılacak tipte bir kıza benzemiyordu. Ama yine de pek çok kişi benim futbol takımında olmam konusunda da aynı şeyi söylemişti.

Kelsey başını salladı. "Sadece birinci sınıf için. Atıldı... ya da belki de bıraktı, bilmiyorum. Yine de iyiydi. Birkaç yıl birlikte dans dersleri aldık. Hiçbir zaman gerçekten arkadaş olmadık ama sadece...." Kelsey omuz silkti. "Neden olduğundan bile emin değilim. Diğer tüm kızlar ona kaltak ya da züppe diyordu ama ben hiç öyle hissetmedim. O sadece...

Her zaman çekingen olmuşumdur, sanırım? Erkekler bunu bir meydan okuma olarak gördü. Kızların gözü korkmuştu. Özellikle Ainsley Thorpe. Ama sanırım Ainsley kıskanıyordu çünkü annesi Evie'ye çok ilgi gösteriyordu. Annabel Thorpe dans stüdyosunun sahibiydi."

Şimdi her şey anlam kazandı. Ainsley bu yüzden onu hırsızlıkla suçlamıştı. "*Para için erkeklerle yattıyor.*"

"*Dur tahmin edeyim... Arkadaşların seninle yatacağıma dair bahse girdiler. Ne kadar kazanacaksın?*"

Çünkü Chad Miller bir bahis kazanmıştı.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Orosu çocuğu. Onu tekrar dövmek istedim.

Troy ayağa kalktı ve esneyerek gerindi. "Bu partiyi kısa kestiğim için üzgünüm ama bayılmadan önce buradan gitmem gerekiyor. Eğer sizi eve bırakmamı isterseniz, ben şimdi gidiyorum."

Kelsey ve Leah ayağa kalktı, ben de kaburgalarım protesto çığlıkları atarak ayağa kalktım. Kelsey başını salladı ve ben onu kapıya kadar geçirirken iç çekti. Bok gibi göründüğümü anlamak için aynaya bakmama bile gerek yoktu.

Walker ve Leah Troy'un arabasının yanında derin bir sohbete dalmışken, Troy direksiyonun başında sabırla bekledi ve Kelsey de onlara biraz zaman tanımak için benimle birlikte verandada kaldı. "Keşke Evie bu gece onun parlak zırhlı şövalyesi olduğunu bilseydi."

Bu tam olarak doğru değildi. Onun için savaşmıyordum ama bilseydim savaşardım.

Geçen hafta onun işine burnumu sokmuş, parlak zırhlı şövalyesi olmaya çalışmışım ama bakın bu beni nereye getirdi. Telefonlarıma bile cevap vermiyordu. "Çok sinirlenirdi. Evie her şeyi kendi başına halletmeyi sever."

Biraz gülümsedi. "Olabilir. Ama daha çok çabalamalısın. Bence onun iyi bir adama ihtiyacı var."

"Daha önce kimse beni bununla suçlamamıştı."

"İltifat için balık avlamayı bırak. O fırça yüzünden egom hâlâ zedelenmiş durumda."

Kahretsin. Kelsey ile başka bir kız hakkında konuşmak tüm zamanların en düşük seviyesiydi. Rekorlar kitabı için bir tane daha. "Sorun sen değilsin. Benim."

Bir kahkaha attı. "Bu kitaptaki en eski cümle ama ben buna inanmayı seçeceğim."

"Güzel. Çünkü bu doğru."

"Night Ridge."

Onu yanağından öptüm ve Troy'un cipinin arkasına binişini izledim.

Kelsey gibi bir kızla birlikte olmak hayatımı kolaylaştırabilirdi. Ama kolay yolu seçmek hiçbir zaman benim tarzım olmamıştı.

Onlar gittikten sonra Walker verandada bana katıldı. "Bu gece burada kalmamın sakıncası var mı?"

"Sormana gerek var mı?" Evi çiftliğin diğer tarafındaydı ve bu yaz ağabeyimin yanında çalışıyordu, yani neredeyse burada yaşıyordu.

Merdivenleri çıkarken, "Leah tekrar bir araya gelmek istemiyor," dedi. Sahanlıkta durduk.

Bir şey söylememi bekledi. İlişki tavsiyeleri konusunda berbattım ve söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Yavaşça başımı salladım, enseme tuttum, yüz ifadem ciddiydi, sanki bunu düşünüyormuşum gibi. "Evet. Berbat. Bu berbat bir şey. Bu düşünceni unutma." Parmağımı kaldırdım. "İşemem lazım."

Banyo kapısı yüzüne kapandığında şaşkın bir kahkaha attı. "Berbat bir arkadaşsın, bunu biliyor muydun?"

"Beni yine de seviyorsun."

"Başka kimse senin zavallı kışına katlanamaz."

Doğru. Ellerimi yıkadım ve koridora çıktım. "Şimdi... Nerede kalmıştık? Ah, doğru ya. Sana bir tavsiye vermek üzereydim. Denizde bir sürü balık var Walker. Tek yapman gereken oltana yem takmak ve oltanı atmak-"

Beni tersledi ve banyoya girerken omzumu kontrol etti. Kapı yüzüme çarptı.

Yumruğumu tahtaya iki kez vurdum. "Tamam, bu kaynaşma seansını yaptığımıza sevindim. Güzel sohbetti. Sonra görüşürüz."

"Pislik. Neden balıkçılık benzetmesi yapıyorsun? Hiç balığa bile gitmedin, değil mi?"

Bazen çok gerçekçiydi. Ve hayır, ben hiç balığa gitmedim. Onun gibi bir köylü çocuğu değildim. "Hiç balığa çıkmamış olmam oltamı nasıl kullanacağımı bilmediğim anlamına gelmez. Aslına bakarsanız, oltam çok iş gördü."

"Elinin berbat olması çok kötü." Koridora çıktı ve ikinci yatak odasına yöneldi. "Sanırım bu gece sol elini kullanman gerekecek."

Koridordan odama geçip yatağıma atlarken kendi sakasına güldüğünü duydum.

Şaka benim üzerimdeydi.

Evie'yi aklımdan çıkaramıyordum. Ve ne yazık ki, elim ve ben bu yaz daha iyi tanışmıştık.

Bu saçmalığın bitmesi gerekiyordu.

Kendi tavsiyemi dinleyip yoluma devam etmeliyim.

Ertesi gün Walker'ı kahvaltıya sürükledim ve Evie'nin kabinlerinden birine oturmamızı sağladım - ucuz ahşapla süslenmiş koyu yeşil vinil ve benekli Formika masa.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Walker endişeyle etrafına bakındı.

Bu lokantaya en son gittiğimde işler pek iyi sonuçlanmamıştı. O kadar sarhoştum ki zar zor hatırlıyordum. Ama bu sefer işleri berbat etmek için burada değildim.

Gözlerim odanın karşısındaki masada oturan dört kişilik bir aileye kahve servisi yapan Evie'yi takip etti. Birkaç saniye sonra mutfaktan cezveyi almadan döndü ve elleri kalçalarında bizim masanın yanında durdu.

Yeşil gözleri bana hançer gibi saplandı. "Burada ne yapıyorsun?"

Soğuk karşılamaya rağmen hala umudum vardı. Çünkü aptal olduğum çok açıktı. "Waffle'ın bomba olduğunu duyduk." Sarı tişörtüne göre Bluebonnet Diner, *Texas Hill Country'deki en iyi tavuk ve waffle'a* sahipti! İki ünlem işareti ve kırmızı yazı tipiyle kim tartışabilir ki? Her ne kadar waffle'larımın üzerine tavuk ve sos dökülmesini kabul edemesem de, herkesin kendi tercihi.

"Waffle'ların bomba olduğunu duyduk. Ve sunucular daha da iyiymiş."

Karşımda Walker boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Öyle değiller. Yolun aşağısında olsanız daha iyi olur." Gitmek için döndü. Hiç düşünmeden, sikik elimle onun elini tuttum.

Kahretsin. Lanet olsun. Onu diğer elime aldım ve mide bulantısı geçene kadar derin nefesler aldım. Evie'nin bakışları elime kaydı. "Eline ne oldu?"

"Bir duvarla kavga ettim. Duvarı görmelisin." Hafif bir ıslık çaldım ve başımı salladım.

Walker menüsünün arkasına saklandı, ne kadar kötü vuruş yaptığımı için utanmıştı.

"Peki... şu waffle'lara ne dersiniz...."

İsteksizce siparişlerimizi aldı ve uzaklaşırken kalçalarının salınımını ve o bir kilometre uzunluğundaki bacaklarını izledim. "Hiç şansın yok," dedi Walker. "Neden o sana bu kadar kızgın mıydı?"

Elimi yüzümde gezdirdim, ona ne kadar kötü çuvalladığımı söylemek istiyordum. Ama Evie'nin sırlarına ihanet etmeden tek kelime edemezdim.

Hiçbir fikrim yokmuş gibi omuz silktim.

Evie'nin nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum çünkü ben de onun yerindeydim. Bir keş tarafından büyütülmüştüm ve bununla birlikte gelen tüm pisliklerle uğraşmıştım. Annemin pislik erkek arkadaşları ve benim pislik sperm donörüm. Yalanlar ve gerekçeler. Özür dilemeler ve gözyaşları.

patlamaları. Yaşadığımız bok çukurları ve annem yemek yerine uyuşturucuya öncelik verdiği için aç yattığımız geceler.

Evimde olup bitenler hakkında kimseye tek kelime etmemiştim. Bu benim meselemdi, başkasının değil ve işime burnunu sokan herkese kızardım.

Bazen sahip olduğunuz tek şey gururunuzdur ve ben yapmamam gereken bir çizgiyi aşarak bunu Evie'den aldım. Ama siktir et, tek istediğim onu ve küçük kız kardeşini korumaktı. Bunu göremiyor muydu?

Belli ki öyle değil. Bize waffle'larımızı yanında soğuk omuz ve iki kepçe siktir git ile servis etti.

Mesaj alındı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Evie

BENZİN İÇİN SADECE 20 DOLARIM VARDI.

Pompadaki numaraları o kadar dikkatle inceliyordum ki arabasının kenarına yaslanmış beni izleyen Kelsey Leighton'ı fark etmedim bile. Başlığı tutucuya geri koyduğumda, gelip önümde durdu.

"Nasıl gidiyor?"

"Ne zamandan beri arkadaşsınız?" diye sormaktan kaçındım. Çünkü bu gereksiz bir kabalık olurdu ve şirret ünümü daha da pekiştirirdi. Zorla gülümsedim ve en dostane sesimi kullandım. "Her şey yolunda. Sen?"

Her zamanki gibi güzel ve mükemmel görünüyordu, tayt ve üst kısmı açık bir tişört giymişti ve kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı.

"Evet, güzel. Hip hop dersini yeni bitirdim." "Harika.

Aferin sana." Ne yapmam gerekiyordu ki?

Ne dedin? Biraz güldü ve dolgun alt dudağını ısırıldı. Dudakları hiç şüphesiz benimkinin hiç gitmediği ve gitmeyeceği yerlerdeydi. Kelsey, Ridge'in birçok fetihlerinden biriydi. Ridge McCallister Fan Kulübü'nün sadık bir üyesiydi. Rah. Rah.

Elimdeki yirmiliği havaya kaldırdım. "Benzin paramı ödemem gerekiyor." Gitmek için döndüm.

Elini koluma koydu. "Bekle. Ben sadece... Son zamanlarda Ridge'i gördün mü?

Pazar günü Walker'la lokantaya geldiğinden beri değil. Altı gün önce. "Neden? O iyi mi?"

Yine dudağını çiğnedi. "Bakın, bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ve muhtemelen çenemi kapalı tutmalıyım, ama geçen hafta bir partide Chad Miller'a rastladık."

Midem çalkalandı. Kelsey'nin tertemiz beyaz Adidas'ının üzerine kusacakmışım gibi hissettim.

Geri çekildim. Ridge'in artık tüm hikâyeyi bildiğine şüphe yoktu. Ruhumdan bir parça daha çalınmıştı. "Cool

hikaye. Seni görmek harikaydı."

"Evie. Bekle. Ridge seni gerçekten önemsiyor."

Bunu biliyordum. Ve sorun da buydu. "Bunu bana neden anlatıyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Ben sadece..." Gözlerini yere indirdi. "Dokuzuncu sınıfta senin için ayağa kalkmalıyım."

Suçluluk duygusu. Bilmem gerekirdi. Şimdi *onun* daha iyi hissetmesini sağlama yükü bana düşüyordu. "Dolabıma sürtük yazan sen miydin?"

"Hayır."

"Bu sen ve bir kim toplanmış para gelen bekaretimi aldığın için takım arkadaşlarına ne diyeceksin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama-"

"O zaman bu konuda endişelenme. Seni tüm suçlarından arındırıyorum. Huzur içinde git." Sanki ben rahipmişim, o da günahkârmış gibi garip bir haç işareti yaptım. "Bu çok eski bir hikaye. Sonra görüşürüz."

Daha fazlasını dinlemek için etrafta dolaşmaya hiç niyetim yoktu, bu yüzden uzaklaştım.

Sonra kafama dank etti. Ridge'in berbat eli. Benim yüzümden mi duvarı yumruklamıştı? Chad'le olanlar yüzünden mi?

Aman Tanrım. Midem bulandı.

Ön kapıdan içeri girdiğimde arka bahçeden gelen müzik ve annemin kahkahalarını duydum. Annem ne zaman gerçek bir anne gibi davransa, bu beni her zaman şok ederdi. Mutfak penceresinden Wren'in annemin tuttuğu hortumun altında dans edişini izledim.

Onlar beni fark etmeye fırsat bulamadan banyoya yöneldim ve duşun altında durarak kendimi pastırma ve hamburger yağı kokusundan arındırdım.

Şort ve atlet giymiştim, ıslak saçlarımı dağınık bir topuz yaptım ve mutfığa geçerken başımın üstünde sabitledim, parmak arası terliklerim muşambaya çarpıyordu.

Annem omzunun üzerinden baktı ve yanındaki boşluğa vurdu. "Dışarı gel ve bize katıl."

Paravan kapısını açtım ve yanına çöktüm. Arka bahçe bir bataklığa benziyordu. Wren hala mavi beyaz puantiyeli mayosuyla spreyn altında dans ediyordu ve bir izleyici kitlesi olduğunu gördüğünde, kalçalarını sallayarak ve kendi sözlerini uydurarak müziğe eşlik etti.

Wren'i mutlu ve hayatı severken görmek yüzüme bir gülümseme yerleştirdi.

"Senin onun yaşındaykenki haline çok benziyor," dedi annem. "Küçük bir şovmen, tıpkı senin eskiden olduğun gibi."

"Ben asla bir şovmen olmadım."

"Oh, evet, öyleydin." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Lin ve benim için her zaman dans eder ve şarkı söylerdin."

Lin. Annemin kız kardeşi Lindsay. Hayat onun varlığıyla daha güzeldi. "Bunu hatırlamıyorum."

"Hep kötüyü hatırlıyorsun. Asla iyiyi değil." Bana hortumu uzattı ve gözlerini kısarak dumana karşı bir sigara yaktı. "Demek kendine yeni bir erkek arkadaş buldun, ha?"

Annem ilk kez bundan bahsetmişti. Wade tek kelime etmemişti. Belki de unutmuşlardı. Ya da belki endişelenecek daha önemli şeyleri vardı. Bir sonraki ilaçları gibi. Ya da annemin striptiz kulübündeki işini kaybetmesi gibi.

"Erkek arkadaşım yok."

"Her kimse, onu uzak tutsanız iyi olur. Wade bir daha izinsiz girerse onu vuracağını söyledi. Yerimizde durma hakkımız var, biliyorsun."

Aman Tanrım. "*Seni* korumaya çalışıyordu."

Annem burnunu çekti. "Kendi işine bakmalıydı."
Başımı salladım. "Kafasına bir şişe fırlattın anne." "Ben mi attım?" Elini havada salladı. "Şey, bu gece biraz puslu."

"Belki de ilaçları bırakmalısın. Tüm beyin hücrelerini öldürüyorlar."

Öfkelendi. "Burada elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, Evie."

Elinden gelenin en iyisi buysa bile yeterince iyi değildi. "Daha iyisini yapabileceğini biliyorum anne. Wren için daha iyisini yapabilirsin. Onun bir anneye ihtiyacı var-"

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Neden o yüksek atından inmiyorsun? Tıpkı Lindsay gibisin. Çok yargılayıcısın. Benden çok daha iyiymişsin gibi davranıyorsun. Sana bir şey söyleyeyim bebeğim, *sen* özel bir şey değilsin."

Sen özel bir şey değilsin.

Daha önce yüzlerce kez duyduğum sözleri bir kenara ittim.

Bunu yaptığımıza göre, daha önce hiç değinilmemiş bir konuyu açmaya karar verdim. "Wade'in taşınmasına neden izin verdin?"

"O Wren'in babası." Nemli havaya duman üfledi. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Hayır de."

"Faturaları ödeyeceğini söyledi. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Ona ihtiyacımız yok anne. Daha iyi bir iş bulabilirsin ve bunu kendi başımıza yapabiliriz."

"Elbette, yapabiliriz." Güldü ama bu neşeli bir ses değildi. "Lisedeyken sana hamile kaldığımda, benim için her şey bitmişti. Dışarıda benim gibi kızlar için pek bir şey yoktu. Sahip olduğum tek şey görünüşüm ve vücudumdu, şimdi onlara bile sahip değilim. Siz çocuklar benim hayatımı emdiniz."

Bunu biz yapmadık. Uyuşturucu, sigara ve onun boktan hayat seçimleri yaptı.

Çocukken, bir gün uyandığımda annemin gitmiş olacağından hep korkardım. En hafif tabiriyle annemin sağı solu belli olmazdı. Çok iyi bir anne değildi ama Ridge'in de dediği gibi, sahip olduğum tek anneydi.

Ön kapının kapandığını ve ayak seslerinin muşamba üzerinde gümbürdediğini duydum. Oh, ne güzel. Wade evdeydi.

"Selam bebeğim," dedi annem, ona küçük bir el salladı ve onu gördüğüne çok sevinmiş gibi kocaman gülümsedi.

"Çince getirdim," dedi.

Sanki büyük ve mutlu bir aileymişiz ve Çin yemeği tüm sorunlarımızı çözecekmiş gibi. Annem ve Wade'in ayık olduklarında her şeyi bu kadar kolay bir şekilde halının altına süpürmeleri beni hep öldürmüştür.

Annem omzumu dürttü ve sanki "*Gördün mü?*" *der* gibi kaşlarını kaldırdı. *Her şey yoluna girecek.*

Anneme hortumu uzattım ve eve girdim.

"Ben dışarı çıkıyorum."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Evie

"BU BİR HATAYDI. O NOTU GERİ ALMAM GEREK." I telefonumu kontrol ettim. Saat 6'ydı. Her an işi bitebilirdi. Kaybedecek zamanım yoktu. Kamyonetine doğru yürüdüm.

Quinn kolumu tuttu ve beni geri çekti. "Buna iznin yok."
"İznim yok mu?" Gülererek sordum.

"Hayır. Bu işi sonuna kadar götüreceğiz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana sert bir bakış attı. Ya da Quinn ne kadar sert bakabilirse o kadar sert baktı, ki bu hiç de tehditkâr değildi. "Şanslıyım ki ön sıralardan bir koltuğum var," dedi sırtarak. "Keşke gösteri için biraz patlamış mısıрім olsun." "

"Ne düşünüyordum ki?" Terli ellerimi şortuma sildim.

Bunun iyi bir fikir olduğunu bana düşündüren neydi? Sağlıklı düşünemiyordum.

Annemi ve Wade'i terk ettikten sonra doğruca bira fabrikasına gitmiş ve çalışanların park ettiği alanda Quinn'in VW Beetle'ının yanına park etmişim. Enine boyuna düşünmeden Ridge'e bir not yazmış, post-it'i ön camına yapıştırmış ve moral desteği için tarlanın karşısındaki birahaneye koşmuştum. Çok geç olmadan Quinn'in beni anlık deliliğimden vazgeçireceğini umuyordum.

Ama daha iyi bilmeliydim. Quinn ikilimizin romantik olanıydı.

Şimdi sırtımı Ridge'in kamyonetine dayamış, içki salonunun taş duvarına yaslanıyordum. Onu kovalıyormuşum gibi görünüyordu. Ama kovalamıyordum. Tek istediğim bir yaz kaçamağıydı. Bu noktada, bunu istediğimden bile emin değildim.

"Vay canına, seni daha önce hiç bu kadar yıpranmış görmemiştim." Quinn'in yüzü bundan daha iyi bir şey hayal edemezmiş gibi aydınlandı.

beni izliyordu. "Sana onun farklı olduğunu söylemiştim. Seni gerçekten etkiledi, değil mi?"

"Beni etkilemedi. Sadece..." Omuzlarım çöktü. "Chad'le olanları duydu," diye itiraf ettim. "Ve bir duvarı yumrukladı. İddiaya göre."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eline olan bu muydu?"

Dudağımı çiğneyerek başımı salladım.

"Holden'a futbol oynarken sakatladığını söylemiş." "Çünkü o bir yalancı," diye mırıldandım.

"Hayır, öyle değil. Holden ve Mason onu bu konuda azarlamamış olsalardı hiçbir şey söylemezdi."

"Başı belaya mı girdi?" *Benim yüzümden* mi?

"Evimdeki parti yüzünden zaten onların bok listesindeydi. Neden suçu üzerine aldı bilmiyorum. Benim partimdi. Benim evimdi. Benim sorumluluğumdaydı." Sinirli bir nefes verdi. "Her neyse, bu da Ridge'in iyi bir adam olduğunun kanıtı. Değer verdiği insanlar için ayağa kalkıyor."

"Belki de her zaman bir kavga için şımarıyordur." Bu daha olası bir açıklamaydı.

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. O sadece inandığı şeyler için savaşıyor. Irkçı yorumlar yaptığı için Scott Houser'ı dövdüğü zaman olduğu gibi."

"Bunu hatırlamıyorum."

"Kafeteryadaydı...." Gözleri büyüdü ve sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Bil bakalım az önce notunu kim gördü?"

Aman Tanrım. Midem alt üst oldu. Şimdi *gerçekten* geri alabilmeyi diliyordum.

Kendine gel, Evie. Sadece aptalca bir nottu.

Ben ne yapıyordum? Quinn'in arkasına saklanıyordum. Terli avuçlar. Çalkalanan mide. Aşık olmuş bir çocuk gibi davranıyordum. Bu çok saçmaydı.

Kamyonetine doğru döndüm ve sanki arkamı dönmemi bekliyormuş gibi gözleri hemen benimkileri buldu. Biz

birbirimize baktık ama ikimiz de harekete geçmedik.

Birkaç uzun dakikadan sonra, bakışma yarışına son verdi ve kamyonetine tırmandı. Hayal kırıklığı karnıma yumruk gibi indi. O gidiyordu. Kendimi ortaya koymuş ve savunmasız bırakmışım. Şimdi notumu bile kabul etmeden öylece çekip gidecek miydi?

Quinn'le yüzleşmek için döndüm. "Her neyse. Önemli bir şey değil. Gitmesi umurumda değil."

"O hiçbir yere gitmiyor, Evie." Hâlâ onun kamyonetine bakıyordu. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Sanırım sana bir aşk mektubu yazıyor."

Gözlerimi devirdim. "Bundan şüpheliyim."

Ellerini kavuşturdu ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Aşık olmuş."

"O değil-"

"Ne oluyor Quinn?" Mason köşeyi döndü ve ellerini havaya kaldırdı. "Bu gece çalışmayı mı planlıyorsun? Sosyal saatinizi bölmekten nefret ediyorum," dedi alaycı bir tavırla. "Ama akşam yemeği telaşı var."

"Geliyorum." Quinn elini ona doğru salladı ama o yerinden kıpırdamadı. Ridge'i izlemekle meşguldü. "Bana bir dakika ver."

"Zaman doldu. Vardiyanın ortasında öylece çekip gidemezsin. İşinin başına dön."

Gözlerini devirdi. "Kardeşlerim köle şoförü." Kolumu sıktı. "Beni haberdar et."

Başımı salladım ve sarı at kuyruğu sallanarak Mason'ın peşinden koşmasını izledim.

"Sen en kötü sunucusun," dediğini duydum.

"Benim bir hayatım var, Mason. Bazı şeyler daha önemli...."

Köşeyi döndüklerinde sesi uzaklaştı ve ben de içimden güldüm, sonra neden bir ucube gibi içki salonunun dışında gizlendiğimi hatırlayınca ayıldım.

Duvara yaslanarak tarlayı geçmeden önce Ridge'in uzaklaşmasını bekledim. Bacaklarım betondan yapılmış gibi hissediyordum ama arabama ulaştığımda nabzım hızla atıyordu. Sileceği kaldırdım ve Taco Bell peçetesini rüzgâr alıp götürmeden önce kaptım.

Not yerine bir adres ve elle çizilmiş bir harita vardı. İçimden bir kahkaha patladı. Resim bir anaokulu öğrencisinin çizeceği bir şeye benziyordu.

Brokoli mızraklarına benzeyen ağaçlarla çevrili daha büyük bir ev ve arkasında göl olan daha küçük bir eve giden yolda bir çatal vardı. Göl olduğunu biliyordum çünkü damlanın içine GÖL yazmıştı. Bir ok küçük evi gösteriyordu ve üzerinde "RIDGE BURADA YAŞIYOR" yazıyordu.

Evin ötesinde bir çit ve dört çubuk bacaklı birkaç leke daha vardı ve bir ok daha, ATLAR.

Haritanın/çizimin üst kısmında yarım bir güneş vardı: *Sana bir gün batımı borçluyum.*

Altına da şöyle yazmış: *Gel ve beni bul. Sana meydan okuyorum.*

Her ihtimale karşı adresi telefonumun GPS'ine girdim, ve peçeteyi torpido gözüne sakladım. Ne zaman iyi bir kahkahaya ihtiyacım olsa, o peçete işime yarayacaktı.

Tüm bunları hallettikten sonra arabamın camlarını indirdim ve boşluğa baktım. Gitmeli miydim? Onu ekmeli miyim? Ne yapmalıydım? Ne yapmalıydım.

"İyi misin?"

Sesini duyunca sıçradım ve eğlenen bir çift yeşil göze baktım. "Hey, Holden." O benim en sevdiğim Cavanaugh kardeşimdi. Üçü arasında en soğukkanlı olanıydı.

"Hey, Evie." Bana kocaman beyaz bir gülümseme verdi. "Demek sen ve Ridge, ha?"

Bunu nereden bulmuştu? Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

"Sen nasıl istersen." Sesi eğleniyor gibiydi, sanki benim bilmediğim bir şey biliyordu. Ridge'in patronuydu, belki de biliyordu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Evie

BANA DELİ DİYEBİLİRSİNİZ AMA BU T E K L İ F İ KABUL ETTİM.

Arabam çakıllı yoldaki tümseklerin üzerinden geçti ve açık bırakılmış metal bir kapıdan içeri girdim. İleride büyük bir ön verandası olan bir çiftlik evi vardı. Kardeşi orada yaşıyor olmalıydı.

Çataldan sağa döndüm ve birkaç dakika sonra küçük, iki katlı ahşap bir evin önüne gelip Ridge'in kamyonetinin yanına park ettim.

Derin bir nefes alarak arabamdan indim ve verandanın basamaklarını çıktım. Bir derin nefes daha aldıktan sonra omuzlarımı dikleştirdim ve ön kapıyı çaldım. Kapı açıldı ve Ridge tüm ihtişamıyla kapının önünü doldurdu. Bol gri bir atlet, siyah basketbol şortu ve bağcıkları çözülmüş yüksek bir topuklu ayakkabı giymişti.

"Tam zamanında," dedi, gözleri vücudumda gezinirken elini duştan ıslanmış saçlarında gezdirdi. "Görünüşe göre sana bir gün batımı borçluyum. Neyse ki mükemmel bir yer biliyorum." Anahtarlığını parmağında döndürdü ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kilitletiğinde geri çekildim. "Hadi ama. Gün ışığını yakıyoruz."

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama onunla bir yere gitmeden önce kendimi netleştirmek istedim, bu yüzden onu kamyonetine kadar takip ettim ve sürücü tarafının yanında durdum. "Dur bakalım. Eğer bunu yapacaksak-"

"Ne yapacağım, Evie?" Koltuğa kaydı ve kapıyı kapattı, eğlenen bir bakışla açık penceresinden dışarı eğildi. "Sadece kamyonetimle gezintiye çıkıyoruz."

"Bazı kurallar koymalıyız."

"Kurallar, ha?" Bana yavaş, tembel bir sırıtış attı, gözleri yüzümde geziniyordu. "Bugün çok tatlı görünüyorsun, Cherry. Orantısız topuzunla."

Başımdaki dağınık topuzu düzeltmekten kaçındım. Hiç kimse bana sevimli dememişti.

"Unut gitsin. Neden burada olduğumu bile bilmiyorum." Gitmek için döndüm. Kolu dışarı fırladı ve elini üst koluma doladı.

"Benden kaçmayı bırak. Bu artık eskidi." Başparmağıyla kolumun alt tarafını okşadı. "Senin için işleri berbat etmek istemedim. Hayatına girip işleri daha da kötüleştirmek istemedim. Kalbimi teslim et. Niyetim bu değildi."

Kolumu bıraktı ve ben de yüzümü ona döndüm. Eli, kelimenin tam anlamıyla kalbinin üzerindeydi ve bana yavru köpek gözleriyle bakıyordu, o büyük kahverengiler o kadar yaralıydı ki, *ona* yanlış yapanın *ben* olduğumu düşünebilirdiniz.

Bu bakış ona sayamayacağım kadar çok kez istediğini kazandırmıştı. Benimle değil ama başkalarıyla. Okulda başını belaya sokmaktan hep böyle kurtulmuştu. Geçen yıl kopya çekerken yakalandığında bile, öğretmen onu rahat bırakmıştı.

Bu Ridge'in süper gücüydü. Kırılganlığını gösterdiğinde, ona karşı koymak neredeyse imkansızdı. *Neredeyse*.

Gözlerim eline kaydı. Üzerindeki çürüklere. Kabuk bağlamış parmak eklemleri kırılmış, sonra da yavru köpek gözlerine geri dönmüştü.

"Dediğim gibi, kurallara ihtiyacımız var."

"Kurallara uyma konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadım. Ama deneyeceğim," diye ekledi ve bana çok sevimli bir gülümseme verdi. İyi ki onun cazibesine karşı bağışıklığım vardı. "Hadi gel." Çenesini yolcu koltuğuna doğru salladı. "Yolda anlatırsın."

Arkamdaki tarlaya ve ağaçlarla çevrili göle baktım. "Nereye giderken?"

"Bu bir sürpriz."

"Sürprizleri sevmem." Ama bunu söylerken bile kaputun etrafında dönüyordum.

"O tatlı kışını kamyonetime sok ve benimle kavga etmeyi bırak."

Arabaya bindim ve emniyet kemerimi taktım. "Seninle kavga etmeyi bıraksam ne eğlenceli olurdu?" Şımarıklık ettim.

"Benimle flört mü ediyorsun, Cherry?" Sırıtarak kasketini taktı ve gözlerini güneşin parıltısından korumak için kasketin kenarını aşağıya çekti.

"Bilmiyorum. Oyunu olan sensin. Sen söyle."

Sırtışı daha da büyüdü. "Evet, öylesin." Ridge anahtarı kontakta çevirdi ve kamyonetini geri vitese taktı, kolunu koltuğumun arkasına doladı ve geri geri giderken omzunun üzerinden baktı. Bu tam bir erkeğin yapacağı bir şeydi ve fark edilmesi aptalca bir şeydi ama bunu yapması hoşuma gitmişti.

"Biraz eğleneceğiz," dedi, sadece kamyonunun genişliği kadar olan dar bir toprak ve çakıl yolu takip ederek. Bir eli direksiyonda, diğer eli cam çerçevesindeki müziğin ritmine vurarak sürüyordu.

Koltuğuma çöktüm, parmak arası terliklerimi çıkardım ve ayaklarımı gösterge paneline dayadım. "Tek istediğim bu. Sadece biraz zararsız eğlence."

Bakışları bacaklarımda gezindikten sonra yola döndü ve bir çukura çarptığımız anda direksiyonu düzeltti. Ayaklarım ön panelden kaydı ve kendimi desteklemek için kapı kolunu tuttum.

"Bunu yapabilirim. Eğlence benim göbek adımdır."

"Sorun olduğunu sanıyordum." Kamyon engebeli arazide zıplayıp bizi bir o yana bir bu yana savururken ayaklarımı ön panele yeniden yerleştirdim.

Göz kırptı. "Benim dünyamda bunlar el ele gider."

Koltuk başlığına yaslanarak ona bakmak için başımı çevirdim. Güneş ışığının sıcak parıltısı taksiyi dolduruyordu ve tıpkı yüzme havuzunda olduğu gibi Ridge'in bronz teni altın gibi parlıyordu.

Pazularının esnemesine ve yıllarca futbol oynamaktan ve ağırlık kaldırmaktan nasır tutmuş büyük, güçlü ellerine baktım.

Bu yaz bira fabrikasında fiçılar. Açık pencerelerden süzülen ılık esinti, saman, ot ve atların tatlı kokusunu taşıyordu. Ve Ridge'in -sıcak ve erkeksi. Isı vücuduma yayıldı ve sadece onunla aynı yerde olduğum için omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderdi.

Ridge McCallister hayattan daha büyüktü. Girdiği her odayı doldururdu ve ben de odadaki tüm oksijeni emdiğini düşünürdüm. Ama şimdi... şimdi o yanımdayken daha iyi nefes alabildiğimi hissediyordum.

Böyle düşünmek tehlikeliydi, bu yüzden ona bakmayı bıraktım ve manzaraya odaklandım. Dönüm dönüm yeşil tepeler ve ağaçlar, merada otlayan atlar.

"Atları sever misin, Cherry?"

"Çok güzeller ama etraflarında fazla vakit geçirmedim. Peki ya siz?"

"Hayır. Bana göre değil. Bakması güzel ama yakından ve kişisel olarak ilgilenmiyorum. Öte yandan, kardeşim Teksas'ın at fısıldayıcısıdır. Onların dilini konuşur. Gerçek bir yeteneği var." Sesindeki gururu duydum ve ağabeyini sevdiği çok açıktı.

"Sen de öyle." Düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

"Fark etme zamanın gelmişti." Direksiyonu bıraktı ve bana birkaç jazz hareketi yaptı.

Gözlerimi devirdim. "Ben futboldan bahsediyordum."

Sırıttı. "Ben de öyleydim." Ormanlık bir alandan geçtik ve diğer tarafa çıktığımızda arazi düzdü, ahır ve ek binalar kırmızıya boyanmıştı. Ahırın yan tarafına bir Amerikan bayrağı çizilmişti ve kapının üzerindeki tabelada şöyle yazıyordu: Armacost Çiftliği.

"Burası Austin Armacost'un çiftliği mi?"

"Austin'i tanıyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, sayılır." Yan camdan dışarı baktım. "Eskiden lisenin futbol koçuydu."

"Doğru. Bunu unutmuşum," dedi, neredeyse kendi kendine. "Austin ve kardeşimin geçmişi çok eskiye dayanıyor."

"Walker'la böyle mi tanıştın?" Austin'in Walker'ın amcası olduğunu biliyordum.

"Evet. Bir şekilde bir araya geldik ama her şey yolunda gitti. O iyi bir arkadaş."

Başımı salladım. Walker'ı hep sevmişimdir. Her zaman iyi biri olduğu için.

"Ama evet, bu çiftlik eskiden Walker'ın ailesine aitti. Austin satmak istiyordu, bu yüzden Shiloh sürpriz olarak kardeşim için satın aldı," dedi Ridge. "Brody onun için para harcamasına çok kızmıştı ama bunu atlattı. Sonunda. Burayı kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa dönüştürdüler."

"Burada ne yapıyorlar?" İki adam ahırın önüne park etmiş bir kamyonun arkasından saman balyalarını indiriyordu ve biz yanlarından geçerken Ridge'e el sallıyorlardı.

"Zarar görmüş atları rehabilite ediyorlar." "Nasıl zarar görmüş?"

"Travma geçirmiş atlar. Çoğunlukla insanların elinden. Kötü eğitmenler. Kötü sahipler. Kardeşim bir şifacı. Ve kuzenim Jude, eski bir denizci, kendi kar amacı gütmeyen kuruluşunu yönetiyor. Afet yardımı. Brody'ye yardım etmeleri için bir sürü gazi gönderiyor. Sanırım hayvanlarla çalışmak TSSB'ye iyi geliyor. En azından bazı insanlar için."

Ridge, hâlâ inşaat halinde olan ahşap çerçeveli bir binanın önünde duran başka bir siyah pikabın yanına yanaştı. Motoru durdurdu ve kapısını iterek açtı. "Gel bakalım. Seni kardeşim ve kız arkadaşıyla tanıştırayım."

Kız arkadaşı mı? *Shiloh Leroux* gibi mi? HEB'deki o utanç verici olaydan sonra kardeşiyle tekrar yüzleşmek istemediğimden bahsetmiyorum bile. "Gün batımını izlememiz gerekmiyor muydu?"

"Güneş henüz batmadı, Cherry." Sanki güneşin hâlâ tepede olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi gökyüzünü işaret etti. "Zamanımız var."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Benimle kapıda buluştu ve kapıyı çekerek açtı. "Ne yapıyorsun? Sana dünyamı mı gösteriyorum?"

Yaptığı şey buydu. Bana kendi dünyasını gösteriyordu. Benimkinden çok farklıydı ama kendime Ridge'in böyle büyümediğini hatırlattım. Gösteriş yapmıyordu. Sadece kibar davranıyordu. "Evet, sanırım. Yani beni ailenle tanıştırmak...." *Büyük bir adım gibi görünüyor.*

"Kendine gel. Bu bir evlilik teklifi değil."

O haklıydı. Saçmalıyordum, bu yüzden ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine soktum ve kamyonundan atladım. Binadan bir çift çıktığında olduğum yerde durdum. Hayranlık duyacak bir tip değildim ama vay canına, Shiloh Leroux kanlı canlı karşımdaydı. Acadian Storm'u ortaokuldan beri dinliyordum ve Shiloh'un solo albümünü tekrar tekrar dinlemiştim.

Uzun siyah saçlarını tıpkı benimki gibi dağınık bir topuz yapmıştı ama o kadar orantısız değildi ve kolundaki dövmeleleri ortaya çıkaran bol siyah bir atlet giymişti.

Tanrım, o kadar havalıydı ki yanındaki adamı zar zor fark ettim. Gerçi onu nasıl fark etmediğimden de emin değilim. O gün Brody'ye iyice bakamamıştım çünkü çok aşağılanmıştım. Brody'nin saçları kirli sarıydı, Ridge'inkiler gibi uzundu ve yüzü güneşten bronzlaşmıştı. Siyah bir tişört, solmuş bir kot pantolon ve bot giymişti ve eğer Ridge'in bir havası varsa, bu adamda da fazlasıyla vardı. Sanırım aileden geliyordu.

Shiloh bize kocaman bir gülümseme ve el salladı. Ağzım açık kaldı. Ridge Güldü, algılama o I oldu Starstruck, ve elimi avucunun içine aldı, beni neredeyse sürükleyerek yanına götürdü. Kardeşim ve Shiloh.

"Shiloh. Brody. Bu Evie, hurdalıktan aldığım seksi piliç."

Çenem düştü. Bunu az önce söylemedi. Ama evet, s ö y l e d i . Shiloh gülüyordu. Brody homurdandı. Ridge'in kaburgalarına dirsek attım. *Sertçe.*

"Ow. Tanrım, Cherry. O keskin dirseklere dikkat et."

Ona ters ters baktım. "Belki saçmalamayı bırakırsan seni incitmek zorunda kalmam." Seyircileri hatırlayarak mırıldandım, "Özür dilerim. O sadece-"

"Aptal bir pislik gibi mi davranıyor? Evet, biliyorum," dedi Brody, dudakları eğlenerek kıpırdadı. Ama beni tanıdıysa da belli etmedi. "Onunla yaşamayı dene."

Shiloh, Brody'ye şakacı bir tokat atarak, "Kes şunu," dedi. "Ridge'i seviyoruz."

"Gördün mü?" dedi Ridge. "Shy beni takdir ediyor. Bu yüzden sen benim bir numaralı kızımsın." Ridge dramatik bir iç geçirdi ve elini kalbinin üzerine koydu. "Sen her zaman kaçan kız olacaksın."

Shiloh güldü.

Brody kaşlarını çattı. "Sanki hiç şansın varmış gibi."

"Kendimi yarışmanın dışında tuttum. Kazanmanın tek sebebi bu. Yetişkin bir adamı ağlarken görmekten nefret ediyorum."

Brody homurdandı.

"Kayıt stüdyosu nasıl gidiyor?" Ridge sordu.

Kayıt stüdyosu mu?

"Harika," dedi Shiloh kocaman bir gülümsemeye. "Patrick amcan bu iş için en iyi ekibini görevlendirdi."

Ridge, "Tabii ki öyle," diye mırıldandı.

Shiloh usulca, "Seninle çok gurur duyuyor, Ridge," dedi. "Bugün bana tüm iç saha maçları için kombine bilet aldığını söylüyordu."

"Aferin ona." Ridge'e yan gözle baktım. Belli ki Patrick Amca'yı pek sevmiyordu ama o kendine has gülümsemesiyle konuyu hemen değiştirdi. "Stüdyoyu gezmeye ne dersin? Evie görmek için can atıyor."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Shiloh yanıma gelip kolunu benimkine bağlayınca tekrar kapattım. Shiloh Leroux beni kapının olduğu açık alana doğru götürdü.

sanki önemli bir şey değilmiş gibi gidip kayıt stüdyosuna girerdi.

Kendime Shiloh'un bir rock tanrıçası olabileceğini ama aynı zamanda hepimiz gibi sıradan bir ölümlü olduğunu hatırlattım. Genelde ünlü dedikodularını takip etmezdim ama onun hikâyesini okumuştum. Ya da en azından medyaya yansıyan hikâyesini. Ne kadarının doğru olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Hayatı güllük gülistanlık değildi ve sanırım bu yüzden müziği bana hitap ediyordu. Çok zor zamanlar geçirmiş ve diğer taraftan çıkmıştı.

"Evie?" Shiloh gülerek sordu.

"Özür dilerim." Başımı salladım. "Bir dakikalığına dalmışım." "Merak etme." Sıcak bir gülümsemeyle geçiştirdi. "I bunu her zaman yap."

Tonozlu tavanlara ve geniş alana baktım. Şimdilik sadece bir bina kabuğundan ibaretti ama dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Ağaçlara bakan pencereler olduğunu tahmin ettiğim büyük açıklıklar vardı. "Yani tüm sihir burada mı gerçekleşecek?"

"Öyle umalım. Sanırım bir sonraki albüm çıktığında göreceğiz." Sanki korkmuş gibi yüzünü buruşturdu. Sanırım onu suçlayamazdım. Müzik yapmak ruhunu ortaya koymak gibi bir şey olmalı.

"Kesinlikle endişelenecek bir şey yok. Her şey harika olacak. Müziğinize bayılıyorum."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük." Hayranlarından bunu her zaman duyuyor olmalıydı, ama sesi gerçekten içtenmiş gibi geliyordu. "Favori bir şarkınız var mı?" Biraz güldü. "Bunu sorduğumu unut. Bu beni bir diva gibi gösteriyor."

"Hayır, değil." Gördüğüm kadarıyla Shiloh bir diva olmaktan çok uzaktı. "Ve evet, var. Favori bir şarkım var yani. "The Ghost of You."

Bana okuyamadığım küçük bir gülümseme verdi. "Bu çok ilginç. Ridge'in de en sevdiği şarkı."

"Sanırım nedenini anlayabiliyorum."

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama o daha söyleyemeden Ridge yanımda belirdi ve sanki oraya aitmiş gibi kolunu omzuma doladı.

"Burada işin bitti mi?" diye sordu bana bakarak. "Gün batımını yakalamak istiyorsak gitmemiz gerek."

Shiloh, "Burada günbatımı çok güzel," dedi. "Evie'yi vahşi atları görmeye götürmelisin."

"Lanet olsun. Sürprizim suya düştü."

"Oops." Shiloh elini ağzına götürdü. "Vahşi atlar mı?" Ridge'e baktım.

"Vahşi, vahşi atlar, Cherry. Beni sürükleyemediler."

Shiloh Rolling Stones göndermesine güldü, ben de katıldım ama sadece kalbimden geçen küçük sızıyı gizlemek için. Ridge'in ses tonu şakacıydı ama bana ciddiymiş gibi baktı.

"Ridge'in ilişki kurabildiği tek atlar onlar," diyor Brody. "Küçük kardeşim için ne kadar vahşi olursa o kadar iyi."

Shiloh Brody'yi dürttü. "Konuşmayı seven birisin."

Ona bir gülümseme verdi. "O vahşi atlar birkaç şarkıya ilham verdi, değil mi Shy?"

"Sadece vahşi *atlar değildi*, kovboy." Ona kocaman bir göz kırptı ve sanki Ridge ve ben burada değilmışiz gibi onu kollarının arasına aldı.

Ridge, "Bu bizim gitme işaretimiz," dedi. "Sonra görüşürüz." Ridge beni sürüklerken, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye seslendim.

Uzakta.

Shiloh, "Ridge bir akşam seni yemeğe getirsin," diye bağırdı.

"Shy iyi bamyı yapar."

"İyi plan." Ridge sanki bu bir randevuymuş ve o bir beyefendiymiş gibi yolcu kapısını benim için açtı.

Konuşmadan önce tekrar yola çıkana kadar bekledim.

"Ben senin kız arkadaşın değilim, Ridge."

Bana doğru baktı. "Ne demek istiyorsun, Evie?"

Ne demek istediğimi bilmiyordum. Sadece ona sürekli hatırlatma ihtiyacı hissediyordum. "Hadi şu erkek arkadaş-kız arkadaş olayını bırakalım. Demek istediğim bu."

Çoğu erkek şirret tavrımdan rahatsız olurdu. Ridge alınmazdı. Sanki onu rahatsız etmiyormuş gibi geçiştirdi.

"Sakin ol. Ben de senden daha fazla bir ilişki aramıyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Gerçeği mi?"

Başımı salladım.

"Seni sistemimden çıkarmak istiyorum. Ve bunu nasıl yapacağımı bilmemin tek yolu seni Pazar gününden itibaren beş şekilde becermek. Sırt üstü. Dört ayak üstünde. Duvara karşı. Duşta. Müsait olan her yüzeyde."

"Ne kadar çekici."

"Dürüst bir cevap istedin ve ben de sana veriyorum. Seni düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptığım hakkında bir fikrin var mı?" Konuşmak için ağzımı açtım ama büyücü elini kaldırdı. "Hemen bir sonuca varmadan önce, bu gece seninle seks yapmayacağım. O yüzden bu düşünceyi o küçük pis aklından çıkar. Bana ellerin ve dizlerin üzerinde sürünerek *yalvarsan* bile, yine de hayır derim."

"Emin ol ki, sana yalvardığımı *asla* duymayacaksın. *herhangi bir şey.*"

Sırıttı ve şapkasını ters çevirdi. "Sanırım bunu göreceğiz. Asla asla deme, Kiraz Bombası. Geri gelip seni kışından ısırmanın bir yolu var."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ridge

"GÜN BATIMI İÇİN BU NASIL?" KOLUMU PEMBENİN ÜZERİNDE GEZDİRDİM ve turuncu gökyüzü sanki ressam benmişim ve bu şaheseri sadece onun için çizmişim gibi.

Daha önce kamyonetimi bir tepenin zirvesine park etmişim ve şimdi bize mükemmel bir manzara sunan bagaj kapağının üzerinde oturuyorduk.

Altımızda, vadi göz alabildiğine uzanıyordu ve vahşi mustangler arazide koşarak bir toz bulutu kaldırıyordu.

"Bir film setine benziyor." Dürbünü indirdi ve bana uzattı ama ben başımı salladım. Dürbünü onun için getirmiştim. "Neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel," dedi, sesi saygıyla kısılmıştı. "Ve şu atlar... Tanrım, burası gerçekten özel bir yer."

Bunu inkar edemezdim. Atların en büyük hayranı olmasam da, vahşi olanların kalbimde özel bir yeri vardı.

Sanırım atlarımı da kadınlarımı sevdiğim gibi seviyordum. Yüreği vahşi. Sonuna kadar inatçı. Ve o kadar güzeller ki, ciğerlerinizdeki nefesi kesiyorlar.

Bir süre sessizce oturduk ve güneşin ufukta kayboluşunu izledik. Bir süre sonra bana dürbünü uzattı ve kamyonetin kasasına oturup sırtını yan tarafa yaslayacak şekilde hareket etti. "Kurallar hakkında konuşalım."

İnleyerek karşısına oturdum ve bacaklarımı açtım. "Bir ruh halini nasıl öldüreceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?"

Beni görmezden geldi ve devam etti. "Eğer bunu yaparsak, sadece yaz için olabilir."

"İyi bir plana benziyor," diye kabul ettim. "Zarar yok, faul yok."

"Aynen öyle. Ben 6 Ağustos'ta ayrıldığımda, yollarımız ayrılacak."

"Mükemmel." İşaret parmağını kaldırdı. "Bir numara. Burnunu benim işime sokma."

Eğer durum gerektirseydi, bunu tekrar yapardım. Ama onun aptalca kurallarına tamamen uymaya niyetliymişim gibi başımı salladım.

"Chad Miller'a rastladığınızı duydum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu nereden duydun?"

"Kelsey'den. Onu benzin istasyonunda gördüm. Hala onunla takılıyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Bu iki numaralı kural. Eğer benimle takılıyorsan, başka kimseyle takılmayacaksın."

"Sahiplenici. Bunu sevdim."

"Ben ciddiylim. Ve bu oral seks için de geçerli."

"Aletim tamamen senin. Anladım."

"Üç numaralı kural. Artık duvarları yumruklamak yok. Benim için kavgaya girmeni de istemiyorum."

"Çünkü kendi başının çaresine bakabilirsin." "Aynen öyle."

Bu da beni bir sonraki soruma götürdü. Bilmek istiyordum. "Bu doğru mu? O pislik gerçekten bahse girdi mi?"

Başını başka yöne çevirdi. "Evet, öyle yaptı." "Ne oldu?"

Evie alt dudağını dişlerinin arasında sıkı. "Hepsi bir oyundu, biliyor musun? Her şey. Ben direndikçe o beni daha çok istiyordu."

Tanıdık geldi. Ama ben lise oyunları oynamıyordum ve asla bir kızla iddiaya girmez ya da onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamazdım. "Seni zorladı mı?"

Gözlerime bakmadan şortunun yıpranmış paçasından bir iplik kopardı ve parmağına doladı. "Onun evindeki bir partiye gittim. Sarhoş oldum ve onunla yatak odasına çıktım."

Çenem sıkıştı ve satır aralarını okudum. "Sarhoşken senden faydalandı."

Bir omzunu silkti. "Onunla kavga etmedim ve hayır demedim."

Buna inanmakta zorlandım. Bütün bu olanları sanki önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirmeye çalışıyordu. "Bu hiç sana göre değil."

"Belki o zamanlar daha çok güveniyordum." Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Ya da belki beni önemsedğine inanacak kadar aptaldım. Benden gerçekten hoşlandığını sanıyordum. Beni buna inandırdı ama bahsi kazanır kazanmaz beni terk etti."

Bana güvenmemesine şaşmamalı. Ama beni Chad Miller'dan ayıran pek çok şeyden biri de Evie'yi önemsemem ve onu olduğu gibi sevmemdi. Sert, güçlü, alıngan ve saklamaya çalıştığı bir tutam kırılganlık.

"Ama merak etmeyin," dedi. "Ben intikamımı aldım."

Bilmiyormuşum gibi aptal rolü yaptım. "Öyle mi? Sen ne yaptın?"

"Beyzbol sopasıyla arabasının altını üstüne getirdim. Sonra da spreylilik boyayla yanına birkaç kelime yazdım. Chad Miller'ın küçük bir aleti var." Gülümsedi ama zoraki gibiydi.

Eğleniyormuş gibi bile yapmadım. "Ve bunun seni eşitlediğini mi düşünüyorsun?" Öfkemi zar zor kontrol ederek sordum.

Cevap vermek yerine konuyu hızla değiştirdi. "Ainsley sana annesinden para çaldığını söyledi mi?"

Evie buraya bir gündemle gelmişti. Önce kurallar, şimdi de bu.

Başımı sallamadan önce bir an tereddüt ettim.

"Ben yapmadım." Bana meydan okuyan bir bakış attı, ona yalancı demem için beni cesaretlendirdi.

"Biliyorum. Seni hep kıskanırdı." Bunu Kelsey'den duymadan da biliyordum. Ainsley'nin icabına bakacak ve durumu düzeltecektim.

"Artık ödeştik."

"Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum. Nasıl ödeştik?" Tek omzunu silkti. "Çok derin şeyler paylaştın. Derin bir şeyler paylaştım. Şimdi devam edelim. Geri kalanı için

"Yazın sığ sular da kalalım."

"Sorun olmaz. Bir su birikintisi kadar derinim."

Kadın homurdandı. "Sandığın kadar iyi bir aktör değilsin, Dally Boy." Ayağa kalktı ve şortunun arkasının tozunu aldı.

"Ama evet, fazla derine inmeyelim. Bu benim son kuralım."

Sanırım ikimiz de bunun için çok geç olduğunu biliyorduk, ama hey, rol yapmakta iyiydik. Bagaj kapağından atladım, ellerimi Evie'nin beline doladım ve onu yere doğru kaldırdım. "Bence hemen dalmalıyız."

"Dinlemiyor muydun?"

"Mmhmm." Onu kendime doğru çektim. "Her kelimesine asıldım." Onu dudaklarından öptüm ve o da gömleğini elleriyle kavradı. "Tüm kurallarını kabul ettim." Başımı eğdim ve boynundan bir ısırık aldım. "Ve sana eğlenceli bir yaz yaşatacağıma yemin ederim. O halde oyunlar başlasın." Ellerim sırtında gezindi ve kışının yanaklarını avuçlayıp sıktım.

Parmak uçlarında yükselip ağzını benimkine dayadı, sonra dişlerini alt dudağıma geçirdi.

Yolcu kapısını açarken dilimi dudağımın üzerinde gezdirdim ve kanın metalik tadını aldım. "Leydim." Ona kibar bir selam verdim ve yanımdan geçerken güldü.

"Sırada seni ıslatacağı garanti olan bir şey var." Koltuğa çarpmadan önce kışına bir şaplak attım.

Arabanın kapısı çarparak kapandı ve iyi ki reflekslerim hızlıydı ve zamanında yolumdan çekilmiştim. Bir parmağımı kaybedebilirdim. Ya da daha kötüsünü.

Evie acımasızdı ve ben buna bayıldım.

Ama intikam kötüdür.

"Hayır!" diye bağırdı. Çok geç kalmıştı. Çoktan havalanmıştı. Tamamen giyinik bir şekilde göle atılmak gibisi yoktu. Elbette önce telefonunun güvende olduğundan emin oldum. Öncelikler.

Peşinden daldım. Tanrım. Sistemde bir şoktan bahsediyorum. Bu göldeki su kaynaktan besleniyordu ve sıcaklık, sıcak bir Teksas yazının ortasında bile kutupların on altındaydı.

Saçlarımı geriye doğru ittim, gözlerim gölün etrafında Evie'yi arıyordu. Hava kararıyordu ve iskeledeki fenerleri yakmak aklıma gelmemişti. Bir daire çizdim ama onu hâlâ göremiyordum. Hangi cehenneme gitmişti?

Arkamdan gelen bir şırıltıyı onun alçak, pis kahkahası izledi. "Yakalayabilirsen yakala beni." Sesinin geldiği yöne doğru ilerledim ve suyun altında başını takip eden ayaklarını gördüm.

Derine daldım ve onu ayağından yakalayıp kendime doğru çektim, sonra belinden kavradım ve başlarımız ortaya çıktığında onu kendime doğru çektim. Kollarımda döndü ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Alacakaranlığın gölgesinde bile yeşil gözleri içimi yakıyor, o kadar parlaktı ki ruhumun bir parçasını çaldığı boşluğu neredeyse hissedebiliyordum.

Su o kadar soğuktu ki bacaklarım uyuşmaya başlamış olsa da dokunuşu yakıyormuş gibi onu serbest bıraktım. "Bu soğuk duşa eşdeğer bir şey. Taşaklarımın fıstık kadar büzüştüğüne eminim."

Sırıttı. "O halde bütün gece burada kalmalıyız."

Komik kız. Elimi başının arkasına doladım ve başparmağımla gözlerinin altındaki siyah maskarayı temizledim.

"Bir kızı giyinik halde göle atarsan böyle olur. Beni uyarabilirdin."

"Bu sürpriz unsurunu yok ederdi."

"Yani bu yazın geri kalanı böyle mi geçecek? Birbiri ardına büyük sürprizler mi?"

"Eğlence istiyorsunuz ve ben de bunu sağlamayı amaçlıyorum."

"Bana nasıl eğlenileceğini mi göstereceksin koca adam?"

Koca adam. Bir kahkaha attım ve ağzım dolusu suyla doldu. Ben de ona su sıçrattım ve gölde oynayan iki büyük çocuk gibi birbirimize su sıçratmaya devam ettik. Sanki kaybettiğimiz çocukluklarımızı geri kazanmaya çalışıyorduk.

Teksas'a gelmeden önce yüzmeyi bilmiyordum. Jude bana üçüncü sınıfın ilkbaharında öğretti. Bunun önemli bir yaşam becerisi olduğunu iddia etti. On yedi yaşında yüzmeyi öğrenmek zorunda kalmak çok utanç vericiydi. Ama derslerimizi özel tuttu ve kimseye söylemedi.

Evie omuzlarıma saldırdı ve beni aşağı itmeye çalıştı.

İyi denemeydi Bellamy.

Onu kaldırdım ve gölün karşısına fırlattım. Ama pes etmedi, tekrar üzerime geldi.

Bir süre bu oyunu oynadık, ta ki bir bez bebek gibi oradan oraya savrulmaktan yorulup ellerini kaldırarak mola işareti verene kadar. "Tamam, pes ediyorum."

Ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Sırt üstü yüzyordum, gökyüzüne bakıyordum ve bildiğim bir sonraki şey, tam üzerime atladığıydı. Bir taş gibi battım.

Gardımı düşürdüğüm için aptalım. Başım çıktığında, yuttuğum tüm göl suyunu öksürerek çıkardım.

Sonunda nefesimi toparladığımda "Pis oynuyorsun," diye suçladım.

Güldü. Sonra yüzüme bir kez baktı ve tekrar gülmeye başladı.

"Bir adamı boğmaya çalışmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu onu daha da çok güldürdü. Buna kızmamıştım bile. Evie'nin böyle güldüğünü hiç duymamıştım. Aptalca bir şeye gülen bir çocuk gibi.

Birkaç dakika sonra kendini toparladıktan sonra "Bu," dedi.

"Bu, ne?"

"Sadece gölde takılmak ve hiçbir şey hakkında endişelenmeden eğlenmek... sadece aptalca bir şeye gülmek ve büyük bir adamla su savaşı yapmak-bebek...." Gülümsedi. "Bu beni mutlu ediyor."

"Ben erkek bebek değilim." Parmak eklemlerimi kırdım. "Sadece *büyük adamla takıl*, kimse zarar görmeyecek."

Güldü. Sonra gülümsemesi dudaklarından düştü ve biz yaklaştı.

"Eğer suda yürümekten yorulduysan, seni tutabilirim," dedim.

"Sence?"

"Batmana izin vermeyeceğim."

Gölde yüzmekten bahsetmiyorduk ve böyle bir garanti veremezdim ama bunun doğru olmasını istiyordum. Onun boğulmasını engelleyen adam olmak istedim.

Tekrar zorlamadım ya da sormadım. Evie'yle böyle oynanmazdı. Suyu girmeye devam ettim ve onun bana gelmesine izin verdim. O da öyle yaptı. Tereddütle.

Evie bana güvenmek istiyordu ama güvenebileceğinden emin değildi. Ona bir sebep vermek istedim. Ona milyonlarca sebep vermek istedim.

Kollarını sudan çıkarıp boynuma doladı ve bacaklarını belime doladı, ben de onu tuttum ve suyun üstünde kalmamızı sağlamak için suya bastım.

"Öp beni," dedi yüzünü yukarı doğru eğerek.

Teklifi cazipti ama çok fazla insan ondan çok fazla şey almıştı. "Hayır."

Geri çekildi. "Hayır mı?" "Beni öpmeni istiyorum."

Bir an tereddüt etti ve ben de kurtulup iskeleye doğru yüzeceğini sandım.

Onun yerine yüzümü ellerinin arasına aldı ve serin dudaklarını yüzüme bastırdı. Birkaç uzun an boyunca böyle kaldık. Sadece birbirimizin yumuşak nefeslerini soluduk. Ve ben daha fazlası için zorlamadım, sadece vermeye istekli olduğu şeyi aldım.

Bir öpücükten daha samimi, daha yoğun ve ikimizi de ayakta tutabilmem lanet bir mucizeydi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Evie

CILDIMI PEMBEYE ÇEVİREN BUHARLI SICAK BİR DUŞTAN SONRA

Ridge'in duş jeliyle havayı kokladıktan sonra onun kıyafetlerini giydim. Yumuşak ve soluk mavi bir Maverick's futbol tişörtü ve bacaklarımdan aşağı kaymasını önlemek için bel bandını kıvrırmak zorunda kaldığım gri boxer külot. Aynadaki buharı bir havluyla silerek saçlarımı parmaklarımla taradım ve gözlerimin altındaki son rimel kalıntılarını temizledim. Koyu renk ojem yontulmuştu ama soğuk bir göle atıldıktan sonra ancak bu kadar iyi olabilirdi.

Merdivenlerden inerken saçlarımı başımın üstünde düğümledim.

Evi güzeldi. Deri bir kanep ve iki sandalye, rustik ahşap bir sehpa ve bal rengi ahşap zemin üzerinde örgülü bir kilimle sade bir şekilde döşenmişti. Köşede bir gitar kutusu, televizyonun yanındaki duvarda da pahalı görünümlü ses ekipmanları duruyordu.

Mektuplarından birinde Ridge bana rahatlamak için akustik gitar çalmayı sevdiğini söylemişti. Onu çalarken hiç dinlememiştim ama şimdi dinlemek istiyordum.

Elinde spatulayla ocaktan başını çevirdi, gözleri yüzüme dönmeden önce yavaşça aşağıya indi.

"Seni kıyafetlerimin içinde seviyorum." Göz kırptı. "Ama yerde daha iyi görünürler."

"Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

"Niyetimi açıkça belirttim. Ama dediğim gibi...." Elini çıplak göğsünde ve karın kaslarında gezdirdi, o kadar yontulmuştu ki altısını da sayabilirdim. "Sana yasak. Bu gece benden alacağın tek şey ızgara peynirli sandviç."

Ağzım tereyağı ve erimiş peynir kokusuyla sulandı ve tamam, belki de dar belinden aşağı sarkan gri eşofman şortlu gömleksiz Ridge'i görünce ve

V kesimini gösteriyordu. Vücudu o kadar mükemmeldi ki hiç adil görünmüyordu. "Yine de ızgara peynir yemeyi tercih ederim."

Sırıtarak sandviçleri tavada çevirdi. "Bunun tek nedeni ne kaçırdığınızı bilmemeniz."

"Neyi kaçırıyorum?" Kahvaltı barının diğer tarafına bir tabure çektim ve çenemi ellerimin üzerine koydum.

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi." "Ukala."

"Kendinden emin." Izgara peynirli sandviçleri iki tabağa kaydırды, spatulayla çaprazlamasına kesti ve birini önüme koydu. "Şunun tadına bak ve bana şimdiye kadar yediğinin en iyisi olmadığını söyle."

Tezgâhta bana katıldı ve ben de taburenin üzerinde dönerek ona doğru baktım. Tezgâha paralel oturuyorduk, ayaklarımız taburenin basamaklarına asılmıştı. "Her zaman her şeyde en iyi olmak zorunda mısınız?"

"Ben bir McCallister'im," dedi omuz silkerek. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Izgara peynirimi ısırdım ve bir inilti çıkardım. "Aman Tanrım, çok iyi," dedim bir ağız dolusu yapışkan peynir ve kızarmış ekmeğin etrafında.

"Evet, öyleyim."

Yorum yapamayacak kadar karnımı doyurmakla meşguldüm. Öğleden sonra lokantada yediğim üç dilim pastırma ve tosttan beri hiçbir şey yememiştim.

"İyi ki dört tane yapmışım," dedi Ridge, sandviçi mideye indirdikten sonra parmaklarımı yalamamı izlerken. Ocağa döndü, her birimizin tabağına birer sandviç daha koydu ve tekrar yerine oturmadan önce iki kavanoza buzlu çay doldurdu.

"Teşekkürler."

Onaylamak için çenesini eğdi.

Çaydan bir yudum aldım ve kavanozu yere bıraktım. Sanırım bardak yerine bunları kullanıyordu. Ne kadar da Ridge'e özgü bir şeydi. Beni güldürdü.

"Bu kadar komik olan ne?" Ağzı sanki iyi bir şaka bekliyormuş gibi kıvrıldı.

Tekrar gülerek başımı salladım. "Sen."

"Komik olduğumu mu düşünüyorsun Bellamy?" Kalçamı tuttu ve sıktı.

Sandviçimden bir ısırık daha aldım ve onun yakınlığı beni etkilemiyormuş gibi davrandım. Karnımı doyurduktan sonra ikinci yarımı ona uzattım. Dört ısırıkta yedi. Saymıştım. Parmaklarımı tekrar yaladım, onları emdim ve biraz inledim, ağzıma baktığı için bunu büyük bir gösteri haline getirdim.

"Sen kötü bir baştan çıkarıcısın." Eli kalçamda gezindi ve dudaklarımdan kahkahayı çaldı.

Hoparlörlerden Post Malone'un sesi yükseliyordu. Şimdi burada olmak hakkında şarkı söylüyordu. Acısına son verilmesi için yalvarıyor ama kalacağına güvenmiyordu.

Bakışlarım Ridge'in dolgun dudakları ile derin kahverengi gözleri arasında gidip geldi ve orada kaldı. Görünmez bir güç beni öne doğru çekti ve aynı anda taburemden kaydım, o da tişörtümün eteğinden tutup beni kendine doğru çekti, bacaklarını açarak aralarında durmamı sağladı.

Eşofman giyerken ereksiyonu gizlemek zordu ve onun komando olduğundan şüpheleniyordum. Ridge'in iri olduğunu fark etmemek de imkânsızdı. Her yönden.

Elim 'yanlışlıkla' aletin üzerine geldi. Tısladı.

"Kendine dikkat et."

"Yoksa ne yapacaksın?" Alay ettim. Avuçlarımı göğsünde düzleştirdim ve pürüzsüz, sıcak teninin üzerinden omuzlarına doğru kaydırdım. Ellerim boynunun arkasında kıvrıldı ve meme uçlarım göğsüne değdi. "Bu gece bunlardan hiçbirini alamayacak olmam çok kötü."

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla başımın üstündeki düğümü çözdü ve saçlarım aşağıya doğru yuvarlandı.

omuzlarıma ve sırtıma. Parmaklarını ensemden geçirdi ve aşağı doğru eğildi, dudakları kulağımın kabuğuna değdi, nefesi yumuşak ve sıcaktı.

"Oh, anlıyorsun, tamam." Çenemi ve boynumu öptü. Omzumu ısırdı. Dişleri köprücük kemiğimi sıyırdı. "Hâlâ bir dilim, dudaklarım ve parmaklarım var," dedi dudaklarımı dudaklarıma bastırmadan önce.

Dilini içeri itti ve ben de emdim, boğazının arkasından beni sersemleten bir inilti çıkardı. Ellerinden biri kıçımı avuçlamak için sırtımdan aşağı indi. Diğeri belime dolandı ve göğsüm onunkine yapışana kadar beni kendine çekti.

Dudaklarımız birleşti ve dillerimiz dans etti. Düello etti. Hakimiyet için savaştık.

Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve o da dişlerini alt dudağıma geçirip ağzına aldı.

Ona doğru eğildim, göbeğimi uzunluğuna doğru ittim ve sürtünmeyi arayarak kalçalarımı yuvarladım. Hırladı. Ben inledim. Dişlerimiz ve dudaklarımız çarpıştı, öpüşlerimiz aç ve muhtaçtı.

Vücudu pürüzsüz ve sertti. Yontulmuştu. Ereksiyonu uzun ve kalındı.

Vücudundan sıcaklık yayıldı ve karnımda ısı birikti. Acımasız dilinin her öpüşünde kalçalarımın arasındaki sızı daha da artıyordu ve belki de şaka bana yapılıyor diye düşündüm. Çünkü onu istiyordum. Onun için can atıyordum.

O kadar ıslanmıştım ki pamuğun içinden ıslandığımı hissedebiliyordum. Ona bir ağaç gibi tırmanmak, üzerine çökmek ve ona sertçe binmek istiyordum.

Kabaca saçımı çekti ve boynum kavislenince nefesim kesildi ve onu emdi, dudakları ve diliyle işaretledi. "Beni hatırlaman için bir şey," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Elimi şortunun üzerinden ona doladım ve sıktım. Büyüktü ve inanılmaz derecede sertti. Gözleri karardığında ve nefes alış verişi hızlandığında hastalıklı bir memnuniyet hissettim.

Sıg. "Beni hatırlaman için bir şey," dedim, onu bırakmadan önce boyunu ç e k i ş t i r d i m .

Top tekrar senin sahand, bebeğim.

İç uyluğumu okşadı. Yumuşakça, yumuşakça. Eli yukarı doğru hareket edip boxer külotumun eteklerini sıyırdığında tüylerim diken diken oldu. "Sert sikimi o tatlı amının içinde hissetmek istiyorsun, değil mi Evie?" Parmakları pamuğun altına daldı ve uyluğumun kıvrımını izledi. Göbeğim sıkıştı ve klitorisimin titreştiğini hissedebiliyordum.

"Eminim sırılsıklam olmuşsundur, değil mi? Eminim içine girmek çok kolay olurdu." Beni kavradı ve elinin topuğunu klitorisime bastırdı, orta parmağı pamuğun arasından deliğime bastırırken dudaklarımdan istemsiz bir inilti çıkardı.

Parmaklarım omuzlarına saplandı. "Hep konuşuyorsun." Sesim nefes nefese çıkmıştı, hiç de benimki gibi değildi. "Neden sadece yapmıyorsun?"

"Ve sözümü tutmayacak mıyım? Asla." Klitorisimi çimdikledi ve ben sessizce daha fazlası için yalvararak haykırdım.

"Ama ben tatlı için hazırım." Dudaklarını yaladı, gözleri yarı açıktı.

Bu bana onu ağırlık odasında sikini emdirirken gördüğüm zamanı hatırlattı. Ve bu düşünce beni tahrik etmemeliydi, ama tanrım, etti.

"Ben senin tatlın mıyım?" Elimini göğsünde gezdirerek sordum. Sağ meme ucunu parmaklarımdan arasına sıkıştırdım ve büktüm. Nefesinin altında küfretti ve ben güldüm.

"Mmm. Eminim tadın güzeldir." Çenemi tuttu ve diliyle dudaklarımdan kenarlarında gezindi. Onun için açıldım ve dilimi emdi, daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarını ona doğru bastırırken inledi. "Seni yalayarak temizlerdim." Parmak uçları klitorisimi okşadı. "Yarıktan çatlağa kadar." Parmağı diğer deliğimin etrafında dolaştı. Nefes almakta zorlanıyordum. "Her. Son. Damla."

Başını eğip bir meme ucunu dişlerinin arasına aldı ve ben inledim, bir göğsümü ağzına alıp pamuğun içinden etli alt kısmını ısırırken dizlerim büküldü. Meme uçlarım kumaşa karşı gerildi, neredeyse acı verici bir şekilde sıkıldı.

Başını kaldırdı ve ben de şehvet dolu bir pusla ona baktım.

"Ne istiyorsun, Evie?"

Sen. "Parmaklarını, dudaklarını ve dilini istiyorum." Ona sürtündüm, neredeyse kızıışmış bir köpek gibi bacağına kuru kuru vurdum. Hiç gururum yoktu.

Elleri yanlarımda ve tişörtün altında gezindi. Parmakları bel bandını sıyırdı ve başparmaklarını yanlardan geçirdi. "Seni emmemi ve yalamamı ister misin? Parmaklarımı ve dilimi içine sokup seni öyle bir boşaltayım ki amcığın etrafımda kenetlensin ve günlerce dilimde tadın kalsın?"

Evet, evet, evet, istedim. Başımı salladım.

Kaba eller pamuğu kalçalarımın altına ve uyluklarıma doğru itti. Külot ayak bileklerimde birikti ve onları bir kenara attım.

Ridge tabureden kalktı ve onu yere düşürdü. Eğilerek kalçalarımın arkasından tuttu ve beni yukarı kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı ve bizi döndürüp beni tezgâhın kenarına dayadı. Sonra kolunu tezgâhın üzerinden geçirdi ve tabakları yere saçtı.

Başımı arkaya attım ve güldüm, hafiften aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. "Mükemmel bir kanepen var."

"Tatlı için hazır olduğumu söylemiştim, işte burada yiyorum."

Elini karnımın alt kısmına bastırarak beni dirseklerimin üzerine yatırdı. Sonra elini bileğime doladı ve ayağımı tezgâhın üzerine düz bir şekilde koymadan önce ayağımın kemerini öptü. Ridge önümde diz çöktü ve

Diğer bacağımı omzuna atmıştım ve onun için bir tatlı büfesi gibi açılmıştım.

Vücudum beklentiyle titriyordu. Utanmam gerekirdi ama utanmadım. Tek düşünebildiğim onun dili ve parmaklarıyla neler yapabileceğiydi.

"Şu güzel amcığa bak." Göz hizasındaydı. "Çok güzel ve pembe. Çıplak mı tutuyorsun?" Gözleri benimkilerle buluştu.

Hoşuna gidip gitmediğini merak ederek başımı salladım. Ridge McCallister'in herhangi bir konuda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

"Bu mükemmel." Parmaklarının uçları kaygan kıvrımlarımda gezinerek ıslaklığımı topladı ve parmaklarını dudaklarıma götürüp izlerini sürdü. "Em," diye emretti. "Tadına bak."

Emir üzerine ağzım açıldı ve parmaklarını içeri kaydırды, onları emdiğimde inledi, yanaklarım çukurlaştı. Beni bu şekilde teşhir ettiği için cezalandırılması gerektiğine karar verdim. Parmaklarını emerek kuruttum, bunu büyük bir gösteri haline getirdim ve kısık bir inilti çıkardım. "Dudaklarımdan sert sikinin etrafına dolanmasının nasıl bir his olduğunu hayal et."

"Oh bebeğim, yaparım. Her zaman."

"Eminim seni emsem hoşuna giderdi... yarıktaki dölleri yalasam ve seni içine alsam... o kadar derin ki boğazımın arkasına dokunurdun."

Şortunun içinde kendini ayarladı ve sııttım, ama aşağıya inip ilk tadı aldığıında yüzümden hızla düştü. Bakışlarımı tutarak dilini şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirdi ve ben de tezgahın üzerinde sarsıldım. Kalın bir parmağı içime kaydı ve sonra bir diğeri ve ben şölen yaparken, yetenekli parmakları ve diliyle beni becerirken kapüşonlu gözlerle izledim.

Bu çok fazlaydı. Ona. Bize. Hepsi çok fazlaydı. Düşmekten korkuyordum ama onun acımasız dili karşısında bunu durduramayacak kadar güçsüzdüm.

"Ne istiyorsun, Evie?" Parmakları hareketsiz kaldı.

"Bu," diye nefes nefese kaldım, tezgahın üzerinde kıvranıyordum. Çok yaklaştım. Kendime dokunmak için uzandım ama elimi itti.

"Lütfen dediğinizde size istediğinizi vereceğim."

Dudaklarımı düz bir çizgi halinde bastırdım, gururumu korumaya kararlıyım. Beni cezalandırmak için parmaklarını geri çekti ve ani kayıptan dolayı acı çekerek bir inilti çıkardım. Oh Tanrım. Gözlerimi sıkarak kapattım. Gerçekten yalvaracak mıyım? Klitorisim zonkluyordu ve o kadar ıslanmışım ki kalçalarımın aşağı damlıyordu. Parmaklarına ve diline ihtiyacım vardı. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki boyun eğdim. "Peki. Lütfen."

"Lütfen, ne?"

"Lütfen beni parmaklarınla ve dilinle becer," diye homurdandım.

"Bekle." Kulağını avuçladı. "Bu senin *yalvarma* sesin mi?"

Bir hırıltıyla ayağımla omzunu ittim ve eğer bunu bu kadar çok istemeseydim, tezgahın atlar ve ona kendini becermesini söylerdim. Ama yapmadım. Çünkü reddedilmeyecektim.

Ve iki parmağı içimde hareket ettiğinde, ulaştığında, kıvrıldığında ve sadece bir efsane olduğunu düşündüğüm bir noktaya çarptığında ve klitorisimi emdiğinde, işim bitti. Patladım.

O kadar sert boşaldım ki adını haykırdım ve gözlerimin önünde küçük noktalar belirdi. Ridge dilinin düz kısmıyla yarığımın çatlağına kadar yaladı ve beni orgazmdan aşağı indirdi. Ayağa kalkıp üzerime eğildiğinde ve kollarını başımın iki yanına dayadığında hâlâ titriyordum, sırtım tezgâha yaslanmıştı. Çenesi ve dudakları benden parlıyordu ve yavaşça dudaklarını yaladı, koyu kahverengileri yeşilliklerime kilitlemişti. "Asla asla deme Cherry."

Ridge kazandı. Ben kaybettim.

Skoru eşitlemek istiyordum, bu yüzden başının arkasından tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Bahse girerim sakin zonkluyordur, değil mi? Eminim çok serttir,

acı veriyordur. Devam et.

ve okşayın. Elini etrafına sar...." Dilim dışarı fırladı ve ucunu alt dudağının üzerinde gezdirdim. Kollarını sırtıma doladı, beni oturur pozisyona çekti ve bacaklarımın arasında durdu.

"İzlemek ister misin, Cherry? Bu kadar mı?" Ellerimin üzerine oturdum ve aletini çıkarmasını izledim. Büyüktü. Çok güzeldi. Uzun ve kalındı. "Beni izlemeyi seviyorsun, değil mi?"

Beni kendime getiren yüzündeki sırıtış oldu.

"İkinci kez düşündüm. İlgilenmiyorum." Onu biraz ittim, tezgahdan atladım ve Ridge'i elinde sikiyle bıraktım.

Küçük bir zaferdi ama kabul ediyorum.

Kurutucudan giysilerimi aldım, çamaşır odasının kapısını kapattım ve giyindim. Tişörtünü yerdeki kirli giysi yığınının üzerine attım, kurutucudan anahtarlarımı ve telefonumu aldım ve mutfağa girdim.

"Teşekkürler. Gerçektir." Kendimi beğenmiş bir şekilde yanından geçip ön kapıdan çıktım. Bu gece kendisine yasak olduğunu söyleyen oydu. Ödemesi gereken bedel buydu.

Arabama binerken, "Yazın geri kalanında benimsin Bellamy," diye seslendi.

Yüzümde bir gülümsemeyle oradan ayrıldım. Dört gözle bekliyordum. Tüm o büyük penis enerjisiyle neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Omurgamda lezzetli bir ürperti oluştu. Sonra kendime sakın olmamı söyledim.

Hiç harika seks yapmamıştım. Aklınızı başınızdan alan, doyamayacağınızı hissettiren türden değil. Chad sayılmazdı çünkü o benim ilkimdi ve tüm o deneyim baktandı ve unutulması en iyisiydi.

Sonra Trevor vardı. Bazen iyiydi ama asla harika değildi. Sadece kendini düşünürdü, bu yüzden hep kendimi tatmin etmek zorunda kalırdım.

Belki Ridge farklı olurdu. Daha az bencil. Daha eğlenceli. Sekste daha iyi. Deneylere daha açık. Eminim ki

Acı bir şekilde düşündüm de, çok fazla pratiği vardı. Ayrıca, çoğu erkeğe göre belirgin bir avantajı vardı. Uzun parmaklar. Kendi kendime güldüm. Onu farklı kılan bir diğer şey de klitorisimi bulmak için haritaya ihtiyaç duymamasıydı. Yani evet, az heyecanlıydım ve ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydim.

İkimiz de istediğimizi alır, çok derine inmeden çıkar ve kendi yollarımıza giderdik.

Mükemmel bir plandı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Evie

DÖRT TEMMUZ'DAN ÖNCEKİ ÇARŞAMBA GECESİYDİ VE

Lokantadaki üçüncü çift vardiyamı yeni bitirmiştım çünkü A. Paraya ihtiyacım vardı ve B. 4 Temmuz'da izin istemiştım. Karşılığında Amber'ın akşam vardiyalarında çalışacaktım.

Geç olmuştı, yorgundum ve tek istediğim bir duş ve yatağımdı.

Sokağıma döndüm ve çukurların etrafında manevra yaparak gazı azalttım. Farlarım evimin önüne park etmiş arabayı aydınlattı. Zor kazandığım parayı verdiğim geceki aynı süslü Caddy.

Gaza bastım ve hızla geçtim.

Şoför beni gördü. Gördüğünü biliyordum. Klimam çalışmadığı için arabayı hep camlar kapalı kullanırdım.

Muhtemelen bir satıcıydı. Ya da bir tedarikçi. Bulaşmak isteyeceğim türden bir adam değildi.

Bir süre etrafta dolaştım, sonra kenara çektim ve on beş dakika karavan parkının yanında bekledim.

Evime döndüğümde araba gitmişti. Rahat bir nefes aldım. Bir kurşun daha atlatılmıştı.

Yolcu koltuğundan çantamı aldım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Oturma odasında televizyon açıktı, panjurdaki aralıktan titrediğini görebiliyordum ama ışıklar kapalıydı.

Kapıyı iterek açtım, içeri adım attım ve hemen sonra keşke yapmasaydım dedim.

Tanrı aşkına.

Şimdi gözlerimi beyazlatmam gerekecek.

Bakışlarımı kaçırarak striptiz gösterisinin yanından geçtim.

İkisinin de orada olduğunu fark ettiğini sanmıyorum.

Eğer Wade aletini çıkaracaksa, en azından yatak odasında tutabilirdi. Annemin inlemeleri şiddetlendi ve onu kontrol etmek için Wren'in yatak odasına girdiğimde etin ete çarpma sesini duydum.

Neyse ki hemen uyumuştı, ben de kapıyı usulca arkamdan kapattım ve banyoya daldım. Dişlerimi fırçaladım, banyodan makyaj mendillerini aldım ve kilitli olduğundan emin olmak için kapı kolunu iki kez çevirerek yatak odamda barikat kurdum.

Kulaklıkları takıp müziğin sesini annem ve Wade'in kanepede sevişme seslerini bastıracak kadar açtıktan sonra erkek şortu ve atletimi giydim ve makyajımı temizledim. Mendilleri çöp sepetine attıktan sonra yatağıma girdim ve gözlerimi kapattım.

İki hiperseksüel meth bağımlısıyla yaşıyordum. Aferin bana.

Annem iş bile aramıyordu. Devletten çek almaktan ve Wade'in 'cömertliği' sayesinde yaşamaktan memnundu.

Tekrar hamile kalmasa iyi olur. Umutlarımı ve hayallerimi, *geleceğimi* onun bir bebek daha büyütmesine yardım etmek için feda etmeyi reddettim. Bunu yapamazdım. Yapamazdım. Bir daha olmaz.

Yatak odamın kapısı çalındı ama duymazdan geldim.

Kapı daha ısrarlı çalmaya başladı. Daha yüksek sesle.

"Beni içeri al,
bebeğim."

İç çekerek kapının kilidini açtım ve hafifçe araladım. Annem püsküllü bir bluz ve kısa beyaz bir şort giymişti. Bahar tatili için Cancun'a gidiyor gibi görünüyordu.

"Beni içeri alabilir misin? Wade bizi 4 Temmuz hafta sonu için göle götürüyor."

"Ne? Şimdi mi?"

"Evet, şimdi." Omuzlarını kaldırarak içeri girdi ve dolabıma yöneldi, eşyalarımı karıştırdı, ayakkabılarımı ve giysilerimi halının üzerine fırlattı.

"Spor çantasını nerede?" *The Outsiders*'in sayfalarını çevirdi, sonra kitabımı odanın diğ er ucuna fırlattı.

"Eş yalarımı karış tırmayı bırak anne." Onu kenara ittim ve spor çantamı üst raftan indirdim, sonra kitabımı yerden aldım ve ş ifonyerimin üst çekmecesine yerleştirdim.

"Bir bikini öd ünü almam lazım."

Yüzüm ona dönük bir şekilde ş ifonyerime yaslandım, eş yalarımı korumak için avuç larımı üst çekmeceye bastırdım. Bu evde hiçbir şey kutsal değ ildi. Lanet bikinim bile. Geç en hafta siyah pamuklu mini elbisemi 'öd ünü almış ' ve önü lekeli bir şekilde geri vermiş ti. Lekelerin nereden geldiğini bilmek bile istemiyordum. Bana kalırsa en sevdiğ im elbisem mahvolmuş tu, ben de onu çöpe attım. "Sana bir bikini öd ünü vermeyeceğim."

Wade koridordan, "Sana yeni bir tane alacağ ım," diye bağ ırdı. Havası değ iş miş ti. Artık uyuş turucu satıyordu ve Bay Para antası'ydı. "Hadi toparlanıp gidelim."

Gitmesini engellemek için annemin kolunu tuttum. "Bekle. Bu gece mi gidiyorsun? Öylece gidiyor musun?"

"Bunu sana daha demin söylemedim mi? Sanki ben konuş urken beni dinlemiyorsun bile." Bir sigara yaktı ve dumanını yüz üme doğ ru ü fledi, ben elimi sallayınca da gü ldü.

Bazen ondan nefret ederdim. Gerçekten nefret ediyordum.

"Wren için bir şeyler topla," dedi yatak odamdan çıkarken. Eş ikte durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Geliyor musun?" Sonradan aklıma geldi.

"Hayır." Wade ve annemle gitmemin hiçbir yolu yoktu. Ama Wren'in de onlarla gitmesini istemiyordum.

Omuz silkti. "Sen bilirsin."

"Wren için toplanmıyorum." Onu koridora kadar takip ettim ve sesimi alalttım. "Geç oldu ve o uyuyor."

Annem Wren'in yatak odasına daldı ve ış ıkları yakarak endiş elerimi bir kenara bıraktı. Wren oturdu ve gözlerini kırptırdı.

sonra bana baktı ve ağlayıp ağlamaması gerektiğine dair bir işaret aldı. Sanki tüm bunlar son derece normalmiş ve üzülecek bir şey yokmuş gibi gülümsedim.

Annem çok bencildi.

"Onu öylece yatağından kaldırıp, kendi-"

"Ne istersem onu yaparım." Annem sigarasından bir nefes daha çekti ve Wren'in ciğerlerini kirletecek şekilde odanın içinde salladı. "Biz gidiyoruz. Bunu kabullen."

"Wade araba kullanacak durumda değil. Peki Wren'e kim bakacak-"

"Sen kendi işine bak," dedi Wade.

Wren'i kollarına aldı ve odadan çıkarken ben de dişlerimi sıkarak onları takip ettim.

"Hadi bebeğim," dedi annem, Wade'in koluna yapışarak. "Buradan defolup gidelim."

"Hiçbir eşyası bile yok," dedim anneme, sözlerime sızan panikle. "Öylece çekip gidemezsin
-"

"Her zaman çok olumsuzsun. Burada durup seninle tartışacak vaktim yok. Biz gidiyoruz."

Onu bahçede kovaladım ve bir kez daha mantıklı konuşmaya çalıştım. *Birinin* yetişkin gibi davranması gerekiyordu. "Anne, sabaha kadar bekle. Yeni bir başlangıç yapabilirsin."

"Gördün mü?" diye homurdandı. "Senin sorunun bu. Yeterince spontane değilsin. Biraz yaşamaya ihtiyacın var." Sigarasını yere attı ve Wade'in kamyonetine tırmandı. Wren'in araba koltuğuna sıkıca bağlandığından emin olmak için arka koltuğu kontrol ettim.

Kapısı kapanır kapanmaz Wade gaza bastı ve garaj yolundan çıktı. Hâlâ yanmakta olan sigaramı spor ayakkabımın tabanının altında ezdim ve ön bahçemde durup beklemeye başladım. Sanki yeniden ortaya çıkmalarını bekliyormuşum gibi.

Tabii ki yapmadılar. Ben de içeri girdim ve kapıyı kilitledim.

Yatak odamda birkaç derin nefes aldım ve içimi kemiren korku ve dehşeti uzaklaştırmaya çalıştım. Ya bir kaza geçirirlerse? Ya Wren'e bir şey olduysa?

Ama böyle düşünemezdim. Endişeden deliye dönerdim.

Telefonumu aldım ve bir mesaj gönderdim.

Hey. Buralarda mısın?

Cevap anında geldi ve ben de rahatladım. Bu evden çıkmam gerekiyordu. Ya Caddy'deki o adamlar geri gelirse? Eğer gelirlerse yalnız kalmak istemiyordum. Ve Wren'in hayatta ve tek parça olduğunu öğrenene kadar uyuyamayacağımı biliyordum.

Anneme bir mesaj göndererek, onlar gelir gelmez mesaj atmasını istedim, sonra sırt çantama birkaç kıyafet attım ve arabama atladım.

On beş dakika sonra Quinn gülümseyerek kapıyı açtı ve sanki birbirimizi son görüşümüzden bu yana dört gün değil de yıllar geçmiş gibi kollarını bana doladı. UCLA'y a gittiğinde onu ne kadar özleyeceğimi bir kez daha hatırlattı.

"Burada olmana çok sevindim," dedi ve beni mutfığa sürükledi, orada tamamen dolu kilerinden atıştırmalıklar aldık. "Sana anlatacak çok şeyim var. Ve Ridge'le aranızda neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Ertesi sabah puslu bir güneş ışığı ve annemden gelen bir mesajla uyandım. Görünüşe göre sağ salım varmışlardı ama mesajı sabahın üçünde göndermişti, bu yüzden tek yapabildiğim Wren'e göz kulak olmasını ummak ve dua etmekti.

Quinn ve ben günü onun havuzunda takılarak ve şişme donutlarımızın üzerinde yüzerken bir salatalığa oral seks yaparak geçirdik.

Yanından geçerken salatalığı havada salladı. "Sence bu penis büyüklüğünde mi?"

Elime aldım ve büyük bir ısırık almadan önce salatalığı inceledim. "Adama göre değişir." Sırt büyüklüğündeydi ama bundan bahsetmedim. "Ama fazla umutlanma. Tadı salatalık gibi olmayacak. Tuza bulamalıydık. Erkeklerin işediği bir şeyi emmemizin beklenmesi ne kadar tuhaf?"

"Ew. Ve benim emdiğim bir şeyi yemen ne kadar garip?"

Dudaklarımı salatalığın etrafına sardım ve dışarı kaydırmadan önce gidebildiği kadar ağzımın içine kaydırdım. "Bir salatalığın derin boğazını emiyorum. Bu tüm zamanların en düşük seviyesi olmalı." Salatalığı havuzun diğer tarafına fırlattım. "Bak. Bu bir yüzücü."

Salatalık yanımızdan geçip giderken ikimiz de gülmekten kırıldık. "Ridge'e oral seks yaptın mı?"

Quinn sordu.

Başımı salladım. "Oraya gitmeyeceğim. Zaten çok fazla kız onun sikiyle yakından ve kişisel olarak ilgilendi."

"Yani onun için özel biri mi olmak istiyorsun?"

Öyle mi yaptım? Hayır. Kesinlikle hayır. Parmak uçlarımı suyun içinde gezdirdim ve kiremitli tabana baktım. "Onunla takılmamalıydım bile."

"Neden olmasın?"

"Birbirimize çok benziyoruz. Benzer geçmişlerden geliyoruz. Bunun sonu asla iyi bitmez."

"Ama birbirinize bu kadar benzemeniz iyi bir şey. Bunun bitmesi gerektiğini kim söyledi?"

"San Marcos State'e futbol oynamak için gidiyor. Bu onun için büyük bir fırsat. Hayatında daha iyi bir şeyler yapma şansı. Onun yoluna çıkan kız olmak istemiyorum. Ayrıca, benim de gelecek ile ilgili planlarım var ve bir erkek tarafından yolumdan alıkonulamam."

"San Marcos, Cypress Springs'e arabayla sadece kırk dakika uzaklıkta," diye belirtti. "Neden hepsine sahip olamayasınız ki?"

Gelecek ve çocuk."

Başımı salladım. "Hayat bu şekilde işlemiyor. Her şeye sahip olamazsın."

"Her şeye sahip *olabilirsin*, Evie. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" Omuz silktim.

"Meh."

Üzerime su sıçrattı. "Kendine istediğin kadar yalan söyle. Ama en azından bana itiraf et. Ben senin en iyi arkadaşını," diye hatırlattı. "Sana Jesse hakkında her şeyi anlattım."

"İyi. O iyi, sanırım." Ama beni ele veren gülümsememe engel olmadım.

Sırıttı. "Aman Tanrım. Sen tam bir yalancısın. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Kapa çenenı." Gözlerımı devırdım. "Onun bilmesini istemiyorum.

Egosu zaten bu çörek kadar şişmiş durumda."

Birkaç saat sonra Ridge beni Quinn'in evinden aldı. Beni öptü ve bir centilmen gibi arabanın kapısını açtı.

Ona terbiyeyi kim öğretmişti?

Sanki benim gibi o da kendi kendini yetiştirmiş gibiydi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Ridge

EVIE'NİN ÜZERİNDE BOL SIYAH BİR KARGO PANTOLONU VARDI.

Bronz tenini açıkta bırakan beyaz bir üstle belini sarmıştı. Denemeden bile seksiydi.

"Saçını düzleştirmişsin." Fark etmesi aptalca bir şeydi ama Evie'nin doğal dalgaları vardı ve şimdi siyah saçları sıvı ipekten bir tabaka halinde sırtından aşağı sarkıyordu.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı - kulaklarında büyük altın halkalar vardı- ve omuz silkti. "Farklı bir şey istedim."

Arabayı sürerken sürekli ona bakıyor, küçük değişiklikleri fark ediyordum. Dudakları da tırnakları gibi çıplak boyanmıştı ve gözleri dumanlıydı. İçten içe yanıyordu. Evie için kullanılacak kelime buydu.

Koluma vurdu ve güldü. "Gözlerini yoldan ayırma, Dally Boy. Bu geceyi bir çukurda bitirmek istemiyorum."

"Sana bir hediye aldım." Elimi yan cebine attım ve kucağına vişneli bir Blow Pop attım.

Çubuğu başparmağı ile işaret parmağı arasında döndürdü. "Şimdi yememi mi istersin yoksa tatlıya mı saklayayım?"

Şimdi *onu* yemek istiyordum ve bu benim tatlım olacaktı. Geçen gece, o gider gitmez ön kapıyı kapattım, kendimi sabitlemek için avucumu tahtaya vurdum ve hemen o anda mastürbasyon yaptım. O kadar sert boşaldım ki başım döndü.

Yanımda Evie ambalajı yırttı ve emiciyi ağzına attı.

Tek söyleyebileceğim, gezegendeki en büyük mazoşist olmam gerektiği idi. Bir elim direksiyonda, diğer elim onun kalçasında arabayı sürerken, o bana vişneli Blow Pop ile işkence ediyordu.

"Mmm." Gözleri kapandı ve doğrudan sikime vuran bir inilti çıkardı. Yarı yarıya çevirmeye teşebbüs ettim

ve lanet havai fişekleri atlamak. Ama hayır, ben cezalandırılmaya aç bir oburdum. Havai fişek gösterilerinin yapılacağı parka vardığımızda, kot pantolonumda gözden kaçması mümkün olmayan bir şişkinlik vardı ve sikim o kadar sertleşmişti ki, lanet olası kamyonundan inip yürüyebilmem bile bir mucizeydi.

Elini tutup onu hayvan şovunun ve yiyecek kamyonlarının önünden geçirdiğimde Evie, "İlk kez birlikte dışarı çıkıyoruz," dedi.

Canlı müzik - country ve ağır tınılar - amfi tiyatrodan yayılıyordu.

Taş gibi sertleşmiştim ve taşaklarım terlemişti. Bunun sıcakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Evie'yle takıldığım gerçeğiyle ilgiliydi ve şimdiye kadar anlaşılmadan elde ettiğim tek şey bir mavi top vakası ve sağ elimle yakın bir ilişkiydi. Kalıcı bir hastalık gibi hissetmeye başlamıştım. Ama kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Ona lanet olası Blow Pop'u vermiştim ve o da bana bununla işkence etmişti.

Geçici bir dikkat dağınıklığıyla cebimdeki telefonum çaldı ve mesajı kontrol ettim.

Brody: Hangi cehennemdesin? Eğer ortaya çıkmazsan, seni eve geri götüreceğim.

Lanet olsun. Artık kafamın üzerinde tutabileceği bir şey vardı ve bunu her zaman bana karşı kullandı.

"Umarım barbekü seviyorsundur." McCallister ailesinin yemeğine katılmak üzere olduğundan bahsetmemiştim. İntikam kötüdür. O bana işkence etmişti ve şimdi ödeşme sırası bendeydi.

Bana yetişmek için yarı koşuyordu. "Yavaşla."

Hızımı yavaşlattım ve onu kapıdan geçirirken alnımdaki teri sildim. Alan bir uçak hangarı kadar büyüktü ve kırmızı, beyaz ve mavi renklerle süslenmiş uzun masalar vardı. Kırmızı Phoenix Takımı tişörtlü gönüllüler

Girişte gömlekler vardı. Barbekü yemeğine Jude'un kar amacı gütmeyen kuruluşu ev sahipliği yaptı. Bağış toplama etkinliği.

"Biletlerinizi aldınız mı?" diye sordu kısa kahverengi saçlı, şişman bir kadın.

Masada durdum ve ceplerimde Jude'un bıraktığı VIP biletleri aradım.

Kahretsin. Onları mutfak tezgahında mı unutmuştum? Ben ceplerimi kontrol ederken, Jude ortaya çıktı.

Jude kadına, "O bizimle," dedi.

"O halde, içeri buyurun." Kadın Jude'a aya asılmış gibi gülümsedi. Brody'ye göre gümüş dilli ve tanrı kompleksli bir memleket kahramanıydı.

"Kendini evrenin efendisi sanıyor."

Onlar kardeş gibi yetiştirilmiş kuzenlerdi, bu yüzden kardeş rekabetleri canlı ve iyiydi.

Jude Evie'yi eski bir dost gibi karşılarken ben bağış kutusuna bir yirmilik attım. Belki de öyleydiler. Polis merkezinde tanışmışlar.

Votka sağ olsun, o geceyi zar zor hatırladım. Ertesi gün, Jude beni saat beşte onunla koşturaya zorladı. Terim alkol kokuyordu ve içki fabrikası gibi koktuğumu söyledi. Koşuyu bitirdiğimizde o kadar midem bulanıyor ve başım dönüyordu ki neredeyse bayılacaktım. Yere yatmamı ve ona elli şınav çektirmemi söyledi. Sert sevgi, McCallister tarzı.

"Evie, Evangeline'in kısaltması mı?" Jude sordu. "Evet, öyle."

"Bu isim kız isimleri için kısa listemizdeydi," dedi Jude. "Çok güzel bir isim. Senin için mükemmel."

Ne oluyor lan? Evie ile flört mü ediyordu? Neredeyse bayılacakken ona yan gözle baktım.

Evie verdi onu a utangaç gülümseme ve alçaltılmış onu kirpikleri, onun ilgisinden gurur duyuyordu. Yarı yarıya onu yumruklamak istiyordum.

yüzüne. Mutlu bir evliliği olduğunu bilmeseydim, onun için çok yaşlı olduğundan bahsetmiyorum bile, yapardım.

"Teşekkür ederim," dedi Evie.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. Jude bıyık altından kıkırdadı, hak iddia ettiğimin ve beni buna kıskançlığın ittiğinin tamamen farkındaydı.

Pislik.

"Herkes burada. Sizi bekliyorlardı," dedi Jude bizi ön kapıdan yaklaşık iki mil ötedeki McCallister masasına götürürken.

"Bu bir aile yemeği mi?" Evie paniklemiş bir sesle sordu.

"Evet. Önemli bir şey değil." Omzunu sıktım ve ona güven ver. "Yiyeceğiz ve kaçacağız."

Yürümeyi bıraktı ve gözlerini kısarak bana döndü. "Neden bana söylemedin?" diye tısladı.

Çıldıracağını bildiğim için mi?

Bunu görmezden gelmeye niyetim vardı ama yine de ortaya çıkıp aile görevlerimi yerine getirebilirdim.

"Artık biliyorsun." Elini tuttum ve onu masaya doğru sürükledim. Topuklarını yere vurmak ya da ters yöne koşmak dışında yapabileceği pek bir şey yoktu.

Masaya vardığımızda herkes oradaydı. Sadece büyük tatillerde ya da kesinlikle gerekli olduğunda Teksas'a dönen Gideon dışında herkes. Ülkenin öbür ucuna taşınarak doğru bir fikir bulmuştu.

Patrick amcamın ağzından çıkan ilk şey, "Tam zamanında. Geç kaldın." oldu. Bana ters ters baktı. Ben de ona ters ters baktım çünkü siktirsin gitsin.

"Kız arkadaşın mı var Ridge?" Noah gözleri heyecanla açılmış bir halde sordu.

"Ben onun kız arkadaşı değilim," dedi Evie, aynı anda ben de "Evet ama sadece yaz için," diye cevap verdim.

"Güzel bir kız." Noah seçimimi onaylar gibi başını salladı. "Ama onu daha uzun süre istersen ne olacak?"

Yazın mı?"

Evie güldü. "Merak etme. Yapmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Noah dürttü.

"Çünkü bazı şeyler uzun sürmez," dedi Evie.

OTUZUNCU BÖLÜM

Evie

RIDGE MCCALLISTER'LARLA BÜYÜMEMİŞ OLABILIR AMA ailesindeki erkeklerle aynı özelliklere sahipti.

Hepsi muhteşemdi. Ukala. Yaptıkları her şeyde en iyilerdi. Ve hayattan daha büyük.

"Ridge'in tavsiyemi dinlemesine sevindim," dedi Noah. Onunla Ridge'in arasında oturuyordum.

"Ona ne tür bir tavsiyede bulundunuz?"

"Ona bir kız arkadaş edinmesini söyledim, böylece onu istediği zaman öpebilecekti."

Bir kahkaha attım. Noah uzun kirli sarı saçları ve çenesindeki barbekü sosuyla çok sevimliydi. "Önce kız arkadaşının kabul etmesi gerekir, değil mi?" Mantıklı düşündüm.

"Şey, evet, ama tabii ki yapardı. Çünkü biz McCallister'larız." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkti. Sanırım onlar için öyleydi. Ridge de geçen gece benzer bir cümle kullanmıştı.

"Yani McCallister'ların her zaman kızı kaptığını mı söylüyorsun?" Bu tartışmayı yedi yaşında bir çocukla yaptığımı inanamıyordum. Tıpkı babası Kovboy Brody'ye benzeyen, sevimli, ukala yedi yaşında bir çocukla. Jude'un karısı Lila'nın Noah'ın annesi, Jude'un da babası Jude olduğunu öğrenmiştim.

Birbirine sıkı sıkıya bağlı aile terimini bambaşka bir seviyeye taşımışlardı ama sanırım bunu yürütmenin bir yolunu bulmuşlardı, o halde ben kim oluyordum da yargılıyordum?

"Evet," dedi Noah, sesi o kadar kendinden emindi ki neredeyse ona inanacaktım. "Sadece bazen biraz daha fazla çalışmaları gerekiyor. Jude Baba gibi." Masanın karşısındaki Jude'a baktı. "Kendini toparlaması çok uzun zaman aldı." Noah başını salladı ve içini çekti.

Jude homurdandı. Masadaki diğer herkes güldü.

Ridge yakınımı eğildi ve elini kalçama koydu. "Gördün mü Cherry? Kızı her zaman biz alırız."

Kaşlarımı kaldırdım. "*Bu* kızı elde edemedin."

Eli uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi ve kıvrımda durdu. Parmakları klitorisimin üzerinde gezindiğinde dudaklarımdan istemsiz bir nefes kaçtı.

"Kovalamak eğlencenin yarısıdır." Memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı ve başından beri bildiğim şeyi doğruladı. Her şey kovalamacayla ilgiliydi.

Masanın karşısındaki Lila'ya baktım. Ridge'le neler çevirdiğimizi biliyormuş gibi gülümsedi. Lila koyu renk parlak saçları ve yeşil gözleriyle güzel bir esmerdi.

Kör bir adam bile Jude'un ona deli gibi aşık olduğunu görebilirdi. Aynı şey Brody ve Shiloh için de geçerliydi. Onlar da aşıktı. Erkekler kadınlarına saygılı davranıyordu ve onları izlemeden duramıyordum. Daha önce hiç işlevsel bir ilişki görmemiştim ve bu göz açıcıydı.

Sanırım ruh eşinizi bulduğunuzda böyle oluyordu. Onları kıskanırdım.

"Jude, beş dakikalığına oturabilir misin?" Jude ayağa fırlarken Lila konuştu. "Her küçük şeyle ilgilenmek için orada olmazsan dünya yıkılmaz."

"İşte burada yanıliyorsun, Rebel. Ve şimdi bak, küçük kızımın bana ihtiyacı var." Koşu arabasına uzandı ve Gracie daha sesini çıkarmaya fırsat bulamadan onu kollarının arasına aldı. Sonra da bezini değiştirmek için bir yerlere kayboldu.

Lila içini çekerek kocasının gidişini izledi, sonra bize döndü. "Tanrım, küçük kızına kafayı takmış." Bana gülümsedi. "Peki... Ridge'le nasıl tanıştınız?"

Yemek yerken Lila ve Shiloh ile konuştum. Bana hikayelerini, adamlarıyla nasıl tanıştıklarını anlattılar ve biz de

Shiloh'nun müzik ve Lila'nın   ek düzenleme i i. Onlara sonbaharda hemşirelik okuluna ba layacağımı söyledim. Her zaman doktor olmak istediğimden bahsetmekten kaçındım,       şimdi bunu düşünmek bile çok uzak görünüyordu.

Ama fark yaratacak bir şey yapmak istedim. Ve her zaman talep görecek bir kariyer istiyordum.

Ridge'in teyzesi Kate bana gülümsedi. " d llendirici bir kariyere benziyor."

Nazik ve sıcak biri olduğu ve masadaki herkesin onu sevdiği hemen anlaşılıyordu. Muhtemelen kurabiye pi iren, her ak am masaya sıcak bir yemek koyan ve çocuklarına tezahürat yapmak ve desteğini göstermek için her oyunda ve okul etkinliğinde bulunan annelerden biriydi.

Daha önce hiç bu kadar yakın ve sevgi dolu bir ailenin yanında bulunmamı tım. Ama aynı zamanda, McCallister'ların, bu büyük, gürültülü ailenin etrafında olmak çok zordu.

"Levi! Buraya gel," diye homurdandı Noah, Levi kaçıp gidince. "Onu sana getirmemi ister misin anne?"

"O iyi," dedi Lila.

"Hayır. Onu ben almalıyım. Bebek bakıcılığı için paraya ihtiyacım var." "Ne için paraya ihtiyacın var?"

"Gideon Amca yatırım yapmaya ba lamam gerektiğini söyledi. O zaman bir imparatorluk kurabilir, onun gibi bir çatı katında yaşayabilir ve pahalı bir araba kullanabilirmi im."

Brody homurdandı. "Gideon gibi olmak istemezsin. O sefil bir piç-"

"Brody," diye uyardı Kate. "Ağzını topla."

Noah küçük kardeşinin peşinden gitti ve Jesse ile benim aramdaki koltuk boş kaldı. Bana baktı ve ben de bıçağımı biliyormu  gibi yaptım.

Bir kahkaha attı.

 atalımı tabağımdaki domuz etine sapladım. "Dikkatli ol."

Daha sert güldü.

Yanımda Ridge'in gerildiğini hissettim. Altmışlı yaşlarında, tuzlu ve biberli saçları olan ama yine de güçlü bir yapısı olan Patrick'le konuşmasına kulak kabarttım. Geniş omuzlar. Fıçı göğüs. Delici mavi gözler.

Ridge'e, "Tek söylediğim, bu işi batırmayı göze alamayacağınız," dedi. "Yetenek yeterli değil. Çalışmaya istekli olduğunu ve tembellik yapmadığını kanıtlamalısın. Daha istikrarlı bir oyuncu olmalısın. Kalabalığın gözlerini kamaştırmak iyi bir şey ama eğer"

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Ridge çatalını yere attı. "Senin lanet olası öğütlerinden birine daha ihtiyacım yok."

"Bu bir ders değil. Yapıcı bir eleştiri. Eğer bunu kaldıramıyorsanız, daha kalın bir deriye ihtiyacınız var demektir."

Masadaki tüm konuşmalar kesilmişti ve şimdi herkes Ridge ile Patrick'e odaklanmıştı.

"Rahat bırak baba," dedi Jesse.

Ridge Patrick'e bir bakış fırlattı. "Daha kalın deri, ha? Seni bir keş mi büyüttü Patrick? Araba hırsızlığının sıradan bir olay olduğu yoksul bir gettoda mı büyüdün? Annen tüm parasını uyuşturucuya harcarken hayatta kalmak için savaşmak ve aç kalmak zorunda mıydın? Hayır. Hiç de bile. Ailenle çevrili küçük rahat hayatını yaşıyordun ve öz kardeşin umurunda bile değildi. Shelby'yi terk ettin. Uyuşturucuya başlaması senin hatandı. Bu yüzden bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söyleme hakkına sahip değilsin."

Ridge ayağa kalktı ve peçetesini yere attı. "Buradan gidiyoruz." Elimi tuttu ve beni masadan uzaklaştırdı.

"Gitme, Ridge," diye yalvardı Kate. "Patrick -"

"Bunca yıl ona nasıl katlandın bilmiyorum," dedi Ridge. "Tek söyleyebileceğim senin bir aziz olduğun. Ama bu saçmalıkları dinlemek zorunda değilim."

"Ridge," diye seslendi Brody arkamızdan.

Biz uzaklaşırken Ridge elini kaldırdı. "K e n d i n e sakla, kardeşim."

Parkı geçip havai fişekleri izlemek için bir yer bulana kadar konuşmadık. Bir tepenin üzerinde oturuyorduk, etrafımız gösteriyi izlemek için çoktan yerleşmiş aileler ve çiftlerle çevriliydi. Katlanır sandalyelerde ya da battaniyelerde oturuyorlardı. Ridge ve ben çimlerin üzerinde oturuyorduk. Omuzları kamburlaşmış, bacakları bükülmüş ve n kollarını dizlerine dayamıştı. enesindeki kaslar titriyordu ve dokunmadığımız halde vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

"Aile yemeklerini mahvetmek gibi bir hnerim var," dedi gülerek.

"Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Geçen yaz Patrick'in inşaat şirketinde çalışıyordum. Bir miktar para kaybordu ve beni parayı almakla suçladı. Başka kimseyi sorgulamadan otomatik olarak beni suçladı. Ben asla kendi ailemden almam. Bunu yapan adamı yakaladığında benden yarım yamalak bir özür diledi."

Onun hikayesini düşündüm. Ridge'in büyük, sevgi dolu bir ailesi olmasına rağmen, yine de kendini dışarıdan bakıyormuş gibi hissediyordu. Sanki oraya ait değilmiş gibi. Sonra şerefsiz amcası onu hırsızlıkla suçlamış ve Ridge'e bok gibi davranmıştı. Sanki Ridge'in başarısız olmasını bekliyormuş gibi.

"En büyük korkum her şeyi berbat etmek. Çünkü hep öyle yapıyorum."

Ridge kırılganlığını ve korkularını havalı ve kabadayı. Anladığım bir şeydi. Kendini koruma ihtiyaı. Bu bize başka bir hatırlatmaydı.

çok ortak yönümüz vardı. Sadece farklı savunma mekanizmaları seçmiştik.

Ridge hakkında beni şaşırtan şey, o şekilde yetiştirilmiş olmasına rağmen bunun onu acımasız yapmamış olmasıydı. Çok farklı biri olabilirdi. Tüm dünyadan nefret edebilirdi ama Ridge en önemli konularda bile iyiydi.

"Havai fişekleri yakalamayı ne kadar önemsiyorsun?" Hava kararmıştı ve havai fişekler başlamak üzereydi ama onunla yalnız kalmayı tercih ederdim.

Bana bakmak için başını çevirdi. "Havai fişekler gerçekten umurumda değil."

Çok bıkmıştık. "Hadi buradan gidelim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Evie

RIDGE TÜM VIRAJLI ARKA YOLLARA GIRDİ VE ÇOK HIZLI SÜRDÜ

Camlar açık ve müzik bangır bangır.

Jay-Z ve Beyonc'nin "'03 Bonnie & Clyde" arkısının sesini açtım ve müziğin ritmine göre hareket ettim. Ilık esinti saçlarımızı savuruyordu ve Ridge bela arayan kötü bir çocuk gibi görünüyordu.

Sanırım bulmuştı. Onun hemen yanında oturuyordum.

Motoru çalıştırdığında başıımı geriye attım ve güldüm, çitin üzerindeki izinsiz girenleri uzak durmaları için uyaran tabelayı tamamen görmezden geldim. Lastiklerimizin altındaki çakıllar çatırdadı ve arkamızda tozdan bir iz oluştı.

"Banka mı soyacağız, Clyde?" "Ben senin kaçış ofrn olacağım, Bonnie."

"Eğer önce biz vurulmazsak." Bir ağaca ivilenmişt başka bir tabelaya güldüm: *Dua etmek Tanrı'yla buluşmanın bir yoludur, ama izinsiz girmek sizi oraya daha çabuk götürecektir.*

Özel mlkteydik ama Ridge'in umurunda değildi. ya da çılgın bir toprak sahibi av tüfeğiyle peşimize düşerse.

"Sıkı tutunun," dedi ve kamyon bir virajda savrulup tepeden aştığı uçarken kollarımı hız trenindeymişim gibi havaya kaldırdım.

Bir derenin üzerinden geçtik ve kolumu pencereden dışarı sarkıttım ve parmak ularıma birkaç damla çamurlu su geldi.

Karaya geri döndüğümüzde emniyet kemerimi çözdüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve vites kutusuna doğru eğildim. Sonra Ridge için asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yaptım. Kot pantolonunun fermuarını açtım ve boxer külotunu aştığı ittim. Aleti serbest kaldı ve Tanrım, çok büyüktü. Gerçekten çok güzeldi.

"Her zaman bu kadar sert misin?"

"Senin etrafında mı? Kalıcı bir ereksiyonum var. Bir sorun gibi hissetmeye başladım."

"Daha iyi öpmemi ister misin?"

İnledi. "Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Cezbedici." Elim tabanın etrafına sardım ve o da Sarsıldı, nefesinin altında küfretti, sonra dilimin ucunu yarığın üzerinde gezdirip onu tattığımda bir tıslama çıkardı.

Parmakları saçlarımın arasından geçti ve başımın arkasını tutarak kamyon bir o yana bir bu yana sallanırken beni sabitledi.

Yılmadım, dilimi alt tarafa doğru gezdirdim, dudaklarımı ucun etrafına sardım ve hafifçe emdim.

"Ne yapıyorsun, Cherry?" Sesi gergin geliyordu.

"Blow Pop emmek." Ağzıma alabildiğim kadarını aldığımda, dilimle emip alay ettiğimde iniltiye dönüşen bir kahkaha attı.

Merkezim sırlıslıkla olmuştı ve meme uçlarımın sütyenimin sınırlarını zorladığını hissedebiliyordum. Onu daha sert emdim, boğazının arkasından gelen derin gırtlak sesleri ve düzensiz nefesleri beni teşvik etti.

"Kahretsin." Ridge başımı kaldırdı ve beni iterek uzaklaştırdı. "Koltuğuna geri dön."

Kamyon yana doğru sarsıldı ve ben yolcu kapısına doğru savruldu. Koltuğuma tırmandım ve kendimi sabitlemek için kapı kolunu tuttum. Ne haltlar dönüyordu?

"İyi misin?" diye sordu dikiz aynasını kontrol ederek.

"Evet." Emniyet kemerimi bağladım ve arabama baktım. bizi kovalayan kamyonun farlarına baktı. Yaklaştı ve Ridge'in yanına geldi.

"Lanet mülkümüzden defolun!" diye bağırdı bir adam yolcu penceresinden.

Diğer kamyon yoldan çıkıp Ridge'i ezmeye çalışırken Ridge, "Siktir et," diye mırıldandı. "Hazır mısın Bonnie?"

"Elinden geleni yap, Clyde." Belki de korkmalıydım ama içimi bir heyecan kapladı.

Ridge'in kamyonu ileriye doğru fırladı ve ben koltuğuma yaslanıp gülmeye başladım, çünkü bir tepeden aşağıya, virajların ve dönemeçlerin etrafından, tarlaların ve çitle çevrili otlakları olan bir ahırın yanından geçtik.

Yoldaki çukurlarda havayı yakaladık ve inişte zıpladık. Kendimi desteklemek için kapı kolunu kavradım. Uçuyorduk, lastikler arkamızda bir toz bulutu oluşturunuyordu ve bir kamyonet dolusu iyi çocuk peşimizdeydi.

Silah sesleri duyuldu ve ben yerimde sıçradım, elim kalbime gitti. Ridge küfretti. "Sadece havalı silahlar," dedi ve ben de bunu gerçek olarak kabul ettim.

Teksas'ta çok fazla silah olmasına rağmen bana hiç ateş edilmemişti ama Ridge'e edilmişti.

Nabzım hızla atıyordu ve adrenalin damarlarımda dolaşarak kalbimin üç kez atmasına neden oluyordu.

Diğer kamyon bize yaklaştı ve Ridge'in tamponuna çarptı. Öne doğru sarsıldım ve emniyet kemerim omzuma saplanıp beni koltuğa geri çarptı.

"Tanrım," dedi Ridge. "Oynamıyorlar." "Teksas'a hoş geldin, şehir çocuğu." Sözlerim yutuldu Ridge deli gibi sürerken kamyonun içinden esen rüzgâr beni ayağa kaldırdı ve ben de bu çılgınlığa yenik düştüm.

Kendimi çok *canlı* hissettim.

"Bu havai fişeklerden çok daha iyiydi."

"Benimle kal, bebeğim. Belayı nerede bulacağımı her zaman bilirim. Sıkı tutun." Ridge direksiyonu kırdı, sert bir sağa dönüş yaptı ve asfalt bir yola saptı, lastikler gıcırıyor, lastik döküyordu.

Gece boyunca yarışırken aya güldük ve ona orta parmağımızı gösterdik. Bela arayan oğlan ve av tüfeğine binen kız.

Ridge'in ön kapısından içeri henüz girmiştik ki sırtım tahtaya değdi ve beni kapıya sıkıştırdı. Ağızlarımız çarpıştı. Dudaklar, diller ve dişler. Öpüşmelerimiz açık ağızlı ve aççaydı. Ellerimiz aynı anda her yere dokunmaya çalışıyordu.

Açlıktan ölüyordum ve doyamıyordum. Hepsini istiyordum.

Şu anda.

Daha önceki araba kovalamacasından dolayı vücudum hâlâ adrenalinle doluydu ve dudaklarım bir damla içkiye değmemiş olsa da kendimi sarhoş hissediyordum.

Ridge telefonunu çıkarıp ekranı kaydirdi ve oynat tuşuna basmadan önce kaydirdi.

Hoparlörlerden Cigarettes After Sex'in "Sesame Syrup" şarkısı dökülüyordu. Sesi o kadar açtı ki müzik duvarlardan yansıyıp vücudumda yankılandı. Sonra artık ihtiyacı yokmuş gibi telefonu odanın öbür ucuna fırlattı ve içimi yakıp dünyayı ateşe veren, ruhumu paramparça eden bir öpücükle tekrar çarpıştık.

Alevler içinde kalıyorduk. Ama oh, ne biçim bir gidişti.

"Bu senin baştan çıkarma listen mi?" Kollarımı başımın üzerine kaldırıp kalçalarımı ritme göre döndürerek sordum.

Sırtımı göğsüne yaslayarak beni döndürdü ve kollarımı ensesine dolayarak gözlerimi kapattım; müziği, sert vücudunu ve kavurucu dudaklarından yayılan sıcaklığı hissediyordum.

"Bu benim Evie çalma listem." Dişleri omzumu sıyırdı ve boynumu ısırıldı. Elleri yanlarımdan aşağı inip bel bandımı sıyırırken, pantolonumun düğmelerini ve fermuarını ustalıkla açarken kıcıımı onun ereksiyonuna yaslardım. Pantolon bacaklarımdan aşağı kaydı ve ayak bileklerimde toplandı. Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp yere atarken onları bir kenara fırlattım.

"Ridge," diye inledim, külotumu sıyırıp içeri kayarken, parmaklarının uçlarını külotumun içinde gezdirirken

kıvrımlarım ve beni ıslak ve onun için çok hazır buldum.

"Kahretsin, sıırıslıklam olmuşsun," diye homurdandı, başparmağını klitorisime bastırırken diğer eli bir göğsümü kavradı ve dantelli malzemeyi kenara çekerek meme ucunu sıktı ve bükerek haykırmama neden oldu. Acı zevkle birleşmişti ve tanrım, daha fazlasını istiyordum.

Kollarının arasında döndüm, titreyen ellerim kotunun düğmelerini karıştırıyordu. O tişörtünü yırtıp çıkarırken ben de fermuarını açtım ve kotunu ve boxer'ını indirip onu avucuma aldım.

Yumrukladım ve sertçe pompaladım. Sarsıldı ve küfretti, bana morartıcı bir öpücük verdi, sonra saçlarımı yumrukladı, ben de uzunluğunu çekiştirdim ve başparmağımı yarığın üzerinde gezdirdim, parmağımdaki prekumu yakalayıp ağzına götürdüm.

"Tadına bak," diye emrettim.

Dudakları başparmağımın etrafına dolandı ve parmakları içimde çalışırken ve başparmağı klitorisime bastırırken gözleri benimkilerde sertçe emdi. Patladım ve kendimi dik tutmak için belini kavradım.

"Sikimin içinde olması gerek. Hemen şimdi." Elimi tuttu ve tökezleyerek merdivenlerden yukarı çıktık, Acelemizden ayağımız takıldı ve onun yapılmamış yatağına yuvarlandık.

Hoparlörden gelen müzik bizi üst kata kadar takip etti ve koridordan içeri sızan ışıkla şifonyerinin üzerindeki aynada bizi izledim. Saçlarım darmadağınktı, açık renk çarşaflarına karşı koyu renkti ve yanaklarım ateşim varmış gibi kızarmıştı.

Başparmaklarını külotuma geçirip yavaşça bacaklarımdan aşağı indirmesini izledim.

Arkama uzanıp bir eliyle sütyenimin kancasını açarken diğer eliyle de folyo paketi dişleriyle yırttığında kasları esnedi ve dalgalandı.

Çok sert, uzun ve kalın olan aleti dimdik yukarı kalkmıştı ve onu yumruklayıp elinde pompalayarak karın kaslarının yuvarlanmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oldu.

Bu sahne çok ateşliydi ve kendimi aynada bizi izleyen bir röntgenci gibi hissediyordum. Göğsüm kabardı ve sırtımı dikleştirdim, göğüslerimi birbirine sıkıştırdım ve meme uçlarımla oynadım.

"İzlemeyi seviyor musun?" diye sordu, sesi kısıktı. Dudaklarını yaladı, kendimle oynamamı izlerken gözleri karardı.

"Evet." *Seni izlemeyi seviyorum.*

"Fuuuuck."

Beni yüzüstü çevirdi ve ayak bileklerimden tutarak yatağın kenarına sürükledi, sonra kolunu altımdan geçirerek beni dizlerimin üzerine kaldırdı, böylece kığım havadaydı. Onu salladım. Avuç içi etimle buluşunca güldüm ve "Tekrar. Daha sert."

Tekrar vurdu ve muhtemelen gecenin geri kalanında onun el izini taşıyacaktım. Sonra bir elini omurgamda gezdirdi, parmak uçlarıyla her bir omuru saydı ve saçlarımı avuçlayarak başımı yukarı çekti. Üzerime eğilerek dudakları kulağıma değdi. "Seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim."

"Hep konuşuyorsun," d i y e alay ettim, aynada onu izlerken yüzünü hınzır bir sırıtış kapladı ve ucunu girişime doğru yönlendirdi.

Kalçamı kavradı ve içime girdiğinde nefesim kesildi. Dolgunluğa alışmama fırsat vermeden inledi ve kendini kabzasına kadar gömdü.

"Hayal ettiğimden bile daha iyi hissediyorsun," diye homurdandı içime girerken.

Geri ittim, itişine itişle karşılık verdim, nefeslerimiz kesildi, bedenlerimiz terden kayganlaştı.

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istedim. Vermek zorunda olduğu her şeyi istedim.

"Siktir," dedi bir inilti ile, daha hızlı ve daha hızlı itti, eli birleştiğimiz yere gitti ve klitorisimi ovuşturdu.

"Aman Tanrım. Evet. Tam orası. Durma," diye nefes nefese kaldım.

Saçımı çekti ve boynum kavislendi, vahşi hayvanlar gibi sevişirken göğüslerim sallanıyordu. Dişleri omzuma battı ve amım onun sikinin etrafında sıkıştı. Beni geçici olarak kör eden bir orgazmın içine düştüm.

Yatak başlığının duvara çarpması ve inlemelerimin odayı doldurmasıyla, bir kükreme ve ardından bir dizi küfürle geldi.

Daha sonra yatağa yığıldık, bitkin ve kemiksiz bir halde nefes nefese kalmıştık.

"Siktir," dedi prezervatifi düğümlerken ağır bir nefes vererek.

Banyodan döndüğünde yanıma uzandı ve parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. "Bana aşık oldun mu Cherry?"

"Yakınından bile geçemezsin, Dally Boy."

"Bana beş dakika verin, tekrar gitmeye hazır olacağım."

Güldüm, o da dudaklarımı öptü ve beni üstüne çekti. Kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırarak üzerine çıktım ve göğsündeki tuzu yaladım. Kocaman elleriyle kığımın yanaklarını kavradı ve sıkı.

Tekrar sertleştiğini hissedebiliyordum ve dizlerimin üzerinde biraz doğrulup aşağı uzandım, elimi etrafına sardım ve ucunu kıvrımlarımın arasından geçirerek elimde sertleştiğini hissettim. Göğüslerimi avuçladı ve başparmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirerek küçük patlamalar yarattı.

"Sana doyamıyorum," dedi ve başımı aşağı çekip bana pis bir öpücük verdi.

Birbirimize doyabilecek miyiz diye merak ediyordum.

Ridge esrardan bir fırt çekti, başımın arkasından tuttu ve ağzını benimkine bastırdı. Gözlerim kapandı.

Dudaklarımı araladı ve dumanı ağzıma pompaladı. Tavandaki vantilatöre doğru kıvrılan bir duman şeridini dışarı vermeden önce onu ciğerlerimde tuttum.

Ağzının köşesini öptüm. Kirli çenesini. Hemen altındaki nabız noktasını. Dudaklarımda bir kuşun kanatları gibi titrediğini hissedebiliyordum.

"Kaç kızla yattın?" Uykulu ve doymuş bir halde yanına kıvrılmış, kolunu omuzlarıma dolamış bir halde sordum. Bluetooth hoparlöründen seksi ve rüya gibi bir müzik yayılıyordu.

"Fark eder mi?"

"Sanırım değil." Parmaklarının arasından sigarayı aldım ve dudaklarıma götürdüm. Bir nefes çektiğimde kiraz rengi ucu parladı. Ağzımı açtım, dudaklarım onunkinden sadece bir santim ötedeydi ve ben nefes verdiğimde o da nefes aldı.

Nefes al, nefes ver. Ben nefes alıyorum, sen nefes alıyorsun.

Nasırlı eli kalçamda gezindi ve ağzı benimkini yakaladı. Dilimi onunkinin etrafında döndürdüm ve havada süzülüyormuşum gibi hissettim. Tüm sınırlar bulanıklaşmıştı ve onun dilinde kendi tadımı alabiliyordum.

"Hiçbiri sen değildin," dedi dudaklarıma karşı, eli kalçamın etrafında kıvrılarak beni kendine çekti.

Ve ona biraz aşık oldum. Çırılçıplak. Onun yatağında. Ot içiyor ve müzik dinliyorduk. Bir hurdalıkta tanışan, yolun yanlış tarafından gelen iki kirli çocuk.

Duvarlarımın yıkıldığını hissedebiliyordum. Ayaklarımın altında toza dönüşüyordu.

Böyle hissetmek tehlikeliydi ama denesem bile durduramazdım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Ridge

"KAL." EVIE'NİN ELİNİ TUTTUM VE ONU YATAĞA GERİ ÇEKTİM.

Son üç gecedir benimle kalıyordu ve yatağımdan sadece işe gitmek için ayrılmıştık.

Ona doyamadığımı söylediğimde şaka yapmıyordum. Onu her zaman, akla gelebilecek her şekilde istedim.

Dün gece duşta seviştik, sırtı fayanslara dayalı, bacakları etrafımda sarılı, su aşağı dökülüyor, amı sikimi sıkıyor ve benden uzayıp giden bir orgazm sağlıyordu. O kadar sert boşaldım ki kendimi dik tutabilmek için avuçlarımı onun iki yanında düzleştirmek zorunda kaldım. Ancak ondan ayrıldıktan sonra, dölleri kalçalarından aşağı damlarken, prezervatifi unuttuğumuzu fark ettik.

Doğum kontrol hapı kullandığını söyledi ve temiz olduğuma dair hayatım üzerine yemin ettirdi. Temizdim. Nisan ayında test yaptırdığımdan beri kimseyle birlikte olmamıştım.

"Kahvaltı vardiyasında çalışıyorum." Beni dürttü. "Ve oğlun gelmeden o tembel kışını yataktan kaldırman gerekiyor."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz biri ön kapıyı yumrukladı. Bu erken saatte gelen sadece Walker olabilirdi. "Muhtaç bir kaltağa dönüşüyor."

"Antrenman kampı için dövüşe hazır olduğunuzdan emin olmak istiyor."

"Dövüşe hazırım. Bir on iki raunt daha yapabilirim."

Beni gülerek itti. "O kadar ağrım var ki zar zor yürüebiliyorum."

İyi işti. "Ayakta alkışlanacak mıyım?" Bana ters ters baktı. Yeterince yakındı.

Koşu kıyafetlerimi giydim ve o saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaparken ben de ayaklarımı Nike ayakkabılarıma soktum.

ve bileğindeki lastikle sabitledi.

Kapıdan çıkarken onu bir veda öpücüğü için kucakladım ve arabasına doğru yürürken kışına şakacı bir şaplak attım.

Walker sırtarak, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi. Ukala. "Umarım onu çok fazla yormamışsındır."

"Tamamen senindir. İyi şanslar."

Bana küçük bir gülümseme verdi, arabasına bindi ve arkasında tozdan bir iz bırakarak uzaklaştı. O gittiğinde Walker bana döndü. "Bu ciddi görünüyor."

"Öyle değil. İkimiz de bir bağlılık aramıyoruz." Tepelerin ve yeşil alanların üzerindeki toprak patikaları takip ederek koşmaya başladık. Bu sabah hava bulutluydu ama o kadar nemliydi ki hava ağır ve boğucuydu.

"Sen ne dersen de," dedi Walker. "Ama bazen böyle şeyler olur."

Bir sonraki tepeyi aştığımızda tişörtüm terden sırılsıklam olmuştu. "Her şey kontrolüm altında." Ben yapmadım.

"Kadınların insanın damarına basmak gibi bir huyu vardır," dedi ve bu sözleriyle beni iğneledi. "Ve sonra ne yaparsan yap onlardan kurtulamazsın."

Bunun nasıl olabileceğini anlamaya başlamıştım. Ama belli ki o ve Leah'dan bahsediyordu, ben ve Evie'den değil. "Bir ay daha ve ben yokum."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Bunun üzerine bahse girmek ister misin? Elli dolarına bahse girerim ki daha fazlası için geri geleceksin."

Nal sesleri duyduğumuzda cevap vermekten kurtuldum ve Brody bir eğitim çavuşu gibi bağırarak ortaya çıktı. "Yapabileceğinizin en iyisi bu mu? Kaldırın kışınızı."

Onun için söylemesi kolay. Atı ilerledi. Biz geride kaldık, toz içinde boğuluyorduk. Bu asırlık insan ata karşı hikayesiydi ve Walker ile benim buna maruz kaldığımız üst üste üçüncü gündü. Brody'nin bizi motive etme fikri.

Bitiş çizgisi, arazisini çevreleyen ağaç sırasıydı. Bir hız patlamasıyla ileri atıldım. Geniş alıcılar çok koşardı. Defans oyuncularını o kadar değil. Bitiş çizgisine Walker'dan önce ulaştım ama büyük siyah bir atın sırtındaki eyerde güzelce oturan çılgın kovboydan önce değil. Evet, atlar hakkında bildiğim tek şey buydu. Büyüktü. Siyahtı. Ve gözlerinde "*Ben kazandım, sen kaybettin, enayi*" der gibi bir parıltı vardı.

At hoplayıp zıplıyor, başını savuruyor ve gülüyordu. Bize. Ona parmağımı gösterdim. Brody homurdandı ve bana ezik dedi.

Walker bize ulaştığında eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Sanırım kusacağım."

İki saniye sonra yaptı. Kusmuğunun bir kısmını spor ayakkabıma bulaşınca küfrederek yolumdan çekildim. Parlak yeşildi ve deniz yosununa benziyordu. "Kahvaltıda ne yedin lan sen?"

"Lahana ve boklu yeşil bir smoothie...." Eğildi ve *öğürme* sesleri çıkararak midemi bulandırdı.

Sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı ve eve dönmek için çamurda debelenmek zorunda kaldık.

Evie bana patlamış mısır yedirirken gözlerini et yiyen zombilerin dünyayı ele geçirdiği perdeye dikmişti. Geç seansa kalmıştık ve sinema salonunda sadece bir avuç insan vardı.

"Onlar yapamam kal içinde o
ALIŞVERİŞ alışveriş merkezi Sonsuza dek."
Gözlemledim.

"Bu ve sorun ile bitiyor yukarı içinde
a Grup.

Her şey çok karmaşık bir hal alıyor."

"Sanırım kendi başına yola koyulacaktın, ha? Herkesi siktir et. En güçlü olan hayatta kalır."

"Evet." Bana yan gözle baktı. "Belki benimle gelmene izin verirdim."

"Bana izin verirsin, değil mi? Tam tersi olacağından eminim. Senin için et yiyen zombilerle savaşmak zorunda kalırdım."

"O zaman yaralarını dikmek zorunda kalırım."

"Quid pro quo."

Alışveriş merkezindeki insanların ne yapması gerektiğini tartıştık ve film bitene kadar bu konuda tartıştık.

Evie ve ben tiyatrodan Austin sokaklarına çıktığımızda, Dirty Sixth'ten aşağı doğru yürüdük ve avokado yeşiline boyanmış, yanıp sönen kırmızı neon tabelalı bir barın önünde durduk: Canlı Müzik ve Ucuz İçkiler.

"Bir bara gidelim," dedim. "Kimliğin var mı?" Bana

"*Ne düşünüyorsun?*" der gibi bir bakış attı. Sonra bir dakika düşündü ve başını salladı.

Kapıdaki adam kimliklerimize bakmadı bile. Evie'yi kontrol etmekle meşguldü. Bu gece yırtık siyah bir kot pantolon ve koyu mor dantellerle süslenmiş ipeksi siyah bir atlet giymişti. Kot pantolon kırılmıştı, siyah ayak bileği botlarının birkaç santim altında duruyordu ve kalın topuklu ayakkabılar ona fazladan dört inçlik bir yükseklik veriyordu.

Giriş ücretini ödedim ve ellerimizi damgalattık. Oda uzun ve dardı, üniversite öğrencileriyle doluydu ve bayat bira ve ter kokuyordu.

İki bira sipariş ettim ve birini Evie'ye uzattım. Bardağını benimkine dokundurdu ve hava almak için ayağa kalkmadan önce yarısını içti. Kaşlarım diken diken oldu.

"Ne? Bütün o patlamış mısır beni susattı."

Kalanını iki saniye içinde mideye indirdi ve bardağı bardağa çarparak bir tane daha istedi.

Evie müzik eşliğinde dans ediyordu, çoğunlukla örtülerle, kollarını boynumun arkasına dolayarak kıçını ereksiyonuma sürtüyordu.

"Daha fazla iğneye ihtiyaımız var," diye duyurdu.

Tkezleyerek bara gitti ve bir içki daha sipariş etti. Geçen sefer ikisini de içmişti. Evie dördüncü birasını içiyordu, ben ise sadece ikinci biramı içiyordum. Ondan çok daha iri olmama ve ondan yüz kilo fazla olmama rağmen sorumlu davranmaya çalışıyordum. Yine de bizi eve bırakmam gerekiyordu ve alkollü araç kullanmak bu gece yapılacaklar listemde yoktu.

Ona bir sonraki yemekleriymiş gibi bakan erkeklerle de uğraşmıyordu.

Evie muhteşemdi. Bunu hep biliyordum. Ama onu ilk kez vahşi doğada görüyordum. Okul koridorlarından ve Cypress Springs'teki her zamanki yerlerimizden uzakta, vahşi, egzotik bir hayvan gibi görünüyordu.

şimdi yine dans ediyordu, kalçaları dönüyordu. Sadece benim için yavaş, duygulu bir dans. Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynaşıyordu ve gözleri kapalıydı. Onu kendime doğru çektim, sürekli ona dokunma ihtiyaı hissediyordum ve dudaklarını öptüm. Tadı bira ve tekila gibiydi. Kollarını boynuma doladı ve bana sarhoş bir gülümseme verdi. "Hey, Clyde." Göz kırptı. "Ya benimle gelirsin ya da ölürsün?"

"Bir kalp atışında, bebeğim."

"Kamyonetine atlayalım ve sürmeye devam edelim. Asla geri dönmeyelim."

Ellerimi yanlarına doğru kaydurdım. "Nereye gideceğiz?"

"Cehenneme kadar yolumuz var. Ya da alışveriş merkezinde takılabiliriz."

İkimiz de güldük.

Sarhoş bir adam bize doğru tökezledi ve Evie'yi devirmeden önce kolumla onu sabitledim ve ters yöne doğru ittim.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?" Tek istediğim onu evime, yatağıma götürmekti, sadece ikimiz.

"Hazırdan da te."

Elini tuttum ve kapıya ulaşmak için kalabalığın arasından sıyrıldım. Eli avuçlarımdan kaydı ve onu aramak için döndüm.

Yırtık bir tişört, yırtık bir kot pantolon ve asker botları içindeki ölümsüz Kurt Cobain onu durdurmuştu.

Evie'nin yanına gittim, tam o sırada Dangalak Kurt, "Kahretsin, bu gece çok seksi görünüyorsun. Takılmalıyız."

"O benimle." Kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. Yanıma doğru eğildi ve elini göğsüme koyarak bir çift olduğumuzu açıkça gösterdi.

"Selam dostum, ben Trevor. Evie ve ben eskiden birlikte takılırdık." Ona bir gülümseme attı. "Birlikte güzel zamanlarımız oldu, değil mi?"

"Hatırlamana şaşırdım," dedi Evie.

"Seni nasıl unutabilirim? Sen benim ilham perimsin. Her şarkı senin içindi," dedi Kurt the Douche. "Bu gece çalışıyoruz. Gösteriyi kaçırmamalısın. Seveceğini düşündüğüm yeni şeyler yazdık."

O adamdan hoşlanmadım. Ve Evie'yle 'iyi zamanlar' geçirmesi fikrinden de hoşlanmıyordum. Ve onun bana benden iki kat daha erkek olduğunu söylemesi de hiç hoşuma gitmiyordu. Onun kalem boynunu bir dal gibi kırabilirdim, ama yüksek yolu seçmeye karar verdim.

Benimle birlikteydi, onunla değil. Ben kazandım, o kaybetti. İhtiyacım olan tek intikam buydu.

"Biz de tam gidiyorduk." Evie'yi kapıya doğru yönlendirdim. "Hey, Evie. Bu aptalca şeylerden bıktığında beni ara."

jock," diye bağırdı Trevor.

Lanet olası pislik. Omuzlarım gerildi ve dişlerimi sıktım ama bunun için savaşmaya değmezdi. Sadece gitmesine izin verecektim. Sırtımdan kaymasına izin verecektim. Ama Evie durdu ve arkasını döndü.

"Evie, hadi. Gidelim." Onu tuttum ve kapıdan dışarı çıkarmaya çalıştım.

"Ve bunun gitmesine izin mi vereyim? Hayatta olmaz." Dangalağın üzerine yürüdü ve ellerini kalçalarına koydu. "Ne yaptın sen?"

ne diyorsun?"

Sırıtarak bana baktı, sonra tekrar ona döndü. "Senin tipin gibi görünmüyor. Her zaman sporculardan nefret ettiğini söyledin. Özellikle de aptal olanlardan. Kerouac'tan alıntı yapabilir mi? Hiç kitap okudu mu? Aramızda iyi bir şey vardı, Evie. Sahip olduğumuz şey ağır, derin ve gerçektir. Sen tüm müziğimin ilham kaynağıydın."

"Sen bir pisliksin, Trevor. Kerouac'tan alıntı yapmak gösterişçiliktir. Ve aramızdaki şey iyi, derin ya da gerçek değildi. Seninle yaşadıklarım onunla yaşadıklarımın yanına bile yaklaşamaz." Beni işaret etti, yeşil gözleri parlıyordu ve daha önce hiç bu kadar güzel görüldüğünü sanmıyorum. Çok vahşiydi. Araya girebilirdim ama o her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyordu. Ayrıca, ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"O gerçek, iyi ve dürüst biri. Bana saygılı davranıyor ki bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Ve evet, senin müziğin berbat ve onunki de...." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Seninkinden çok daha büyük."

Kıs kıs güldüm. Ama sonra az önce siklerimizi karşılaştırdığını fark ettim, bu da onunla yakın ve kişisel olduğu anlamına geliyordu. Ve bu beni kızdırdı. Daha önce hiç kıskanmamıştım ama işte buradaydık.

Kadın uzaklaşırken "Siktir git," diye bağırdı. Çünkü o kadar orijinaldi.

Kamyonetime doğru yürürken sessiz kaldım. "Bana kızgın mısın?" diye sordu sonunda. Başımı salladım.

"Neden bu kadar sessizsin?"

Aptal bir sporcu gibi omuz silktim. Ne hissettiğimden emin değildim. Kıskançlık sanırım, ama bundan daha derin bir şeymiş gibi geldi. Kamyonetime yanında durduk ama kapıları açmadım. "Senin için şarkı mı yazdı?"

"Bir sürü kız için şarkı yazdı."

"Kulağa öyle gelmiyordu."

Omuz silkti, göz göze gelmedik. "Şarkıların hiçbiri iyi değildi."

Sesindeki yalanı duydum ve yüzünde gördüm. Neden bana hep yalan söylüyordu ki? Elinden tuttum ve onu sokağın aşağısına sürükledim.

"Ne yapıyorsun?" "Şovu izlemeye gidiyorum."

"Hadi, Ridge." Elini benimkinden çekti ve barın önündeki kaldırımında durdu. "Hadi eve gidelim."

"Hayır. Senin için yazdığı müziği dinlemek istiyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden böyle davranıyorsun?"

Şu anda ciddi miydi? "Bilmiyorum. Sen söyle. Ona aptal sporculardan hoşlanmadığını ne zaman söyledin? Beni barbekü yerinde gördüğün gün mü?"

Gözlerini yere indirdi. "O zamanlar seni tanımıyordum."

Sanki suçunu itiraf ediyor gibiydi. Bir kahkaha attım. "Şimdiye kadar yaptığım *tek* şey seni savunmaktı. Senin hakkında hiç kimseye kötü bir söz söylemedim. Ve seni asla aşağılamadığımdan da eminim."

Çenesini kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Sana *asla* aptal bir sporcu demedim. Senin aptal olduğunu hiç düşünmedim, Ridge."

"Elbette, yapmadın."

"Yapmadım ve yapmıyorum. Aptal olduğunu düşünseydim neden Delaney'e karşı seni savunayım ki?" Az önce söylediği şeyin farkına varınca yüzünü buruşturdu.

"Delaney'le bunu konuşuyordunuz. Zavallı Ridge. İngilizceyi kendi başına geçemeyecek kadar aptal. Beni savunmana ihtiyacım yoktu," diye homurdandım.

"Benim için savaşmana hiç ihtiyacım olmadı. Ama sen ettin." Ellerini havaya kaldırdı. "Her zaman yaptın."

"Aynı şey değil."

"Doğru ya. Yani sen etrafta dolaşıp insanları dövebiliyorsun ama benim tek kelime etme hakkım yok mu? Eğer arıyorsan

Ainsley'nin bu rolü oynamaktan çok mutlu olacağına eminim."

"Ainsley'i istemiyorum. Hiç istemedim."

"Doğru ya. Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" "Neye istersen ona inan. Gerçek bu."

Barın kapısı açıldı ve Kurt the Douche'un sesini duydum. Müziğinin berbat olduğunu ve sesinin de öyle olduğunu söylemeyi çok isterdim. Ama değildi. Bu yüzden Evie içeri girmemi istememişti. Kötü olduğu için değil, iyi olduğu için.

Elimi çekti. "Hadi eve gidelim, Ridge."

"Hayır." Kapıyı açtım ve içeri girdim. Evie de peşimden geldi.

Eğer onun için şarkılar yazdıysa, onları duymak istedim. Onu nasıl gördüğünü duymak istiyordum çünkü evet, ben mazoşisttim.

"Hasar, kan kırmızısı dudakları ve kıyamet öpücüğü olan bir kızdır..." diye şarkı söyledi. "Aşık, günahkar, yalancı, dünyayı ateşe verir...."

Şarkı Evie içindi. Şarkı Evie'*ydi*.

Bağırsaklarıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Taşaklara bir tekme, daha çok.

O senin iki katın.

Yeterince görmüştüm. Bardan çıktım ve kamyonetime doğru yürüdüm. Evie bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı ama ben hızımı kesmedim.

Yüksek yolu seçmek abartıldı.

O dangalağı yumruklamalıydım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evie

RIDGE BİR MÜZİSYENLE ÇIKTIĞIM GERÇEĞİNİ KABULLENEMEDİ.

Benim hakkımda şarkılar yazmıştı. Eve taş gibi bir sessizlik içinde döndük ve aşk acısı çeken bir aptal gibi onu üst kattaki yatak odasına kadar takip ettim ve beni unutana kadar becermesine izin verdim.

Derisini pençeledim ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Beni cezalandırmak niyetiyle içime girdi. Ama verdiği acıyı, bana her şeyini verdiğiindeki tatlı rahatlama hissini sevdim ve aldım, aldım ve aldım.

Ridge bir bağımlılık gibiydi ve ben de bir sonraki i l a c a ihtiyaç duyan bir keştim.

Ortak orgazma doğru hızla ilerledik ve ben onun adını haykırdım, bacaklarım titriyordu ve orgazm bir tsunami gibi üzerime çökerken kapalı göz kapaklarımın arkasından ışık parçaları saçılıyordu.

Sonrasında nefes nefese ve ter içinde sırtüstü yattım, bitkin ve kemiksizdim.

"Sen birinin ilham perisiydin," dedi Ridge bir süre sonra, yan yana yatarken, bacağım onun üzerine sarkmış, eli kalçamı kavramıştı.

"Beni pek de iyi bir şekilde resmetmedi."

"Ne oldu? Neden ayrıldınız?"

"Hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadık." Ridge bana şüpheci bir bakış atarak daha fazlasını söylemem için beni zorladı. "Sadece ara sıra takılırdık." Tercümesi: Bir garajın üstünde kiraladığı odadaki kanepede seviştik.

"Beni sadece yeni malzemeye ihtiyacı olduğunda görmek istedi. Beni bir insan olarak hiç önemsemedi. Benimle planlar yapar ve sonra unutturdu. Bazen grupla yola çıkar ve bana söylemeyi unutturdu. Sonra bir ay sonra sanki hiç gitmemiş gibi ortaya çıkardı. O tam bir narsistti. Tek düşündüğü şey kendisiydi."

"Ona aşık mıydın?"

"Hayır." Ve bu doğrudu. Eğer onu sevseydim, beni unutmaması canımı yakardı. Gerçek şu ki, Trevor'la birlikte oldum çünkü o güvenliydi. Ona aşık olmanın hiçbir zaman tehlikeli olmadığını biliyordum. Eğer düşünürseniz bu biraz üzücüydü. Ama ben düşünmedim. "Onun nasıl biri olduğunu biliyordum. Muhtemelen her şehirde bir kızı vardı."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Bir müzik festivalinde." Parmağımı burnunun ucuna dokundurdum. "Artık şu yirmi soruyu bırakabilir miyiz?" Telefonum çaldı ve dönüp yatağımın başucundaki masadan aldım.

"Bu o mu?" Ridge ellerini iki yanında yumruk yaparak sordu.

"Aman Tanrım. Durmalısın," dedim gülerek, ama Ridge'in kıskançlığından biraz heyecan duyduğumu da inkâr edemezdim. Ve elbette Ridge'e Trevor'ın onun olabileceğinin iki katı bir adam olduğunu söylediğimde yalan söylemişim. Bunların hepsi o zamanlar oynadığımız küçük oyunun bir parçasıydı ve o da benim baş düşmanım ile takılarak misilleme yapmıştı. Ama artık o oyunları oynamıyorduk.

"Siktir." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Sokaktaki itibarım gitti."

Yine güldüm. Mesaj annemden gelmişti. Saat sabahın ikisiydi ve yarın eve dönüyorlardı. Onlar yokken ben Ridge'le kalmıştım ve bu geceki küçük tartışma dışında her şey mükemmeldi. Bu gece bile mükemmeldi. Evet, biraz kıskançtı ama gerçekten tartışmıyorduk.

Annemin yazın geri kalanında benden uzak durmasını diledim. Tercihen hayatımın geri kalanında. Wren olmasaydı, umurumda bile olmazdı.

Telefonumu masaya fırlattım ve Ridge'e döndüm.

"Bu gece tamamen seninim." Parmaklarımı göğsünde gezdirdim. "Benimle ne yapacaksın? Yirmi Soru oynamaya devam edecek miyiz yoksa-"

Beni bir öpücükle susturdu.

Gecenin geri kalanında başka bir şey konuşmadık.

Sonraki birkaç hafta cennet ve cehennemin bir karışımıydı.

Wade hâlâ bizimle yaşıyordu ve annemle birlikte Teksas eyaletindeki en zehirli ilişki ödülünü kazanmak için fazla mesai yapıyorlardı. Göle yaptıkları geziden sonra işler kötüden daha kötüye gitmişti. Wade'in Wren'e babalık yapmaya hiç niyeti yoktu ve annem de ebeveynlik sorumluluklarıyla uğraşmaktansa kafayı bulmayı tercih ediyordu. Bu da topu bana atıyordu.

Bu arada Ridge'e aşık oluyordum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ridge beni mutlu ediyordu. Beni güldürüyor ve gülümsetiyordu.

Onunla o kadar meşguldüm ki sürekli onu düşünüyordum. Bu da beni kızdırıyordu. Düşünecek daha iyi şeylerim yok muydu? Görünüşe göre yokmuş.

Şimdi, Quinn ve ben havuz kenarında konuşuyorduk... tahmin ettiniz. İlişkiler.

Wren yanımdaki şezlongda uyuyordu, başparmağı ağzındaydı ve yüzünde hülyalı bir ifade vardı. Onu Quinn'in havuzunda yüzmeye götürmüştük ve Wren buna bayılmıştı.

Onu öğleden sonra güneşinden koruyan şemsiyeyi düzelttim, masadan güneş kremi aldım ve Quinn'in yanındaki yerime oturarak sohbete kaldığımız yerden devam ettim.

"Dediğim gibi, Ridge ve ben sadece bir yaz kaçamağıyız," diye ısrar ettim. "Yaz bittiğinde biz de biteriz."

"Onun kalbini kıracaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O bana aşık değil, Quinn. Ridge gibi adamlar kovalamacanın heyecanını sever. Beni yakaladığını düşündüğünde, artık ilgilenmeyecektir."

Bana şüpheci bir bakış attı ama yorum yapmaktan kaçındı.

Muhtemelen en iyisi de buydu. Artık kendime bile inanmıyordum.

Ridge hakkındaki inançlarıma çok uzun zamandır bağlıydım. Ama şimdi onun hakkında tamamen yanıldığımı biliyordum. O düşündüğüm gibi biri değildi. Çok daha fazlasıydı. Ve artık bunun kovalamaca olmadığını biliyordum.

Aramızdaki şey bundan daha derindi. Ama bu beni tüm bunların bir oyun olduğunu düşünmekten daha çok korkutuyordu.

Çünkü eğer gerçek olsaydı, yaz sona erdiğinde ben nerede olurum?

Yine de gelecek için endişelenmenin bir anlamı yoktu. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ridge artık buradaydı, aramız iyiydi ve onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum. Bu beni olduğundan daha fazla korkutmalıydı. Ama istenmeyen duyguları, onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağım derinlere itmekte iyiydim. Bu yüzden bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve anı yaşamaya yemin ettim.

Ridge bana karşı daha önce kimsenin olmadığı kadar iyiydi. Beni savundu. Benim için savaştı. Ve o gece Austin'deki barda söylediği gibi, benim hakkımda bir kez bile kötü bir söz söylememişti.

O gece akşam vardiyasında çalıştıktan sonra eve gittim ve Wren'i yatırdım. Onu anneme bırakmadan önce mışıl mışıl uyuduğundan emin oldum (kanepede sızmıştı) ve Ridge'in evine gittim. Barmenlik işinden yeni dönmüştü ve kapıyı üzerinde havludan başka bir şey olmadan açtı.

Onu daha az, tüm çıplaklığıyla görmüştüm ama onu sadece havluyla görmenin çok seksi bir yanı vardı. Ridge, dar beli, kaslı karnı, V kesimli karın kasları ve kalçalarına doladığı havlunun altından aşağıya doğru inen ince saçlarıyla.

"Buraya bak Bellamy."

Bakışlarım onun yüzüne kaydı. Uzun saçlarının çerçevelediği güzel yüzü duştan sonra hâlâ nemliydi ve uçlarından su damlıyordu.

Bana yavaş, tembel bir sırıtış attı. "Ben de seni gördüğüme sevindim." "Sürprizleri ne kadar sevdiğini biliyorum."

Elimi tuttu ve beni içeri çekti. Kapı arkamdan kapandı ve kollarını başımın iki yanına dayadı. "Sadece güzel sürprizler." Dudaklarımdan öptü.

Gözlerimi kapadım ve onu içime çektim. Noel sabahı ve mehtaplı geceler gibi kokuyordu. Şenlik ateşleri ve çam iğneleri yatağında seks gibi. Hayatımda iyi olan her şey gibi.

"Ve *sen* kesinlikle iyi bir sürprizsin," diye mırıldandı kollarım boynuna dolanırken ve birbirimizi öpmek için zaman ayırdık. Sanki bu bir başlangıç değil de asıl olaydı ve dünya kadar vaktimiz vardı.

Buraya nasıl gelmiştik? Ridge ne zaman benim için önemli biri oldu? Onu elimde tutabilmek için her şeyi riske atabileceğim biri.

Ona birini kaybetmeden önce onu özlemenin mümkün olup olmadığını sormak istedim. Ama aptalca geldi, o yüzden sormadım.

Dudaklarımın ve ellerimin konuşmasına izin verdim.

Sevişmedik. Seviştik. Ve bu naziklik beni çok etkiledi. O kadar her şeyi tüketiyordu ki, tek görebildiğim oydu. Tek hissedebildiğim oydu.

Birleştirdiğimiz ellerimizi başımın iki yanındaki şilteye bastırdı ve içime doğru kayarken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Ritmimizi bulduk ve her vuruşta, yavaşça, yavaşça, çözüldüm.

Çenemi öptü. Boynumun yanını. Ağzımın köşesini.

Sırtım şilteden kalktı, başını kendime doğru çektim ve dudaklarını öptüm, ben onun etrafında kenetlenirken o da bana kendini tamamen verdi.

Aradaki farkı daha önce hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Birinin size zaman ayırmasıydı. Size özel biri olduğunuzu hissettirdiğinde. El üstünde tutulacak bir hediye, ucuz bir heyecan için bir kenara atılacak değil.

Düşüyordum...

düşüyordum...

düşüyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ridge

"HARLEY'İ NE SIKIME İSTİYORSUN?" BRODY SORDU.

Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve ben bulaşık makinesini yerleştiriyordum. Bu gece sadece ikimiz vardık çünkü Shiloh birkaç günlüğüne Los Angeles'taydı.

Bulaşık makinesini kapattım ve omuz silktim. "Sadece yapıyorum."

Hayatımda ilk kez bir tasarruf hesabım vardı ve içinde para vardı.

Fazladan para kazanmak için barda barmenlik yapmaya ikna olmuşum. Kazandığım bahşişlerle bira fabrikasında fıçı kaldırmaktan çok daha kazançlıydı.

Brody nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve uzaklaştı. Ağabeyim pek konuşkan biri değildi.

"Shiloh'nun senden uzaklaşmak istemesine şaşmamalı. Sen sefil bir orospu çocuğusun," diye seslendim arkasından.

Orta parmağını kaldırdı. Hiç şüphesiz değerli atlarına güvenecekti. Bir an düşündükten sonra, onu tarladan geçip toprak patikadan yukarı doğru takip ettim ve yanındaki çitte durdum. Atlarından biri tırısyla geldi ve biraz Brody sevgisi için başını kenardan sarkıttı.

Bu arada, son üç gecedir bir doz kötü tavırla birlikte taş gibi bir sessizliğe maruz kalıyordum. Yüzünde o somurtkan ifade vardı, huysuz herif.

"Senin derdin ne?" diye sordum. "Son birkaç gündür böylesin."

"Şimdi de ruh halimi mi takip ediyorsun?"

"Bilmesem, üniversiteye gittiğimde beni özleyeceğini düşünürdüm," diye şaka yaptım. Yine de ondan hiçbir şey öğrenemedim. Taş bir duvarla konuşmak gibiydi. Neden ısrar ettiğimden bile emin değildim. "Sen ve Shy arasında her şey yolunda mı?"

Cevap vermedi. Çenesi sıkılmıştı, içimi çektim ve gitmek için döndüm ama sözleri beni durdurdu.

"Hiç yeterince iyi olmadığını düşündün mü?"

Bunun nereden çıktığını merak ederek kaşlarımı çatmıştım. "Ne demek istiyorsun?" Lafı dolandırdım.

Soruma cevap vermek bir dayatmaymış gibi yüksek sesle nefes verdi. "Bir rock yıldızına aşığım. İsteddiği herkese sahip olabilir."

Neredeyse yüzüne gülecektim. *Bu* yüzden mi sefil bir piç olmuştum? "Ama o seni seçti," diye belirttim.

"Evet, biliyorum. Ama bunun onun için yeterli olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu hayat herkese göre değil. Kaçmak için sabırsızlanıyorsun."

Ben Shiloh değildim ve bir kovboya aşık değildim. Besbelli. Ama ukala bir yorum yapmaktan kaçındım.

Brody hiç böyle konuşmazdı, ya da benimle hiç konuşmazdı, bu yüzden ne diyeceğimi bilemiyordum. Shiloh geçen bahar onu terk ettiğinde çok mutsuzdu. O kadar sarhoştum ki onu yerden kaldırıp neredeyse içeri taşıyacaktım. Aşk insanlara böyle yapar.

Ama aynı zamanda birbirlerini ne kadar mutlu ettiklerini de gördüm. Bunu taklit edemezsin. Gerçektir.

Shiloh'yla birkaç kez konuşmuştum, bu yüzden neden Brody'yi seçtiği konusunda iyi bir fikrim vardı. "Shiloh bir sürü sahte insanla tanışıyor," dedim. "Etrafı kullanıcılar tarafından sarılmış durumda. Herkes ondan bir parça istiyor ve kime güveneceğinden asla emin olamıyor. Bu yüzden seni seçti. Çünkü sen çok gerçeksindir ve kimseyi kandırmıyorsunuz. Onu sevdiğini biliyor. Onun için her şeyi yapacağını biliyor. Ve ne var biliyor musun? Eğer senin onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsa, zamanını harcamaya değmez."

Yine de durumun böyle olmayacağını biliyordum. Shiloh, Brody ile iyi bir ilişkisi olduğunu biliyordu ve bunu mahvederse, onsuz kaybolurdu.

Bir dakika boyunca bana baktı. "Ne zaman bu kadar zeki oldun?"

"Beni iyi yetiştirmişsiniz," dedim gülerek. Ama sonra ayıldım ve boğazımı temizledim. "Benim için yaptıkların için sana teşekkür ettiğimden emin değılim." Başımı eğdim ve ensemi tutarak yere doğru konuştım çünkü bu saçmalığı onun yüzüne söyleyemezdim. "Ama umarım bunu takdir ettiğimi biliyordur. Senin yaptığını pek çok insan yapmaz."

"Saçmalık. Ben her düzgün insanın yapacağı şeyi yaptım."

Anahtar kelime iyiydi ve benim için yaptığı her şeyi küçümsüyordu. "Hayır. Sen her şeyin ötesine geçtin." Gözlerimi uzaklara diktim ve hiç konuşmadığımız bir konuyu açtım. "Onu hiç sormadın. Bir kere bile onu sormadın." Bakışlarım onun yüzüne kaydı. "Nasıl olur?"

Brody kollarını çitlere dayadı ve atlarını izledi. "Seni neredeyse on yedi yıl boyunca büyüttüğünü biliyorum ama ben dokuz yaşındayken elimden alındı. Ve o dokuz yıl hayatımın en kötü dokuz yılıydı. Onunla ilgili tek bir iyi anım bile yok." Bana döndü. "Senin var mı?"

Bir an için düşündüm. Birkaç tane vardı. İki yaz önce, doğum gününde, uyuşturucudan kazandığım parayla onu hep gitmek istediğı ama parasının yetmediğı bir İtalyan restoranına götürmüştüm. O gece çok mutluydu.

Fırsat buldukça futbol maçlarıma gelirdi. Bana her zaman takımdaki en iyi oyuncu olduğumu söylerdi.

Onun için savaştım, onu korudum ve o da bana güvendi. Bana güvenirdi. Kendime zar zor bakabiliyorken anneme bakmak bana her zaman büyük bir sorumluluk gibi gelmiştir. Buna içerlediğim zamanlar oldu ama bu hiçbir zaman sorguladığım bir şey olmadı. Bu sadece benim hayatımdı, bu yüzden elimdeki az şeyle yapabileceğimin en iyisini yaptım. Ki şimdi bunun yeterli olmadığını biliyordum.

"Evet, öyle. Ama kötüsü iyisinden daha ağır basıyor," diye itiraf ettim.

Brody başıyla onayladı ve bu konuda başka bir şey söylemedik. Konu kapandı. Merak ediyorum, acaba bugünün

doğum günüydü. Elli iki yaşında olacaktı. Sanırım ellisine kadar gelebilmesi bir mucizeydi. Aynı şekilde, birlikte büyüdüğüm pek çok çocuk gibi vurulmadan, keş olmadan ya da hapse girmeden on sekiz yaşına kadar gelebilmem de bir mucizeydi.

Brody'yi düşünceleriyle baş başa bıraktım ve tarlayı geçip konuk evine giderken Evie'ye seslendim.

"Selam," dedi, benden haber aldığına sevinmiş gibiydi. "Ben de tam seni düşünüyordum."

"Öyle mi?" Arka verandadaki Adirondack sandalyelerden birine çöktüm ve ayaklarımı korkuluklara dayadım. "Ne düşünüyordun? Kirli düşünceler mi?"

"Sadece bu gece arkadaş ister misin diye merak ettim." "Aklında kim var?"

Güldü. "Ben de gelebilir miyim?"

Sanki sormak zorundaymış gibi. "Bikini getir. Ya da getirme." "Bunu söylemeni umuyordum. Çok ateşliyim."

"Evet, öylesin." Bir sonraki nefeste, "Beni sadece gölüm için istiyorsun."

"Ve klimanız."

"Bir daha düşündüm de, bu gece meşgulüm." Şaka yapıyordum ama gölü çevreleyen ağaçlara baktım ve onun yanıtını bekledim.

"Yine de seni görmek isterdim. Klima ve göl olmasa bile."

Gülümsedim. Bu Evie'nin yumuşak tarafıydı ve ben buna bayılıyordum. Özellikle de bu yönünü çoğu insandan sakladığını bildiğim halde. Ama ben çoğu insan değildim. Kabul etmeyi reddetse bile onun için özel biriydim. "Ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"Yola çıkıyorum. Ama gece kalamam."

İkinci cümleyi görmezden geldim ve sadece ilkinin duymayı tercih ettim. "Hızlı sür. İkinci bir düşünce, şansını

zorlama. Saatte yirmi milin üzerinde sürersen araban ölebilir." "Benim arabam o kadar da kötü değil," diyerek

boktan arabasını savundu. "Altmışla gidiyorum ve o kadar bile yapmıyor.

tıkırtı sesi."

"Küçük bir
zafer."

"Onlar için yaşıyorum."

Ne yazık ki ben de eskiden bunun için yaşıyordum ama şimdi büyük, parlak bir geleceğim vardı ve Evie'nin de buna sahip olmasını çok istiyordum. Lisede hep A aldığını biliyordum. Evde uğraştığı onca şey düşünüldüğünde büyük bir başarı. Bunların hiçbirini benimle paylaşmıyordu. Konu ev hayatına geldiğinde, hâlâ kapalı bir kitap gibiydi.

Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Evie yaşadığı hayattan çok daha iyiydi.

On beş dakika sonra, Adirondack sandalyede şortlarımla oturmuş, hayatı ve içinde yaşadığımız boktan dünyayı düşünüyordum ki, evin yanından döndü.

"Hey, Dally Boy." Evie arka verandanın basamaklarını tırmandı ve önümde durdu. Bir kez daha onun ne kadar muhteşem olduğunu fark ettim. Siyah saçları mükemmel dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu, teni güneşten bronzlaşmıştı ve yeşil gözleri en saf yeşil renkteydi. Bir kedininki gibi. Ya da bir futbol sahasındaki çimenler gibi.

Üzerinde bol beyaz bir atlet vardı ve şeffaf kumaşın altından siyah bikini üstünü görebiliyordum. Yüzünde makyaj izi olmadan tamamen doğal bir güzellik vardı ve kırmızı rujunu ne kadar sevdiysem, doğal pembe dudaklarını da o kadar, hatta daha fazla sevdim.

Kara kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?"

Onu kucağıma çektim. "Evet, ben iyiyim." Yüzümü saçlarına gömdüm ve onu içime çektim. Olgun meyve, baharatlı ve çökmekte olan bir miktar biber. Kokusu her neyse, ona doyamıyordum. Ya da ona.

Perşembe günüydü, yani sadece bir haftamız daha vardı. Bu yeterli değildi ve onu bırakmaya hiç niyetim yoktu ama

Zamanı gelene kadar bekler ve ona o zaman söylerdim.

Hava kararana kadar gölde yüzdük. Daha sonra iskelede seviştik ve şimdi yıldızları izliyorduk.

"Hiç yıldızlardan dilek diledin mi?" Evie sordu. "Hayır. Sen?"

O gökyüzüne bakıyordu, ben de ona bakıyordum.

Evie başını salladı. "Hayır. Ne anlamı var ki? Dilekler asla gerçekleşmez."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve ben onun sözlerini ve eskiden benim de aynı şeye nasıl inandığımı düşündüm. Annemin temizlenmesini ve temiz kalmasını dilemiştim. Pislik sperm donörümün annemi rahat bırakmasını dilemiştim. Hiç gerçekleşmeyen milyonlarca şey diledim.

Ama şimdi her şeyi farklı görüyorum. Hayat bir anda değişebilir, bazen daha kötüye, ama bazen de, eğer şanslıysanız, daha iyiye gidebilir.

"Bir dilek turalım," dedim.

"Neden?"

"Neden olmasın? Kaybedecek neyimiz var ki?"

Bir dakika düşündü ve başını salladı. "Zararı olmaz, değil mi?"

"Doğru." Başımı geriye eğdim ve en parlak yıldızı aradım. Onu bulduğumda, "Hazır mısın?" dedim.

Güldü. "Sanki dilek şu anda gerçekleşecekmiş gibi konuşuyorsun ve hazırlıklı olmalıyız."

"Asla bilemezsin. Yukarı bakın ve üç, iki... bir içinde dileğinizi dileyin."

Dileğimi diledikten sonra ona döndüm. "Ne diledin?"

"Sana söyleyemem. Ne diledin?"

Dudaklarımı yaladım. "Öp beni, ben de sana söyleyeyim."

"Yine pantolonuma girmeye çalışıyorsun. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama artık gitmeliyim."

O ayağa kalkarken ben de gıdıklama sesleri çıkardım.

"Bunun bir tavuk olması mı gerekiyor?" diye sordu gülerek. "Sen gerçekten bir şehir çocuğusun, değil mi?"

"Şimdiye kadar tanıştığım tek tavuklar tabağımdakiler."

Tekrar güldü ve ben ayağa kalktım çünkü o hareket halindeydi, rıhtımın yarısına gelmişti bile. Onunla aynı hizaya geldim ve boktan arabasının yanında durduğumuzda kollarını boynuma doladı, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve beni öptü.

Sadece dudaklarının yumuşak bir fırçası.

Başka hiçbir kız beni dizlerimin üstüne çökertememişti. Ama Evie bunu çok kolay yapabiliyordu. Tek bir sözüyle ya da dudaklarının bir fırçasıyla beni güçsüz düşürüyordu.

Bu iyi bir şey olamazdı ama bunu durduracak gücüm yoktu. Hatta durdurmak bile istemiyordum. Bu kadar ileri gitmiştim.

"Anlat bana," diye sordu.

Parmağımı bikinisinin askısına soktum ve aşağı yukarı kaydırdım. "Senin için bir dilek tuttum."

"Benim için mi?"

Başımı salladım ve ağzımın kenarını ısırdım. Şimdi keşke ağzımı kapalı tutsaydım diyorum.

"Neydi o?"

Yüksek sesle nefes verdim ve omzunun üzerinden baktım.

"Bir şey yok.

Bu çok aptalca."

"Artık bundan kurtulamazsın." Koluma vurdu. "Hadi ama. Anlat bana."

Benimkine doğru eğilmiş yüzüne baktım, bir cevap bekliyordum. "İstediğin hayata sahip olmanı diledim. Hayalindeki eve, iyi bir işe ve bunlarla birlikte gelen her şeye." Annesinin ortadan kaybolmasını ve o pisliği de yanında götürmesini dilediğim kısmı atlamıştım.

Evie gülümsedi. Eskiden çok nadir ve zor kazanılan ama artık daha sık görmeye başladığım kocaman, içten bir gülümsemeydi bu. "Bu çok komik. Çünkü ben de senin için aynı şeyi dilemiştim."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden hiçbir şey söylemedim. Zaten bir cevap beklemiyordu. Arabasına bindi ve

Evie'nin nasıl ve ne zaman o kıza dönüştüğünü merak ederken beni orada bırakarak uzaklaştı.

Asla unutamayacağın.

Derinizin altına o kadar işlemiş ki, adını kalbinizin üzerine dövme yaptırmış olabilirsiniz.

Kendisinden sonra gelebilecek diğer tüm kızlar için bir ölçüt haline gelen kişi.

Ve içimde başka hiçbir kızın buna yaklaşamayacağına dair bir his vardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Evie

RIDGE GITMEDEN ÖNCEKİ CUMARTESİ GECESİ, GITMEM İÇİN ISRAR ETTİ.

bir partiye götürdü. Bu, futbol oynamak için üniversiteye giden çocukların yazın son resmi partisiydi. Ki bunlar Ridge'in arkadaşlarının çoğuydu.

Parti Walker'ın evindeydi. Yürüme mesafesindeydi, bu yüzden içebilir ve araba kullanma konusunda endişelenmeyebilirdik.

Partiye gitmek istemedim. Sadece Ridge ile takılmak istedim. Göle dalmak. Seks yapmak. Kahkahalarla sarhoş olmak ve onun öpücükleriyle kafayı bulmak.

Derisinin fermuarını açıp içine girmek ve kendime bir ev yaratmak istedim. Ama Ridge partileri severdi. İnsanları seven biriydi. İlginin tadını çıkaran bir şovmendi.

İnsanlar ona enerji veriyordu, oysa benim hayatımı emiyorlardı.

Her ne kadar benzer geçmişlerden gelsek de Ridge ve ben aynı değildik.

Şimdi boxer külotuyla yatakta uzanıyordu, telefonuyla oynarken başını elinin üzerine koymuştu. Yanına uzandığımda telefonu bir kenara fırlattı ve beni vücudunun kıvrımlarına doğru çekti. "Shy gitmeden önce akşam yemeği için uğramamızı istiyor." Kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve emmeden önce ısırıldı.

Shy, Shiloh'un takma adıydı ve ben hâlâ onun kendi yemeğini pişirecek ve bir çiftlik evinde yaşayacak kadar düzenli olduğuna inanamıyordum. "Partiyi atlayalım. Yemekten sonra gece boyunca burada takılabiliriz."

"Sadece bir görünüş yapacağız." Saçlarımı yana savurdu ve boynumun kenarını öptü. Kıcımlı ona yaslayarak kalması için ona daha fazla teşvik verdim. Elini atletimin altından geçirdi ve karnımın üzerinde gezdirdi, parmakları bel kemerimin altından kaydılar ama

ısrar etti. "Birkaç kadeh ıki ıer, rahatlar ve vedalaşırsınız."

"Ya da..." Yüzümü ona döndüm ve elimi çıplak göğsünün üzerinde gezdirdim. "Eğlenmek in başka yollar bulabiliriz."

"Öyle mi? Aklında ne var?"

"Sana binebilirim...." Dudaklarımı yaladım, elim aşağıya doğru indi. Pamuklu külotunun üzerinden hafifçe okşadım. Aleti seğirdi ve onu sırt üstü yatırıp üzerine diz çöktüm, nazik saldırımı sürdürdüm. Onu okşuyordum. Parmaklarımı bel bandında gezdiriyordum, dokunuşum tüy gibi hafifti, alay ediyordum.

İnledi ve onu ikna etmek in daha fazlasının gerekmeyeceğini biliyordum. Ama olmadı.

Külotunu indirip bir kenara fırlattı ve ben de seks söz konusu olduğunda onun dikkatini dağıtmanın bu kadar kolay olmasına neredeyse gülecektim.

Bana uzandığında ellerini savuşturdum, ayağa kalkıp dantelli sütyenimi ve  iç çamaşırsımı çıkardım, sonra yatağa tırmandım ve üzerine diz çöktüm.

"Bana dokunamazsın," dedim. "Kural bu."

Taşaklarını avuçladığımda inledi, elimde ağırlıklarını hissettim ve onları biraz yuvarladım, birini sıkarken diğerini ağzıma aldım ve emdim. Bakışlarını tutarak diğerine geçtim, onu emerken bir yandan da sikini okşadım, dokunuşum tüy gibi hafifti. Nefes alış verışı sığıdı ve nazik saldırıma devam ederken sııttım.

Dilimin ucunu sikinin üzerinde gezdirip ucunu ağzıma götürdüğümde ve dudaklarımı etrafına sarıp dilimi döndürdüğümde, "Lanet olsun," diye homurdandı. Çenesi kasıldı ve parmak uçlarını karnında, kalça kemiğinde ve uyluğunun kıvrımında gezdirip ardından dilimle takip ettiğimde kasları gerildi.

Meme uçlarından birini sıktım ve saçlarımın uçlarını hafifçe sikinin üzerinde gezdirdim. Bu onun in çok fazlaydı. Başımın arkasını kavradı ve parmaklarını kafa derime soktu.

"Senin içinde olmam gerek. Hemen şimdi," diye homurdandı.

Güldüm. Sonra ona istediğini verdim. İç çamaşırlarımı yere attım, üzerine çıktım ve üzerine çöktüm.

Ve ona bindim. *Zordu.*

Giyindik ve o sadece becerilmiş görüntüyü sergilediğimden emindim ama aynaya bakacak kadar umursamadım. Ne kadar az umursadığımı göstermek için kot pantolon, atlet ve üzerine fanila giymiştim. Ridge yüksek topuklu ayakkabılarını bağlarken ben de parmaklarımı saçlarımın dalgaları arasında gezdiriyordum. Bu gece kot pantolon ve vücuduna oturan gri bir tişört giymişti.

Etek ucunu çekiştirdim. "Bu gece çok sık giyinmişsin." Güldü. "Sadece bir tişört."

"Kollu ve boyunlu."

"Jude geçen yıl bana eski tişörtlerinden bir demet verdi. Onları bir çekmeceye tıktım ve unuttum."

"Yeni görünüyor." Aptal bir tişörtü neden bu kadar büyüttüğümü bilmiyordum.

"Kahretsin. Belki de öyledir. Pislik herif. Bana bir düzine kadar verdi. Muhtemelen sadaka olduğumu düşünmemi istemedi."

Ön kapıdan çıkarken, "İçinde iyi görünüyorsun," dedim.

Beni kendine doğru çekti. "Her şeyin içinde iyi görünüyorsun.

Çok güzelsin." Bunu söylediğinde ona inandım.

Evindeki akşam yemeğine gülümseyerek ve neşeyle gittim. Shiloh'nun bunu gördüğünden emindim ama bana küçük bir gülümseme verdi ve hiçbir şey söylemedi.

Brody'nin evini sevdim çünkü ev gibi hissettiriyordu. Quinn'in evi kocaman ve o kadar mükemmeldi ki parlak bir dergiye aitmiş gibi görünürken, Brody'nin dağınık çiftlik evi rahat ve yaşanmış bir yerdi.

Shiloh'a milyonlarca kez söylediğim gibi, bamyaya harikaydı ve çok geçmeden yemek bitti ve Ridge gitmeye hazırды.

Brody'nin evinin ön kapısından çıktık ve canlı meşeler ve uzun otlarla çevrili çakıllı bir yolu takip ettik. Ridge elimi kendisinden çok daha büyük olan elinin içinde tutuyordu ve sanki bir yapbozun iki parçası gibi birbirimize uyuyorduk.

Bu yazdan önce biri bana Ridge gibi bir adama bu kadar aşık olacağımı söyleseydi, ona deli derdim. Ridge eskiden nefret etmeyi sevdiğim bir adamdı. Şimdi içimde kelebekler uçuşuyor.

Walker'ın evine giderken, Ridge'in bu partide kaç kızla yattığını düşünüyordum ve henüz oraya varmamıştık bile.

Kendime gerçek bir çift olmadığımızı ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlatıp duruyordum ama kendimi ikna etmem gittikçe zorlaşıyordu.

Gece havası ılıktı, genellikle Ağustos ayında olduğu gibi çok sıcak değildi ve yazın bitmesine daha birkaç hafta olmasına rağmen, sanki sona eriyormuş gibi hissediyorduk.

Herkes yoluna devam edecekti. Ben hariç herkes.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ridge

WALKER ESKİ BİR ÇİFTLİK EVİNDE BİRKAÇ DÖNÜMLÜK BİR ARAZİDE YAŞIYORDU.

annesi ve iki küçük kız kardeşi vardı. Ailesi hafta sonlarının çoğunu yolda geçirir, kız kardeşlerinin fıçı yarışlarında yarıştığı rodeolara seyahat ederdi.

Ne zaman gitseler, Walker bir parti verirdi.

Artık parti tüm hızıyla devam ediyordu. Bu da bir tarlada dikilip sarhoş olduğumuz ve saçma sapan konuştuğumuz anlamına geliyordu.

Bir elimde içki vardı ve kolum Evie'ye dolanmıştı, ellerim karnında yayılmıştı, sırtı göğsüme yaslanmıştı. Saçlarını savurdum ve boynunun yan tarafını öptüm.

Walker başını sallayarak, "Siz ikiniz o mide bulandırıcı çifte dönüşüyorsunuz," dedi.

Evie ve ben aynı anda ona ters ters baktık. Gülüştük ve ben Solo bardağımı onunkine vurdum. "Şerefimize."

"Çok yaşa yabancılar."

Bardaklarımızı boşalttık ve yeniden doldurmak için verandanın yanındaki fıçıya doğru yürüdük. Evie'ye bir bira uzattıktan sonra kendiminkini doldurmak için fıçıya döndüm.

"Oops."

Tam Ainsley birayı Evie'nin gömleğinin önünden aşağı dökerken döndüm.

"Gerçekten olgunca, Ainsley," dedi Evie, birayı fanilasının eteğiyle silerken.

Ainsley saçlarını omzuna attı ve omuz silkti. "Ayağım takıldı."

Kolumu Evie'nin omzuna doladım ve onu yanıma çektim, Ainsley'nin yüzündeki ifadeye bakarak sııttım. Hamlem istediğim etkiyi yaratmıştı.

Ainsley'nin gözleri irileşti, tepkisini gizleyemedi. "Bekle. Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Evet." Çenesi düşerken sııttım. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Ainsley kendini toparladı ve sahte gülümsemesini takındı. "Sanırım Chad Miller'ın bahsi kazanmak için becerdiği fahişeye gitmen mantıklı." Sözleri karşısında irkildim. Ainsley gülümsemesini Evie'ye yöneltti. "Senin bakire bile olmadığını söyledi. Bu kimseyi şaşırtmadı."

Evie güldü. "Oh iyi. En azından paradan payımı aldım. Bu işte birlikte olduğumuzu biliyordun, değil mi?"

Yalan söylüyordu, belli ki yüzünü kurtarmaya çalışıyordu. Onu daha yakına çektim, onun için savaşmaya hazırdım. Artık bir seyircimiz olduğuna göre, bundan faydalanabilirdik.

"Neden herkese ne yaptığını söylemiyoruz, Ainsley?" Herkesin dikkatle dinlediğinden emin olmak için kalabalığa baktım. "Ainsley'nin kendi annesinden para çalıp suçu Evie'nin üzerine attığı zamanı kim duymak ister?"

"Ridge. Dur," dedi Evie nefesinin altından.

"Ah lütfen," dedi Ainsley gülerek ve gözlerini devirerek. "Sanki bunu gerçekten yapacağmışım gibi."

"Evie'yi o kadar kıskanıyorsun ki kendine engel olamıyorsun. Onun sahip olduğu her şeyi elinden almak istedin, değil mi Ainsley?"

"Neden seninle birlikte olduğumu düşünüyorsun? Seni gerçekten istediğimi düşünmüyorsun, değil mi?" Bu çok saçmaymış gibi güldü ve bakışlarını Evie'ye çevirdi. "Ona nasıl baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun, Evie?"

Evie, Ainsley'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "En iyi ipucu, Ainsley. Ağırlık odasında bir adama sakso çekerken kimsenin izlemediğinden emin olmalısın. Ama hey, müthiş bir şov yaptın. Sanırım

Bana baktığını, senin *adını* değil *benim adımlı* söylediğini fark ettim." Evie ona kocaman bir gülümseme verdi.

Vay anasını.

Ainsley'nin çenesi düştü ve Evie kısa bir kahkaha attı. "Evet. Eğlenceli bir gündü."

Başladığımız işi bitirelim bari. "Burada ne halt ettiğini bile bilmiyorum," dedim Ainsley'ye. "Odayı oku. Kimse seni burada istemiyor. Ve sözde arkadaşlarına gelince, şimdi neredeler?" Etrafıma bakındım. Kimse kraliçe arısını savunmak için öne çıkmadı. "Lise bitti prenses. Hiçbir gücün yok. O yüzden neden buradan defolup gitmiyorsun?"

"Ne yapacaksın?" Ainsley dedi ki. "Beni başka bir partiden daha mı atacaksın? Onu koruman çok hoş ama inan bana buna değmez. Düşünüyorum da, sen de değmezsin. İkiniz de beyaz pislik eziklersiniz. Ve gerçek güç nedir biliyor musunuz? Bilgidir." Bana kurnazca bir gülümseme verdi. "Neyse ki senin hakkında çok şey biliyorum. Yani, ne kadar alçalabilirsin ki? Koçun kızını partinde sarhoş edip becermek mi? Vay be. Bu senin için bile oldukça kötü. Kaç yaşında, on beş falan mı?"

Evie gerildi ve keskin nefes alışını duydum.

Dişlerimi sıktım. "Ben sikişmedim-"

"Söylediği bu değil. Küçük tatlı Callie Becker'a yalancı mı diyorsun? Onun da bakire olduğunu duydum. *Gerçek* bir bakire."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Evie nefesinin altında. Onu daha yakına çekmeye çalıştım ama beni itti ve kaçtı.

Sikeyim.

Ainsley bana muzaffer bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre küçük kız arkadaşın üzgün. Üzgün olduğumu söyledim ama yalan söylemiş olurdum. Hannah." Parmaklarını şıklattı. "Hadi gidelim."

Sessiz bir kızıl olan Hannah konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve Ainsley'yi takip etti.

Onlar gittikten sonra Walker'a ters ters baktım. "Callie hakkında bir şey mi söyledin?"

"Ne oluyor lan?" Walker dedi ki. "Seni ne zaman bir konuda ispiyonladım ki?"

Doğru. Bunu asla yapmaz.

Jackson yüzünü buruşturdu. "Eminim Hannah'ydı. O gece onunla birlikteydim."

Kelsey hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. "Sıçtın batırdın, Ridge."

Çenem sıkıştı. "Callie Becker'ı sikmedim."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun," dedi Kelsey. "Bu Callie Becker'la ilgili değil."

Lanet olsun. O haklıydı. Bunu daha fazla tartışmak için etrafta dolaşmadım. Evie'yi aramaya gittim.

Verandayı, mutfığı, oturma odasını ve üst kattaki tüm odaları kontrol ettim. Banyo kapılarını çaldım. Evie yoktu.

Evime dönerken onu aradım ama telefonu açmadı. Sonunda onu arka verandamda göle bakarken buldum ve yanındaki basamağa çöktüm.

"Hangi partiden bahsediyordu?" diye sordu, dümdüz önüne bakarak. "Telefonda konuştuğumuz gece miydi?"

Başımı sallamadan önce bir an tereddüt ettim. "Evet. Ama Callie ile hiçbir şey yapmadım."

Birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. "Birinci yılım hayatımın en kötü yıllarından biriydi. Bir önceki yaz hâlâ dans dersleri alıyordum. O dersleri çok severdim. Haftamın en güzel bölümüydü. Ve Ainsley'nin annesini severdim. Annabel. Ainsley'e hiç benzemiyordu. İyi bir öğretmendi ve beni hep özel hissettirirdi. Sanki onun kızı ve diğer kızlarla birlikte o sınıfa aitmişim gibi."

Ona hepsinin toplamından daha iyi olduğunu söylemek istedim ama ağzımı kapalı tuttum ve konuşmasına izin verdim.

"Annemin o derslerin parasını ödemeyi bıraktığından haberim yoktu. Ama muhtemelen daha iyi bilmeliydim." O izin verdi

esprisiz bir kahkaha attı. "Annabel beni tezahürat takımına katılmam için cesaretlendirdi. Pek bana göre bir şey değildi ama denememi söyledi. Bana inandığını söyledi. Ben de denedim ve as takımda yer alan tek birinci sınıf öğrencisi oldum. Ainsley yıkılmıştı. Bunu çok istiyordu. Amigo koçuna Ainsley'nin bunu benden daha çok hak ettiğini ve benim bıraktığımı, bu yüzden yerimi onun alması gerektiğini söyledim. Ama eğer bırakırsam, Ainsley'e değil, benden büyük kızlardan birine vereceklerini söyledi.

"Yerimi korudum çünkü küçük bir parçam as takımda yer almaktan gurur duyuyordu. Yaşanan onca şeyden sonra, hiç denemeseydim daha iyi olurdu diye düşündüm hep. Ama birinci sınıfın tamamı boyunca tezahürat takımında kaldım çünkü Ainsley'nin kazandığını düşünmesini istemedim."

Ayağa kalktı ve cevabımı beklemeden iskeleye doğru yürüdü. Onunla aynı hizaya geldiğimde durdu ve benimle yüzleşti. "Yorgunum ve sadece yalnız kalmak istiyorum. Eve arabayla giderdim ama çok fazla içtim. Ne yazık ki bu gece burada mahsur kaldım."

Bunu bir hapis cezası gibi söyledi. "Yorgunsan yatağa gel."

"Seninle yatmıyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Sana hiçbir şey olmadığını söyledim."

Bir kahkaha attı. "Dedikoduların bir sebebi vardır, Ridge."

Çenemi sıkarak ona baktım. Dedikodulara kulak asmaması gerektiğini herkesten çok onun bilmesi gerekirdi. "Ciddi olamazsın."

Evie başını salladı. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var." Uzaklaştı ve bu sefer ben gitmesine izin verdim.

"Ben Chad Miller değilim," diye arkasından seslendim.

Yanıt alamadım. Eğer Evie gerçekten o pislik gibi olduğuma inanıyorsa, o zaman bir sorunumuz vardı. Kendimi savunmak zorunda bile kalmamalıydım. Sözüm geçerli olmalıydı.

Yeterince. Bana güvenmeyi öğrenene kadar onu takip etmenin bir anlamı yoktu.

Arka kapıyı açık bıraktım ve yaklaşık bir saat sonra merdivenlerden çıktığını duydum. Ayak sesleri kapımın önünde durdu, sonra geri çekildi. Birkaç saniye sonra ikinci yatak odasının kapısı kapandı.

Yastığımı yumrukladım, sonra tavana baktım. Chad Miller'a hiç benzemiyordum ama yine de pisliğin tekiydim. Seçebileceğim onca kız varken, Evie'den intikam almak için Ainsley'i kullanmıştım. Ama Evie'yi bu yüzden kaybedemezdim.

Ertesi gün Ainsley'nin evine gittim ve ön kapıya vurdum. Kızımın hayatını mahvetmişti ve bunun için onun paçayı sıyırmasına izin verecek değildim. Ainsley'nin annesi kapıyı açtığında ona kocaman bir gülümseme verdim ve kendimi tanıttım.

Görmek istediğim kişi oydu ama Ainsley'nin önünde söylemem gerekeni söylemek? Bu boktan dondurmanın üstündeki kirazdı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Evie

HER ZAMAN AINSLEY GIBİ BAŞKA KIZLAR DA OLACAKTI. KIZLAR Ridge ile birlikte olmak için beni yoldan çekmeye niyetliydi.

Callie'yle bir şey olmadığını söylediğinde ona inandım ve Chad Miller gibi olmadığını biliyordum. Ridge asla bir kızı istemediği bir şeyi yapmaya zorlamazdı. Ama yine de. Tam olarak bir aziz değildi, değil mi?

Ama yine de ben de değildim.

Dün sabah onun evinden ayrıldıktan sonra bütün gün bunu düşünüp durdum ve şimdi pazartesiydi ve ben *hala* bunu düşünüyordum.

Eğer akıllı olsaydım, gitmesine izin verirdim. Küçük yaz kaçamağımız sona ermişti. Bunu uzatmanın ne anlamı vardı? Bir anlaşmamız vardı ve son kullanma tarihimiz birkaç gün içinde dolacaktı.

Sarışın bir kadın ön kapıdan girip diğer garsonla konuştuğunda yaşlı bir çifte hizmet ediyordum. Cathy benim bölümümdeki boş bir kabini işaret etti ve kadın koltuğa kaydı. Odanın öbür ucundan ona baktım.

Annabel Thorpe'un burada ne işi vardı?

Belki de ondan çaldığımı iddia ettiği iki yüz doları almak için buradaydı. Bekleyebilirdi. Bir dörtlünün bahşişini cebe indirdim, temizledim, sonra sildim ve Annabel'in standına gitmeden önce diğer müşterilerimi kontrol ettim.

Kızı, aynı mükemmel şekilde şekillendirilmiş sarı saçları, iri mavi gözleri ve güzellik kraliçesi gülümsemesiyle ona çok benziyordu. Ama Ainsley'nin aksine Annabel hiçbir zaman kaba ve kindar olmamıştı. Ta ki işlemediğim bir suç için suçlanana kadar.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Soğukkanlılıkla sordum.

"Nasılsın, Evie?"

"Güzel. Harika. Meşgulüm." Ne yazık ki neredeyse boş olan lokanta iddiamı desteklemiyordu. Ama Ainsley'nin annesiyle havadan sudan konuşmaya hiç niyetim yoktu. "Size bir şey getireyim mi?"

Ağzını açtı, sonra bakışları lokantada gezinip katlanmış ellerinin üzerinde durunca tekrar kapattı. "Sadece kahve, lütfen."

Başımı salladım ve geri çekildim, sonra döndüm ve mutfığa doğru yürüdüm. Cezvede sadece tortu kalmıştı ve servis etmeyi düşündüm ama kendime biraz zaman kazandırmak için yeni bir cezve hazırladım. Şansım yaver giderse, ben kahveyle döndüğümde o gitmiş olacaktı.

Öyle bir şans yok. Hala orada.

Kahveyi servis ettim ve gitmek için döndüm.

"Bekle. Evie." Koluma dokundu. "Konuşabilir miyiz?"

Derin bir nefes aldım ve yüzümü ona döndüm. "Elbette. Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Ses tonum aşırı dostça değildi, konuşmaya da davet etmiyordu.

Fincanının kulpuyla oynadı ve sanki söyleyeceği şeyi yüzüme söylemek çok zormuş gibi gözlerini masadan ayırmadı. "Sana bir özür borçluyum. Cüzdanımdan para çaldığın için seni suçladığım için özür dilerim."

Gözlerim açıldı. Bu da neydi böyle? "Ainsley bir şey mi söyledi?" Ama bu soruyu dile getirirken bile bunun saçma olduğunu biliyordum. Ainsley asla böyle bir şeyi itiraf etmezdi.

Annabel başını salladı. "Erkek arkadaşın dün bizi ziyaret etti. Sana karşı çok korumacı. Olması gerektiği gibi," diye ekledi.

Onu öldürecektim. "Seni ziyaret ettiğinden haberim yoktu." Bunların hiçbirinin benim fikrim olmadığını açıkça belirtmek istedim. "Onu bu işe ben b u l a ş t ı r m a d ı m . "

Annabel başını salladı. "Bundan bahsetti. Ayrıca araya girdiği için ona kızacağınızı ama bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu düşündüğünü söyledi."

Kanım kaynadı. Ne cüretle burnunu benim işime sokmaya devam ederdi? "Değildi. Kendi savaşımı kendim verebilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama hayatın boyunca savaştın, değil mi?"

Sessiz kaldım. Bu sonuca nasıl vardığından emin değildim ama Annabel annemle tanışmıştı, sanırım bu çok açıktı.

"Olay olduğunda neden bir şey söylemedin?" Başını eğdi, cevabı bulmak için yüzüme baktı. "Neden kendini savunmadın?"

Gözlerimi yere indirdim. "Bana inanır mıydın?"

Annabel bir an sessiz kaldı, ihtiyacım olan tek cevap da buydu. O zaman bana asla inanmazdı.

"Kızımı seviyorum. Onu çok seviyorum. Bu yüzden buna inanmak *istemedim*. Hangi anne kızının dikkat çekmek için böyle sert önlemler alacağına inanmak ister ki?"

"Öğrenmeni hiç istemedim," diye itiraf ettim. Ve gerçek de buydu.

Annabel başını salladı. "Her zaman kimseye ihtiyacın yokmuş gibi davrandın ama ben daha iyisini biliyordum. Ve sanırım...." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Sanırım senin sahip olmadığın anne figürü olmak istedim. Ve Ainsley... şey, seninle geçirdiğim fazladan zaman için bana kızdı. Bunu yapan bendim. Sadece bunu daha önce fark edemediğim için üzgünüm."

Söyleyeceklerini söyledikten sonra ayağa kalktı ve kahve için on dolarlık bir banknot bıraktı. "Kendine iyi bak, Evie."

"Sen de."

Annabel'in özrü ya da Ridge'in adımı temize çıkarma çabası hakkında ne hissedeceğimi bilemeden onun lokantadan çıkışını izledim.

İşten sonra Wren'i Luisa'nın evinden aldım ve parktaki macera oyun alanına götürdüm. O kadar güzeldi ki

sıcaktan eriyecekmişim gibi hissettim.

Daha sonra onu McDonald's'a Happy Meal yemeye götürdüm. Bütün tavuk nugget'ları yedi ve patates kızartmalarının çoğunu yere attı. Sonra ben onu mama sandalyesinden kaldırana kadar avazı çıktığı kadar bağırdı ve tekmeledi. Bu ruh halindeyken onu yere bırakmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden onu arabaya taşıdım ve araba koltuğuna oturttum.

Korkunç ikilinin şakası yoktu. Tatlı, sevimli kız kardeşimin bir öfkesi vardı. Ön kapıdan girer girmez öfke nöbeti geçirir ve kendini yere atıp yumruklarını muşambaya vururdu.

Wren'i serin bir banyoya attım ve göz kapakları titreyecek kadar yorulana kadar ağlamasına izin verdim ve boğulmadan önce onu küvetten çıkarmak zorunda kaldım.

Başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı ve ben de rahat bir nefes aldım.

O gece yatağıma oturdum ve Ridge'in mektuplarını tekrar okudum. Sonra derin bir nefes aldım ve onu aradım.

"Bunu neden yaptın?" Cevap verir vermez sordum. "Annabel'le neden konuştun?"

Bir an durakladı. "Çünkü gerçeği bilmesi gerekiyordu."

"Buna karar vermek size düşmez."

"Eğer bir özür bekliyorsanız, bir özür alamayacaksınız."

Tipik. "Sana işime karışma demiştim."

"Ve sana söyledim, sen benim işimsin. O yüzden her konuda benimle tartışmayı bırak, Evie." Yorgun bir iç geçirdi ve sessizliğe gömüldük.

Tırnağımı çiğnedim ve ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. Annabel'i görmeye gittiği için ona kızgın değildim. Bu beni şaşırtmıştı. Eski Evie olsa çok öfkelenirdi.

Konuşmasını bekledim ama konuşmadı ve nedenini biliyordum. Ridge de en az benim kadar inatçıydı. Cumartesi gecesi olanlarla ilgili bir özür ya da onay bekliyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Neden bu kadar zordu? "Chad Miller gibi olmadığını biliyorum. Callie konusunda da sana inanıyorum." Okulda Ridge'e nasıl baktığını görürdüm ve ondan çok hoşlandığını anlardım, ama onun fark ettiğini bile sanmıyorum.

Bir an sessiz kaldı. "O partiye nasıl geldiğini bile bilmiyorum. Onu ben davet etmedim. Ama onu görür görmez eve göndermeliydim."

"O senin sorumluluğunda değildi."

"Benim partim. Benim sorumluluğum. Sarhoş oldu ve ertesi sabah uyandığımda benim yatağımdaydı. Yatağa yalnız gitmiştim, bu yüzden nasıl oldu bilmiyorum."

"Sen olmak kolay değil."

Güldü, gerginliğini biraz azalttı ve omuzlarımın gevşediğini hissettim. Gülüşünü seviyordum. Ridge ile ilgili pek çok şeyi seviyordum.

İnledim. Ne halt ediyordum ben? Bu nasıl oldu?

"Hey, Cherry."

"Öyle mi?"

"Takılmak ister misin?"

Her şeyden çok. "İsterdim ama evde Wren'leyim. Uyuyor, o yüzden gidemem."

"Ben de geliyorum."

"Ne?" Yatağımdan fırladım. "Hayır. Yapamazsın. Wade eve gelirse seni vurur."

Ridge homurdandı. "Siktir et onu. Sokağın aşağısına park edeceğim. Sen kapıyı aç." Daha fazla itiraz edemedi aramayı kesti ve ben de panik moduna geçtim.

Evime kimseyi davet etmememin iyi bir nedeni vardı. Ne kadar havalı ve sert davranmaya çalışsam da utanıyordum. Bir zamanlar beyaz olan duvarlar, annemin nikotin bağımlılığı yüzünden sarıya boyanmıştı. Muşamba

Yerler kustumuk rengindeydi ve kaç kez fırçalamış olursam olayım, hiçbir zaman gerçekten temizlenmiyorlardı. Bej renkli oturma odasının halısı lekeli, mobilyalar da yırtık pırtıktı.

Evimiz sigara dumanı ve bakımsızlık kokuyordu. Ridge daha önce buraya gelmiş olsa da, çevresini tanıma fırsatı bulduğunu sanmıyordum.

Sokağı adımlamasını, ön bahçemizi çevreleyen paslı zincir bağlantı çitini ve araba yolumuz olarak ikiye katlanan yabani otlarla dolu toprak yığını geçmesini izledim. Verandama çıkan çürümüş ahşap basamakları tırmandığında midemin bulandığını hissettim.

Paravan kapıyı açtım, o da içeri girdi. Ön kapıyı inceledi ve kolu salladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Geceleri kapılarınızı kilitlemiyor musunuz?"

Omuz silktim. Tam olarak şehir merkezinde yaşamıyorduk. Benim için en büyük tehlike zaten evimde yaşıyordu. "Hava çok sıcak. Klimamız yok."

"Evde yalnızken kapılarınızı kilitleyin."

Küçük koridoru adımladı ve sanki buranın sahibiymiş gibi yatak odama girdi. Yatak odamın kapısını kapattım ve kilitledim. "İşte. Kilitlendi."

Kapıya yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu izledim. Üzerinde gri bir tişört, siyah atletik şort ve futbol antrenmanından sonra her zaman giydiği Adidas ayakkabılar vardı. Bunu nereden bilebilirdim ki?

Ugh. Birkaç antrenman yakalamış olabilirim.

Penceremin önünde durdu ve karanlığa baktı. Sonra pencereden döndü ve şifonyerime doğru yürüdü. Quinn'le benim ve ayna çerçevesine sıkıştırdığım Wren'in fotoğraflarına baktı.

Ridge, Quinn'in geçen Noel'de bana verdiği Jo Malone Pomegranate Noir şişesinin kapağını açtı. Bu çok

Pahalıydı, geri vermeye çalıştım ama çok kızdı. Onu sevdiğimi biliyordu, bu yüzden hiç düşünmeden satın almıştı.

"Ne olduğunu hep merak etmişimdir," dedi şişeyi şifonyerime geri koyarken.

"Gizem çözüldü. Ne yapıyorsun?" Odama girip eşyalarımı bakması kendimi çok rahatsız hissettirdi.

"Sen benim dünyamı gördün. Ben de seninkini görmek istedim." Yerde sadece bir şilte ve bazadan ibaret olan yatağıma uzandı ve ellerini başının altına sıkıştırdı.

"Senin dünyanın güzel. Benimki çirkin."

Yatakta onun yanındaki yeri okşadı. "Buraya gel."

Birkaç deneme adımı attım. Baldırlarım yatağa değdiğinde elimi tuttu ve beni yanına çekti. Sırt üstü uzandım ve mısır patlağı tavana baktım. Vantilatörü doğrudan yatağıma üfleyecek şekilde konumlandırmıştım ama hala o kadar sıcaktı ki hareketsiz yatmak ve fazla hareket etmemek daha iyiydi.

Ridge yana kaydı ve başını elinin üzerine koydu.

"Senin hiçbir yanın çirkin değil." Kaşlarımın, burnumun, elmacık kemiklerimin, çenemin ve dudaklarımın izini sürdü. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Parmaklarını boynumdan aşağıya, boğazımın dibindeki çukurun üzerinde gezdirdi. "Ve şu anda yaşadığın bu hayat. Bu ev. Bu mahalle. Sen bu değilsin. Sadece geçici."

Gözlerinin içine baktım, ona inanmayı çok istiyordum.

Bana hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

"O da ne?" Sesim kısık bir şekilde sordum çünkü biliyordum.

Ne söyleyeceğini biliyordum ve bu beni korkutuyordu. "Seni seviyorum."

Sertçe yutkundum ve yüzümü çevirdim. Her yerim titriyordu. O kadar titriyordum ki içimde deprem oluyormuş gibi hissediyordum. Daha önce kimse bana bu sözleri söylememişti. Ama o

çok kolay, çok zahmetsizmiş gibi geldi. Sanki sadece hava durumu hakkında yorum yapıyordu.

Ridge çok cesurdu. Çok dürüst ve doğrudu. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? Bu kadar rahat, sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Ama yine de her şeydi.

Sırt üstü yattı ve gerçekten acı çekiyormuş gibi inledi. Ona bakmaya korkuyordum. Belki de söylediklerinden pişmandı. Belki de onları geri almak istiyordu.

"Sana aşığım, Evie. Bunu planlamamıştım. Olmasını bile istemedim. Ama oldu işte." Sesi kızgın geliyordu. Sanki böyle bir şeyin olmasına izin verdiği için kendine kızgındı.

Gülmeye başladım. O kadar çok gülüyordum ki karnım ağrıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye hırladı.

"Sen." Tekrar güldüm.

"Sence bu komik mi? Az önce içimi döktüm, lanet olası bir kazanç ve-"

Kendimi onun üstüne attım ve dudaklarından sertçe öptüm, sözlerini durdurdum ve nefesini çaldım. Dili dudaklarımdan ayrılıp içeri girdi ve öpüştük, öpüştük ve öpüştük.

Nefes nefese, kendimi geri çektim ve ona baktım. "I..."

Saçımın bir tutamını çekiştirdi. "Kelimelerini kullan, Kiraz."

Derin bir nefes aldım ve her şey bir anda ortaya çıktı. "Iloveyoutoo." Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Özür dilerim. Anlayamadım." Kulağını avuçladı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun."

Beni sırtüstü çevirdi ve kollarını iki yanıma dayayarak üzerimde durdu. "Söyle."

"Seni seviyorum, tamam mı?" Gözlerimi devirdim. "Ben de seni seviyorum."

Sırıttı. "Kesinlikle seviyorsun. Sevilmecek ne var?"

Bir göz devirmeyele daha mücadele ettim. "Sinir bozucusun." Gülümsemem beni ele verdi.

"Ama yine de beni seviyorsun."

Ben yaptım. Lanet olsun ona. Bu yaz beklediğim gibi gitmemiştir. Ama Ridge'le ilgili her şey beklenmedi.

"Regl oldum," diye ağzımdan kaçırđım.

"Benim büyük bir aletim var. Ne demek istiyorsun?"

Koluna bir şaplak attım. "Bu gece seninle seks yapmayacağım, o yüzden gitmelisin."

"Buraya sadece seks için geldiğimi mi düşünüyorsun?" Alınmış görünüyordu, sanki tek istediğinin bu olduğunu düşünmeye nasıl cüret edebilirdim. Ridge burnumun ucunu öptü, sonra sırt üstü döndü ve serçe parmaklarımızı birleştirdi. Ve ben biraz öldüm.

Yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. Ve midemdeki o kelebekler... Onlardan bir kaleydoskop vardı.

Ridge beni
seviyordu. O
beni seviyordu.

O gitmedi. Bütün gece konuştuk, seslerimiz kısıktı. Filmler, müzik ve hayat hakkında konuştuk. Benden hayalimdeki evi tarif etmemi istedi, ben de tarif ettim.

Bana annesini ölü bulduktan sonra bir arabaya düz kontak yapıp güneye gittiğini söyledi. Arabanın Memphis'in hemen dışında bozulduğunu, bu yüzden onu terk ettiğini ve şehre otostop çektiğini söyledi.

"Hazır oradayken Graceland'e de uğrayayım dedim. Kral'ın yaşadığı yeri kontrol edin."

Kulağa öyle Ridge'de yapılacak bir şeymiş gibi geliyordu ki beni güldürdü. Tek görebildiği şeyin dışarısı olduğunu söyledi ama hayal kırıklığına uğramıştı.

Ona çocukken terk edilmiş demiryolu rayları boyunca nasıl koştuğumu ve raylardan birini denge kirişi olarak kullandığımı anlattım. Sanki dengemi korumak beni kaos dolu bir hayata hazırlayacakmış gibi. "İlkbaharda raylar kaplanır

bluebonnets ile. Böylesine çirkin bir yerde güzel bir şeyin yetişebilmesi beni her zaman şaşırtmıştır."

"Beni şaşırtıyorsun," dedi. O da beni şaşırttı.

Birbirimizi bulduğumuza şaşırmıştım. Kırık dökük bir dünyada, onun içinde olduğu kadar kırık dökük ya da çirkin hissetmeyen iki hasarlı insan.

"Çocukken nasıl biriydin?" Ben sordum.

Bir dakika düşündü ve ben derin ve anlayışlı bir şey bekledim. "Aynı, ama daha kısa."

Bu beni yine güldürdü ve kimsenin beni Ridge kadar güldüremediğini fark ettim. Çocukken sınıfın palyaçosu olduğunu söylemişti ve bu beni şaşırtmamıştı. Ridge dikkatleri üzerine çekmişti. Ben hep radarın altında kalmaya çalışırken o bunun tadını çıkarırdı.

"Okulda bir sürü kavgaya karıştım," dedi.

"Ne için kavga ediyordun?"

"Öğle yemeği parası. Sosyal adaletsizlikler. Adını siz koyun, bunun için savaştım. Tüm inekler korunmak için bana gelirdi. Onları para için haraca bağladım ve ödevimi yapmalarını sağladım. Quid pro quo." Omuz silktiler, bu konuda en ufak bir üzüntü duymuyor gibiydi. "Peki ya sen?"

"Öğle yemeği parası için kimseyi dövmedim."

"Çünkü sen bir kızsın."

Buna alındım. "Kızların dövüşemeyeceğini mi söylüyorsun?" "Ben öyle bir şey demedim. Ama kabul edelim. Ne kadar sert olursa olsun Sen öylesin, kızlar ve erkekler farklı yaratılmıştır."

"Neden? Sikin var diye mi?"

"İşte bu. Ama ben 1.80 boyundayım ve 90 kiloyum. Bu sağlam bir kas, bebeğim." Kolunu esneterek kas yaptı. Etkilenmemiş gibi davrandım. "Dövüşü kimin kazanacağını düşünüyorsun? Ben mi?" Elini pazumun etrafına sardı. Başparmağı ve orta parmağı neredeyse birbirine değiyordu. "Yoksa sen mi?"

"Dövüş benimle, o zaman görürüz." Elim kasıklarına doğru indi ve bir de baktım ki beni sırtüstü çevirip ellerimi yatağa sabitlemiş.

Ridge'in yıldırım hızında refleksleri vardı ve bunu amacına ulaşmak için kullandı. Ona karşı hiç şansım olmazdı.

Yüzüme baktı ve sırttı.

"Yatağımın altında bir bıçak saklıyorum," diye uyardım onu. "Ona ulaşmaya çalış, Cherry. Sana meydan okuyorum," diye meydan okudu. "Aletini bu kadar sevdiğim için şanslısın."

Gülümsedi ve dudaklarımı öptü. "Aletim tamamen senin." "Üç gün daha."

"Ne kadar istersen." Sırt üstü yattı ve elimi elinin içine aldı. Bir süre tavana baktık, her şeyin muazzamlığı karşısında sersemlemiştik.

Sevgiyle. Çok bunaltıcıydı. Bedenim hepsini içine alacak kadar büyük değildi. Kalbim göğsümün duvarlarını aşır tavana doğru uçacakmış gibi hissedene kadar şişti ve şişti.

Ridge'e delicesine, mide bulandırıcı bir şekilde aşık olmuştum ve bunun nasıl ya da ne zaman olduğunu anlayamıyordum. Bir an ona asla aşık olmayacağıma dair yeminler ediyordum ve sonra bum, birdenbire ortaya çıkmış ve beni aniden vurmuştu. Bir şimşek gibi. Ya da bir meteor.

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım.

Ne zaman kendime umut *etme, bir şey isteme* izni versem, elimden alınmış ya da mahvedilmişti.

Ve Ridge'i çok istiyordum.

Hiçbir şeyin bizi mahvetmesini istemedim. Mahvetmek istemedim.

onu. Ama bir şekilde, bir şekilde, yapacağımı biliyordum.

Ama Ridge benim can simidimdi ve gitmesine izin vermeyecek kadar bencildim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ridge

FARLAR ÖN CAMDAN İÇERİ GIRIP ETRAFI AYDINLATIYORDU.

oturma odamda. Gitarımı bir kenara bıraktım ve Evie arabasından inip bardaktan boşanırcasına yağan yağmura adımını atarken ön kapıyı açtım. Verandanın basamaklarını hızla çıktı ve elimi tutarak beni verandadan aşağıya, sağanak yağmura doğru çekti.

"Ne yapıyorsun kadın?" Çatıyı döven yağmurun ve ağaçları kırbaçlayan, dalları kırılacaklarından emin olduğum kadar geriye eğen rüzgârın sesini duyabilmek için sesimi yükselttim. "O deli kışını eve sok."

"Bunun ne eğlencesi var?" diye bağırdı.

İncil'deki Nuh'un hayvanlarını gemiye bindirdiği türden bir yağmurdu ve saniyeler içinde sırlıklam olmuşuk, kıyafetlerimiz sırlıklamdı ve saçlarımızdan yağmur nehirleri akıyordu. Ama önemli olan tek şey onun gülümsemesiydi. Sadece bir ya da iki kez gördüğüm nadir bir gülümsemeydi. Evie'nin gülümsemesi karanlığı aydınlatabilir ve parlaklığıyla tüm yıldızlara rakip olabilirdi.

Evie'nin yüzünü gökyüzüne çevirmiş, yağmur altında gülüşünü hayretle izledim.

"Kendimi çok canlı hissediyorum," dedi, ben onu yakalayıp kendime doğru çekene kadar dönüp dururken kollarını iki yana açmıştı.

Bana baktı, dudaklarında hala bir gülümseme vardı ve yeşil gözleri mutlulukla parlıyordu ve ben her şeyin böyle kalmasını istedim. Bu anı yakalamak ve asla gitmesine izin vermemek istedim.

"Sen delisin," diye mırıldandım, dudaklarım onunkileri bulurken. "Senin hakkında."

"İtiraf etmenin zamanı gelmişti."

"Bunu mahvetme. Sadece çeneni kapa ve beni öp."

Bana yapıştı, elleri ıslak tişörtümü sıkıyordu, ben de saçlarını avuçladım ve kışını avuçlayarak onu kendime çektim.

Yağmurda öpüştük, üzerimize su dökülüyordu ve vücutlarımız birbirine yapışmıştı. Sonra vücuduma tırmandı ve bacaklarını belime, kollarını boynuma doladı ve ben de onu etrafıma sararak içeriye doğru koştum.

Yerde ve merdivenlerde su birikintileri bıraktık ve ben çıplak ayaklarımla kayarken ve yatak odamın kapısının önündeki spor çantalarına takılırken o gülüyordu.

Yere bir yığın halinde düştük ve vücudum düşüşümüzün etkisini aldığı anda homurdandım.

Bana baktı. "İyi ki bu kadar sert bir adamsın."

"İyi bir şey."

Islak giysilerimizi birbirimizin ellerinden kurtardık ve onu yerden kaldırıp duvara doğru ittim ve içine girdim.

Sikiştik. Açgözlü. Aç. *Gürültülü*.

Duvarları salladık ve birbirimizin tenini işaretledik.

Benimkini. Daha sonra, birlikte dumanı tüten sıcak bir duş aldık.

Cildinin her santimini sabunladım. Saçlarını şampuanla köpürttüm ve durulamak için başını spreyin altına tuttum.

"Çok güzelsin amına koyayım," dedim göğüslerini avuçlayıp alt dudaklarını emerken.

Kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı. "Üniversiteye gittiğinde beni unutma. Bütün kızlar yakışıklı futbolcunun peşinde olacak." Şaka yapıyormuş gibi davranmaya çalıştı ama öyle olmadığını biliyordum.

Evie güvensizliğini saklamaya çalışıyordu ama ben her zaman orada olduklarını biliyordum. Tıpkı benimkiler gibi, derinlere gömülmüşlerdi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerimin içine bakmak zorunda kalması için yukarı kaldırdım. "Seni asla unutmayacağım, Evie Bellamy."

Kirpiklerinden su damlarken bana baktı ve ıslak vücudunu benimkine bastırdı, onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyordu. "Hiç mi?"

"Asla." Sözümü bir öpücükle mühürledim.

Hayatımda ilk kez, her şeye sahip olduğumu hissettim - kız, sadece herhangi bir kız değil, kız, D1 kolejine tam b i r yolculuk ve beni önemseyen bir aile.

Her şeye sahip olmanın tek dezavantajı neydi? Artık kaybedecek her şeyim vardı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Evie

İKİ AY SONRA

"Haydi. Hadi, hadi. Hadi," dedi Nuh ellerini dua eder gibi kavuşturarak.

Bitime sadece altı saniye kala dört sayı gerideydik. Bobcat'ler kırk yard çizgisinde topa sahip oldular ama bu uzun bir atıştı.

Oyun kurucu geri çekildi ve topu son bölgeye doğru fırlattı. Ridge dört savunmacının üzerinden sıçrayıp topu yakaladı ama diğer takımın savunması onu yere indirdi.

"Onda var mı?" Noah sordu, sesi endişeyle doluydu.

Bunu söylemek zordu. Ridge dağ gibi oyuncuların altında kalmıştı. Saniyeler sonra hakem gol olduğunu işaret etmek için kollarını kaldırdı ve kalabalık çığına döndü.

Ayağa kalkmıştım, etrafımdaki herkesle birlikte avazım çıktığı kadar bağıırıyordum. Ridge belinden eğildi, havalara uçu. Sonra havaya sıçradı ve takım arkadaşının göğsünü yumrukladı.

Stadyum spikeri tezahüratlar arasında bağıırıyordu. "Kendi gözlerimle görmeseydim inanmazdım. Ridge McCallister galibiyet golünü attı!"

Üniversite kariyerinin ilk touchdown'u için dramatik bir oyun yapmayı Ridge'e bırakın.

Yanımda, Noah çığlık attı, "Bu benim amcam, Ridge McCallister! Bir numara!" Sünger parmağını havada salladı ve biz de heyecana kapıldık.

Ridge ile o kadar gurur duyuyordum ki patlayacak gibi hissediyordum.

İşte benim adamım.

Bugünkü maça yetişebilmek ve geceyi izinli geçirebilmek için bir sürü hokkabazlık ve iyilik yapmak gerekmişti. Kahvaltı vardiyama yetişebilmek için saat altıda kalkmam gerekiyordu. Devlet üniversitesindeki derslerime yetişmek için yapmam gereken çalışmalardan bahsetmiyorum bile ama buna değerdı.

Bugün burada Ridge'in parlayışını izleyebildiğim için çok mutluyum.

Elijah arkadaşıyla çok gurur duyardı.

"Bahse girerim onun kapüşonunu giydiğin için mutlusundur, ha?" Noah söyledi. "Kazansam da kaybetsem de onu giymekten gurur duyarım" dedim. kocaman bir gülümsemeyle. "Yüz boyan hâlâ güzel görünüyor."

Sırıttı. "Teşekkürler. İyi iş çıkarmışsın." Altın renkli bir 1 numara çizdiğim yanağına dokundu. Diğer yanağına da takımın maskotu için bordo ve altın rengi bir vaşak çizmeye çalışmışım. Başarılı olduğumdan emin değildim ama Noah *neredeyse* kendi resmi kadar iyi olduğunu iddia etti. Yedi yaşındaki bir çocuktan büyük övgü. "Bu arada haklıydım." Bana sinsı bir gülümseme verdi.

"Öyle mi? Ne hakkında?"

"Onu yazdan daha uzun süre isteyeceğini söylemişim."

Gülmüşüm. Ekim ayıydı ve biz hala birlikteydik ve hala güçlü bir şekilde devam ediyorduk.

"Vay canına," dedi Brody, ses tonu gururla doluydu ve sıramızdan çıkıp stadyumdan dışarı akan taraftarlara katılırken kocaman gülümsedi. "Küçük kardeşim hesaba katılması gereken bir güç."

Bugün McCallister erkekleriyle oturdum-Brody, Patrick ve Noah. En son Eylül ayında Ridge'in maçlarından birine geldiğimde Lila ve Shiloh da buradaydı. Ridge'in ailesi onu desteklemek için her iç saha maçına giderdi.

"Onunla iyi iş çıkardın, Brody," dedi Patrick huysuzca. "Çok iyi bir işti."

Brody, Ridge'in son üç saattir sihrini konuştuğu, stadyum ışıklarıyla aydınlatılmış sahayı göstererek, "Bunun için kendime pay çıkaramam," dedi. "Bunu tek başına yaptı."

Bu doğrudu. Ridge bulunduğu yere gelebilmek için çok çalışmıştı. Daha birinci sınıftaydı ama adını duyurmaya ve kendisi için belirlediği hedeflere ulaşmaya kararlıydı. Ridge sadece iyi bir oyuncu olmak istemiyordu. En iyisi olmak istiyordu.

"Böyle oynamaya devam ederse, sonuna kadar gidecek." Patrick sanki bu ihtimal onu heyecanlandırmış gibi ellerini birbirine sürttü.

I keçe mecbur için savunmak Ridge. I yapmadı gibi Patrick her zaman açıklamalarına bir uyarı eklerdi. "Sonuna kadar gidecek," dedim, kimin tarafında olduğum konusunda bir karışıklık olmaması için ona cesurca bakarak. "*Eğer diye bir şey yok.*

Ridge'den ya da yapabileceklerinden asla şüphe etme."

Patrick verdi Ben bir DEĞERLENDİRME Bak, onun mavi gözler

delici. "Ona inanıyorsun."

Hiç kimseye inanmadığım kadar. "Bana inanmam için her türlü sebebi verdi, yani evet, ona inanıyorum. Ve bence senin de inandığını bilmeye ihtiyacı var. Onunla gurur duyduğunu söylemene ihtiyacı var."

"Bunu o mu söyledi?" Patrick inanmaz bir ifadeyle sordu.

Başımı salladım. "Söylemesine gerek yok. Sadece biliyorum."

"Bu çocuğun ihtiyacı olan şey ona yol gösterecek sağlam bir el. Zaten yeterince ukala."

Brody ve ben birbirimize baktık ve aynı şeyi düşündüğümüzü gördüm. Ridge kendini beğenmişliğini güvensizliğini gizlemek için bir kalkan olarak kullanıyordu. Eskiden hiç olduğunu düşünmezdim ama artık olduğunu biliyordum. Ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyordu. Elijah'ı hayal kırıklığına uğratmaktan. Herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan.

En büyük korkusu hayatındaki iyi olan her şeyi mahvetmektir ama kontrolüm olsaydı bunun olmasına asla izin vermezdim.

Patrick Ridge'le gurur duyuyordu ama bunu ona söyleyemeyecek kadar inatçı ve sabit fikirliydi. Belli ki önemsiyordu, yoksa

İşte. Ancak övgüde bulunma ya da hatalı olduğunda özür dileme konusunda pek iyi değildi.

Çıkışa yakın bir yerde takılıp oyuncuların soyunma odasından çıkmasını bekledik. Sadece biz ve yüzlerce forma takipçisi. Bu biraz abartı oldu. Ama bordo ve altın rengi giyen bir sürü güzel kız vardı ve ben burada yokken kaç kızın Ridge'e atladığını düşünmekten nefret ediyordum.

Sonunda birkaç takım arkadaşıyla birlikte ortaya çıktı. Üzerinde kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı vardı, saçları duştan çıktığı için hala nemliydi ve onu görmek bile yüzümde kocaman bir gülümsemeye neden oldu.

"İyi oyundu Ridge," dedi bir sarışın. "Harikaydın."

Gülümsemem kayboldu.

Geri çekilin, sürtükler. O benim.

İddiamı ortaya koymalıydım. Gururun canı cehenneme. Ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım.

Beni yerden kaldırdı ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Kapüşonumu giymişsin."

"Erkeğimle gurur duyuyorum. Tabii ki giydim." Onu tüm dünyanın gözü önünde öperken takım arkadaşlarının çılgınlıklarını duymazdan geldim.

Benimkini.

"Ben senin erkeğimin, ha?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "İnkâr mı ediyorsun?" Beni ayağa kaldırdığında sordum

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni ailesine doğru götürdü.

"Tabii ki hayır. Kendimi bir metre boyunda hissettiriyor."

"Bu nasıl uzun boylu sen baktı dışarı üzerinde o Saha. Neredeyse o adamın kafasının üzerinden atladın."

"Bu iyi hissettirdi. Çok heyecanlandım."

"Bunu söyleyebilirim. Bugün harikaydın." "Öyle mi?"

Ona gülümsedim, övgülerimi özgürce dile getirdim.

"Evet."

Ailesi onu tebrik etti ve maçın önemli anlarını gözden geçirerek birkaç dakika konuştular. Sonra vedalaştılar ama Ridge'e ertesini günkü Pazar yemeğini hatırlatmadan önce değil. Brody uzaklaşmadan önce, "Evie ve Wren'i de getirmeyi unutma," dedi.

"Hey, McCallister! Bizi kız arkadaşınla tanıştıracak mısın?" diye sordu takım arkadaşlarından biri.

"Hayır. O tamamen benim." Beni takım arkadaşlarından uzaklaştırdı. "Onlara doğru bakma bile, bebeğim. Hepsi pislik."

şaka yaptığını biliyordum. Takım arkadaşlarıyla iyi geçinir ve birkaçını iyi arkadaş olarak görürdü.

Omzunun üzerinden bakmaya çalıştığımda, "Gözlerini dlden ayırma," dedi.

"dl sen misin?" Gülerek sordum.

"Ne sanıyorsun?" diye alay etti. "İhtiyacın olan *tek şey* benim. Ve zaten bir avutan fazlası olduğumu biliyorsun."

Bunu inkar edemezdim. Ama benim hoşuma giden de buydu.

"Kutlama için dışarı çıkmadan önce odama dönelim," dedi. "Walker'a bu gece yatacak başka bir yer bulması gerektiğini söyledim bile."

Zavallı Walker. Ben ziyarete geldiğimde hep dışarı atılırdı. "Sahada çok sıkı çalıştın. Yeterince enerjin olduğuna emin misin?"

Hırladı. "Bende bolca yedek var. Ne zaman yanımda olсан, turbo şarjdayım. Devam edebilirim, devam edebilirim ve devam edebilirim. Bütün gece. Gece boyunca. Uzun."

Doğru olmasaydı güler geçerdim.

Ridge ve ben birbirimize doyamıyorduk.

Hep böyle olmasını umdum.

KIRKINCI BÖLÜM

Ridge

"CUMARTESİ GÜNKÜ MAÇA HAZIR MISIN?" GABRIELLA SORDU.

Birlikte gittiğimiz İletişim dersinden çıkarken. "Maça, bu lanet şey için olduğumdan daha hazırım.

İngilizce kompozisyon yazmam gerekiyor." Zaten bir uzatma almıştım, yani yarın teslim etmem gerekiyordu. Diğer derslerim için de bir sürü ödevim vardı. Bu da uzun bir günün ardından uzun bir gece daha demekti.

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim. Bu gece gelebilirim ve üzerinde birlikte çalışabiliriz."

Eski ben olsa teklifini kabul ederdi. İstesem benim için yazacağından eminim. Ama oraya gitmeyecektim.

"Teşekkürler ama ben hallederim." Futbol takımının futbol kompleksinde bir Akademik Destek Merkezi vardı ve bizim de kendi özel öğretmenlerimiz vardı. Okul, 'öğrenci sporcularının' tüm derslerini geçmelerini sağlamak için her şeyi yapıyordu. Ama kabul edelim, öğrenci-sporcu kavramı çok saçmaydı. Bir günde sadece yirmi dört saat vardı ve bu günün neredeyse her saati hesaplanıyordu, bu da akademisyenlere odaklanmak için çok az zaman bırakıyordu.

"Peki, tamam, fikrini değiştirirsen teklifim geçerli." Gabriella bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana gülümsedi. "Yardım etmek isterim."

"Teşekkürler. Minnettarım ama böyle iyiyim." Bunun son olduğunu düşünerek gitmek için döndüm.

"Hey, Ridge."

"Öyle mi?"

"Partide olacak mısın-"

Nico onun önüne geçti ve etrafını çevirdi. "Takım arkadaşlarımla flört etmeyi bırak, küçük kardeşim. Sınıfına git."

Gabriella gözlerini devirdi. "Sadece konuşuyorduk."

"Hadi gidelim, McCallister. Antrenmanımız var." Nico omzuma vurdu ve zamanımızın yüzde doksanını geçirdiğimiz futbol kompleksine doğru beni hafifçe itti. Oyun kurucuydu, benden bir yıl öndeydi ve Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünüyordu. İyi ki arkadaşlık. "Ve kız kardeşimden uzak dur."

Ona kız kardeşinin beni kovaladığını, tersi olmadığını ve ona hiç ilgi duymadığımı söylemekten kaçındım. "Benim bir kız arkadaşım var," diye hatırlattım ona.

"Gizemli Evie," dedi Jamal. "Onunla ne zaman tanışacağız? Onu senin hayal ettiğini düşünmeye başlıyorum."

"Onu siz pisliklerin yakınında istemiyorum."

"Onu birkaç hafta önce o partide gördüm." Malik aletini tuttu. "Telefonumla fotoğrafını çektim, böylece elimde dövünecek bir şey olacaktı-"

Susturmak için koluna yumruk attım. "Geçen hafta gördüğüm senin annen miydi?" Kısık bir ısıklık çaldım. "Puma alarmı. Bekâr olduğunu duydum. Kahretsin, çok seksi."

"Beş alarmlı yangın." Nico cızırtılı bir ses çıkardı. "Anneme bakmayın bile, pislikler."

Biri arkamdan saldırdı, ben de döndüm ve onu yere serdim.

"Yüce Tanrım." Santiago hırıldadı. "Bu ne içindi?"

Ona elimi uzattım ve ayağa kaldırdım. Benden on beş santim kısa, geniş omuzlu ve kalın kalçalı bir koşucuydu. "Bu sana üzerime atlamamayı öğretir."

Kampüs boyunca futbol kompleksine doğru salına salına yürürken diğer çocuklar gülüyordu. Bu okulda otuz binden fazla öğrenci vardı ama çoğu bizim kim olduğumuzu biliyordu ve antrenman saatlerinde etrafta hep kızlar olurdu.

"Hey, Ridge," diye mırıldandı bir sarışın. Bana Ainsley'yi hatırlatan o kirpik kırpma saç taklasını yaptı. "Selam, Nico."

"Hey, çocuklar," diye seslendi bir kız. "Cumartesi günü maç için sabırsızlanıyorum."

Elimi omzumun üzerinden salladım, anahtar kartımı okutup cam kapıdan geçerken ona bakmak için dönmedim bile.

Eski Bobcat'lerin draft edildiği NFL duvar resminin önünden geçerken Nico, "Bu bir kedi geçit töreni gibi," dedi. Her gün yaptığım gibi yumruğumu NFL logosuna vurdum. Bir gün ben de bu duvarda olacaktım.

"Çok yorucu oluyor," diye devam etti Nico. "Geçen gece eve bir hatun getirdim, tamam mı? İş bitirdik ve ben de 'Teşekkürler bebeğim. Sonra görüşürüz. Çünkü saat altıda kalkıp ağırlık salonuna gitmem gerekiyordu. Ve saat sabahın biri gibiydi. Çok yorgundum. Ama o gitmedi, ben de...." dedim.

Onu dinlemedim. Nico'nun her zaman böyle bir hikâyesi vardı ve ben dinleyecek kadar umursamıyordum. Yakıt istasyonundan bir enerji içeceği ve bir torba kuru meyve ve kuruyemiş aldım ve film için takım toplantı odasına yöneldim. Koridor tarafında bir koltuk seçtim, Bobcat logosuyla süslenmiş minderli bir şezlonga uzandım ve takımın geri kalanı içeri girerken tabletimi çıkardım. Kadroda yüz beş oyuncu vardı ve bu oyunculardan bazıları daha önce hiç forma giymemişti. Walker gibi. Benimkinin yanındaki koltuğa oturdu.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Az önce Austin'i gördüm." Duyulmadığımızdan emin olmak için etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Yeni geniş alıcı koçunuz olacak."

"Yok artık."

"Evet. Bugün Woodward ve koç ekibinin geri kalanıyla bir araya geldi. Ona işi teklif ettiler."

"Bu benim için daha mı iyi yoksa daha mı kötü olacak?"

Walker güldü. "Her iki şekilde de olabilir. Sana pek iyi davranmayacaktır. Ama Austin sana hep inandı. Seninle gurur duyduğunu söyledi. İyi gidiyorsun. Gerçekten iyi."

"Teşekkürler. Sen de öylesin," diye ekledim.

Bir kahkaha attı. "Lisede zirve yaptığıma eminim."

Ona yan gözle baktım. "Hey, dostum, böyle söyleme. Daha ilk yılımız. Parlamak için bolca zamanımız var."

"Evet, biliyorum. Ama benim adım Flash değil."

Kıskanıyor muydu? Buna ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden boşverdim. Walker ve ben aynı pozisyonda bile oynamıyorduk, yani doğrudan bir rekabet içinde değildik. Ben ilk 11'de oynuyordum çünkü son sınıf öğrencisi ve bir numaralı alıcımız olan Johnny Garcia sakatlığı nedeniyle sezonun geri kalanında oynayamayacaktı.

Onun için zor bir mola, benim içinse şanslı bir mola oldu. Oyun böyle oynanıyordu. Eğer şansınız varsa, sahaya çıkıp her şeyinizi vermeniz gerekirdi. Bu yüzden zaferi çaldığım ya da kendime bir isim yapmaya çalıştığım için özür dilemeyecektim.

Walker ve ben bir daha konuşmadık. Sonraki yarım saat boyunca maç kasetlerini izledik.

Ayak bileklerimi bantlamaya başlamadan önce antrenöre "Çok sıkı olmasın," dedim. Beş antrenör vardı ama ben mümkünse hep Craig'e giderdim.

"Kaç aydır seni kaydediyorum?" Craig söyledi. "Nelerden hoşlandığını biliyorum."

"Beni beladan uzak tutmaya yetecek kadar," dedim sırıtarak.

"Öğreniyorsun."

Bantlanmak tam bir baş belasıydı ve kendimi bu kadar kısıtlanmış hissetmekten nefret ediyordum. Eğer koçluk ekibi izin verseydi, izin almadan giderdim. Ama onlar bu konuda kararlıydı. Craig'le çocukları hakkında konuştum (en sevdiği konu), o ayak bileklerimi bantlarken ikisi de küçük yaşta futbol oynayan iki çocuk, yüzlerce

ve ellerimi çok kullandığım için bileklerim.

"Şu başparmağı bantlayalım."

"Hayır. Bu iyi." Başparmağımı oynattım ve ayağa fırladım. "Sağ ol, adamım."

Kapı, içeri girmek için bekleyen oyuncularla o kadar tıkanmıştı ki, yolumu omuzlayarak geçmek zorunda kaldım.

Dolabıma yöneldim.

Her oyuncunun dolabının üzerinde üniformalı bir fotoğrafı vardı. Bir oyuncu seçme broşüründe kullanabileceğiniz türden fotoğraflar. İlk geldiğimde dolabımın bir fotoğrafını çekip Brody'ye göndermişim.

Şuna bak ve ağla. Küçük kardeşin büyük başarıya ulaştı. Formamdaki numarayı görüyor musun? Lanet olası bir numara.

Aptala benziyorsun. O gün kabız mıydın?

Sadece kıskanıyordu. O fotoğrafta çok iyi görünüyordum. Dolabımdan çoraplarımı ve antrenman kramponlarımı aldım ve giymek için bankın üzerine oturdum.

Bağcıklarımı bağlarken telefonum çaldı. Banktan kaptım ve başparmağımı ekranın üzerinde kaydırdım. "Selam Cherry. Cumartesi izin aldın mı?"

İç çekti. "Özür dilerim. Maça gelemeyeceğim."

Dişlerimi sıktım ve "*Neden olmasın ki?*" dememek için burnumun kenarını sıktım.

Diğer oyuncuların kız arkadaşları her iç saha maçına gelirdi.

Evie iki maça gitti ve ben ilk 11'de bile değildim. Şimdi ben başlıyordum ve o izlemek için bile orada olmayacaktı.

"Evet, her neyse. Önemli bir şey değil."

"Üzgün olduğumu söyledim."

"Bazen özür dilemek yeterli olmuyor. Bir gün izin almayı denedin mi?"

Sessizdi. Bunu hayır olarak kabul ettim.

"Ne var biliyor musun? Siktir et." Görüşmeyi sonlandırmaya hazırdım. Önümde iki buçuk saatlik bir antrenman vardı. Antrenman. Akşam yemeği. Bir sürü ev ödevi. Ve beni desteklemek için maça bile gelemeyen bir kız arkadaş.

"Ridge. Orada olmayı her şeyden çok istiyorum ama paraya ihtiyacım var ve işler... şu anda çok kötü."

Sesi yorgun ve yenilmiş geliyordu, onu tanıdığım savaşçı gibi değildi. "Neyin var?"

"Annem hâlâ dönmedi."

"Ne oluyor lan? Neden daha önce bir şey söylemedin?" Sezon öncesi antrenman için ayrılmadan önce Evie ve ben birbirimize her şeyi anlatacağımıza söz vermiştik. Sır yok. Aptalca iletişimsizlikler olmayacaktı. Bu işi yürütmenin tek yolunun bu olduğuna karar vermiştik. Şimdi benden bir şey sakladığını öğreniyordum.

"Sadece düşündüm ki... Geri geleceğini düşündüm. Hayır, bu bir yalan. Geri geleceğini sanmıyorum. Kıyafetlerinin çoğunu almış. Ve o pislik ev sahibi bana kirayı ödemediğini söyledi ve...." Konuşmayı kesti ve yüksek sesle nefes verdi. "Özür dilerim."

Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Maçı kaçırdığı için ona bok atıyordum. Bu arada, boktan annesi onu terk etmişti. Ama bu konuyu en son üç hafta önce konuşmuştuk ve o zamandan beri bu konuda tek kelime etmemişti.

"Bana söylemeliydin, Evie." *Sormalıydın, pislik.*

"Sana şimdi söylüyorum. Meşgul olduğumu biliyorum, ve son

İhtiyacınız olan şey endişelenecek başka bir şey."

"Ben gitmeden önce ne konuşmuştuk? Milyonlarca kez ne söyledim? Ben senin için buradayım. Bu işte beraberiz." Bu tam olarak doğru değildi çünkü buradaydım, faturaları ödemek ya da küçük bir kız kardeşe bakmak konusunda endişelenmek zorunda kalmadan çok iyi bir hayat yaşıyordum.

"Biliyorum. Ama endişelenme, tamam mı? Bir yolunu bulacağım." "Hey, *Flash*," diye bağırdı Nico.

Onu görmezden geldim.

"Artık sana Flash mı diyorlar?" Evie gülerek sordu.
"Senin için iyi bir takma ad."

"Hayır, değil," diye
mırıldandım.

"Bayılıyorsun," dedi.

Lakabı umursamıyordum ama bu yüzden başıma gelmeyen kalmamıştı. Üç hafta önce Alabama'ya karşı o golü attığımda ESPN spikeri şöyle demişti: *"McCallister'in parıltıları çoğundan daha parlak. Dinamik, patlayıcı bir oyuncu ve kesinlikle izlenmesi gereken biri."*

"Kız arkadaşınla mı konuşuyorsun?" Nico dürttü. Ona el salladım.

Bir pislik gibi, ipucunu almadı. Konuşmaya devam etti.
"Hey Evie, Cumartesi gecesi bizimle partiye gel. Oğlunu uzun süre yalnız bırakmak istemezsin."

Onu ittim. Pislik herif sadece güldü ve telefonu elimden al m a y a çalıştı.

Tersledim ve onu bir dolaba doğru ittim. "Bir daha telefonuma dokunursan o lanet elini kırarım."

Teslim olmak için iki elini kaldırdı, ben de geri çekildim.
"Sadece şaka yapıyordum," dedi.

Ona ters ters baktım ve aramama geri dönmeden önce gitmesini bekledim. "Evie?"

"Evet, buradayım. Ne demek istedi?"

"Hiçbir şey. Boş ver onu. Sadece götlük yapıyordu. Bu gece gelip seni misafirhaneye taşıyacağım."

"Orada kalamam."

"Brody i ç i n sorun olmaz. O evde kalamazsın."

"İyi olacağım."

"İnat etmeyi bırak. Hâlâ Cypress Springs'te kalmak istiyorsun, değil mi?" Hâlâ bunu istiyor olması için deli gibi dua ettim.

"İstedığimi biliyorsun," dedi sessizce.

"Güzel. O zaman anlaştık. Misafirhane boş ve şu anda yaşadığınız evden çok daha iyi."

İç çekti. "Bir hayır kurumu olmak istemiyorum."

"Sen değilsin. Böyle düşünme bile. Akşam görüşürüz, tamam mı?"

"Eminim yapacak daha iyi işleriniz vardır. Bunun için vaktin olduğuna emin misin?"

Bunun için ne zamanım vardı ne de altta yatan suçlamayı kaçırmıştım ama görmezden gelmeyi tercih ettim. Yapmadığım bir şey için kendimi savunacak değildim. Ve Evie için zaman yaratacaktım. "Çok zamanım var."

"Oyun için üzgünüm, Ridge. Orada olmanın bir yolunu bulacağım, tamam mı? Seni o dar pantolonla görmeyi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

"Nasıl oynadığım kimin umurunda? Pantolonun içinde iyi göründüğüm sürece."

"Mmm evet, tüm o büyük penis enerjisi. Yum. Sanırım kendime bir Blow Pop ısmarlayacağım," diye alay etti.

İnledim. Şu anda ihtiyacım olan son şey, Evie'nin bir Blow Pop'u emdiği görüntüsünün beni zorlamasıydı. "Blow Pop'u ertele ve bu akşamki gerçek şeyi bekle. Benim gitmem gerek. Seni sonra ararım." Aramayla kestim, telefonumu dolabıma attım ve kaskımı kaptım.

Antrenman sahasına giderken Nico'ya omuz attım. "Kız arkadaşımın önünde ne dediğine dikkat et, pislik."

"Cennette sorun mu var?"

İkinci düşünce, Nico'yu sevmedim.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Ridge

AKADEMIK MERKEZDEN AYRILDIĞIMDA SAAT ÇOKTAN DOKUZ OLMUŞTU. Otuz. Kırk dakikalık bir yolculuk, altı saatlik bir yolculukla başlayan bir günün sonuna ekleyene kadar büyük bir mesele gibi gelmiyordu. sabah uyandırma çağrısı.

Kaslarım ağrıyordu, başım zonkluyordu ve bir hafta boyunca uyuyabilirdim.

Evine giderken Evie'yi aradım ama doğrudan telesekretere düştü. Vazgeçip telefonumu bardak tutucusuna atmadan önce iki kez daha aradım.

Yalan söylemeyeceğim. Geçtiğimiz üç ay zordu. Okul ve futbol arasında hokkabazlık yapıyordum ve seyahat ve maç günlerini de eklediğinizde geriye pek fazla zaman kalmıyordu. Ama Evie buna değerdi ve başka bir kızla birlikte olmak gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden ne gerekiyorsa onunla birlikte olmak için uykuyu feda edebilirdim.

Eylül ayının tamamı ve Ekim ayının ilk yarısı boyunca birbirimizi görmek için sırayla araba kullandık. Ben Pazartesi ve Çarşamba günleri antrenmandan sonra eve gidiyordum, o da fırsat buldukça San Marcos'a gidiyordu. Cuma seyahat günüydü ve Cumartesi de maç günüydü ama Pazar günlerini hep birlikte geçirirdik. Benim tek boş günümdü, bu yüzden genellikle kahvaltı vardiyasında çalışır ve günün geri kalanında izinli olurdu.

Onda dokuz pazar günleri Wren'e bakmak zorunda kalıyordu. Ama ben aldırmazdım. 'Minik Kuş'umu seviyordum. Wren bana Büyük Kuş demeye başladı ve Evie gülümsemesini engellemeye çalışarak hep gözlerini devirdi.

Walker bunun bekar bir anneyle çıkmak gibi olduğunu söyledi. Bir sürü yükü vardı ama umurumda değildi. Evie'yi seviyordum. İçine itildiği hayattan nefret ediyordum.

Tek istediğim onu daha iyi hale getirmektir. Elimden geldiğince onun hayatını kolaylaştırmak. Onu ve Wren'i

misafirhane bunu başarabilir.

Anahtarlar bendeydi. Eve her geldiğimde Evie ve ben orada kalıyorduk ama nezaketen Brody'yi aradım. "Evie ve Wren'i misafirhaneye taşımam senin için sorun olur mu?"

"Neden?"

Tek söylediği buydu. Sadece, *neden*? Evie'nin güvenine ihanet etmek istemedim ama sanırım Brody bir açıklamayı hak ediyordu. Ona güveniyordum ve asla bir şey söylemeyeceğini biliyordum. "Annesi çekip gitti, o da derslerle uğraşıyor, Wren'e bakıyor, faturaları ödüyor, lokantada çalışıyor... Bir sürü işi var."

Bir süre sessiz kaldı. "Futbol ve üniversitenin yanı sıra tüm bunlarla başa çıkabileceğinden emin misin?"

Omuzlarım gerildi ve savunmaya geçtim. "Bütün bunları *halletmekle* ne demek istiyorsun? O benim kız arkadaşım. Onu unutmamı ve kendi başının çaresine bakmasına izin vermemi mi söylüyorsun?"

"Hayır. Öyle demiyorum."

Sirenler çaldı ve dikiz aynamı kontrol ederek polislerin peşimde olduğunu teyit ettim. Arabayı bankete çektim ve yanımdan geçip gittiklerinde rahat bir nefes aldım. "Kulağa öyle geldiği kesin."

"Tek söylediğim, bu kızla oldukça derin bir ilişkiye girdiğin."

Yola geri döndüm. Artık Evie'nin evinden sadece bir mil uzaktaydım. "Kısa bir süre önce bana, benim için hiçbir şey ifade etmeyen kızlarla takılmaya devam edemeyeceğimi söylemiştin. Şimdi de çok fazla önemsedığım için bana bok mu atıyorsun?"

"İstediği kadar kalabilir. Ben ve Shy ona yardım edeceğiz."

"Neden sadece bununla başlamadın?" Daha fazla siren sesi. Bir ambulans hızla geçti, sonra bir başkası. "Neler oluyor?" Nefesimin altında mırıldandım.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, senin için endişelenmek benim işim. İyi misin?"

"Evet," dedim, dikkatim dağılmıştı. "Gitmem gerek. Bir şeyler oluyor."

Telefonu kesip karavan parkına doğru yola çıkmadan önce son sözleri "Beladan uzak dur," oldu.

Evie'nin sokağına döndüğümde kırmızı, beyaz ve mavi yanıp sönen ışıklar karanlığı yarıyor, polis arabaları ve ambulanslar Evie'nin evinin önündeki yolu kapatıyordu.

Kayarak durdum, kapımı açtım ve koşarak sokağa çıktım. Komşular Evie'nin ön bahçesini çevreleyen paslı tel örgünün önünde toplanmıştı ve polisler de olay yeri gibi etrafı bantlıyordu.

Soğuk terler döktüm, çevreyi koruyan polislerin yanından geçerken kalbim boğazımı yumruklayarak dışarı çıkmaya çalıştı.

Bir el beni itti. "Geri çekil."

Sikerler. "Kız arkadaşım burada yaşıyor." Evie'ye ulaşmalıydım.

Mavi çizgide buldozerle ilerlerken tek görevim ve aklımdaki tek düşünce buydu. Sanki rakip takımın tüm savunmasını tek başıma alaşağı ediyordum.

Sert eller beni yakaladı, ellerimi arkama doğru çekti ve beni Evie'nin arabasının yan tarafına doğru itti. Vücudum paslı metale çarparak arabanın sallanmasına neden oldu.

"Çok iyi dinlemiyorsun, değil mi?"

Dişlerimi sıktım ve nefes almaya çalıştım. Karşı koyarsam kelepçelenip götürülürdüm. "Onu görmem gerek," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

"Geliyorum," diye bağırdı biri.

Polis ellerimi bıraktı ve beni itti. "Akıllı ol. Eğer kız arkadaşına yardım etmek istiyorsan, bırak da sağlık görevlileri işlerini yapsınlar."

Onun mantığına karşı çıkamadım, bu yüzden acil yardım görevlilerine geniş bir alan bırakmak için birkaç adım geri çekildim.

En iyi arkadaşımın çatlak kaldırımında ölü yattığı görüntüler gözlerimin önünden geçti. Kan. Boş bakışlar. Ama ondan önce, Elijah son nefesini vermeden önce korkmuştu. Ve Elijah hiçbir şeyden korkmazdı.

Lütfen Tanrım, Evie olmasın. Ona tekrar sarılmak için her şeyi yaparım, her şeyden vazgeçerim. Dudaklarını öpmek ve ruhumu yakan ve kalbime sahip olan o yeşil gözlere bakmak için.

Sağlık görevlileri Evie'yi sedyede taşıyarak içeri girdiklerinde ileri atılarak onun yanına gittim. Bakışlarım alçaldı ve elinin hareket ettiğini gördüğümde rahat bir nefes aldım, ancak rahatlama hızla kör edici bir öfkeye dönüştü. Mor çürükler soluk tenini benek benek sarmış, dudağındaki yarıktan ve alnındaki kızgın yarıktan kan damlıyordu.

Slasher film setindeki bir figüran gibi görünüyordu. Ama bu makyaj değildi ve bir film setinde de değildik.

Birisi Evie'nin yüzünü kum torbası olarak kullanmıştı. Ellerim yumruk oldu ve kalp atışlarım hızlandı.

Ona bunu yapan orospu çocuğunu öldüreceğim.

"Evie." Sesim boğuk çıkıyordu ve onu sabitlemek için mücadele ettim. "Evie, bebeğim, ben Ridge. Buradayım."

Kapaklarını araladı ve iki boş yeşil göz bana baktı. Ateş yoktu, kıvılcım yoktu, arkalarında *hiçbir şey* yoktu. Göğsüm sıkıştı ve ağrıyı hafifletmeye ve acıyla nefes almaya çalışarak dalgınca ovuşturdum.

"Ridge," diye inledi gözleri kapanırken ve bir mengene kalbimi kavrayarak ciğerlerimdeki tüm havayı sıktı.

Bana geri dön, Evie. Geri dön.

Hemen yanında olduğumu ve asla bırakmayacağımı bilmesini sağlamak için elini uzattım ve tuttum.

"Ben gidiyorile Onu." I söyledi ve sağlık görevlileri olarak Evie'yi ambulansın arkasına yüklediler.

Bunu sorgulamadılar, ki bu iyi bir şeydi. Kimsenin beni o arabaya binmekten alıkoymasına imkan yoktu.

Ambulans.

Evie hastaneye giderken tüm yol boyunca gözlerini kapalı tuttu ve ben hala ne olduğu ya da kimi avlayıp intikam almam gerektiği konusunda hiçbir fikre sahip değildim çünkü Evie konuşmuyordu.

Onu acil servise götürdüklerinde elini bırakmak zorunda kaldım. Evrak işlerini halletmem için beni masaya gönderdiler ve ben de elimden geldiğince doldurdum. Ama Evie'nin sigortası olup olmadığını bile bilmiyordum. Olmasa bile kartıma yazdırırdım.

Bekleme odasında volta attım, *keşkelerle* boğuştum. Ya oraya daha erken gitseydim?

Ya lanet İngilizce denemesini atlayıp antrenmandan hemen sonra çıksaydım?

Ya onu misafirhaneye daha önce taşısaydım?

Annesinin gittiğini söyler söylemez ısrar etmeliydim. Kendi hayatıma, futbola, derslerime ve o zamanlar çok önemli görünen tüm o saçmalıklara kendimi bu kadar kaptırmamış olsaydım, bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olurum.

Evie hepsinden daha önemliydi.

Bir sandalyeyi tekmeledim. Birkaç pis bakış aldım. Biraz daha volta attım. Dışarı fırladım ve bir çöp konteynerini yumrukladım ve eklemlerim kanayana kadar yumruklamaya devam ettim.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Evie'yi görmem gerekiyordu. Onun iyi olacağını bilmem gerekiyordu. Bu gece yaklaşık onuncu kez masaya doğru yürüdüm.

Hemşire bilgisayarının üstünden bana baktı ve derin bir oh çekti. "Evet, Bay McCallister?"

"Herhangi bir haber var mı?"

"Son sorduğundan beri değil." Saatini kontrol etti. "Beş dakika önce."

"Siktir. Özür dilerim." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ben sadece...."

"Endişeliyim. Biliyorum." Bana nazik bir gülümseme verdi. "Hemşireye onu görmek için beklediğinizi söyleyeceğim." Bakışları parmak eklemlerimden damlayan kana takıldı. "Bu arada gidip temizlenmeni öneririm."

Lavabonun üstündeki aynadan kaçınarak geri çekildiğim ve yıkandığım tuvaletlerin yönünü işaret etti.

Kapıdan çıkarken telefonum çaldı ve ekrana bakmadan cevap verdim.

"İyi misin?" Brody sordu.

"Evet. Hayır. Siktir." Boynumun arkasını tuttum ve nefes almaya çalıştım. Al. Dışarı. Al. Dışarı. İşe yaramıyordu.

"Neler oluyor?"

Ona ne olduğunu, ne kadar az şey bildiğimi anlattım, ki bu da bir bok değildi ve bitirdiğimde nefesinin altında küfretti.

"Yola çıkıyorum."

"Yapmak zorunda
değilsin-" "Yakında
görüşürüz."

Şaka yapmıyordu. Buraya gelmek için tüm hız sınırlarını aşmış olmalı çünkü acil servise girip önümde durduğunda sanki daha yeni konuşmuşuz gibi hissettim. Sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Elini dağınık saçlarında gezdirdi ve bekleme odasına göz gezdirdi. "Onu gördün mü?"

Kaşlarımı çattım. "Lanet telefonu daha yeni kapattık. Hayır, onu henüz görmedim. Ve bu beni öldürüyor."

Duvara yaslandım ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Oraya daha erken gitmeliydim. Orada olmalıydım."

"Hey." Elini omzuma koydu. "Bunun onun başına geleceğini bilmene imkân yoktu."

Bu her neyse. "İçimde kötü bir his vardı. Onu dinlemeliydim."

"Bu konuda kendini hırpalama. Bunun kimseye faydası olmaz." Omzunu yanımdaki duvara yasladı ve sağlık görevlilerinin başka bir hastayı içeri almasını izledik. Yaşlı bir kadın. Ambulansla kimin geldiğini görmek için kendimi kapının yanına konumlandırmıştım. Şimdiye kadar, kız arkadaşımı dövmekten sorumlu olabilecek herhangi bir erkek görmemiştim.

Kafamda tekrarlayıp durdum. Bunu kim yapmış olabilirdi? Wade geri mi dönmüştü? Eski bir erkek arkadaşı mıydı? Trevor the Douche? Belki de onu taciz etmişti ve o da bunu benden saklamıştı. Gözlerimi kapattım, birinin Evie'ye elini sürdüğü düşüncesi midemi bulandırdı.

Benim pislik sperm donörüm ne zaman annemi dövmek için ortaya çıksa, annem hastaneye gitmeyi reddetti. Polise bildirmeyi de reddetti. Sanki onu korumak istiyormuş gibi. Nedenini sorduğumda, "Gerçekten polislerin onun yerine bana inanacağını mı düşünüyorsun? İyi bir işi ve ailesi var. Güzel bir araba kullanıyor ve işe takım elbiseyle gidiyor."

Sanki güzel bir araba ve takım elbise onu kanundan üstün kılıyormuş gibi. "Kız kardeşi evde miydi?"

Brody sordu.

Lanet olsun. Wren. Onu tamamen unutmuştum. "Bilmiyorum. Sanırım öyleydi. Ben sadece Evie'ye odaklanmıştım...." Bir nefes verdim. "İki ambulans vardı." Ya diğeri Wren içinse?

Brody aklımı okudu. "Kız kardeşinin iyi olduğunu varsayalım. Bu durumda, CPS gelene kadar polisler onunla ilgilenir."

"Sana da böyle mi oldu?"

"Evet, öyle. Ama iş o noktaya gelirse, koruyucu aileye gitmesine izin vermeyeceğiz."

Sanki Brody'nin böyle bir gücü varmış gibi. Ama belki Shiloh'un vardı. Rock yıldızlarının parası ve bir şeyleri gerçekleştirmek için araçları vardı.

"Başka bir ailesi var mı?" diye sordu.

"Dallas'ta bir teyzesi var."

"Onun izini bulacaklar." Bir an sessiz kaldı ve kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. "Neden onu daha önce yardım için aramadı?"

Ona ters ters baktım. "Bu gece olanlar için *Evie*'yi mi suçluyorsun?"

"Sakin ol lan. Sadece soruyorum." Düşüncelere dalmış bir halde elini çenesine götürdü. "Hayatı zor gibi görünüyor."

Öyleydi. Ama daha da kötüsü, Evie'nin teyzesini neden aramadığını biliyordum. Benim yüzümden kalmayı ve dayanmayı seçmişti.

Benim için kaldı. Ona bunu birlikte yapacağımızı söyledim. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olacağıma söz verdim.

Ama onu hayal kırıklığına uğrattım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Ridge

SONUNDA HEMŞİRE EVIE'YI GÖREBİLECEĞİMİ SÖYLEDI. DEDI Kİ Uyumasına yardımcı olacak bir şey vermişlerdi ama Evie beni soruyordu.

Odasına girdim ve yatağının yanına bir sandalye çektim. Floresan hastane ışıkları altında yüzündeki morluklar daha da kötü görünüyordu. Sol gözü neredeyse şişmişti ve boynunda sanki biri onu boğmaya çalışmış gibi görünen izler vardı. Midem bulandı. Banyoya koşup yemeğimi kusmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Hey, Cherry."

Gözleri yanaklarından aşağı süzülen yaşlarla doldu. Evie'yi hiç ağlarken görmemiştim ve bu neredeyse kalbimi parçalıyordu. Elini uzattım ve kendi elimde tuttum. Tırnakları kırılmıştı ve tırnaklarının altında kan izleri vardı. Tanrım.

"Onunla dövüştüm." Sesi boğuk geliyordu, sanki uzun süredir kullanmamış gibiydi. "Çok mücadele ettim."

Siktir. Hayır, hayır. Hayır. Lanet olası hayır. Burnumdan nefes almaya ve sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Bunu sana kim yaptı?"

Sana ne yaptı ve kimi öldürmem gerekiyor?

"Adını bilmiyorum. Onu birkaç kez gördüm. Sanırım satıcı ya da onun gibi bir şeydi. Bilmiyorum. Wade'in ona borcu vardı." Yutkundum. "Dedektife bildiğim her şeyi anlattım...."

Alt dudağı titriyordu. Onu hiç bu kadar savunmasız, bu kadar kırılmış görmemiştim.

"Neden ben, Ridge?" Sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri zor duydum ama sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim. Sertçe yutkundum ve sesimi bulmaya çalıştım. "Bilmiyorum bebeğim. Çok özür dilerim." Sesim çatallaştı

kelimeler.

Tek yapmak istediğim onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. Ama ona dokunmaya korkuyordum çünkü neresinin acıdığını bilmiyordum ve ona zaten içinde olduğundan daha fazla acı çektirmek istemiyordum.

Onu düzeltmek istedim. Bütün kırık parçalarını bir araya getirmek. Ona dünyada kadınları döven pislikler ya da kendilerine ait olmayan şeyleri alan tecavüzcüler olmayan iyi erkekler olduğunu göstermek istedim.

Ama tek yapabildiğim elini tutmak ve onun yanında olduğumu bilmesini sağlamaktı. Kendimi çok çaresiz hissediyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Herhangi bir şey. "Benden ne istiyorsun? Ne yapabilirim?"

Hıçkırıklara boğuldu. "Onu boynundan bıçakladım, Ridge." Başımı kaldırdım. Bunu beklemiyordum.

"Yatağımın altında sakladığım bıçağa uzandım ve onu bıçakladım. Bu şekilde kaçtım."

O orospu çocuğunun ölmüş olmasını umuyordum ama bu düşüncemi kendime sakladım ve konuşmasına izin verdim.

"Yardım çığlıkları atarak kapıdan çıktım ve şu basamaktan düştüm. Bilirsiniz... çürüyen tahta...." Tekrar ağlamaya başladı. "Kendimi kurtarmaya, kalkıp kaçmaya çalışıyordum ama çok kötü titriyordum ve yapamadım... kaçamadım. Beni yakalayacağını düşünüp duruyordum. Birinin bana yardım etmesi için bağırıp durdum. Komşular polisi aramış olmalı...."

O konuşurken bileğinin alt tarafını okşadım ve her kelimedede nefes almanın daha da zorlaştığını fark ettim.

Öfke suçluluk duygusuyla savaşıyordu ve ben de yıkılıp bir bebek gibi ağlamak istiyordum. Ama onun için güçlü olmama ihtiyacı vardı, ben de bunu yapmaya çalıştım.

"Kaçmaya o kadar odaklanmıştım ki Wren'i tamamen unuttum," dedi, sesi kelimeler üzerinde titriyordu. "Onu o evde öylece bıraktım... tek başına." Hıçkırıklar vücudunu sarstı. "O... sadece... bir... ba-by.... Oh Tanrım." Gözlerini sıktı

Kapattım, bileğini okşamaya ve elini iki elimin arasında tutmaya devam ettim ve bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Kesik kesik bir nefes verdi. "Ridge."

Bir yardım ılığı gibi ydi ve göğsümdeki o çarpan organa doğru fırladı. Evie cevaplar arıyordu, başına gelenleri ve kendini savunmak için yaptıklarını anlamlandırmanın bir yolunu.

"Hayatta kalma modundaydın, bebeğim. Tek amacın ondan uzaklaşmaktı. Ve olması gereken de buydu." Elini nazikçe sıktım. "Eğer boğuluyorsan, başkasını kurtaramazsın."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "ünkü boğuluyorum."

"Hayır, değılsin," dedim sertçe, sesimde bir keskinlik vardı. "İyi olacaksın, beni duyuyor musun? Her şey yoluna girecek." aresizlik her sözcüğün içine sızmıştı, sanki olmasını isteyince olacakmış gibi. "Seni ayakta tutacağım."

Başını iki yana salladı. "Yapamazsın. Gitmeme izin vermelisin, Ridge."

Ne sikimden bahsediyordu bu? Sanki yeterince sıkı tutarsam kaymasını önleyecekmiş gibi elini sıkıca kavradım.

Sakin beni bırakayım deme.

Kendi korkularımı derinlere ittim ve Evie'ye odaklandım, onu rahatlatacak kelimeleri bulmaya çalıştım. "Gitmene izin vermeyeceğim. Seni bırakmayacağım. Şimdi değıl. Hiçbir zaman. Her şey boyunca senin yanında kalacağım."

Mümkün olduğunca nazik davranarak bir tutam saçını geriye doğru taradım. Evie'nin gözleri ağırlaşmıştı, uykuyla savaşıyordu. "Bunu birlikte atlatacağız, Evie. Sen ve ben, bebeğim."

Evie gözlerini kapattı ve cevap vermedi. Onu sarsmak ve bana savaşıarak geri döneceğini söylemesi için yalvarmak istiyordum. Bu pisliğin onu mahvetmesine izin vermeyecekti. *Bizi* mahvetmesine.

Bir hemşire Evie'nin hayati değerlerini kontrol etmek için geldi ve bana yarın ziyaret saatlerinde tekrar gelmem gerektiğini söyledi. Sanki burada olmama izin vererek bana özel bir iyilik yapmışlardı.

Hemşireye "Onu bırakmayacağım," dedim. "Yalnız kalmasını istemiyorum."

Hemşire Evie'yi işaret etti. O uyuyordu.

Hemşire omzuma hafifçe vurarak, "Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. "Eve git, biraz uyu ve yarın tekrar gel." Ses tonu nazikti ama kararlıydı, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Onunla bu konuda tartışabilir ve olay çıkarabilirdim ama Evie için en iyisini yapmaya çalışıyordum. Hemşire haklıydı. Evie'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ayrılmadan önce eğildim ve alnından öptüm. "Yarın görüşürüz. Seni seviyorum." Beni duyamasa da, onu bu sözlerle bırakmak istedim.

Ertesi gün hastaneye tüm akşamdan kalmaların anası, yüksek dozda kendinden nefret ve koca bir buket çiçekle gittim.

Bir gece önce hastaneden çıktıktan sonra, eski günlerin hatırına bir şişe viski ve bir beyzbol sopasıyla hurdalıkta soluğu aldım.

Zil zurna sarhoş oldum, sonra şişeyi havaya fırlattım ve sopayla vurarak camı paramparça ettim. Ondan sonra Impala üzerinde çalışmaya başladım ve tüm öfke ve saldırganlığımı ondan çıkardım. Sanki Evie'nin başına gelenlerin suçlusu oymuş gibi. Sopamın altında metaller çıtırdadı ve ben de sallamaya devam ettim, ter içinde kalana ve tavanı çökene kadar o eski arabanın canına okudum.

Sopanın her vuruşunda Wade'in yüzünü hayal ediyordum.

Vur. Chad Miller'ın yüzü. Patlat. Ve diğer tüm pislikler

Evie'ye kim yanlış yaptı ki? *Vur. Patlat. Vur.*

Ama hayal edemediğim tek yüz Evie'yi hastanelik eden orospu çocuğuydu. Onu eşek sudan gelinceye kadar döven ve gözlerindeki ışığı çalan adam. Sevdiğim kıza akla hayale gelmeyecek şeyler yapan adam.

Şimdi sanki tüm dünyam benden koparılmamış gibi sakin bir şekilde haberi veren hemşireye bakakalmıştım. "*Gitti mi?*" Ona ters ters baktım. "Ne demek gitti?"

"Özür dilerim. O-"

"Ne kadar zaman önce? Ne kadar önce gitti?"

"On beş dakika önce."

Onu on beş dakika ile kaçırmıştım.

Lanet hastane kurallarına uyduğum ve ziyaret saatlerinde geldiğim için bunu alıyorum.

Çiçekleri hemşireye bırakıp hızla ön kapıdan girdim ve park yerinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp Evie'yi kontrol ettim. Sanki bir arabanın arkasından çıkıp "*Yakaladım seni*" diye bağırmasını ve tüm bu kâbusun kötü bir şakadan ibaret olduğunu doğrulamasını bekliyordum.

Telefonumu çıkardım ve kamyonetimin önünde volta atarken onu aradım. Arama doğrudan telesekretere düştü, tıpkı sonraki üç arama gibi.

Lanet olsun. Döndüm ve arka lastiği tekmeleyerek öfkemi serbest bıraktım. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Hangi cehennemdesin, Evie?

Kamyonetime tırmandım, geri vitese taktım ve park yerinden hızla çıktım. On beş dakika sonra evinin önüne park ettim. Sarı polis şeridi hâlâ duruyordu ve ön kapı tahtalarla kapatılmıştı ama kapıyı koruyan kimse yoktu.

Evin yan tarafına doğru yürüdüm ve Evie'nin penceresinden içeri girdim.

Kanın ve erkek kolonyasının metalik kokusu burun deliklerimi doldurdu ve midemi bulandırdı. Kan sıçramış yatağa ve kapıya kadar uzanan kan izlerine baktım ve oda eğildi, görüşüm bulanıklaştı. Öne doğru sıçradım ve başımı pencereden dışarı sarkıtarak aşağıdaki toprak zemine kustum.

Dilimde safranın acı tadı dışında hiçbir şey kalmayana kadar kuru bir şekilde kustum, sonra ayağa kalktım ve destek için duvara yaslandım.

Sadece nefes al. *Al. Dışarı. Al. Dışarı.*

Bakışlarım Evie'nin şifonyerindeki parfüm şişesine takıldı. Odayı geçtim ve kapağı açıp derin bir nefes aldıktan sonra kapağı yerine yerleştirdim ve şişeyi cebime attım. Sonra dolabını ve şifonyerinin çekmecelerini karıştırdım ve kıyafetlerinin hâlâ orada olduğunu teyit ettim. Bu bana belki de onlar için geri döneceği umudunu verdi.

Ama bir daha bu eve adım atmayacağını biliyordum.

Evie ve Wren'in birkaç fotoğrafını aldım ve yatak odasına son bir kez bakarak geldiğim yoldan ayrıldım. Pencereden.

Üzücü kısmı mı? Bir gece önce onu kaybettiğimi zaten biliyordum ama yanıldığımı kanıtlayacağına dair umudum vardı.

Hope benimle alay etti.

Aylarca mesaj attım ve aradım. Sesli mesajlar ve mesajlar bıraktım. Hiç cevap vermedi ve mesajları dinlediğinden ya da okuduğundan bile şüpheliyim. Evie beni terk etti ve bir daha arkasına bakmadı.

Bana bir seçenek bile sunmamıştı.

Sırtını dayayacağı kişi olmak istedim. Bana ihtiyaç duyduğu her an yanında olmak istedim.

Eğer zamana ve boşluğa ihtiyacı olsaydı, benden istediği kadar beklerdim. Ama o hiç beklemedi.

Benimle ilişkisini öyle bir kesti ki sanki hiç orada olmamış gibiydi.

Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardı ve o beni terk ettikten sonra bu çizgide, en güçlü iki duygu arasında gidip geldim.

Onu

sevdim.

Ondan

nefret

ettim. *Onu*

hayal

kırıklığına

uğrattım.

Ama gerçek Evie tarzında, savaşıarak geri dönmüş ve akla gelebilecek en kötü şekilde misilleme yapmıştı.

Lanet olası kalbimi kırdı. Atan organı göğsümden söktü ve kaldırırma atmadan önce üzerinde tepindi.

Ve bunun için onu asla affetmeyeceğim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evie

PLANO, TEKSAS

Evie'nin Günlüğünden Notlar

19 Kasımth

Hastaneden ayrılalı 12 gün oldu.

Artık bir terapistim var. Günlük tutmamı önerdi. Sanırım bir adamı öldürdüğüm gece hakkında konuşmalıyım. Ya da bir şişe uyku hapından.

Gerçekten ölmek istemiyordum. Sadece bir gece kesintisiz uyumak istiyordum.

Ben bir yalancıyım.

Ve bir korkak.

24 Kasımth

Geceler en kötüsü. Ne zaman gözlerimi kapatsam, o adamın yüzünü görüyorum. Keçi sakalı ve arkaya yatırılmış saçları. Kalın dudakları vardı ve çok fazla kolonya sürüyordu. Temizlenmiş olmasına rağmen tenimde kokusunu hissediyorum.

Evime geldiği gece Ridge'in kapıda olduğunu sanmıştım. Bana söylediği gibi kapıyı kilitledim, ama o adam ön kapıya vurduğunda aptalca kapıyı açtım. Önce kim olduğunu görmek için panjurları bile kontrol etmedim. Kapıyı salladım.

Ridge'in kapıyı doldurduğunu görmeyi bekleyerek gülümseyerek kapıyı açtı. Hayattan daha büyük. Başı dertte olan genç kızı kurtarmaya çalışan lekeli şövalyem.

Ridge'in fazladan suçluluk duygusuna ihtiyacı yoktu, zaten hayatında yeterince suçluluk duygusu vardı, bu yüzden ona söylemedim.

Adam Wade'i arıyordu. Ondan para çaldığını ama borcunu farklı bir şekilde ödemekten mutluluk duyacağını söyledi.

"Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye homurdandım.

"Bunun ayarlanabileceğine eminim. Ama istediğimi alana kadar olmaz."

İstedikini alamadı. Ne parayı ne de bedenimi çünkü içimdeki her şeyle savaştım. Tırnaklarım yırtık ve kanlıydı ve altında onu pençelediğim için derisinin parçaları vardı.

Sanırım şanslı olanlardan biri olduğumu söyleyebilirsiniz. Korkunç ve acımasız bir şeyden kurtuldum ama kendimi pek şanslı hissetmiyorum.

Kendimi kirli ve tecavüze uğramış hissediyorum.

Ve ben de %100 dürüst değilim. Çünkü benden istediğini almaya çok yaklaşmıştı... çok yaklaşmıştı.

29 Kasımth

Eylül ayında Ridge bana arkasında adı ve 1 numarası yazan San Marcos State kapüşonlusunu verdi. Kalın, rahat ve vücudumu gizliyor. Buraya geldiğimden beri her gün giyiyorum.

Artık onun gibi kokmuyor. Bunu geçen gün fark ettim. O kadar çok ağladım ki iki gün yataktan çıkamadım.

6 Aralık

Minnettar olduğum şeyler:

Lindsay teyzem ve kocası Joe. Wren ve beni yanlarına aldılar ve bir kez bile bize yük olduğumuzu hissettirmediler. Kendi annem için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı bu. Lindsay sürekli görüşemediğimiz ve beni terk ettiği için özür diliyordu. Ama bunun annemin hatası olduğunu biliyordum, onun değil ve Lindsay işlerin ne kadar kötüye gittiğinin farkında değildi. Bu yüzden onu hiçbir şey için suçlamıyorum.

Wren. Her zaman. O burada mutlu. Kuzenini seviyor. Luna beş yaşında. Şimdiden çok iyi arkadaş oldular ve aynı odayı paylaşıyorlar. Wren alt ranzada, Luna üstte uyuyor. Geceleri uyumadan önce kıkırdamalarını duyuyorum ve bu beni gülümsetiyor. Wren'in annemizi, Wade'i ya da Cypress Springs'teki hayatımızı hatırlayacağını sanmıyorum. Ve bu iyi bir şey.

Joe ve Lindsay'in evinde kendime ait bir odam var. Duvarlar tozlu leylak rengine boyanmış ve yataktaki çiçekli yorgan penceredeki perdelerle uyumlu. Güzel ve kadınsı, aşırı pastel. Benim tarzım değil. Ama Lindsay yeniden dekore etmem için bana yardım etmeyi teklif ettiğinde, ona bu haliyle mükemmel olduğunu söyledim. Kendi halime bırakılsam, duvarları ruhuma uysun diye siyaha boyardım.

Beni terapistimi görmek dışında bir şey için evden çıkmaya zorlayan yeni bir işim var. Cinemark'ta gişede çalışıyorum. Bonus puan: Bedava film.

Quinn. Aradığında, konuşmamayı tercih ettiğim şeyler hakkında konuşmam için beni zorlamıyor: Ridge, o korkunç gece, Ridge, yıllar boyunca ondan sakladığım her şey. Ridge. O iyi bir arkadaş. En iyisi.

21 Aralık

Bu sabah terapistime başıma gelenler için Ridge'i suçladığımı söyledim. Ağzımdan kaçiverdi. Hemen pişman oldum ve geri almaya çalıştım. Onu gerçekten suçlamıyorum. Nasıl suçlayabilirim ki? Bu onun hatası değildi.

Her zaman sert olmakla ve kimseye ihtiyaç duymamakla övünürdüm. Ta ki Ridge'e aşık olana kadar. Ona çok ihtiyacım vardı. Ona olması gerekenden daha fazla güvendim. Ve onun yüzünden Cypress Springs'de kaldım.

O kadar yıpranmıştım ki Lindsay'i arayıp bizi içeri almasını istemeli miydim? Ondan Wren'i almasını istemeli miydim, böylece sadece kendim için endişelenmek zorunda kalacaktım? Bencilce, o yöne doğru eğiliyordum. Kendime hayatım hakkında hayaller kurma izni verdim... on sekiz yaşındaydım ve başarılı bir futbolcuya aşıktım. Bütün maçlarına gidebilirdim. Sonrasında partilerde onunla takılabilirdim. Sıradan bir kolej çocuğu olabilirdim. Ridge ve ben her şeye sahip olabilirdik.

Sonunda hiçbir şey yapmadım. Lindsay'i aramadım. O boktan evde kaldım ve Ridge'in gelip beni kurtarmasını bekledim.

Ve düşünmeye devam ettim... Ya evime bir saat önce gelseydi? Ya... ya...

Bütün bu görüntüyü kafamda canlandırdım. Ridge başka bir kızla flört ediyordu. Dağınık bir hayatı ve bir sürü yükü olmayan, kaygısız, güzel bir kız. Gözlerinde hayranlıkla ona bakan bir kız. Her maça giden ve ona tezahürat yapan bir kız. Ona ihtiyacı olan ve hak ettiği sevgi ve desteği veren bir kız.

Bana hiç benzemeyen bir kız.

Bu yüzden bana daha önce ulaşamadığını düşünüp duruyordum. Ama düşüncelerimin çarpık olduğunu biliyorum.

Oyunlarından birinde bir kız vardı. Güzeldi. Minyon. Koyu renk saçlı. Adı Gabriella'ydı. Oyun kurucunun kız kardeşıydı. Ridge'e aşık olduğunu söyleyebilirdim. Böyle şeyleri bilirsin. Altıncı his sanırım.

Maçtan sonra Ridge'i sorguladım. Birlikte derse girdiklerini söyledi. Onu zorlamaya devam ettim. Sence güzel mi?

Omuz silkti ve fark etmediğini söyledi.

Onu yalancılıkla suçladım. Sonunda evet, kız güzeldi ama ne olmuş yani diyene kadar zorladım, zorladım, zorladım. Kampüste bir sürü güzel kız var. Bu hiçbirisiyle takılacağım anlamına gelmiyor.

Bazen tek yaptığım onun hayatını daha da zorlaştırmakken beni nasıl sevebildiğini merak ediyorum.

Boktan bir kız arkadaşım.

Ama Tanrım, onu çok seviyordum.

1 Ocakst

Yeni yıl, yeni ben. Pek sayılmaz. Aynı eski ben. Manzara farklı.

Bazı günler sadece yataktan kalkmak ve bir gün daha hayatta kalmak bile büyük bir başarı gibi geliyor. Lindsay daha iyi olacağına dair bana güvence verip duruyor. Ne zaman düzelecek? Keşke alabileceğim sihirli bir hap olsaydı. Ama bunu çoktan denedim ve pek işe yaramadı. Sanırım diğer taraftan çıkmanın tek yolu çok çalışmak ve bunu atlatmak. Kestirme yol yok. Kolay çıkış yolu yok. Sihirli mermi yok.

Anksiyete ataklarım o kadar kötü ki ölecekmişim gibi hissediyorum. Ama ölmüyorum. Sadece nefes almak için mücadele ediyorum. Başımı suyun üstünde tutmak için mücadele ediyorum.

Ridge'i düşünüyorum. Hem de çok. Nasıl düşünmeyeyim ki? Sevdiğim tek çocuktan vazgeçtiğim için kalbimde bir boşluk var. Onu bırakmak yaptığım en zor şeydi ama gerekliydi.

Bunu onun için yaptım. Ve sanırım kendim için de.

O adamın bana saldırdığı geceden önce bile, tüm bunların ağırlığı altında boğuluyordum.

Ridge ve ben batan bir saldaydık.

Eğer onun hayatında kalsaydım, onu sadece dibe çekerdim.

11 Ocakth

Terapistim beni geleceğim hakkında düşünmeye başlamam için cesaretlendirdi. Ne istiyordum? Bundan beş yıl sonra kendimi nerede görüyordum? Cinemark'ta mısır patlatırken mi?

Belki... belki gerçekten bir hayalin peşinden koşabilirim.

UT Dallas'a başvurdum. Eğer kabul edilirse, baştan başlamak zorunda kalacaktım. Devlet üniversitesinin ilk dönemini bitirmedeğim için transfer edilecek kredim yoktu.

Ama yeniden başlamak şu anda kulağa oldukça iyi geliyor.

Wren'in üçüncü yaş gününü tek boynuzlu at pastası ve akvaryum gezisi ile kutladık. En sevdiği sergi penguenlerdi. Tek yapmak istediği onları yüzerken izlemektir.

Çok hızlı büyüyor. Artık bana Evie diyor, E- bee değil. V'leri düzgün söyleyemediği günleri özleyorum. Ama yine de o hayata geri dönmek istemezdim.

Gerçekten özlediğim tek bir şey var. Bir insan, bir şey değil.

Geçen hafta, durup dururken, Wren bana Büyük Kuş'u tekrar ne zaman görebileceğini sordu. Ridge ona karşı çok iyiydi. O kadar iyiydi ki

Onu nasıl taşıdığını ve her emrine nasıl itaat ettiğini.

Bir keresinde Pazar günü aile yemeğine gitmiştik ve Wren yemek için Ridge'in kucağına oturmuştu.

Jude, 'Onu küçük sevimli parmağına dolamış' dedi.

Lila göz kırptı ve 'Ne kadar büyük olurlarsa o kadar sert düşerler' dedi.

12 Şubatth

Bugün Ridge'in 19th doğum günü. Nasıl oluyor da hâlâ bu kadar genç olabiliyoruz? Sanki binlerce hayat yaşamışız gibi hissediyorum. Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi onu aramak için telefonumu elime aldım. Ama sonra onun artık benim aşkım olmadığını hatırladım. Hayatına tekrar girip onu tekrar mahvetmek haksızlık olurdu. Sonunda ne aradım ne de mesaj attım. Sadece ona sessizce Mutlu Yıllar diledim ve şerefine bir cigara içtim.

Otları birlikte çalıştığım bir adamdan aldım. Ailesinin bodrumunda yaşamaktan memnun olduğunu söyleyen 26 yaşında bir keş.

Hey, ahbap, sosyal haklarım, bir sürü otum ve bir Xbox'ım var. Daha ne isteyebilirim ki?

Bu beni üzdü ve sinirlendirdi. Dostum, hayatından tek istediğin bu mu gerçekten?

Ama ben kimim ki yargılayayım? Daha bir saat önce teyzem ve amcamın kulübesinin arkasında saklanıyor, esrar içiyor ve yakalanmamaya çalışıyordum. Muhtemelen hayatımda ilk kez kendimi gerçek bir ergen gibi hissediyordum. Aya güldüm ve hurdalıkta tanıştığımız gece Ridge'i hayal ettim. Ben, silahlı

o da beyzbol sopası ve kardeşinin viskisinden bir şişeyle.
Tanrım, onu özlüyorum.

8 Martth

Evimle Ridge'in okulu arası 240 mil. Bunu söylüyorum çünkü onu bugün gördüğüme yemin edebilirim. Şehir merkezindeki bir kafenin penceresinde otururken onu Cantina & Grill'den çıkarken gördüm.

Bir Harley'e biniyordu ve arkasından bir kız atladı. Ona pek iyi bakamadım. Esmerdi. Belki de sarışın. Fark etmezdi. Ben daha tam olarak anlayamadan, adam caddeden aşağı indi.

"Aferin ona." diye düşündüm. Hayatına devam etti.
Ama yapmayacağını bana düşündüren neydi?

10 Nisanth

Geçen gün yıkıldım. Sanırım iyileşmek için yas tutmama izin vermem gerekiyor. Eskiden yaptığım gibi duygularımı derinlere itmek yerine onları hissetmeme ve onlarla başa çıkmama izin vermem gerekiyor.

Terapistime şöyle dedim: "Annem bana her zaman özel b i r i olmadığını söylerdi. Hayatını mahvettiğim için beni suçlardı."

"Sana bu sözleri söylediğinde kendini nasıl hissettin?
Ona inandın mı?"

"Bilmiyorum. Sürekli saçmalıyordu. Ben sadece arkamdan konuşmasına izin verdim."

Daha fazla yalan. Tüm bu konuşma terapisinden nefret ediyorum. Berbat bir şey. Çok zor. Çirkin ve dağınık.

Ve bir adamı öldürdüğüm geceye dönüp duruyorum. Nefsi müdafaa için yaptım. Pisliğin tekiydi. Alçakların en alçağı. Ama yine de. Bir adamın canını aldım ve bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim.

Terapistimle Chad Miller hakkında konuştuğumda, olayı geçiştirmeye çalıştım. Sanki beni gerçekten travmatize etmemiş gibi. Ama görünüşe göre, on sekiz yıl boyunca olayları geçiştirmiş, beni o kadar derinden etkilememiş gibi davranmaya çalışmışım.

Hayatım boyunca hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptım. Artık hayatta kalma modunda olmadığımı ve tüm temel ihtiyaçlarım karşılandığına göre, düşünmek ve yansıtmak için zamanım var. Bununla uğraşmamayı tercih ederdim ama işte buradayız.

Şimdilik, günü gününe yaşıyorum.

1 Mayıs

Bugün 19 yaşımdayım. Her zaman bozulmayan bir arabam var. Bedava film izleyebiliyorum. Ve sonbaharda UT Dallas'taki ilk yılıma başlayacağım.

Karanlık bir geçmişim, parlak bir geleceğim ve iyi bir terapistim var. Beni seven insanlar var-Lindsay, Joe, Luna, Wren ve Quinn.

Artık hedeflerim var: Üniversiteyi üç yılda bitirip yaşıtımla birlikte mezun olmak. 4.0 ortalamayı tutturmak. Tıp fakültesine girmek.

Umut etmek korkutucu... Hayallerinize ulaşabileceğinizi düşünmek. Ama ben cesur olmaya çalışıyorum.

Quinn beni uçarken izlemek için sabırsızlandığını söyledi. Hâlâ iyimser. Hâlâ bana hak etmediğimi düşündüğüm kör bir inançla inanıyor.

Hala her gün Ridge'i düşünüyorum. Onu hala eksik bir uzuv gibi özleyorum. Eskiden olduğu yerde hayali bir ağrı var.

Ne zaman düzeleceğinden emin değilim. Belki de hiç düzelmeyecek. Belki de onu hep içimde taşıyacağım. Belki her zaman onun için acı çekeceğim.

Muhtemelen benden nefret ediyordur. Ederse onu suçlamam.

Ama Ridge'i tanıyorum. Beni düzeltmeye çalışırdı. Bana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapardı. Ve kalbimin derinliklerinde, bunun onu mahvedeceğini biliyordum. Çünkü beni düzeltemeyeceğini anlayacaktı. Bu kendim için yapmam gereken bir şey.

Kırıldım. Hasarlıyım. Sandığım kadar güçlü değilim. Kendimden nefret etmeyi bambaşka bir seviyeye taşıdım.

Yeni bir gardırobum var: büyük boy kapüşonlular, erkek eşofman altları, bol kotlar ve uzun kollu tişörtler. Saçlarımı kestirdim ve artık hiç makyaj yapmıyorum. İmzam haline gelen kırmızı rujumu ve ojemi emekli ettim. Dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum.

Görünüşüm bana hiçbir zaman iyilik yapmadı. Hayatım boyunca erkekler bana seksi, ateşli dediler... beni nesneleştirdiler.

Kyle, keş, dedi ki: Çaba gösterirsen seksi olursun.

Onu tersledim. İyi hissettirdi. Eski Evie'yi hatırlattı. Savaşçı. Kimseden bir bok almayan kız.

Diğer taraftan çıkmaya, tüm yüklerimle başa çıkmaya ve kendimin daha iyi bir versiyonu olmaya kararlıyım.

Yakında bir gün, üzerime oturan kıyafetler bile giyebilirim. Bebek adımları.

19 Mayıs

Shiloh Leroux'nun yeni albümü bugün çıktı. Tekrar tekrar dinliyorum. Çok güzel ve duygulu. Unutulmaz. Sade. Bir hikaye anlatan on iki parça. Shiloh'da bu var

Ruhunuzun derinliklerine ulaşan dumanlı bir ses. Kalbinizi bir mengene gibi sarıyor ve acı verene kadar sıkıyor. İçinizi sızlatan bir şekilde yürek burkuyor.

Bence tüm albüm Brody için yazıldı. Her nota, her akor, her şarkı onun sonsuz aşkına saygı duruşu niteliğinde. Albümün sonunda, Johnny Cash'in "I Walk the Line" şarkısının cover'ı olan bir bonus parça var ki tüylerimi diken diken ediyor.

Ama albümde Brody ve Ridge için yazmış olması gereken bir şarkı var. Adı "Kings of a Broken World" ve içinde Bastian Cox var.

*Krallar dizlerinin üstüne
çökerler Parmak eklemleri
morarmış ve kanlıdır
Ama onlar ayağa kalkarlar, tozdan ve
külden
Zamanın unuttuğu bir dünyayı fethetmek
için Yıkılmış bir krallığın hükümdarları
Dürüst, sadık ve cesur Kan ve
onurla bağlı kardeşler Kırık Bir
Dünyanın Kralları*

Diğer şarkılardan farklı ve ne anlama geldiğini merak edip duruyorum. Ridge iyi mi?

Hiçbir fikrim yok. Quinn'e onu sormaya korkuyorum. Ona Ridge'in yasak bir konu olduğunu söyledim. İsteklerime saygı duyuyor.

BÖLÜM 3

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Evie

DÖRT YIL SONRA

Haziran

Tıp fakültesindeki ilk yılımı bitirdikten bir hafta sonra Los Angeles'a uçtum. En iyi arkadaşım evleniyordu ve benden baş nedimesi olmamı istedi. Pazar öğleden sonra, düğünden altı gün önce geldim.

İlk kez uçağa biniyordum. Kaliforniya'ya ilk gelişimdi. Uçuşta yanımda oturan Allie ile birlikte bagaj teslim yerinde duruyordum. Benden sadece bir yaş büyük, minyon, esmer bir kızdı ve Los Angeles'taki bir hava kuvvetleri üssünde görev yapan lise aşkıyla evliydi. Üç buçuk saatlik uçuş boyunca onun tüm hayat hikayesini dinledim.

"Çok teşekkür ederim," dedi Allie, çantasının sapını kaparken. "Siz olmasaydınız bu uçuştan sağ çıkamazdım."

"Gürültü önleyici kulaklıklar." Boynuma doladığım kulaklıkları işaret ettim. "Bir sonraki uçuşunuzdan önce bunlara yatırım yapın. Ya da genel olarak."

Allie güldü. "Tekrar teşekkürler. Düğünün tadını çıkar. Ve tıp fakültesinde iyi şanslar."

"Teşekkürler. Beni bagaj teslim noktasına götürdüğün için de teşekkür ederim. Hoşça kal, Ollie." Bana sakızlı bir gülümseme veren Allie'nin bebeği Oliver'a el sallayarak veda ettim. Sonra onun kocasıyla yeniden bir araya gelişini izledim. Oliver'ı kucağına aldı ve sanki Allie Dallas'taki anne-babasını ve kız kardeşini ziyaret ettiği iki hafta değil de onları son gördüğünden bu yana yıllar geçmiş gibi bebeğini ve karısını öptü.

Mutlu küçük bir aile birimi olarak uzaklaştılar ve ben kaybettiğim ama nasıl bulacağımı bilmediğim bir şeye özlem duydum.

Kalbimde hiç geçmeyen bir sızı. Şimdi bile, bunca yıldan sonra.

İç çekerek arkamı döndüm ve çantamı aradım. Herkesinki gibi siyahtı.

İlk dönüşte kaçırmıştım ama şimdi konveyör bandının etrafından dolandığını fark ettim ve daha da yaklaşıp diğer iki yolcunun arasına sıkıştım, böylece onu yakalayabildim.

"Dur sana yardım edeyim," dedi yanımdaki adam. Dallas'ta kapıda beklerken benimle konuşmaya çalışmıştı. Onu geri çevirmiştim.

"Hayır. Ben hallederim." Çantamı ondan zorla aldım ve atlıkarıncanın dışına sürükledim. Bagaj etiketini iki kez kontrol edip benim olduğunu onayladıktan sonra, diğer yolcuların bagajlarını alabilmeleri için tutamağı yukarı çekip yoldan çekildim ve işaretleri taradım.

Uber yakalamak için nereye gitmem gerekiyordu? Kahretsin. Havaalanları kafa karıştırıcıdır ve bu terminal çok büyüktü.

"İş için mi yoksa zevk için mi buradasınız?" diye sordu adam, kişisel alanımı işgal ederek.

Ona sinirli bir bakış attım. Yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu, siyah saçlarının yanları traşlı ve tepesi daha uzundu. Atlet giymiş, çekici olamayacak kadar kaslı bir spor salonu faresi. Benim tipim değildi.

Onu başından savdım ve bavulumu arkamda sürükleyerek uzaklaştım. Pürüzsüz cilalı zeminin üzerinde kayıyordu ve hiçbir fikrim olmadığı halde nereye gittiğimi biliyormuş gibi görünmeye çalışıyordum.

"Hey!" diye seslendi bana yetişirken. "Takılabiliriz. Size etrafı gösterebilirim."

Ona ters ters baktım. "İpucunu al. İlgilenmiyorum."

"Erkek arkadaşın mı var?"

İnatçı bir pislikti. Hakkını vermeliyim. Tam ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açmıştım ki biri adımı seslendi.

"Evie!" Quinn tekrar seslendi.

"Bir kız arkadaş," dedim adama. "Cumartesi günü evleniyoruz."

"Vay canına. Bu çok ateşli," dediğini duydum Quinn ve ben birbirimize doğru koşarken.

Filmden bir sahne gibiydi.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Kaliforniyalı bir sörfçü kıza benziyordu - bronzlaşmış teni, güneş ve tuzlu sudan daha açık renkte doğal dalgaları olan sarı saçları. Yıkanmış mavi bir Sörf Okulu tişörtü, geniş paçalı kravat boyalı pamuklu bir pantolon ve bileğinde bir yığın boncuklu bilezik vardı.

Kollarımızı birbirimize doladık ve sımsıkı sarıldık, ileri geri sallanıyorduk. "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Ben de seni özledim, bebeğim." Anlaşmayı tamamlamak için Quinn'i dudaklarından öpmeyi düşündüm ama yanağına bir öpücük kondurmakla yetindim.

"Bebek mi?" Quinn geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı.

Kolumu omzuna attım. "Cumartesi günü evleniyoruz, sevgilim."

Bakışları bizi izleyen adama kaydı. Bagaj bölümünden çıkmadan önce bize başparmağıyla bir işaret yaptı ve Quinn'le ben güldük.

"Sadece havaalanında sana asılırlar," dedi.

İçimi çektim. "Kaltağın geri dönmesi iyi oldu. Onu ben hallettim." Parmak tabancama üfledim ve soluk kot pantolonumun içine yerleştirdim.

Quinn güldü.

Havaalanından çıkıp puslu Kaliforniya güneşine doğru yürürken "Uçuşun nasıldı?" diye sordu.

"Uçuşum iyiydi. Ama sen neden buradasın? Sana Uber'e bineceğimi söylemiştim."

"Sanki bunu yapmana izin veririm de. Trafik fena değil. Yirmi dakika içinde evde oluruz," dedi park alanını geçerken. Beyaz bir Jeep Wrangler'ın yanında durduk.

Üstü ve içi deve rengine olan bu arabanın arkasına çantamı yerleştirdim ve yolcu koltuğuna tırmandım.

"Tanrım, seni çok özledim," dedi Quinn havaalanından çıkarken. "Sanki artık hiç konuşamayacaktınız gibi hissediyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim. Her şey çok çılgıncaydı." Gözümün kamaşmasını engellemek için büyük siyah bir güneş gözlüğü taktım ve koltuğuma geri oturdum. "Bir de ilk yılın en kolay olduğunu söylerler. Şaka gibi."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi. "Yine de bazı araştırmalarda yardımınıza ihtiyacım olabilir."

Quinn bir aşk yazarıydı. Sadece sonsuza dek mutlu sonlar yazmakla kalmıyor, aynı zamanda bir tane de yaşıyordu. Quinn hayallerinin erkeğine ve her zaman istediği hayata kavuşmuştu ve ben onun adına daha mutlu olamazdım.

"Tıp fakültesi romantizm için zaman bırakmıyor. Ve erkeklerin hiçbiri televizyondaki kadar seksi değil."

"Hiçbiri mi?"

Omuz silktim. "Bazı sevimli olanlar olabilir ama ben pek fark etmedim."

Quinn iç çekti. "Neyse ki ben kurgu yazıyorum. Benim dünyamda hepsi Dr. McSteamy'ye benziyor."

İkimiz de güldük.

Otoyoldan çıkıp Santa Monica'ya girdiğimizde camlarımızı açtık ve deniz havasını içeri aldık. Dudaklarımda tuzun tadını alabiliyordum. Quinn'in kapısının önündeki palmiye ağaçlarına, geniş beyaz kumlu plaja, Santa Monica İskelesi'ne ve Pasifik Okyanusu'na aval aval baktım. Sıcaklık yetmişlerdeydi, Dallas'tan en az on derece daha serindi ve her yer mavi gökyüzü ve güneş ışığıyla kaplıydı.

Kaliforniya bir rüyaydı ve Quinn'in hayatı çok güzeldi.

Jesse ile birlikte sahile sadece birkaç blok uzaklıkta bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Dışarıdan bakıldığında,

sıradan gri bir ev gibi görünüyordu.

Pencereli bir dikdörtgen. Lego evi gibi.

Ama içerisi tamamen sarı ahşap, beyaz duvarlar ve yüksek tavanlardan oluşuyordu ve biz odalardan geçerken tüm alan güneş ışığı ile dolup taşıyordu.

Şefin mutfağında paslanmaz çelik aletler ve şık ceviz dolaplar vardı. Fransız kapılar bir avluya açılıyordu; Fas çinileri, tik ağacı masa ve limon ağaçları bulunan özel bir veranda. *Limon ağaçları.*

"Buraya gelip ağacınızdan limon mu koparıyorsunuz?"

"Evet. Limonatamı denemek ister misin?"

Limonları limonataya dönüştürmek tam Quinn'e göreydi. Bize iki büyük bardak taze sıkılmış limonata doldurdu, t a m k ı v a m ı n d a ekşi ve tatlı, nane yapraklarıyla süslenmişti. Turun geri kalanında içkilerimizi evin içinde taşıdık.

Mutfağın dışında mermer kaplı yuvarlak bir masa ve dört gri döşemeli sandalyenin bulunduğu bir yemek alanı vardı. At nalı şeklindeki devasa deri kanepe, çift yüksek tavanlı oturma odasında Fas halılarının etrafına serpiştirilmiş pufların bulunduğu bir şömineyle karşı karşıyaydı. Mekânın etrafına saksı palmiyeleri yerleştirilmiş ve duvarlara modern sanat eserleri asılmıştı.

"Bu sen misin?" Kanepenin arkasındaki duvarı kaplayan, dalga sörfü yapan bir kızın siyah-beyaz fotoğrafının önünde durarak sordum.

Quinn gülümsedi. "Evet. Jesse çekti. O gün kum yemediğim bir fotoğrafı çekene kadar milyonlarca fotoğraf çekmiş olmalı."

"Tam bir Kaliforniya kızıydın. Sörf yapmayı öğrendiğine inanamıyorum."

"Ruha iyi gelir. Seni bu hafta götüreceğim." "Daha önce hiç okyanusa girmedim."

"Buna bayılacaksın." Sesi çok emin geliyordu. Ben ikna olmamıştım.

Merdivenlerden çıkarken duvarlarda Jesse ve Quinn'in fotoğrafları asılıydı. Jesse arazi bisikletiyle havadayken. Quinn bikinisiyle sahilde sörf tahtası taşıırken. Quinn ve Jesse geçen yıl nişanlandıklarında sıcak hava balonundayken.

"Jesse nerede bu arada?" Ev turumuzu bitirdiğimizde sordum - gömme dolaplı ve spa banyolu ana yatak odası. Quinn'in ofis olarak kullandığı, yaşam alanına bakan asma kattaki çatı katı. Ve benim kalacağım en-suite banyolu ikinci yatak odası.

Çatı katındaki korkulukların önünde durmuş, çatıların ve yükselen palmyelerin üzerinden sahil şeridine bakıyorduk.

"O, Mason ve Jude ile birlikte tüm çocukları Temecula'ya arazi bisikleti sürmeye götürdüler."

"Yani McCallister'lar şimdiden burada mı?" Temkinli bir şekilde sordum.

Bana yan gözle baktı. "Hepsi değil. Jude ve Lila dün üç çocuklarıyla birlikte geldiler. Diğerleri de hafta boyunca gelecekler."

Kırpılmış siyah kapüşonumu çıkarıp belime bağladım, gözlerim manzarada, aklım Ridge'deydi. Quinn'in yanındaki şezlonga oturdum ve yüzümü ılık, yumuşak güneşe doğru çevirdim.

"Buradayken ne yapmak istiyorsun?" Quinn sordu.

Durup nefes almayı ve rahatlamayı çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordum. Ama bu hafta benimle ilgili değildi. Quinn içindi.

"Senin için buradayım. Düğün için ne yapmamı istiyorsun? Baş nedimen olmam gerekiyordu ama yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Tanrım, berbatım."

"Berbat değilsin. Seni seviyorum. Ve bu senin tatilin. Yarın elbiseni almamız gerekiyor. Senden istediğim tek şey rahatlamam ve benimle takılman. Senin tek işin bu."

Güneş gözlüklerimi burnumdan aşağı kaydırđım ve ona baktım. "Hayatımda gördüğüm en sakın gelinsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Gelinlerle çok zaman geçiriyor musunuz?"

"Bu benim ilk düğünüm, yani hayır."

Güldü. "Son birkaç aydır deli gibi koşturup duruyorum. Her şey hakkında tamamen stresliydim. Ama sonra durdum, derin bir nefes aldım ve her şeyi akışına bıraktım. Her şeyin mükemmel olmaması sorun değil. Çiçeklerle peçetelerin uyuşmaması sorun değil. DJ berbatsa ve yemek şirketi Declan'ın yüksek standartlarına uymuyorsa sorun değil," dedi ve asabi şef kardeşi Declan'dan bahsederken gözlerini devirdi.

"Annemle babamın... Ne yaptıklarını bile bilmiyorum. İstedğimden bile emin değilim. Ama geçen gün babamın evine gittim ve annem de oradaydı. İkisi de suçlu görünüyordu, yakalanmış gençler gibiydiler...." Ürperdi.

Güldüm. "Sence sevişiyorlar mıydı?"

"Ugh. Bilmiyorum. Kardeşlerim öyle olduğunu düşünüyor. Tesadüfe bakın ki, ikisi de birkaç ay önce bir ilişkiyi bitirdi."

"Belki de bu bir tesadüf değildi. Belki de bu onların ikinci şansıdır."

"Annem hâlâ Cypress Springs'te yaşıyor. Babam burada yaşıyor. Yıllar boyunca pek çok kadınla evlenmesini izledim."

"Belki de hiçbiri onun için bir şey ifade etmiyordu." "Belki de."

Bunun mümkün olup olmadığını merak ettim... bunca yıldan sonra ikinci bir şansları olabilir miydi?

Ailesini mi düşünüyordum? Yoksa Ridge ve beni mi? İçkimden bir nane yaprağı kopardım ve düşüncelere dalarak çiğnedim. Onu son gördüğümünden bu yana dört yıl yedi ay geçmişti ve nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

tekrar aynı odada olduğumuzda. İçimde güzel olmayacağına dair bir his vardı.

Quinn, "Elbette düğün günümüzün muhteşem ve mükemmel olmasını istiyorum," dedi. "Ama öyle olmasa bile, sevdiğim adamla evleniyorum. Şimdiye kadar sevdiğim tek adamla. Ve hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim. Kendimle konuştum ve sörf yapmaya gittim. Ne kadar şanslı olduğumu ve küçük şeylerin ne kadar önemsiz olduğunu düşündüm. Düğünümüz sadece bir gün ama evliliğimiz bir ömür boyu sürecek."

Altıncı sınıftan beri iyi günde kötü günde yanımda olan arkadaşşıma baktım. Hayatta yollarımızı ayırmış olmamız ya da birbirimizden binlerce kilometre uzakta yaşıyor olmamız önemli değildi. O hâlâ benim en iyi arkadaşşımdı. Benim insanımdı. Hâlâ gözlerinde yıldızlar olan ve kalbi Teksas kadar büyük bir kızdı.

İyimser. Romantik. Hayallerinin peşinden giden ve onları gerçekleştiren bir kız.

"Senin için kesinlikle gey olurdum. Jesse'yi yarış dışı bırakma şansım var mı?" Ellerimi dua ederek kavuşturdum. "Bana çok geç olmadığını söyle."

Dramatik bir şekilde iç çekti ve elini kalbinin üzerine koydu. "Ben de senin için eşcinsel olurdum. Ama elbiseyi çoktan aldım. Jesse de kalbimin üzerine onun adını dövme olarak yaptırdı ve onu asla aldatmayacağıma dair bana söz verirdi."

"Ugh. Erkekler. Çok sahiplenici oluyorlar."

"Evet. Sanırım eski top ve zincirle sıkışıp kaldım."

İkimiz de gülmekten kırıldık. O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı.

İyi hissettirdi. Kaygısız ve kolay.

Burada olduğuma inanamıyordum. Kaliforniya'da. Bu güzel hayatta. Koltuğuma geri yerleştirdim ve kendime nefes almayı hatırlattım. Gerginliğimin azaldığını ve omuzlarımın gevşediğini hissettim.

Quinn bana sert bir bakış atarak, "Sormanı bekliyorum," dedi.

Neyi kastettiğini biliyordum.

Çatıdaki fil.

Bilmek istediğim milyonlarca şey vardı ama sadece bir tanesi önemliydi. "O..." Boğazımı temizledim ve öyle ya da böyle umurumda değilmiş gibi sıradan bir ilgi olarak geçiştirmeye çalıştım. "Yanında birini mi getiriyor?"

"Hayır. Ona izin verilmediğini söyledim."

İçimden bir kahkaha patladı. "İzin verilmedi mi?" "Hayır," dedi muzaffer bir sırıtışla.

Rahat bir nefes aldım, ama sonra merak ettim.

bir randevu getirmek *istedi*.

Hayatında özel biri var mıydı?

Beni hiç sordu mu, yoksa beni tamamen unutmuş muydu?

"Bilmek istediğin başka bir şey var mı?" Quinn sordu.

Milyonlarca şey bilmek istiyordum. Ama başımı salladım ve sormadım.

Ne o gün ne de ertesi gün.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Evie

NEDİME ELBİSELERİNİ ANTHROPOLOGIE'DEN ALDIK.

Beverly Hills. Elbisem ince askılı ve yandan yırtmaçlı uzun bir satendi. Renginin adı Sedona Sunset'ti. Çok dar veya açık olmadan kıvrımlarımı sarıyor ve kendimi bir Hollywood yıldızı gibi hissettiriyordu.

Quinn kocaman, mutlu bir gülümsemeyle, "Elbiseye çok yakışacak ayakkabılar ve küpeler buldum," dedi.

Elindeki askılı metalik sandaletlere ve vintage görünümlü avize küpelere baktım. Güzel ve mükemmeldiler ama fiyat etiketi öyle değildi. Kaliforniya'ya yaptığım bu gezi için çok para harcamıştım ve böyle saçıp savuracak param yoktu.

"Onlara ihtiyacım yok."

Elbiseyle birlikte tezgâha doğru yürüdüm ve ödeme yapmak için kredi kartımı çıkardığımda neredeyse ağlayacaktım.

Quinn, kadın kartı makineden geçiremeden elimden kaptı.

"Ben ödüyorum," dedi satıcı kıza.

"Hayır, değilsin." Kartımı elinden çekip almaya çalıştım.

On beş dakikamızı kimin ödeyeceği konusunda tartışarak geçirdik.

Satıcı kız dinlemiyormuş gibi yaptı.

"Evie, dur," dedi Quinn. "Addison ve Priya'nın elbiselerini de ben aldım."

UCLA'dayken üniversiteden oda arkadaşlarıydı, diğer iki nedimesiydi ve ikisinin de parası olduğunu biliyordum, bu yüzden ona inanmadım. "Bana kartımı ver Quinn. Ben hayırsever değilim."

İç çekti ama mücadeleyi bıraktı ve kartımı uzattı. Elbisenin parasını ödedim ama ben onu durduramadan ayakkabıları ve küpeleri aldı.

Bu da arabasına giderken başka bir tartışmaya yol açtı.

"Bu benim düğünüm, dolayısıyla gelin partimin fotoğraflarda nasıl görünmesini istediğime ben karar veririm."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma argüman."

"Bu ayakkabıları her şeyle giyebilirsiniz. Sadece sevimli küçük yazlık sandaletler. Küpeler de pek çok şeyle uyumlu. Bunları son birkaç yılın doğum günü ve Noel hediyeleri olarak düşün."

Çantalarımızı arabasına yerleştirip Los Angeles trafiğine göğüs gerdikten sonra, "Hediye değiş tokuşu yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık," diye itiraz ettim.

"Kabul *ettin*. Ayrıca, bencilce davranıyorum. O yüzden benimle kavga etmeyi bırak ve beni mutlu edecek bir şey yapmama izin ver. Buraya kadar benim için geldin."

"Pfft. Buraya sadece plaj için geldim." Güldü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sadece benim için para harcamandan nefret ediyorum." Belki de bu yaz Kamboçya'ya tıbbi görev gezisine yazılmak yerine çalışmalıyım. Ama hayır, bunu yapmak istiyordum ve iki hafta içinde gidiyordum. İyi bir deneyim olacaktı ve kulağa ne kadar klişe gelse de fark yaratacak bir şey yapmak istiyordum. Yani doğru karardı. Ama yine de. Çok fazla harcanabilir gelirim olmamasından nefret ediyordum. Ve s a d a k a gibi hissetmekten nefret ediyordum.

"Bir gün, başarılı bir doktor olduğunda, düğünün için bana ayakkabı ve küpe *alabilirsin*."

"Evet, şey, nefesini tutma. Benim şansım evlenebileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Omuz silktilim. "Şu anda önceliğim tıp fakültesini bitirmek. Bir ilişki için ne zamanım ne de enerjim var."

"Seni geride tutan tek şey bu mu?"

Hayır. Ama ne kadar berbat durumda olduğumu ya da bunca şeyden sonra bile hala Ridge'i ne kadar düşündüğümü konuşmak istemedim.

Yıllardır. Şimdiye kadar hayatıma devam etmenin ve onu bırakmanın bir yolunu bulmuş olacağımı düşünürdünüz.

Ne de olsa onu terk eden bendim.

Ama görünüşe göre, kalbim notu almamıştı.

Quinn ve ben öğleden sonrayı sahilde geçirdik ve Ridge'le ilgili düşünceleri aklımdan çıkardım. Onu düğünde göreceğimi biliyordum elbette, ama o zamana kadar onu düşünmek istemiyordum.

"O kayalardan atlayabilmek için seni göle sürüklediğim zamanı hatırlıyor musun?" Quinn, okyanusun kenarında durduğumuzda, ayaklarımız kuma batarken ve tuzlu su ayak bileklerimizin üzerinden geçerken sordu.

"Hatırlıyorum." On sekiz yaşımıza bastığımız yaz, Quinn UCLA'ya gitmeden hemen önceydi ve çocukluk arzusunu yerine getirmek istiyordu.

"Aşağıdaki kayalara çarpıp taş gibi batmaktan korkuyordum. "Ya düşersek?" dedim. Sen de 'Ya uçarsak?' dedin." Bana doğru baktı ve Quinn'in bikini giydiğini fark ettim. Yara izleri tamamen ortadaydı ve onları saklamaya çalışmıyordu.

"Elini tutmamı ister misin?" diye sordu.

Ayaklarım kumun derinliklerine çekilirken dalgaların uzaklara çarpışını izledim. Sonra elimi uzattım ve Quinn elimi tuttu. Bir dalga bize çarpıp devirmeden önce mümkün olduğunca suya doğru koştuk. Ayağa kalkmaya çalışırken güldüm, ancak tekrar devrildim.

Bir dalganın içine daldım ve sanki tüm farklı yönlere çekiliyormuşum gibi hissettim. Yukarı, aşağı ve yanlara. Sanki bir çamaşır makinesinin sıkma devresindeydim.

Okyanusu severdim. Dalgaların arasından yüzerek geçmeyi ve daha sakin sularda yüzmeyi seviyordum. Okyanusu severdim.

kokusunu ve tadını. Bu kadar derin ve engin olmasını ve bir dalgaya sırtınızı döndüğünüzde sizi kışınızın üstüne devirmesini seviyordum.

Pasifik Okyanusu bile bana Ridge'i hatırlattı. Bir zamanlar yaptığımız bir konuşmayı.

"Bana yalan söyledin," diye suçlamıştım onu bir gece arka verandasında takılırken. Kucağına oturmuş, bana rüyasını anlatırken saçlarıyla oynuyordum.

"Ne hakkında yalan söyledim?"

"Bir su birikintisi kadar sığ olduğunu söylemiştin. Onun yerine Pasifik Okyanusu'nu aldım." Parmak ucumla dudaklarında gezindim. "O yalancı dudaklar...."

"Öpülmeyi hak ediyorsun."

Ve şimdi onu tekrar görmeme sadece beş gün kalmıştı.

Ertesi sabah Jesse bize verandada kahvaltı servisi yaptı. Yulaflı krepler, taze kesilmiş meyve kaseleri ve üzerine bal sürülmüş Yunan yoğurdu. Quinn ve benim önüme birer cappuccino koydu ve yerine oturdu. Saat daha sabahın sekiziydi ve havada hâlâ hafif bir serinlik vardı. Gün içinde sıcaklık seksenlerin altına düşüyordu ama sabahları ve akşamları daha serindi.

Cappuccino için teşekkür ettim ve bir yudum aldım. "Buna alışabilirim."

Quinn Jesse'ye gülümsedi. O kadar aşıklardı ki neredeyse mide bulandırıcıydı. Ama ben onların aşkını sevdim ve Jesse kafasını kışından çıkardığında Quinn'e layık olduğunu kanıtladı. Onlar birbirlerine aitlerdi ve onları başka biriyle hayal edemezdim.

Otuz iki yaşındaki Jesse, Jude'a çok benziyordu. Yakışıklı, gür kestane rengi saçlı ve memnun bir havası vardı. Tıpkı

Yapmak istediği her şeyi yapmış ve tam olarak ait olduğu yerde, hayallerinin kadınıyla birlikteydi.

"Bekârlığa veda partin için hazır mısın?" Quinn ona sordu.

Jesse kısa bir kahkaha atarak, "İlginç olacak," dedi.

"ok eğleneceksiniz," dedi Quinn.

Jesse şüpheci görünüyordu. Erkekler -McCallister'lar ve Cavanaugh'lar- kanyonda yürüyüşe çıkacak ve Jude onlar için başka ne planladıysa onu yapacak, kadınlar ise spa günü geçireceklerdi.

Bu da kız kıza bir gün geçirmemizi ayarlayan Lila ve Shiloh'yu göreceğim anlamına geliyordu.

Shiloh, Lila, Quinn, Priya, Addison ve ben olmak üzere altı kişiydik.

Günü Temescal Vadisi'ndeki bir spa merkezinde geçirdik. Kendi kabinimiz ve güneşin altında her türlü tedavimiz vardı - çamur banyoları, yüz bakımları, peeling maskeleri, masajlar, saunalar ve kaplıca mineral banyoları.

Güneş battığında yeniden canlanmış, gençleşmiş ve Kaliforniya şarabıyla sarhoş olmuştum.

"Seni zledik," dedi Shiloh. Tropik ağaçlar ve bitkilerle çevrili bir tiki kulübesine benzeyen bir açık hava barında oturuyorduk.

Utanç ve mahcubiyetimi gizlemeye çalışarak şarabımdan bir yudum aldım. Quinn ve varsayılan olarak Jesse dışında McCallister'lardan hiçbiriyle iletişim kurmamıştım.

Shiloh elini koluma koydu. "Sana suçluluk duygusu yklemiyorum."

"Biliyorum. Ben sadece... O şekilde ayrıldığım için özür dilerim." Lila'yla göz göze geldik ve Quinn'le konuşmasına dönmeden önce bana gülümsedi.

"Olanları duydum," dedi Shiloh. "Hepimiz duyduk. Kimse seni gittiğin için suçlamadı. Tek nemsediğimiz senin ve Wren'in güvende olmanızdı."

Tüm duyduklarının Quinn'den mi yoksa Ridge'den mi geldiğinden emin değildim. "Hayatımız artık daha iyi." Derin bir nefes aldım.

nefes aldı ve bıraktı. "Her şey daha iyi."

"İyi."

Tıp fakültesi, Wren ve Shiloh'un müziği hakkında konuştuk. Ve bana Brody ile birlikte koruyucu aileden evlat edindikleri küçük çocuktan bahsetti. Adı Zane'di ve bana telefonundaki tüm fotoğraflarını gösterdi, ondan bahsederken gururla gülümsüyordu.

"Böyle harika ebeveynlere sahip olduğu için çok şanslı bir çocuk," dedim.

"Brody ve ben şanslı olanlarız." Telefonunda bir mesaj belirdi ve ben başka tarafa bakamadan ekranında McCallister erkeklerinin bir fotoğrafı belirdi.

Arkalarında Hollywood Tepeleri ve altlarında şehir olan tozlu bir patikada duruyorlardı. Fotoğrafta dört adam vardı ama ben sadece birini gördüm.

Ridge kameraya gülümsüyordu, güneşten bronzlaşmış yüzüne karşı dişleri bembeyazdı. Saçları hâlâ uzundu, tişörtünün yakasına değiyordu ama daha biçimli görünüyordu. Sanki pahalı bir saç kesimi yaptırmıştı.

Hâlâ çok güzeldi. Hem de yürek parçalayacak kadar. Ama şimdi ona bakmak acı veriyordu.

Gözlerimi Shiloh'nun telefon ekranından ayırdım ve şarabımdan güçlendirici bir yudum daha aldım.

"İyi misin?" Shiloh yumuşak bir sesle sordu.

Başımı salladım ve zorla gülümsedim.

Ridge'in ikinci tur seçmelerinde seçildiğini duyduğumda ağlamıştım. Tıp fakültesine kabul edildiğim sıralarda New York'la sözleşme imzalamıştı. Ridge yapmak istediği her şeyi yapmıştı.

Ve onun adına çok mutlu oldum. Gerçekten, gerçekten. Ve gurur duydum.
Çok, çok gururluyum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Ridge

JUDE SAĞDIÇ ROLÜNÜ CİDDİYE ALDI. DIŞARIDAKİ GÜNÜMÜZ

iki kıyafet değişimi, bir yakıt ikmal istasyonu ve askeri hassasiyet gerektiriyordu.

Jesse'nin 'aile bekarlığa veda partisi', arkadaşlarının geçen hafta düzenlediği parti ile karıştırılmamalı, Runyon Canyon'da üç millik bir yürüyüş ve ardından Los Angeles'ta taco bisiklet turu ile parlak ve erken başladı. Bu doğru. Şehri bisikletle dolaşıp taco kamyonlarını avladık. Daha sonra Playboy Bunny malikanesi ve Dodger stadyumu üzerinde alacakaranlıkta bir helikopter gezintisi yaptık.

Erkeklerin gününbirlik turundaki son durağımız gizli kapısı olan bir viski barıydı.

"Bizi ne tür bir yere getirdin?" Brody homurdandı. Üzerinde Teksas tozunu Los Angeles'a taşıyan bir tişört, solmuş kot pantolon ve botlar vardı. O da en az benim kadar şık bir bara aitmiş gibi görünüyordu.

Jude oymalı ahşap kapı çerçevesinin yanındaki düğmeye bastı ve Brody'ye kaşlarını çattı. "Viskiyi seviyorsun. Sızlanmayı ve sızlanmayı kes."

"Burayı Gideon tavsiye etti, değil mi?" Jesse tahmin etti.

Jartiyerli ve düz kasketli bir adam kapıyı açıp bizi viski harikalar diyarına sokarken Jude, "Evet," diye itiraf etti. Barın ekose duvar kâğıtları, mum ışığıyla aydınlatılmış deri kabinleri ve hoparlörlerden gelen caz müziği vardı. Los Angeles'tan çok New York'a benziyordu, muhtemelen Gideon da bu yüzden burayı sevmişti.

Los Angeles'ın ruhsuz olduğunu iddia etmişti. "O lanet şehirden nefret ediyorum" demişti.

Bu beni şaşırtmadı. Gideon her şeyden nefret ederdi.

"Burası harika bir yer. Hoşuma gitti," diye ekledi Holden.

arkadan aydınlatmalı koyu ahşap barın önünde toplanmıştı.

cam raflarda viski. "İyi bir viski seçkileri var."

Bu Holden'ın yeni girişimiydi. Viski yapmak.

Daha fazla rahat edemedi Jude bizi dışarı çıkardı ve özel verandadaki iki dörtlüyü kapıp yan yana koyduk. Oturduktan sonra yedi kişilik grubumuza viski servisi yapıldı -dört McCallister ve üç Cavanaugh kardeş- ve Jude puroları dağıttı.

Şimdiye kadar katıldığım en gösterişsiz bekârlığa veda partisiydi. Muhtemelen en iyisiydi. Mart ayında takım arkadaşlarımdan biri evlendi ve bekarlığa veda partisi Vegas'taydı. Vegas'ta olan Vegas'ta kalır dedikleri zaman NFL oyuncularından bahsetmiyorlar.

Declan puroyu parmaklarının arasında yuvarlayarak, "Künt olmaması çok kötü," dedi.

Başımı sallayarak onayladım. Yıllardır ot içmemiştim. Çok riskliydi. Neredeyse üniversite futbol bursumu kaybediyordum ve aynı hataları tekrar yapmak ya da uyuşturucu testinde başarısız olmanın getireceği tepkiyle uğraşmak istemiyordum.

Tahta bir kibrit çıkıp puromu yaktım. Bir nefes çektim. Etkilenmedim. "Tadı göt gibi."

"Bunlar Kübalı," dedi Jude, sanki bu daha lezzetli olmalarını sağlayacakmış gibi. "Onları Gideon gönderdi."

Bu her şeyi açıklıyor. Eğer Gideon bunları satın aldıysa, pahalı olduklarını garanti edebilirdiniz. Her zaman her şeyin en iyisine sahip olmak zorundaydı. Artık Jersey City'de, nehrin karşısında yaşıyordum, bu yüzden bazen etrafta dolaşmak isteyeceğini düşünürdünüz. Yanılırdınız. Anlaşmalar yapmak ve banka hesabındaki paranın artmasını izlemekle çok meşguldü. Kendi kardeşinin bekarlığa veda partisine gelemeyecek kadar meşguldü.

"Düğüne bir kız arkadaş getireceğini duydum," dedi Jude. "Onunla tanıştın mı?"

Jude, Brody ve Jesse beklentiyle bana baktılar.

Herkes Gideon'un özel hayatını çok merak ederdi. Sanki tüm cevaplar şimdi bendeymiş gibi. Ama Gideon her şeyi olduğu gibi özel hayatını da gizli tutardı.

"Hayır." Bu da bana hatırlattı. Düğün davetiyesi. Jesse'ye ters ters baktım. "Hâlâ yanımda birini getirmeme izin verilmediği için kızgınım."

Jesse ellerini kaldırdı. "Bunu müstakbel karımla konuş. İkinci bir düşünce, yapma. Onu strese sokacak bir şey istemiyorum."

Viskimden bir yudum aldım. Sonuna kadar yandı ve midemde bir ateş yaktı. İyi bir mal olmalı. "Yalnız mı geldi?" Eğer yanında birini getirdiğini söylediyse, gerekirse sokaktan bir kız kapardım. Dangalağın tekini getirdiyse tek başıma gelmeme imkân yoktu.

Jesse başını salladı. "Evet. Yalnız geldi." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama sanki daha iyisini düşünmüş gibi kapattı.

Milyonlarca soru sormak istedim. Nasıl görünüyordu? Mutlu mu? Üzgün mü? Dünyaya kızgın mı? Beni sormuş muydu? Hâlâ hatırladığım kadar güzel miydi? Yoksa onu kafamda hiç olmadığı bir şey, *biri* olarak mı kurgulamıştım?

Sormak yerine viskimi su gibi içtim ve bir plan yaptım. Quinn'in buna uyacağını biliyordum, bu yüzden ona mesaj attım ve her şeyi harekete geçirdim.

Sonra arkama yaslandım ve kış gibi tadı olan puromu içtim ve gözyaşı ve pişmanlık gibi tadı olan viskimi içtim.

Bunca yıl sonra bile *onu* düşünmek hâlâ kafamı kurcalıyordu. Suçluluk duygusu. Pişmanlık. Aşk...

Ben olsam teklif edildi onu benimKalp, ve ne vardı o Bitti mi? Onu yok etti ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Sanki ağrıyı hafifletecekmiş gibi göğsümü ovuşturdum. Ama geçmedi. Kalp ağrısı yaşayan, nefes alan bir şeydi, beslediğim ve büyüttüğüm bir canavardı ve kaç kızla birlikte olmuş olursam olayım Evie'den beri ölmeyi reddetti.

Ertesi gün, Kaliforniya'daki *kral* dairemde uyandığımda başım ağrıyordu ve ağzımda kışımın tadı kalmıştı. Dişlerimi fırçaladıktan sonra bir enerji içeceği içtim, koşu ayakkabılarımı ve şortumu giydim ve sahile indim. Kapımın önünde bir sörfçü cenneti vardı.

Kaliforniya sahil evlerine benzeyen ve güzel insanlara hizmet veren bir Malibu butik otelinde bir süit ayırtmıştım. Pasifik Sahil Otoyolu'nun hemen üzerindeydi ve okyanus manzaram, balkonumda bir hamak ve yağmur duşum vardı.

Bazen bunun benim hayatım olduğuna hala inanamıyordum. Ama vücudum bana bunun bedelini yirmi yıl sonra ve sonrasında ödeyeceğimi söylüyordu.

Özel plajın kısa şeridinde bir aşağı bir yukarı koştum, kilometrelerce yol kat ettim ve dün geceki viskiden terledim. Sonra su içtim, Nike ayakkabılarımı çıkardım ve okyanusa daldım. Yüzebildiğim kadar yüzdüm ve sırtüstü yüzdüm, tuzlu su tarafından yüzdürüldüm, güneş kapalı göz kapaklarımın altında pembe bir patlamaydı.

Evie sadece on iki mil uzaktaydı.

Gözlerimin önünden onun görüntüleri geçti. Evie vişneli gazoz emiyordu.

Futbol kapüşonlu Evie bana tezahürat yapıyor.

Evie dudaklarında küçük bir gülümsemeyle yatağında çıplak yatıyordu.

Evie, yüzü gökyüzüne dönük, yağmur altında gülüyordu.

Beni terk ettikten sonra, kalbi kırık ve kin besleyen kendine saygısı olan her pisliğin yapacağını yaptım; elde etmek için çok çalıştığım her şeyi yok etmek için çok iyi bir iş çıkardım.

Hayallerimi ateşe verdim, alevlerin üzerine benzin döktüm, sonra arkama yaslanıp yanıp kül olmalarını izledim.

Sonra bir Anka kuşu gibi küllerimden doğdum. Çünkü ben Ridge McCallister'dım.

Kendini sabote etme ustası. Hurdalığın kralı. Gridiron Tanrısı. Kendi zihnimde bir efsane.

Ve kesinlikle savaşmadan ölmeyecektim. Hayat devam ediyordu. Onsuz.

Şimdi sadece on iki mil uzaktaydı.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Evie

MASKARA SÜRÜYORDUM KI, KAPIM HAFIFÇE ÇALINDI.

Kapı açıldı ve Quinn içeri girdi. Şifonyerin üstündeki aynadan ona baktım ve maskarayı makyaj çantama attıktan sonra dönüp ona baktım. Mercan rengi pamuklu bir güneş elbisesi giyyiyordu. Havalı. Rahat. Hiç de şık değildi.

"Neden ben senden daha şık giyinmişim?" diye sordum. Omzu açık siyah elbiseme baktım. Üst kısmı dar, eteği kloştı. Daha önce Quinn kıyafetlerimi gözden geçirmiş ve bu gece giymem için bu elbiseyi seçmişti. "Üstümü değiştirmeliyim. Bu çok şık."

"Değişme. Mükemmel görünüyorsun."

"Tak, tak," dedi Priya odaya girip kendini Quinn'in yanındaki yatağa atmadan önce. Priya turkuaz pamuklu bir kaftan giymişti, kapıda gülümseyerek duran Addison ise şort ve atlet giymişti.

Bir plaj partisi için giyinmişlerdi, Quinn'in babasının evindeki süslü bir kokteyl partisi için değil.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve Quinn'e ters ters baktım. "Neler oluyor?"

"Çok seksi görünüyorsun," dedi Priya, uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden sarkacak şekilde örerken.

"Mmhmm," dedi Addison, pencerenin yanındaki köşede duran beyaz sandalyeye çökerek.

Kimse soruma cevap vermedi.

Quinn yataktan zıpladı ve makyaj çantamı karıştırdı. "Ruju unutma." Tüpü bana doğru uzattı. Ben almadığımda, elime tutuşturdu.

Alt katta kapı çaldı ve Jesse merdivenlerden yukarı bağırarak kapıyı açacağını söyledi. Bu iyi bir şeydi çünkü yatak odasındaki kimse cevap vermek için harekete geçmedi.

"Tamam." Quinn omuzlarımdan tuttu ve yüzümü ona çevirdi. "Sadece en iyi arkadaşın olduğumu ve seni sevdiğimi unutma."

Sesini duyduğumda gözlerim büyüdü. Bu sesi nerede duysam tanırdım. Alçak, derin ve biraz hırıltılı. Bu oydu. O buradaydı. Bu evdeydi. Hemen alt katta.

Panik moduna girdim. Kalbim o kadar çılgınca atıyordu ki göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Terli avuçlarımı elbisemin eteğinde gezdirdim, sonra ellerimi sıktım.

"Aman Tanrım. Ben hazır değilim. Neden bana söylemedin?" Quinn'i suçladım. Ridge'in geleceğini biliyordu ve belli ki arkadaşları da biliyordu. En son öğrenen bendim.

Quinn ellerimi tuttu ve sıktı. "Bunu yapabilirsin."

En kötü korkularımın hepsi su yüzüne çıktı ve midemi bulandırdı. "Ya benden nefret ediyorsa?" Fısıldadım.

"Senden nefret etseydi burada olmazdı."

Neredeyse gülecektim. Ne şaka ama. "Evet, yapardı. Onu benim kadar tanımıyorsun."

Priya, "Nefret seksi çok ateşli," dedi.

Gerildim. Quinn ellerimi bırakmadan önce tekrar sıktı. "Sorun yok. Bu Ridge. O hâlâ çok... Ridge," dedi gülerek.

Aynada kendime baktım. Bana baktığında ne görecekti? Titrek bir elle rujumu sürdüm. Sonra titreyen ellerimle elbisemi ve saçlarımı düzelttim.

"Evie!" Jesse merdivenlerden yukarı seslendi. "Ridge geldi."

Sanki randevulaşmışız gibi, oysa *biz* randevulaşmamıştık, ama o belli ki randevulaşmıştı.

Kusacaktım.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve nefes almaya çalıştım. Quinn konuşuyordu ama sözlerini duyamıyordum.

Aşırı tepki veriyordum. Neden bunu bu kadar büyütüyordum?

Onu terk etme şeklin yüzünden.

Kendimi toparlayarak derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve yatak odasından çıktım. Destek için tırabzana tutunarak, sallantılı bacaklarımla merdivenlerden indim. Onu tekrar görmeye tam olarak hazırlanamadan, işte oradaydı.

Hayattan daha büyük. Mevcut tüm alanı dolduruyor. Ve o kadar yürek parçalayıcı güzellikte ki gözlerim yaşardı.

"Ridge..."

"Hey, Cherry." Onun gücüne ihtiyacım olduğunu hissederek beni kucakladı ve birkaç uzun an boyunca birbirimize sarıldık. Gözlerimi kapattım ve onu içime çektim. Bu beni başka bir zamana ve yere götürdü. Vücudu çok büyük ve sıcaktı, kokusu da hatırladığım gibiydi.

Ridge tarafından tekrar kucaklanmak çok iyi hissettirdi. Sonsuza kadar orada kalmak istedim.

Ama ben onu bırakmaya hazır olmadan çok önce beni bıraktı ve aramıza mesafe koyarak bir adım geri çekildi.

Onu içime çektim. Keskin çenesi ve dolgun dudakları. Güneşten daha açık renk çizgiler taşıyan saçları ve son birkaç aydır plajda uzanıyormuş gibi altın sarısı teni. Belki de öyleydi.

Birbirimize bakıp değişiklikleri değerlendirdik. Yıllar ona iyi gelmişti. Kendisi gibi görünüyordu ama geniş omuzlarına uyacak şekilde dikilmiş kömür rengi bir blazer ceketin altındaki koyu gri düğmeli gömleğiyle daha gösterişliydi. Bacaklarında kaslı kalçalarını ortaya çıkaran koyu renk bir kot pantolon vardı ve ayaklarına siyah deri topuklu ayakkabı giymişti.

Daha iri görünüyordu. Omuzları daha geniştir. Gerçek hayatta gördüğüm fotoğraftakinden bile daha yakışıklıydı. Bir rüyada hayal ettiğim bir şey gibiydi ve şimdi tam karşımda durduğuna inanamıyordum.

"Saçını kestirmişsin," dedi sonunda.

Omuz hizasındaki saçlarımın uçlarına dokundum, sanki gerçekten daha kısa olduğunu teyit etmem gerekiyormuş gibi. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

Yavaşça başını salladı. "Evet. Sanırım yaptın."

Artık saçlarım hakkında konuşmuyorduk. Beni gördüğündeki o ilk sıcaklık gitmişti ve yüzü artık kapalıydı. Okunamaz haldeydi.

"Hazır mısın?" diye sordu kaba bir şekilde, beni kapıdan çıkarırken birden acele etti. "Rezervasyonumuz var."

"İyi eğlenceler!" Quinn aradı.

Bu gecenin gündeminde *eğlence* olmadığına dair içimde kötü bir his vardı.

Ve Ridge'i tanıyorsam, kesinlikle bir gündemi vardı.

Siyah bir SUV bizi dışarıda bekliyordu ve Ridge geçmişte hep yaptığı gibi arka kapıyı benim için açtı. İkimiz de koltuklarımıza oturup emniyet kemerlerimizi bağladıktan sonra şoför kaldırımından çekildi ve bizi Ridge'in verdiği adrese götürdü.

Ellerimin titremesini önlemek için onları kucağımda kenetledim. "Seni görmek güzel Ridge."

Şöyle bir baktı. "Öyle mi?"

Tüm söylediği buydu ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Pencereden dışarı baktı, yüzü ifadesizdi ve bu benim en kötü korkularımı doğruladı.

Ridge benden nefret ediyordu ve bu gece onu terk ettiğim için beni cezalandıracaktı.

Gerilim o kadar yoğundu ki boğulacakmış gibi hissettim. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama aklıma gelen her şey o kadar yüklüydü ki sonunda hiçbir şey söylemedim.

Sessizce sürdük.

Ridge beni beyaz masa örtüleri, alçak ışıklandırması ve yelekli garsonları olan Michelin yıldızlı bir restorana götürdü. Güzel bir yemek, sessiz bir atmosfer. Menüye bakıp durdum,

ne sipariş edeceğimi bulmaya çalışıyordum. Havyar ya da trüf köpüklü bir şey istemiyordum. Deniz kestanesi ya da aşırı pahalı Wagyu bifteği de istemedim. Bu menüdeki hiçbir şeyi istemedim ve Ridge'in de isteyeceğine inanamadım.

Menüyü yere bıraktım. Ridge masanın üzerinden bana baktı.

"Böyle yerlere sık sık gelir misin?" diye sordum.

"Hoşuna giden bir şey göremiyor musun?" Çenesini kaldırdı ve burnunun ucuyla bana baktı. Çok kibirli. Kendini beğenmiş. Ridge'in bu yönünü hiç görmemiştim ve bundan hoşlanmamıştım. "Sizin için sipariş vermeme ister misiniz?"

Ona baktım. *Sen de kimsin be?* Oh, doğru ya. Milyon dolarlık kontratı olan başarılı bir futbol oyuncusuydu. Restoranın etrafına, şık giyimli insanlara, tavandan sarkan denizanasına benzeyen aydınlatma armatürlerine ve espresso renkli duvarlara baktım. Karşımızda, otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başlarında görünen iki çift yuvarlak bir masada oturuyordu. Kadınlar sarışın ve botoksluydu, ciltlerinde tek bir kırışıklık bile yoktu. Erkekler Ken bebeklerine benziyordu. Sahte gülümsemeler ve tasarım kıyafetler giymişlerdi.

Bir garson onlara kırılmış buz yatağına yerleştirilmiş yarım kabuklu istiridyeleri servis etti. Kadehlerine beyaz şarap doldururken, bunun istiridyelerle mükemmel uyum sağlayacak parlak, gevrek bir Sauvignon Blanc olduğunu söyledi.

Bu biz değildik. Buraya ait değildik. "Beni neden buraya getirdin Ridge?"

"Rahatsız mısın, Evie?" Tahtında oturan bir kral gibi kadife koltuğuna geri oturdu. "Sana biraz şampanya getirmeme ne dersin?"

Dişlerimi sıktım ve çığlık atma isteğime direndim. Zar zor. "Şampanya istemiyorum. Kiminle takılıyordun?"

"Şampanya seven kızlar. Belli ki," dedi kısa bir kahkaha atarak.

"Evet, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben o kız değilim."

"Hayır, sanırım değil," dedi soğukkanlılıkla. Gözleri o kadar sertti ve tüm ruh hali o kadar boktandı ki, benimle birlikte olmak istemediği açıkken neden bu randevuyu planladığını merak ettim.

Suyumdan bir yudum aldım. Köpüklüydü ve ben sadece sade su istemiştim. Söyleyecek bir şey arıyordum ama aklıma bir şey gelmeden önce gözlerim çıkış yoluna takıldı. "Belki de bir Uber çağırmalıyım."

"Evet, neden bunu yapmıyorsun? Neden kaçmıyorsun?" Gözlerini bana dikti. "Çünkü en iyi yaptığın şey bu, değil mi?"

Ve işte oradaydı. "Gitmek zorundaydım," dedim sessizce, bez peçeteyi parmaklarımın arasında çevirerek. "Bunu biliyorsun."

"Evet, belki de yaptın. Ama *beni* terk etmene gerek yoktu. Sanki senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi çekip gittin." Gözleri benimkilere kilitlendi ve incinmiş olduğunu gördüm. "Söyle bana Evie... Unutmak bu kadar kolay mıydı?"

Aman Tanrım.

Gözlerim yaşlarla doldu. Eskiden hiç bu kadar çok ağlamazdım ama gardını indirdiğinde ve tüm duygularını içine atmayı bıraktığında böyle oluyor. Her şeyi hissettin.

Konuşmak için ağzımı açtım, ona benim için her şey demek olduğunu söylemek için, ama boğazım duygularla o kadar tıkanmıştı ki kelimeleri çıkaramadım.

Acı acı güldü. "Unut gitsin, Evie. Artık umurumda değil." *Eğer umursamıyorsan, neden buradayım?*

Ama soruyu sormadım çünkü bir garson masamızda durdu. Yüzümü ve gözlerimde biriken yaşları görmemesi için başımı çevirdim.

"Affedersiniz, efendim. Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Daha fazla zamana ihtiyacımız var," dedi Ridge ve gözlerinin üzerimde olduğunu, içimde bir delik açtığını hissedebiliyordum.

"Elbette. Karar verirken bir aperiatif ister misiniz?"

Ridge sıkılmış dişlerinin arasından, "Daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu söyledim," dedi.

Garson geri çekildi ve Ridge aniden ayağa kalkarak masaya çarptı. Masa örtüsünün üzerine su döküldü ve bardaklar yere yuvarlandı. Zarar görmeden koyu renkli pelüş halının üzerine düştüler ama düzeni sağlamaya çalışarak onlara uzandım. Yaptığımız pisliği temizlemek için bir *şeyler* yapmaya çalışıyordum.

"Bırak onu." Ridge elimi tuttu, beni yerimden kaldırdı ve masanın üzerine biraz para attı. Sonra beni restorandan dışarı sürükledi, şaşırmış garsonumuzu ve ön taraftaki hostesi geçti. Ön kapıyı yırtarak açtı ve kaldırıma döküldük.

Elimi tutmaya devam ederek caddede ilerledi, uzun bacakları mesafeyi tüketiyordu ve ben ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

"Biraz yavaşlar mısın?" Yavaşlamadı.

Elimi onunkinden çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Yüzünü bana döndü. Melrose Caddesi'nin bir köşesinde, mandalina ve menekşe rengi bir gökyüzünün altında duruyorduk. Kıymetini bile bilemediğim muhteşem bir Los Angeles günbatımı.

Kaliforniya'ya geldiğimden beri kendimi bir film setinde gibi hissediyordum.

Şimdi Ridge ve ben rollerimizi oynuyormuşuz gibi hissediyordum. Terk edilen aşık ve kalbini kıran kız.

Ridge öfkeli ve acılıydı. Ben üzgün ve pişmanlık duyuyordum.

O zamanlar doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Ama onsuz geçen her yılla birlikte pişmanlıklarım da birikti.

Ve şimdi... şimdi bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

Elini saçlarının arasından geçirdi ve yeni bir Marvel filminin reklamını yapan bir billboarda baktı. "O yer saçmalıktı."

Karşı koyamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Hoşuna giden bir şey görmedin mi?"

Ridge gözleri benimkilerle buluşmadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Beklentilerimi karşılamadı. Sanırım beklentilerimi karşılayacak bir şey bulana kadar aramaya devam etmem gerekecek."

Sözleri hedefi tam on ikiden vurdu. Tam on ikiden. Tam kalbime. Ve Tanrım, o kadar çok acıttı ki nefes bile alamadım.

Ridge hiç bu kadar zalim olmazdı. Bunu ona ben mi yapmıştım?

Trafik hızla geçip giderken ve güneş gökyüzünde alçalırken birbirimize baktık.

Ben onun eskiden olduğu çocuğu aradım, belki o da benim eskiden olduğum kızı arıyordu ama o insanlar artık yoktu. Artık farklıydık. Hayat bizi değiştirmişti. Ve tek istediğim eskiden olduğu gibi olmaktı. Ridge'in beni sevdiği zamanlara. Onun için özel biri olduğum zamanlara.

Ama zamanı geri döndürmek mümkün değildi ve biz artık böyleydik. Bir zamanlar birbirini seven iki yabancıydık.

Nefes veriyorum. Nefes alıyorsun.

Ben nefes alıyorum, sen nefes alıyorsun.

Ama şimdi hiç nefes alamıyordum.

Başka tarafa bakan ilk kişi bendim. Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünerek sokağa baktım. Eğer kaçarsam, bir Uber çağırıp gidersem, bu sadece onu haklı çıkaracaktı.

Yorgun bir iç geçirdi. Sanırım bu buluşma planlandığı gibi gitmiyordu. Nasıl gideceğini hayal etmişti?

Her şey çok yanlış, umutsuz ve kırık dökük geliyordu.

Ridge elini yüzüne sürerek, "Kahretsın," dedi.

"Özür dilerim."

Ne için özür diliyordu? Seçtiği restoran için mi, söylediği sözler için mi yoksa tamamen başka bir şey için mi?

Farklı mı? Bu akşam tüm cevapları ve mühendisliği o almış gibi görüldüğünden, topu tekrar onun sahasına attım. "Şimdi ne olacak Ridge?"

"Hadi baştan başlayalım."

Bana bunu Quinn'in partisinde söylediği zamanı hatırlattı. Yeniden başlamak mümkün değildi ve bunu o da en az benim kadar biliyordu. Ama bu akşam pek iyi geçmeyecek gibi görünse de, henüz pes etmeye hazır değildim, o yüzden kabul ettim. "Evet, tamam. Hadi yapalım şunu."

Telefonunu çıkarıp bir harita açtı ve bize daha çok benzeyen bir restoran aradık.

Birkaç Yelp yorumunu okuduktan sonra "Pizza kulağa hoş geliyor mu?" diye sordu.

"Evet. Pizza kulağa hoş geliyor. Ve yakın, yani yürüyebiliriz."

Sokakta daha makul bir hızda yürürken, "Artık o süslü saçmalıklar yok," dedi. "Gideon'a güvenilmemesi gerektiğini bilmeliydim."

"Süslü olan o, ha?"

"Evet," dedi Ridge gülerek. Bana telefonunun ekranını gösterdi.

Ridge: Sen bir pislisin. Orası berbattı.

Gideon: Seni cahil. 2 Michelin yıldızı var. Deniz kestanesi seksten daha iyi ve Wagyu bifteği ağzınızda eriyor.

Ridge: Eğer bir deniz yaratığının seksten daha iyi olduğunu düşünüyorsanız, yanlış yapıyorsunuz.

Güldüm ve bu içimdeki gerginliği biraz olsun azalttı.

O hâlâ Ridge'di.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Evie

TUĞLA DUVARLARI OLAN BİR YERE GELDİK, UZUN

pencereler ve odun ateşinde pizza. Restoran rahat ve gösterişsizdi ve yemekler çok lezzetliydi. Ridge'in ne kadar çok yiyebildiğini unutmuşum. Fettuccine'li tavuk scallopini, bir salata ve bir pizza sipariş etmişti ve bunların hepsi sadece onun içindi. Ben hâlâ pizza ve salatamı yerken o çoğunu bitirmişti.

"Daha mı iyi?" diye sordu birasından bir yudum alarak. "Çok daha iyi." Gülümsedim ve pizzamdan bir ısırık daha aldım.

Koltuğuna geri oturdu ve elini saçlarının arasından geçirdi. Ceketini sandalyesinin arkasına asılmıştı ve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Şimdi daha çok kendisi gibi görünüyordu. Daha rahat ve gevşemiş.

"Ne düşünüyordum bilmiyorum. Belki de seni etkilemek istedim."

Bakışlarım yüzüne kaydı. Kollarına bakıyordum. En iyi haliyle damar pornosu. "Beni etkilemek için para harcamana gerek yok. Sadece sen olmak bile yeterince etkileyici. Başarılı bir NFL oyuncusu olmadan önce bile özel biriydin."

Katlanmış ellerini masanın üzerine koydu ve başını eğdi. Masanın öbür ucuna uzanıp ellerini avuçlarımın içine almak istedim. Ama bunun yerine biramdan bir yudum aldım ve bekledim. Ridge'in önemli bir şey söylemek üzere olduğunu her zaman anlayabilirdim.

Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. "Beni mahvettin, Evie." Yüksek sesle nefes verdi. "Ve biliyorum... Yaşadığın şeyin korkunç olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Anlıyorum. Ama beni nasıl öylece bırakıp gidebildiğini anlamıyorum."

Ona bir açıklama borçlu olduğumu biliyordum ve sonunda tekrar yüz yüze geleceğimiz bu anı bekleyerek kafamda milyonlarca kez bunun üzerinden geçmiştım. Ama şimdi, elimde

bunu yeterince açıklayacak kelimeleri bulamadım. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi." Sözlerimdeki samimiyeti duyduğunu umuyordum çünkü her birinde ciddiydim. "Ama ben... ben çok berbat durumdaydım. Ve ben..." Boğazımı temizledim. "Anlamamı beklemiyorum ama o zamanlar senin için yapabileceğim en iyi şeyin gitmene izin vermek olduğuna gerçekten inanıyordum."

Başını salladı ve esprisiz bir kahkaha attı. "Saçmalık. Bunu benim için yapmadın. Çünkü istediğim bu değildi. Ben kalabilirdim. Beklerdim. Tek yapman gereken sormaktı."

"Senden bunu yapmanı isteyemezdim."

"Evet, yapabilirdin." Öne doğru eğildi ve çenesini sıktı. "Senin yanında olmak için ne gerekiyorsa yapardım."

"Dört buçuk saat uzaktaydım. Sadece kırk dakika uzaktayken yeterince zordu." İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben izin vermedim. "Sadece mesafe değildi. Her şeydi. Bir anda her şey üstüme üstüme geldi. Annemin gidişi. Hayatta kalmak için mücadele ettiğim onca yıl. Ve senin de orada olduğunu biliyorum. Bunu yaşadığını biliyorum." Bakışlarım masaya kaydı ve tahtadaki bir düğümün izini sürdüm. "Ama o zamanlar, tüm hayallerini gerçekleştirme şansın olduğunu düşünüyordum ve yoluna çıkan kız olmak istemedim."

Ridge başını salladı. "Bu çok boktan, Cherry."

"Berbat durumdaydım. Hiçbir fikrin yok," dedim sessizce.

Ridge bir an için sözlerimi düşündü. "Peki ya şimdi?"

"Üzerinde çalışıyorum." Bu bir cevap değildi ama ona verebileceğim en dürüst cevaptı. "Tüm kötü şeyleri geride bırakmak ve kendime bir gelecek inşa etmek için çok çalışıyorum."

Yavaşça başını salladı, muhtemelen bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. "Demek tıp fakültesi, ha?"

"Evet. Buna inanabiliyor musun?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Her zaman harika bir şey yapacağını biliyordum. Bir şekilde istediğin o hayata kavuşmanın bir yolunu bulacağını biliyordum."

"Sen benden çok daha emindin. Evde uğraştığım onca saçmalığı görmezden gelmek zordu."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Evet, sanırım biliyorsun. Bir de şu haline bak. Yapmak istediğin her şeyi yaptın. Ben... Tanrım, senin adına çok mutluyum. Elijah Reid seninle gurur duyardı."

Ağzının kenarını ısırdı. "Birkaç ay önce eski mahalleme geri döndüm."

"Nasıl gitti?"

Başını iki yana salladı. "Beklediğimden daha zor oldu. Hafızamdan pek çok şeyi silmiş olmalıyım, ama eskiden takıldığım sokaklarda yürüdüğümde ve annemle yaşadığımız yerleri gördüğümde, her şey geri geldi. Aç kaldığım tüm o zamanlar ve uğraştığım tüm o pislikler. Elijah'ın vurulduğu sokakta yürüdüm ve aynı yerde durdum. Sanki her şey dün olmuş gibiydi." Pencereden dışarı baktı. "Elijah'ın annesini görmeye gittim. Ama her şeyi berbat ettim."

"Ne oldu?"

"Elijah her zaman zengin olduğunda annesine bir ev yaptıracığını ve ona bir Mercedes Benz alacağını söylerdi." Biraz güldü. "Ona Gucci ve elmaslarla dolaşacağını söylerdi. Ben de..." Yüzünü buruşturdu ve bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his vardı içimde. "Kapısını çaldım ve ona bir Mercedes'in anahtarlarını verdim."

"Aman Tanrım. O ne yaptı?"

"Bana hemen hemen siktir olup gitmemi söyledi. Ama sonra sakinleşti ve eğer gerçekten yardım etmek istiyorsam parayı hayır kurumlarına bağışlamam gerektiğini söyledi."

"Peki ya sen?"

Başını salladı. "Futbol oynamayı öğrendiğimiz gençlik merkezine bağışladım. İleride daha fazla yardım etmek istiyorum. Belki risk altındaki çocuklar için bir vakıf kurup

futbol oynamalarını sağlayın. Onları sokaklardan uzak tutmaya yardımcı olun ve yiyecek ve giyecekleri olduğundan emin olun. Bunun gibi bir şey."

"Bu harika olurdu."

Başını salladı. "Kontratımı imzaladığımda, 'Lanet olsun, bu çok büyük bir para' diye düşünüyordum. Bu kadar zengin olacağımı hiç düşünmemiştim." Güldü. "Ama Gideon bana iyi bir tavsiye verdi. Kazandığım her şeyi biriktirmemi söyledi. Özellikle de çaylak kontratım için. Çünkü her şeyin ne zaman biteceğini asla bilemezsin. Kariyerimi bitirecek bir sakatlık yaşayabilirim ya da takımdan çıkarılabilirim. Hiçbir şeyin garantisi yok."

"Yani havalı bir yarış arabası ve New York'ta bir çatı katı almadın mı?" Alay ettim.

Kıkırdadı. "Hayır. New York'ta bile yaşamıyorum. Jersey City'de eğitim tesisinden yaklaşık altı mil uzakta bir daire kiraladım."

"NFL oyuncusu olmak nasıl bir şey?"

"Bu çok alçakgönüllü bir şey," dedi gülerek. "Sezon öncesi antrenmanına kendimi bir bok sanarak gittim. Kendimi oldukça ukala hissediyordum."

"Bu hiç sana göre değil," diye şaka yaptım.

Homurdandı. "Evet. Bu bir uyanış çağrısıydı. Artık üniversitede değildim. Birkaç basamak aşağı indim. İlk beşte bile değildim. Bütün sezon boyunca sadece birkaç kez oynadım."

"Yine de bazı iyi oyunlar yaptın." "Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Bir ya da iki maç izlemiş olabilirim."

Kaşları kalktı. "Bir ya da iki maç mı?"

"Hepsi," diye itiraf ettim.

"Sen izledim benim oyunlar?" o sordu, Şaşırılmış gibiydi.

"Nasıl yapamam?"

Ridge bunun peşini bıraktı. "Peki sen ne düşündün?" Sesi çok emin değildi, sanki benim fikrim onun için önemliymiş gibi.

Ridge'in bu özelliğini unutmuşum. Her zaman kendinden çok emin görünürdü, tüm o havası ve kabadayılığıyla, ama

yine de

güvenceye ihtiyacı vardı. Ridge ve ben bu konuda birbirimize çok benziyorduk. Derinlerde bir yerde, hiçbir zaman yeterince iyi olduğumuza inanmamıştık. Boktan çocukluklarımızın ürünleriydik ve bazı şeyler ruhunuzun derinliklerine o kadar işlemiştir ki, asla yok olacaklarından emin değildim. "Düşündüm de... Ridge sineğine bak. Ciddi söylüyorum. Kimse senin gibi oynayamaz, Ridge. Hiç kimse."

"Önyargılısın."

Başımı salladım. "Hayır, söylemiyorum. Doğru olmasaydı bunu söylemezdim. Üç metre uzunluğunda olmak nasıl bir duygu?"

"Zıplayıp topu yakaladığımda kendimi tanrı gibi hissettiğim bir an oluyor. Top elimdeyken diğer oyuncuların omuz omuza üstün olduğumda, kramponlarım yere değdiğinde, koştuğumda, kaçtığımda, blok yaptığımda ve adrenalinle o kadar coşmuş oluyorum ki kendimi yenilmez hissediyorum. Ama ertesi sabah NFL'de çalım yediğinizde, sanki lanet bir Mack kamyonu size çarpmış ve iyi bir önlem için iki veya üç kez ezilmiş gibi hissediyorsunuz. Kendime gelmem bütün haftamı alıyor," diyor gülerek. "Tam da dışarı çıkıp tekrar yapmak için tam zamanında."

Gülümsedim. "Ama seviyor musun?"

"Evet, seviyorum. Oynamayı seviyorum. Kalabalığı ve taraftarları seviyorum. Politika ve büyük bir para kazanma makinesinin parçası olmanın getirdiği tüm o saçmalıklar olmadan da yaşayabilirim. Ama bunun için ağlamayacağım. Bu bir iş ve bu işte olduğum için çok şanslı olduğumu biliyorum. Günün sonunda, yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok."

Servis görevlisi tabaklarımızı almaya geldiğinde arkasına yaslandı ve tatlı isteyip istemediğimizi sordu. Ridge ve ben hayır dedik, o da hesabı istedi.

Ödemeyi yaptıktan sonra, "Hadi bir bara gidelim," dedi.

Bunu en son yaptığımızda pek iyi sonuçlanmamıştı. Ama başımı salladım çünkü gecemizin bitmesine henüz hazır değildim.

Batı Hollywood'da bir bara gitmek için Uber'e bindik. Tek düşündüğüm Ridge'in çok yakın ama bir o kadar da uzak olduğuydu.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir hayatı vardı. Çünkü neden bileyim ki? Sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu terk etmiştim. Oysa o benim için her şey demekti.

"Sanırım çok kız arkadaşın oldu?" Ağzımdan kaçırdım. Sorudan çok bir ifade gibi gelmişti ve keşke geri alabilseydim.

"Onlara kız arkadaş diyebileceğimden emin değilim ama evet, benim de payıma düşen oldu."

"Adil payınız mı? Bu da ne demek oluyor?" Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım ama başaramadım.

"Ne söylememi istiyorsun, Evie? Keşif olduğumu mu söylememi istiyorsun? Beni terk ettin. Kalbimi kırdın. Ne yapmamı bekliyordun? Oturup seni beklememi mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Asla kalbini kırmak istemedim."

"Evet, olur böyle şeyler."

"Eğer teselli olacaksa, ben de kendi kalbimi kırdım."

Ridge iç çekti. "Seninle ne yapacağım, Cherry?" *Sev beni. Beni geri al ve asla bırakma.*

Ama ondan bunu isteyemezdim. Kalbini kırdım. Nasıl olduğunu öğrenmek için tek bir mesaj ya da telefon etmeden onu terk ettim.

Bu yüzden ondan bir şey istemeye hakkım yoktu.

Eskiden Ridge'le eşit şartlarda olduğumuzu düşünürdüm ama şimdi onun avantajlı olduğunu hissediyordum. Reddedilmiş sevgili.

Ve bundan nefret ettim. Gerçekten nefret ederdim.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ridge

LOS ANGELES'IN EN İYİ BARLARINDAN BİRİNE GİTTİK. ÜÇ KATLI BİR BARA BENZİYORDU.

çift garajlı bir apartman. İçeride siyah duvarlar, yıpranmış ahşap zeminler ve uzay gemisine benzeyen kristal avizeler vardı.

Kalabalık iddialıydı ve müzikler soul ve funk tarzındaydı. Çinko kaplı bara oturduk ve çok havalı barmen siparişimizi aldı. Benim için bira, Evie için de mojito. Daha önce hiç içmediğini ama hep denemek istediğini söyledi.

Bu gece, klasik siyah beyaz filmlerden fırlamış bir femme fatale gibi görünüyordu. Bir Hollywood yıldızından daha parlak bir tanrıça.

Evie beni terk ettikten sonra, kederin tüm aşamalarından geçtim. Kızgın. Üzgün. Depresyon. Endişeli. O gece olan her şey için kendimi suçladım.

Jude ona zaman ve alan tanımamı söyledi. Sanki bana bir seçenek sunmuştu. Beni hayatından o kadar tamamen çıkarmıştı ki, tüm bunları hayal edip etmediğimi merak ettiğim zamanlar olmuştu.

Evie'den öğrendiğim şey, aşkın çok acı verdiğiydi.

Ve şimdi onu tekrar gördüğümde, şimdi tam yanımda otururken, kokusu kafamı doldururken, iki şeyi kesin olarak biliyordum:

1. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim.
2. Onu affetmemiştim. Ya da kendimi. Ve affedip affetmeyeceğimi de bilmiyordum.

Evie'yle birlikteyken, onu diğer tüm erkekler için mahvetmek istiyordum. Şimdi, bu hafta sonundan sonra benim hatıramla birlikte buradan ayrılmasını istiyordum.

Geceleri gözlerini kapattığında sadece beni görsün istedim. Gecenin bir yarısı uyanıp bana ulaşmasını ama orada olmadığımı fark etmesini istedim.

Suçluluk duygum derindi, ama yaralarım daha da derindi. Kin besliyordum ve hâlâ bana haksızlık eden insanlardan intikam almak isteyen bir pisliktim.

Hiç kimse kalbimi onun gibi yok edememişti. Ve hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim.

Bu, doğru ile yanlış arasında bir ipte yürümek gibi tehlikeli bir durumdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım bir içkiye daha ihtiyacımız var." Barmeni çağırdım ve bir içki daha söyledim. Bu sefer biramın yanında bir shot istedim. Sanki bunların hiçbirini ayıkken yapamazmışım gibi.

Barmen içkilerimizi bara koyduğunda, kadehimi kaldırdım ve onun kadehiyle tokuşturdum.

"Neye içiyoruz?"

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisine."

Dudakları aralandı ve bir nefes verdi, teması kesene kadar gözleri hâlâ benimkilere kilitliydi. Pahalı tekilamı yudumladım, bardağımı bara çarptım ve bir tane daha istedim. Sonra bir shot daha attım ve o bardağını boşaltırken birayla kovaladım. Sanırım ikimiz de kafayı bulma görevindeydik.

"Sen de şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisisin."

Peki, beni neden terk ettin?

Üstesinden gelmeliydim. Herkesin bana söylediği buydu. Sadece düşün için şehirdeydim. Onu içermeyen bir hayatım vardı ve kalbimi bir kez daha onun ayaklar altına alması için tehlikeye atmamın imkanı yoktu.

Şimdi eğlenecek, sığ sulara yüzecek ve yollarımızı ayıracaktık. Planımız buydu.

Eski yöntemlerime geri döndüm ve elini tutup onu bar taburesinden çekerek bacaklarımın arasında durmasını sağladım.

Bana doğru eğildi ve ellerim yanlarından aşağı inip kalçalarına konarken kollarını boynuma doladı. "Ne kadar iyi olduğunu hatırlatmamı ister misin?"

"Sanırım o yola girmeden önce bir ya da on içkiye daha ihtiyacım olabilir."

"Ama bunu düşünüyorsun."

"Belki." Gülümsemesi bana bunun bir belki'den daha fazlası olduğunu söyledi.

Gitmesine izin vermeden bir tur daha söyledim.

Alkol. Doğruluk serumu. "Sana ne kadar iyi görüldüğünü söylemiş miydim?"

"Ne kadar iyi görünüyorum?" diye sordu flörtöz bir gülümsemeyle. "Çok güzelsin." Yüzünü ellerimle çerçeveledim. At

Yirmi üç yaşında, on sekiz yaşından bile daha güzeldi. "Ama bu yeni bir şey değil. Sen her zaman odadaki en güzel kız oldun."

"Bazen ne kadar tatlı olabildiğini unutmuşum."

Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Başka ne unuttun?"

"Hiçbir şey." Bana doğru eğildi ve sanki dilinde hâlâ benim tadımı alabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Her şeyi hatırlıyorum."

Dudaklarımız buluştu, onunki yumuşak, dolgun ve olgundu ve dilim ağzının içinde gezinirken inledim.

Tadı nane yaprağı ve rom gibiydi.

İlk aşkım ve en büyük baştan çıkarıcım gibi.

"Seni çok özledim," diye mırıldandı.

"Neden beni ne kadar özlediğini göstermiyorsun?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Evie

O KADAR SARHOŞTUM KI HIÇ DÜŞÜNMEYEN EVET DEDİM.

Malibu'daki eski tarz sörfçü havası veren otelinin önünde arabadan indik. Tüm sınırların bulanıklaştığı ve her şeyin sıcak bir parıltıyla puslu olduğu o hoş uyuşukluk halindeydim.

Üst katta, deniz havasını içeri almak için balkona açılan cam kapıları açtı, tül perdeler esintide dalgalanıyordu. Kıyıya vuran dalgaların sesi eşliğinde hoparlörlerden sakin bir müzik yayılıyordu.

"Bu senin baştan çıkarma listen mi?"

Güldü. "Hayır. Bu otelin çalma listesi."

Bu Ridge'di, ilk aşkımdı, bu yüzden bunu yapabileceğimi düşündüm.

İri, nasırlı elleri elbisemi başımın üzerinden kaydırıp bir kenara fırlattığında tereddüt etmedim.

Beni yatağa ittiğinde, başparmaklarını külotumun içine soktuğunda ve kalçalarımın üzerinden bacaklarımdan aşağı kaydırduğunda tereddüt etmedim. Ya da ay ışığında çırılçıplak karşımda durduğunda, aleti çok uzun, kalın ve sertti.

Vücudu daha büyük, daha güçlüydü, yüzü gölgeler içindeydi.

Ama bu Ridge'di. Onu tanıyordum.

Ellerinin ve dudaklarının hissini biliyordum. Sesinin tonunu biliyordum. Kokusunu.

Kaslarının gerginliği ve pürüzsüz, sıcak teninin dokusu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarımın iç kısımlarını öpmeye başladı, dudaklarıyla beni dağladı ve bedenim gerildi ve kilitlendi.

O kadar gergindim ki gülünçtü. Omuzlarıyla kalçalarımı ayırdı ve yumuşak, ılık nefesini hissettim ve sonra ağzı üzerime geldi.

Tüm kollarım ve karnım tüylerim diken diken oldu.

Hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Çok korkmuştum.

Ama yabancı bir odada, tanımadığım bir yatakta, eskiden tanıdığım ama artık tanımadığım bir adamla yatıyordum ve beynime bunun hoşuma giden bir şey olduğu sinyali vermeye çalışıyordum. Hâlâ sevdiğim biriyle eskiden sevdiğim bir şey.

Ridge tüm doğru şeyleri yaptı. Çok iyi olduğu her şeyi. Ama bacaklarım çok sertti ve nefesimi tutuyordum, rahatlayamıyordum.

Ve sinirlenmeye başladım. Eski Ridge bir şeylerin yanlış gittiğini fark ederdi. Ama bunların hiçbirisi onun suçu değildi, kendime söyleyip durdum.

Sonunda daha fazla dayanamadım ve başının arkasından tutup onu kendime çektim. "Sadece öp beni."

Öpüşmeye başladık ve onun dilinde kendi tadımı alabiliyordum. Bundan nefret ettim.

"İyi misin?" diye sordu ama gerçekten dürüst bir cevap istediğini sanmıyordum.

"Evet, her şey yolunda. Prezervatifin var mı?"

Geri çekildi ve yüzüme baktı. "Evet, prezervatifim var," dedi yavaşça. "Emin misin?"

Sözlerini bir öpücükle kestim.

Komodinin çekmecesinden bir prezervatif aldı. Kutu zaten açıktı ve kutuda kaç tane prezervatif kaldığını ve benden sonra kaç kadınla daha yattığını merak ettim.

Akışına bırakamayacak kadar derinlere dalmıştım, bu yüzden gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalıştım. Büyük bir hataydı çünkü birden kendimi daha önce hiç olmadığım kadar sarhoş hissettim. Bütün oda dönmeye başladı ve o kadar çok titriyordum ki kontrol edemiyordum.

Nefes alamıyordum.

Omuzlarını pençeledim ve onu üzerimden itmeye çalıştım. "Bırak beni!"

Yüksek ve tiz bir çığlık duydum ve başka biri olduğunu düşündüm. Tekmeliyor, yumrukluyor ve itiyordum ama kimse yoktu. Sadece hava vardı.

"Benim, bebeğim. Shh. Bir şeyin yok. İyisin."

Ridge kalın pamuklu bir bornozu üzerime sardı ve giymem için beni ikna etti. Kollarımı kollarından geçirdim ve belime sıkıca bağladım, sonra dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı onlara doladım.

Kendimi tutmaya ve vücudumun titremesini durdurmaya çalıştım.

Çok kötü bir kızdım.

Ridge sırtımı nazik dairelerle ovdu. "Özür dilerim Evie. Çok özür dilerim."

"Üzgün olan benim. Bunu yapabileceğimi düşündüm çünkü bu sensin...." Yüzümdeki gözyaşlarını bornozun koluyla sildim ve pamuğun üzerinde rimel lekeleri bıraktım.

Ridge kolunu bana doladı, ben de onun yanına eğildim ve elimi göğsüne koydum. Kalbinin avucumun altında güçlü ve sabit bir şekilde attığını hissedebiliyordum. "Kırıldım, Ridge."

"Sen kırılmadın."

"Yıllarca terapi gördüm. Bir günlüğe yazdım, anlıyor musun? Ve düşündüm ki... Bunu aşmak için yapmam gereken her şeyi yaptığımı düşündüm. Teoride, yaptım."

"O geceden beri kimseyle birlikte olmadın mı?"

"Hayır." Titreyen bir nefes verdim. "Okulla meşguldüm ve tüm odağımı oraya vermiştim. Ama sanırım bundan daha fazlası vardı. Korkmuştum. Benim hakkımda haklıydın. Ben bir korkağım."

"Bu sadece lisede söylediğim bir saçmalık. Sen korkak değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun." Bana sarıldı, saçlarımı öyle nazikçe okşadı ki neredeyse yine gözyaşlarına boğulacaktım. Ridge bana sevildiğimi ve korunduğumu hissettirdi. Sanki o yanımdayken hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi.

"Bir adam öldürdüm, Ridge. Onu boynundan bıçakladım ve yatağında kan kaybından öldü."

Cevabı otomatikti. Hiç tereddüt etmeden. "Nefsi müdafaaydı."

"Biliyorum. Ama yine de." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Ellerimde kan var."

"Bu yüzden mi doktor olmak istiyorsun?" "Belki bilinçaltında, evet."

"Sana tecavüz etti mi?"

Tecavüz. Doğru kelime buydu, değil mi? Kimsenin bu kelimeyi kullanmamış olması ne garip. Saldırı demişlerdi ama tecavüz asla. "Denedi. Yani, neredeyse başarıyordu. Pantolonu dizlerindeydi ve o... Eskiden sevdiğin o yırtık kot eteği giyyordum. Kalçalarım doğru itti ve onu hissedebiliyordum. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum... sanki dövüş onu heyecanlandırmıştı, anlıyor musun?"

"Siktir. Bana söylemek zorunda değilsin. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu gece seni zorlamamalıydım. Düzgün düşünemiyordum."

"Hayır. Öyle söyleme. Bunu ben istedim. Seni istedim. Ve sorun değil. Ne olduğunu bilmeyi hak ediyorsun."

"Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum."

"Evet, öyle. Çok daha fazlasını hak ediyordun." Kesik kesik nefes aldım. "Aşkta çok iyiydın, Ridge. Hiç kimse beni senin sevdiğin gibi sevmemişti. Bana kendimi özel hissettirdin. Sevmeye layıkmışım gibi."

"Nasıl olur da layık *olmadığını* düşünürsün?" Sesi öfkeliydi, kendimi değersiz gördüğüm için çok öfkeliydi ve bu yüzden onu seviyordum.

"Bilmiyorum. O gece... Kendimi tecavüze uğramış hissettim. Sürekli ne kadar seksi olduğumu söyleyip durdu ve saçmaladı, anlıyor musun? *Benim* evimde. *Benim* yatağında. Wren hemen yanımda uyuyordu. Onunla çok sert mücadele ettim ve o da beni yumruklamaya devam etti ve bir süre sonra acıyı hissetmedim bile. Sadece hissizleştim. Sanırım aletini içime sokma şansı olmadığı için bunun sayılmayacağını düşündüm."

"Sayılmadı mı?" Ridge inanamayarak sordu. "Lanet olsun. Sayılır, Evie."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece... beni bu kadar etkileyeceğini bilmiyordum. Bu gece neden böyle korktuğumu bilmiyorum. Kendimi hiçbir zaman bir tecavüz kurbanı olarak görmedim. Chad Miller olayını hep küçümsedim. Çünkü aradaki fark neydi? Chad'in seksi olması ve evime gelen adamın iğrenç ve iğrenç olması mıydı? Gözlerimi kapattığım ve istemediğim halde Chad'in bekaretimi almasına izin verdiğim için miydi?"

"Tanrım."

"İyi olduğumu sanıyordum. Seninle seks yapmak her zaman harikaydı. Bu konuda çok iyiydik. Ve o zamanlar hiçbir şeyi kafama takmazdım. Terapi ve artık hayatta kalmak için savaşmak zorunda olmadığın bir yerde olmak böyle bir şey. Durup hayatınızdaki tüm pislikleri düşünmenizi sağlıyor ve ne kadar çok düşünürseniz, ne kadar çok konuşursanız, o kadar çok birikiyor ve bir de bakıyorsunuz ki bir dağın altına gömülmüş gibi hissediyorsunuz."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Belki de denemelisin."

"Bir bok dağının altına gömülmek mi? Hayır, teşekkürler. Ben almayayım."

"Hayır. Demek istediğim... senin de çözmen gereken pek çok sorun var. İyi bir terapist yardımcı olabilir-"

"Yardıma ihtiyacı olan ben değilim," diye tersledi. "Ben iyiyim. Tecavüze uğramadım. Hem de *iki kez*. Ve annem beni terk edip gitmedi."

"Öyle yaptı ama. Uyuşturucu almak onun seçimiydi. Ve tüm bu Elijah olayı ve sperm donörünüz-"

"Beni psikanaliz etmeyi bırak. Sana iyi olduğumu söyledim." Benden uzaklaştı ve sırtı bana dönük bir şekilde yatağın kenarına oturdu. "Beni mahveden tek şey senin gitmendi." Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşemek için. Senin aksine, işler zorlaştığında öylece çekip gitmem."

O küçük kazısına bindikten sonra kapı arkasından kapandı ve ben yastıklara yaslanıp tavana baktım. Giyinip kapıdan çıkıp gitmek için çok istekliydim. Ama şimdi gidersem, bu sadece onu haklı çıkaracaktı.

İnadım galip geldi. Kaldım.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Evie

TUVALETİN SIFONUNU VE SUYUN AKTIĞINI DUYDUM, SONRA kapı açıldı. Odayı geçip elleriyle korkulukları kavrayarak balkonda durmasını izledim. Buradan ve ay ışığında bile vücudundaki gerginliği görebiliyordum.

Homurdanarak korkuluktan döndü, bir şezlong aldı ve balkon duvarına fırlattı. Bunu yaparak neyi başarmayı umduğundan emin değildi. Masanın üzerindeki saksı bitkisi bir sonraki kurbanıydı. Seramik çatladı, toprak ve çanak çömlek parçaları aşağıya yağdı.

Yataktan fırladım ve ellerim kalçalarımın kapı aralığında durdum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Neden ortaya çıkıp söylemiyorsun? İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Cypress Springs'te kalmanı isteyen bendim. Sen benim için kaldın. Ve o gece... eğer sana daha önce ulaşsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Pisliğin teki sana tecavüz etmeye çalışmazdı. Sana saldırıp ağzını burnunu kırmazdı. Ve ellerin kana bulanmazdı. Hepsi benim suçum. Hepsi benim suçum. Seni korumak için orada olmalıydım. O yüzden neden söylemiyorsun?"

Balkonda yatan bitkiye baktım. Kökleri açıktaydı ve üzerlerine toprak kümeleri yapışmıştı. "İstediğin bu mu? Her şey için seni suçlamamı mı istiyorsun?"

"Beni bu yüzden terk ettin, bunu yüzüme söyle."

"Seni bu yüzden terk etmedim. Bunun senin hatan olduğunu hiç düşünmedim."

"Ne güzel bir yalancı."

Dudaklarımı yaladım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama beynim bulanıktı ve ağzım o kadar kuruydu ki zar zor

Yut. Bütün gece tam bir felaketti. Geri sarma düğmesine basıp her şeye yeniden başlamak istedim. Ama hayat bu şekilde işlemiyordu.

Ve tamam, terapistime olanlar için Ridge'i suçladığımı söyledim ama bu doğru değildi. Hiçbiri onun hatası değildi.

Ridge yüzümü ellerinin arasına aldı. "Gözlerimin içine bak ve bana gerçeği söyle. Beni bu yüzden mi terk ettin? Olanlar için beni suçladığın için mi?"

"Sana neden ayrıldığımı söyledim. Çok berbat durumdaydım ve-" "Yalan söylemeyi kes," diye homurdandı.

"Bu senin hatan değildi. Terk etmek annemin suçuydu. O adamla ilişkiye girmek Wade'in suçuydu. Kapıyı açmak benim hatamdı. Kendini bana zorla kabul ettirmeye çalışan o pisliğin suçuydu. Ama ben kalmayı seçtim. Nedenlerinin bir önemi yok. Bu benim seçimimdi."

"Dur bakalım. Kapıyı sen mi açtın?" diye sordu kuşkuyla. "Kapıyı çaldı ve sen de öylece açtın öyle mi?"

"Sen olduğunu sanmıştım."

Ridge vurulmuş gibi geri çekildi ve ben de yanlış bir şey söylediğimi anladım. Bunu daha iyi hale getirecek bir şey söylemek için çırpındım. "Ama önce kontrol etmeliydim. Olanların hiçbiri senin suçun değildi." Kelimeleri tekrarlardım, yeterince söylersem inanacağını umuyordum.

Başını salladı ve acı acı güldü. "Tabii ki değildi. O geceyi kafamda kaç kez canlandırdım biliyor musun? Tekrar tekrar oynadı ve ben bir türlü durduramadım." Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve o kadar acı çekmiş görünüyordu ki tek yapmak istediğim ona sarılmak ve durumu düzeltmenin bir yolunu bulmaktı.

Ona doğru uzandım ama geri çekildi ve beni savuşturmak için ellerini kaldırdı.

"Ve bu gece... bu gece seni gördüğümde tek düşünebildiğim beni ne kadar mahvettiğindi. Ve nasıl, hayır

Ne yaparsam yapayım, seni aklımdan çıkaramadım. Beni delirtiyorsun, Evie. Kendimi delirttim. Ve seni tekrar görmenin bana ihtiyacım olan tüm cevapları vereceğini düşündüm. Sonra da seni unutup hayatıma devam edebileceğimi düşündüm."

"Yapmaya çalıştığın şey bu mu? Beni unutup hayatına devam etmek mi?"

"Yapacak başka ne var Evie?" Sesindeki teslimiyeti duydum ve farkına vardığımda bir adım geri çekildim.

İkinci bir şans aramıyordu. Yeniden başlamak istemiyordu. Bir kapanış arıyordu çünkü yoluna devam etmek istiyordu.

"Haklısın," dedim, acı gerçeği kabullenmeye çalışarak. "İkimizin de yapması gereken bu."

"Evet. Sanırım öyle."

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açtım ama daha ne söyleyebilirdim ki?

Yanından geçtim, kıyafetlerimi yerden aldım ve banyoya götürdüm. Bu sefer kaçmıyordum. Tek istediğinin hayatına devam etmek olduğunu zaten açıkça belirtmişti, bu yüzden benim işim bunu kolaylaştırmaktı.

Ridge ve benim çok fazla yükümüz vardı. Bunu düzeltebileceğimizi nasıl düşünebilirdim ki?

Giyindim ve aynaya bakma zahmetine girmeden bornozu kapının arkasına astım. Göreceğim şeyden korkuyordum. Seks saçları olan, ruj sürmüş ve yanaklarından siyah rimel akan dengesiz bir kız.

El çantamı sandalyenin üzerinden aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Nerede ve Cehennem vardır sen Gidiyor musun?" Onun el gitmemi engellemek için tahtaya vurdu.

"Ne yapıyorsun?" Beni kollarının arasına almış, çıkışımı engelliyordu.

"Beni böyle bırakıp gidemezsin."

Neredeyse gülecektim. Ciddi miydi? "Az önce dedin ki-"

"Ne dedim ben?"

Bunu tekrarlamayacaktım. "Sadece kenara çekil. Yorgunum ve Quinn'in evine dönmek istiyorum." Kımıldamadı. "Ne yapacaksın Ridge? Beni burada tutmak için fiziksel güç mü kullanacaksın?"

Söylediklerim kafasına dank edince kollarını indirdi ve birkaç adım geri çekildi. "Sana asla el kaldırmam. Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

Omzumun üzerinden ona baktım. Dağınık saçları, bir Yunan tanrısının vücudu ve tek bir bakışıyla kalpleri kırabilecek bir yüzü olan düşmüş bir melek. "Fiziksel olarak değil. Ama acıtmak için birbirimizi dövmek zorunda değiliz, değil mi?"

Gözlerini yere indirdi ve başını salladı. "Sanırım değil." Kapıyı açtığımda komodinden telefonunu aldı ve benimle birlikte dışarı çıktı. "Seni aşağıya kadar geçireyim ve bir Uber çağırayım."

"Kendi Uber'imi çağırabilirim."

Beni görmezden gelerek lobiye kadar takip etti ve bir Uber çağırdı. Gururluydum ama aynı zamanda fakirdim ve nakit sıkıntısı çekiyordum, bu yüzden bunu yapmasına izin verdim. Kaliforniya'ya yaptığım bu seyahat için çok para harcamıştım ve Quinn uçuş paramı ödemeye çalışsa ve beni götürdüğü restoranlarda sürekli hesabı ödemeye çalışsa da ona izin vermedim.

Şimdi her şeyi yeniden sorguluyordum. Tıp fakültesini bitirdiğimde, ödemem gereken altı haneli bir borcum olacaktı.

Neden para hakkında düşündüğümü bilmiyorum. Belki de Ridge'le otel odasından çıktığımdan beri tek kelime konuşmadığımız içindir.

Bu Uber nereden geliyordu? Nebraska'dan mı?

İçimi çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Duvara yaslanmış gökyüzüne bakıyordu. Günün o tuhaf vaktiydi, güneş doğmadan hemen önce, gökyüzü mürekkep mavisiydi. Günün en yalnız zamanıydı.

Neden bu kadar acıtmak zorundaydı?

Kolları arkamdan dolandı ve ona doğru eğildim, başımı omzuna yasladım.

"Sen iyisin. Her şey yolunda."

Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. Başımın üstünü öptü ve araba yanaştığında beni bıraktı.

Ridge şoförle konuşup, beni sağ salım eve götürmezse onu avlayacağı ve doğduğuna pişman edeceği konusunda uyarırken ben arkaya kaydım. Bu Ridge'in söyleyeceği bir şeydi. Adama elli dolarlık bir banknot uzattı ve bir uyarı daha yaptı. "Plakanı aldım."

Ridge'i otelinin önünde bırakarak uzaklaştık ve yol boyunca gözlerimi kapalı tuttum.

Quinn'in evine vardığımda, kapıyı çalmaya ya da zili çalmaya cesaret edemedim. Çok geç olmuştu. Ya da çok erken. Her iki durumda da, onları bu saatte uyandırmak kabalık olurdu.

Sahile yürüdüm, ayakkabılarımı çıkardım ve titreyerek kuma oturdum. Güneş arkamdan yükselip tenimi ısıtana kadar Pasifik Okyanusu'na baktım.

Bunca zaman boyunca kendi hatası olmayan bir şey için kendini suçlayan Ridge'i düşündüm. Ve beni gerçek hayata yeterince hazırlamayan onca yıllık terapiyi. Terapistim Claire'i arayıp paramı geri istemek istedim. Bana uzun bir yol kat ettiğimi söylemişti ve o zamanlar ona inanmışım. Şimdi ikna olmamışım.

Dudaklarımdaki ılık, tuzlu gözyaşlarının tadını alana kadar ağladığımın farkında bile değildim.

Düğünden önceki aylarda, Ridge'i tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Dürüst olmak gerekirse, farklı bir sonuç bekliyordum, *umuyordum*. Sanki birbirimizi yeniden gördüğümüz an, tüm sorunlarımız sihirli bir şekilde ortadan kalkacak ve

birlikte gün batımına doğru yol alırdık. Mutlu. Mutlulukla aşıık. Tüm geleceğimiz  n m zdeyken.

Ve Ridge ve Evie sonsuza dek mutlu yaşıadılar.

Ama bu bir peri masalı değildi ve ben Quinn'in kitaplarından birinin sayfalarında yaşamıyordum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Evie

JESSE KAPIYI AÇTI, ZİNDE VE DİNLENMİŞ GÖRÜNÜYORDU.

Onu tanıdığım kadarıyla, zaten birkaç mil koşmuş ve spor yapmıştı. Jesse sabah insanıydı. Quinn, o kadar değil.

"Dün gecenin nasıl geçtiğini sormam gerektiğinden emin değilim," dedi dağınık halime bakarak.

"Muhtemelen yapmamalısın." "O kadar kötü mü?"

"Bana bak. Kararın nedir?"

"Kahvaltı ister misin? İyi bir dinleyiciyimdir."

Tartıştım. "Teşekkürler. Ama sorun olmazsa bir süre burada kalacağım."

Başını salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum ve sormuyorum ama Ridge'in seni hâlâ sevdiğini biliyorum."

En alt basamakta durdum. "B i r b i r i m i z i sevmemek hiçbir zaman bizim sorunumuz olmadı."

"Evet, bunu anlıyorum. Söylemeye çalıştığım şey, ikinize her ne olursa gerçekten çok üzgün olduğum."

Vücudumu Jesse'ye doğru eğdim.

"Brody onun için endişeleniyordu. Herkes endişelendi." "O ne yaptı?"

Jesse elini saçlarının arasında gezdirdi. "Muhtemelen bunu söylemek bana düşmez."

"İkinci düşündüm. I düşünmek Ben yaparım. al sen yukarı üzerinde o kahvaltı teklifi. Sen başlattın, şimdi bitirmek zorundasın."

"İşler böyle mi yürüyor?"

"Evet."

"Koca ağzımı ne zaman kapalı tutacağımı hiç bilemedim," diye mırıldandı.

Boğazımdaki yumruya rağmen güldüm. "Hemen geliyorum. Sadece bu elbiseyi değiştirmem gerekiyor."

Verandadaki masaya oturduk ve ben kahvaltımı karıştırdım. Yemekten çok bilgiyle ilgileniyordum.

Belki de sormaya korktuğum bazı soruların cevaplarını almanın zamanı gelmişti.

"Peki, ne yaptı?" Jesse tereddüt edince, "Lafı dolandırma. Gerçeği istiyorum."

Jesse bir an için bunu düşündü. "Kendini futbol takımından attırdı."

Jesse'ye bakakaldım. "Aman Tanrım. Ne oldu? Bunu neden yapsın ki?"

"Düzgün düşünemiyordu. Antrenmanları kaçıırıyordu. Derslere gelmiyordu. Neredeyse sınıfta kalıyordu. Bursunu keseceklerdi."

"Her şeyi nasıl düzeltti?" Üniversite boyunca futbol oynadığını biliyordum. Yoksa asla NFL'e seçilemezdi. Yani düzeltmenin bir yolunu bulmuş olmalı.

"Ne olduğundan tam olarak emin değilim. Sanırım sonunda kafasını kışından çıkardı ve neyi çöpe attığını fark etti. Duyduğuma göre, koçlardan ve tüm oyunculardan onları hayal kırıklığına uğrattıkları için özür dilemiş. Sonra da takıma geri dönmek için yalvarıp yakarmış. Müthiş bir yalvarış olmalı. Ridge istediğini elde etmenin bir yolunu bulur."

Her zaman değil. Ama bunu kendime sakladım. "Onu tanıyınca, yalakalığı bambaşka bir seviyeye taşıdı. Her şeyi büyük bir şekilde yapar."

Jesse omuz silkerek, "O bir McCallister," dedi ve öğrenmeye başladığım üzere bu, o ailedeki her şey için kullanılan bir slogandı.

Ridge, olağanüstü şeyler yapan sıradan bir ailenin parçasıydı. Kalpleri ve egoları Teksas'tan daha büyüktü. Çuvalladıklarında, destansı bir şekilde çuvallıyorlardı. Ama kazandıklarında, turnayı gözünden vururlardı. McCallister'lar için işi yarım yamalak yapmak diye bir şey yoktu. Kazansalar da kaybetseler de, hepsi bu işin içindeydi.

Geriye dönüp baktığımda, sanırım bir ayağım hep dışarıdaydı. Ridge ile birlikte olmak istemediğim için değil. Ama istediğim için. Korkmuştum. Onu tüm kalbimle seversem, beni yok etme gücünü ona vereceğimden korktum.

Sanırım ondan önce davrandım. Ama bu daha az acı vermedi.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Evie

JESSE VE QUINN'IN DÜĞÜNÜ ÇOK GÜZEL VE MÜKEMMELDİ. DÜĞÜN Malibu tepelerinde, Cennet Koyu'nun yukarısında bir zeytin çiftliği idi. İki yüz konuğun önünde, okyanusa bakan kaldırım taşlı bir verandada gün batımı renginde çiçeklerden oluşan bir çardak altında yeminlerini ettiler. Quinn ıslıl ıslıl görünüyordu. "Here Comes the Sun" şarkısının akustik gitar yorumuyla 'koridorda' yürüdüğünde ve Jesse onu ilk kez gördüğünde birkaç damla gözyaşını sildi. Çünkü o onun güneş ışığıydı.

Törenden sonra sıra fotoğraflara geldi. Güneş batmaya başlarken zeytin ağaçlarının bulunduğu koruda toplandık. Gülümsedim ve tüm düğün ekibiyle birlikte kameraya poz verdim. Sonra Quinn'le birkaç fotoğraf çektirdik, sadece ikimiz kollarımızı birbirimize dolamıştık. Sarı saçlarının yarısı yukarıda yarısı aşağıda gevşek bukleler halindeydi ve Vera Wang imzalı straplez fildişi tül bir gelinlik giymişti. Vera Wang olduğunu biliyordum çünkü daha önce Quinn'in giyinmesine yardım ettiğimizde annesi bundan bahsetmişti. Quinn bir prenses gibi görünüyordu ve üzerinde hiçbir paranın satın alamayacağı kalıcı bir ışıltı vardı.

Şimdi Priya ve Addison'la birlikte bir ağacın gölgesinde durmuş McCallister'ların fotoğraf çektirmek için verdikleri pozu izliyordum. Erkekler kadınların arkasında, Quinn ortada ve çocuklar önde duruyordu. Büyük, güzel, gürültülü bir aile. Parlak bir dergiye aitmiş gibi görünüyorlardı.

"Vay canına," dedi Addison. "Teksas'ta suya ne koyuyorlar? Hepsi nasıl bu kadar sıcak?" Kendini yelpazeledi.

Bu doğrudu. Bütün erkekler yakışıklıydı. Şu anda on iki yaşında olması gereken Noah bile tıpkı babası ve amcaları gibi şekilleniyordu. Ciddi bir havayla birlikte ateşli.

"Ben olsam şuna giderdim," dedi Priya, hiç tanışmadığım tek McCallister'ı göstererek. "Adı ne ve hikâyesi nedir?" Sanki McCallister'la ilgili her konuda uzmanmışım gibi bana baktı.

"Tek bildiğim adı. Gideon."

"Aman Tanrım." Priya elini alnına götürdü ve bayılacakmış gibi yaptı. Tiyatro diploması vardı ve oyunculuğa adım atmaya çalışıyordu. "Adı bile bayıltıcı."

"Bilmiyorum," dedi Addison. "Biraz korkutucu görünüyor."

Gidyon, mermer bir heykelin ya da paha biçilmez bir sanat eserinin güzelliği gibi güzeldi. Bak ama dokunma.

"Ben olsam bunu alırdım." Addison Ridge'i işaret etti.

"Uzun boylu ve

atletik." Bana yan gözle baktı. "O senin mi?" Başımı salladım. "Artık değil."

"Buluşma nasıl geçti?" Priya sordu.

"İyi idi." İyi olmaya yakın bile değildi. Priya'dan hoşlanıyordum ama daha bu hafta tanışmıştık, bu yüzden onu içimi dökecek kadar iyi tanı mıyordum. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Seni sonra yakalarım."

Vedalaştılar ve ben de gitmek için döndüm. Quinn kolumu tuttuğunda sadece birkaç adım atmıştım. "Bekle. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"İşeyebilmen için elbiseni tutmamı ister misin?" Bunu daha önce yapmıştım. Baş nedime olarak bu benim görevimdi ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. "Hadi, gidelim. O elbiseye işlemek yok. Benim gözetimimde olmaz."

Güldü. "Hayır. İşemem gerekmiyor. Ama harika bir iş çıkardın." Kolumu okşadı ve beni çimlere doğru çekti, bir de baktım ki Ridge'in yanında duruyorum ve Quinn fotoğrafçıya sadece ikimizin olduğu bir fotoğraf istediğini söylüyor.

Quinn gizli saldırıların ustasıydı. Onu bu kadar çok sevdiğim için şanslıydı.

Ridge'e, "Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim.

"En iyi arkadaşına söylemeyi dene. Quinn küçüktür ama kararlıdır."

Bunu biliyordum. Quinn inatçıydı. Bu onun süper gücüydü. Birçoğundan biri. Ama düğün günü olduğu için nazik davrandım ve karşı koymadım.

Ridge kolunu omuzlarıma doladı, ben de elimi göğsüne koyup ona baktım. Açık gri bir takım elbise ve benim elbisemle uyumlu kravatlı beyaz bir gömlek giymişti.

Çenesini aşağı eğdi ve kahverengileri yeşillerimle buluştu. "Gülümse, Cherry."

İkimiz de gülümsedik ve fotoğrafçı o anı yakaladı. Fotoğraf çekilir çekilmez Ridge kolunu çekti ve Cavanaugh'ların fotoğraf çektirebilmesi için uzaklaştık.

Ağaçların gölgelediği taş merdivenlerde durduk ve Ridge bana döndü. "Dinle, diğer gece hakkında...." Yüzünde acı dolu bir ifadeyle ensesini tuttu. "Bu bir hataydı ve ben-"

"Ridge Amca! Yardım edin! Beni kovalıyorlar."

Küçük bir çocuk kendini Ridge'e doğru fırlattı ve Ridge onu kucağına aldı, tam o sırada üç çocuk daha merdivenlerden yukarı doğru koşmaya başladı. "Disneyland'den sihirli anahtarımı çaldı!" diye bağırdı küçük kız. "Onu hemen geri ver, Zane, yoksa babama söyleyeceğim. Onu özellikle benim için aldı, senin için değil."

"Vay canına, Gracie," dedi Ridge. "Sakin ol."

"Onu geri istiyorum! Onu bana vermesini sağla."

Brody merdivenlerin başında belirdi ve manzarayı seyretti. "Ne haltlar dönüyor?"

Çocukların hepsi birden konuşmaya başladı ama ben daha fazlasını duymak için kalmadım. Çekip gittim ve 'Ridge Amca' ile kardeşini olayı çözmeleri için yalnız bıraktım.

Aceleyle arazideki taş bir kulübede bulunan tuvaletlere gittim ve kendimi bir kabine kilitledim.

Bu bir hataydı.

Tutunduğum her umut kırıntısı soldu ve öldü.

Kokteyl saati boyunca İspanyol akustik gitar müziği çaldı. Müzik çok güzeldi. Duygusal. Seksiydi. Parti çimenlerin üzerine ve akşam yemeği için masa ve sandalyelerle donatılmış kaldırım taşı verandaya yayıldı. Ağaçlardan ve açık hava yemek alanı ile dans pistinin etrafından peri ışıkları sarkıyordu.

Büyüleyiciydi.

Geçen bir garsonun tepsisinden gün batımı rengine bir kokteyl aldım ve bir yudum aldım, gözlerim buz gibi bir sarışınla konuşan Ridge'deydi. Uzun boylu ve söğüt gibi, manken olabilecek gibi görünüyordu. Tırnaklarımla gözbebeklerini oymak istedim. O, Ridge'in gülümsemesini ve kahkahasını alırken ben soğuk davranıyordum.

"Nasılsın?" diye sordu bir erkek sesi.

Jude'a doğru döndüm ve gülümsedim. "Güzel. Sen?"

"Her şey yolunda." Birasından bir yudum aldı ve bakışlarımın yönünü takip etti. "Annem bize hep ne derdi biliyor musun? Bir McCallister çocuğu aşık olursa, bu ömür boyu sürer. Ve annem her zaman haklıdır," diye ekledi.

"Senin bir ana kuzusu olduğunu hiç düşünmemiştim," diye takıldım.

Sırıttı. "O iyi bir kadın ve iyi tavsiyeler veriyor."

"Şu anda bana ne tür bir tavsiye verebilir?" "Bu senin ne istediğine bağlı. Onu seviyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, biliyorum. Ama durumumuz... oldukça umutsuz."

"Lila ve benim hikayemi duydun, değil mi?"

"Evet." Lila bana 4 Temmuz'daki o barbekü yemeğinde söylemişti. Hikâyeleri çok güzeldi ama bugün bulundukları yere gelmeleri uzun zaman almıştı.

"Sen ve Ridge bile bizim hikayemizin üstüne çıkamazsınız. Şu halimize bak." Gözleri Shiloh'yla konuşan Lila'yı buldu ve sanki onun kendisini izlediğini hissetmiş gibi ona bakıp gülümsedi, sonra da bir öpücük kondurdu. "Onsuz sefil bir piç olurdum."

"Yani, umutsuz olduğumuzu düşünmüyorsun?"

Jude birasından bir yudum daha aldı, sonra çenesini ovuşturdu ve nasıl cevap vereceğini ve bana ne gibi tavsiyelerde bulunabileceğini düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Bazen doğru insanla yanlış zamanda tanışırsınız. Bu kötü bir zamanlama olabilir. Ama ikinizin de doğru yerde olması yıllar alsa bile, pes etmeyin. Asla vazgeçmeyin. O buna değer. Ve sen de öylesin." Jude elini omzuma koydu ve biraz sıktı. "Sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Evie."

Beni çok az tanıyordu ama bunu söylemek güzeldi.

"Teşekkür ederim."

Bunun mümkün olduğuna inanmak istedim. Bir gün Ridge ve benim ikinci bir şansımız olabilirdi.

Ama bunu isteseydi bile, ki istemedi, bunun bizim zamanımız olmadığını biliyordum.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Ridge

"FUTBOL ÇOK APTALCA," DEDI GRACIE, ONU SAHANIN ETRAFINDA DÖNDÜRÜRKEN.

"Pour Some Sugar On Me." şarkısıyla dans pistine çıktık. Dans partnerim bir metre boyunda bir ateş parçasıydı. "Tek yapman gereken bir top yakalamak ve onunla koşmak. Bunda bu kadar zor olan ne?"

Gerçekten de beş buçuk yaşındaki yeğenimle futbolun erdemlerini tartışacak mıydım? Görünüşe göre öyleymişim. "Topu yakalamaktan daha fazla beceri gerekiyor, Buttercup."

Burnunu kırıştırdı. "Bana düğün çiçeği deme." "Sarı bir elbise giyersen böyle olur."

"Elbiselerden nefret ediyorum. Neden giymek zorunda olduğumu bilmiyorum." "Güzel görünüyorsun." Gracie mini bir Lila gibi görünüyordu.

Aynı yeşil gözlere ve kalp şeklinde bir yüze sahipti. Düğme burnunun üzerinde bir tutam çil ve başında papatyalardan bir taç vardı. Çok şirindi.

Onu döndürdüm ve kıkırdamasını sağlayarak geri çektim. Ayakkabılarını bir yerlerde kaybetmişti, bu yüzden yalınayaktı. Ayak tırnakları gökkuşağının her rengine boyanmıştı. Dün, ailece Disneyland'e gitmeden önce, tırnaklarımı boyamasına izin verdim.

Birkaç imza vermek ve özçekim için poz vermek üzere durdum. Öğlene doğru tırnaklarım Instagram'ın her yerindeydi. #pride #loveislove

Troy mesaj atıp takım değiştirip değiştirmediğimi sordu. *Söylersen şu anki erkek arkadaşımı terk ederim.*

Benimle dalga geçme, him-bo. Tüm beslemen senin ve esas adamının gülümseyen fotoğraflarıyla dolu. Senin adına mutluyum, kardeşim.

Senin adına da sevindim. Dinleyen herkese Ridge "Flash" McCallister'ı eskiden tanıdığımı söylüyorum. Sen bir efsanesin.

Aklımda, evet, öyleydim. Ama gerçekte, duvara sandalye fırlatan ve eski kız arkadaşımın her şeyi berbat eden bir pisliktim.

"Güzel görünmek istemiyorum," dedi Gracie. "Belalı biri gibi görünmek istiyorum. Çünkü öyleyim."

"Öyle mi? Seni bu kadar kötü yapan ne?"

Dans etmeyi bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Kimseyi ilgilendirmeyen bir arazi motoruna binebilirim, işte bu."

"O kadar da iyi değilsin," dedi Levi, konuşmaya dahil olarak. Papyonunu saç bandı gibi takmıştı ve kirden yıpranmış gömleğinin düğmesi yırtılmıştı. Bardan yeni çıkmış ve bir sokak kavgasına karışmış gibi görünüyordu. Çocuk daha yedi yaşındaydı. "Ama bununla övünmeyi çok seviyorsun," diye alay etti.

"Kapa çeneni!" Gracie kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Ben iyiyim. Jesse Amca öyle söyledi."

"O sadece seni iyi hissettirmeye çalışıyordu. ağlak bir kız oluyorsun." Levi yumruğum büyüklüğünde çikolata kaplı bir çileği ısırды. Suyu çenesinden aşağı damladı.

Gracie kardeşine ters ters baktı. "Sözünü geri al."

"Hayır. Sadece gerçekleri söylüyorum. Doğrularımı söylüyorum."

Brody Amca hep yapmam gerektiğini söyler."

"Sen sadece koca bir yalancısın. Ugh. Beni o kadar kızdırıyorsun ki...." Ellerini yumruk yaptı ve evet, onu yumrukladı.

O da çikolata kaplı çileğinin geri kalanını kızın elbisesine sürerek karşılık verdi. "Babam bir kıza vurmamam gerektiğini söylediği için şanslısın, yoksa seni yere sererdim." Yumruklarını göz çukurlarına sürttü. "Boohoo, küçük mızımız kız."

Muhtemelen bir yetişkin gibi davranıp onlara kavga etmenin hiçbir şeyi çözmediğini söylemeliydim ama ikiyüzlü değildim, bu yüzden Jude'un çocuklarının kavga etmesine izin verdim ve dans pistinin diğer tarafındaki bara yöneldim. Soluduğum oksijene ihtiyacım olduğu gibi bir

içkiye de ihtiyacım vardı.

Neden mi? Evie yüzünden. O kadın beni içkiye sürükledi. "Nasıl gidiyor, Ridge Amca?" Bu Noah'dan geldi. bara yanaştı, elindeki içkiyi iyi bir viskiymiş gibi döndürdü. Küçük kardeşinin aksine, Noah'nın papyonu boynuna dolanmıştı ve üzerinde hâlâ takım elbise ceketi vardı.

"Her şey yolunda. Senin zehrin ne?"

"Jack ve kola." Bana beyaz bir gülümseme fırlattı.

"İyi deneme." Kendim için bir bira ve bir shot Cuervo, Noah için de bir kola daha sipariş ettim.

"Belki de ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Kim?" Ona içkisini uzattım, shot'ımı yudumladım ve bir tane daha istedim. Şimdi eğleniyordum çünkü antrenmanlar başladıktan sonra sezon bitene kadar alkolü bırakıyordum.

"Sürekli baktığın kız. Eski kız arkadaşın." "Onu neredeyse hiç fark etmedim."

Noah homurdandı. "Elbette, yapmadın."

On iki yaşındaydı ve tüm cevapları biliyordu. Güzel olmalı.

"İlginç," dedi Noah. Yüzü dans pistine dönüktü. Ben arkamı dönmüştüm. "Sen ne zaman başka tarafa baksan, o sana bakıyor."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve iç çektim. "Evet, bu oyunu uzun zamandır oynuyoruz. Sanırım ikimiz de bu konuda oldukça iyiyiz."

"Neden ona sadece onu sevdiğini söylemiyorsun?"

"O kadar kolay değil." Evie ve benimle ilgili hiçbir şey kolay olmamıştı.

Dans pistinin yanındaki bir masada Quinn'in erkek kardeşleriyle konuşup gülüşmesini izledim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda biramı kadeh kaldırmak için kaldırdım ve uzun bir yudum aldım. Sonra oturduğu yerden kalkıp dans pistine doğru ilerlemesini, yürürken çıplak kalçasını bir anlığına gösteren uzun ipekli elbisesiyle doğrudan bana yönelmesini izledim.

Seksi. İç yakıcı. Kuzguni siyah saçlar, kilometrelerce uzunlukta bacaklar ve göğsümde bir delik açabilecek o yeşil gözler.

Avını avlayan bir dişi aslan gibi hareket ediyordu. Zarif. Yırtıcı. Tehlikeli.

Pençelerini uzun zaman önce bana geçirmişti ve ben de son dört buçuk yılımı pençelerinden kurtulmaya çalışarak geçirdim. Ama aramızda ne kadar zaman ve mesafe olursa olsun, bunun gerçekleşebileceğinden şüpheliydim.

Önümde durdu ve Noah'ı selamladı.

"Hey, Evie." Noah bana göz kırptı, artık Bay Suave olduğu için mükemmelleştirdiği bir beceriydi bu, sonra da "Uçağa binmem lazım," dedi ve beni Evie'yle yalnız bıraktı. Artık sadece ikimiz vardık, etrafımızda iki yüz kişi vardı ve hepsi kaybolup gitmişti.

Çünkü tek gördüğüm oydu.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye sordum. "Ben ısmarlıyorum." Açık bir bardı.

Gülümsedi. "Ne kadar cömertsiniz."

İsteddiği margaritayı sipariş ettim ve ellerimiz birbirine değdiğinde vücudumda oluşan elektrik akımını görmezden gelmeye çalışarak ona uzattım. Yüce Tanrım. Sadece bir dokunuşla, kızarmıştım.

İçki için teşekkür etti ve bir yudum aldı. Dili, bu geceki imzası olan kırmızıya boyanmamış dudaklarındaki tuzu yalamak için dışarı fırladı. Pembenin doğal bir tonuydular. Kan akana kadar dişlerimi geçirmek istediğim dolgun ve somurtkan dudaklar.

Ona dokunmak istedim. Her santimini öpmek. İçine gömülmek, kendimi iliklerime kadar gömmek ve orada yaşamak.

Ama sonra geçen geceyi ve tüm o deneyimin onun için ne kadar boktan olduğunu hatırladım ve seksi düşündüğüm için bile kendimi yumruklamak istedim.

Tek kelime etmedik. Orada öylece durduk, elimizde içkiler, birbirimize bakıyorduk. Konuşmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. O da aynısını yaptı. Dilsizdik, konuşamıyorduk ya da sıradan bir sohbet edemiyorduk.

Söylemek, sormak ve açıklamak istediğim milyonlarca şey vardı ama zihnim karardı ve kelimeleri oluşturamadım.

Ona dokunmadan, ona bu kadar yakın olmak tam bir ızdıraptı. Geçen gece söylemediğim her şeyi ona söylemeden.

Seni seviyorum. Hiç durmadım.

Seni incittiğim için özür dilerim.

Eğer her şeyi geri alabilseydim ve yeniden yapabilseydim, yapardım.

Ancak eylemler geri alınamazdı ve sözler geri alınamazdı, bu yüzden işte aramızda duran bir pişmanlık ve kötü kararlar dağıyla birlikteydik.

Evie koluma dokunarak beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Bizim şarkımızı çalıyorlar."

The Civil Wars'ın "Poison & Wine" şarkısıydı ve bir şarkımız olduğunu fark etmemiştim ama sesi bize benziyordu. "Beni dansa mı davet ediyorsun, Cherry?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Belki."

İçkiyi elinden aldım, biramla birlikte barın üzerine koydum ve onu dans pistine götürdüm.

Dans ettik. Evie'nin eli benim elimde, diğer elim onun sırtının küçük kısmına dayanmış, vücudunun kıvrımları benimkine bastırılmıştı.

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun Ridge?"

Ondan nefret mi ediyorsun?

Ona yaptıkları için o adamdan nefret ettim. Lanet Chad Miller'dan nefret ettim. Annesinden ve o pislik erkek arkadaşından da nefret ediyordum.

Ama Evie'den nefret etmiyordum.

Yapabilseydim daha kolay olurdu, inanın denedim ama yapamadım.

"Senden nefret etmiyorum. Yakınından bile geçmiyorum." Yanağındaki bir tutam saçı süpürdüm. Hatırladığım kadar güzeldi, belki daha da güzeldi. Ama eskiden onu yakan ateşi özlemiştim.

onun içinde. Eskiden benimle her konuda tartışmasını özledim. Evie'yle ilgili pek çok şeyi özledim.

Onu daha yakına çektim, böylece vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Sarhoş edici. Baş döndürücü. Sıcak, baharatlı ve onun gibi seksi.

Şarkı bitti. Başka bir slow şarkı çaldı ve Evie ile ben yıldızların altında dans ettik.

Acı tatlıydı.

Gitmesine izin vermek istemedim. Onu tekrar kaybetmek istemiyordum. Ama o artık benim değildi ve bozulan her şeyi nasıl düzelteceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Müzik sona erdiğinde geri çekildi ve dudağını ısırarak çenesini yukarı kaldırdı. "Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

Kulağa yüklü geliyordu, bu yüzden ne istediğini duyana kadar söz vermek istemedim. "Sorabilirsin."

"I..." Durdu ve derin bir nefes alıp verdi. "Benimle eve gelir misin? Quinn'lere yani. Geceyi benimle geçirir misin?"

"Geceyi seninle geçirmemi istiyorsun," diye tekrarladım, kelimeleri anlamlandırmaya çalışarak.

"Seninle olmak istiyorum. Sadece bir kez. Sadece bu gece için. Senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim. Söz veriyorum."

Çenemi ovuşturdum. "Benden seninle seks yapmamı istiyorsun."

Başını salladı ve tepkimi ölçmek için yüzümü dikkatle izledi.

Evie şeytanlarını dinlendirmek istiyordu. Saldırıya uğradığı o geceyi geride bırakmak istiyordu ve ben de bunu anlıyordum. Ama onu sadece bir gece daha sevip tekrar nasıl terk edebilirdim ki?

Benden çok şey istiyordu.

"Hayır." Birkaç adım geri gittim. "Lanet olsun, hayır." "Lütfen Ridge. Buna ihtiyacım var," diye yalvardı.

Kravatımı gevşetmeye gittim. Beni boğuyordu. Ama sonra daha önce çıkardığımı hatırladım.

İki gece önce, seks yapmaya çalıştığımızda, kendimi en büyük pislik gibi hissettim. İsteyeceğim son şey tekrar bir performans sergilemekti. Bunu tekrar yaşamaktansa aletime yumruk yemeyi tercih ederim.

"Çok şey istediğimi ve bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum ama... lütfen bunu benim için yapar mısın?"

Gözlerim kapandı. Evie benden hiçbir şey istememişti ama şimdi bunu onun için yapmam için bana adeta yalvarıyordu. "Neden ben?" Sesim boğuk çıkıyordu. Bu kazananı olmayan bir durum gibi geliyordu ve ben kaybeden taraftaydım.

"Başka kime sorabilirim ki? Güvendiğim tek kişi sensin."

Ne istediye yaptım. Onunla eve gittim ve istek üzerine seks yaptım. İyi bir deneyim olduğunu söylemek isterdim, en azından hoş bir deneyim.

Genelde seks harikadır. Sevilmeyecek ne var ki?

Ama bunda sevillecek bir şey yoktu. Evie ağladı ama durmamam için yalvardı. Elimden geldiğince nazik olmaya çalıştım. Ölçülü. Dikkatli. İhtiyaçlarına karşı duyarlı.

Evie daha önce hiç kırılgan olmamıştı. Hiçbir zaman dikkatli davranmak ya da çok sert davranmak konusunda endişelenmek zorunda kalmamıştım. Bu şekilde olmayı severdi ve her zaman aldığı kadarını verirdi.

Ama bu keşfedilmemiş bir bölgeydi ve nasıl ilerleyeceğimden emin değildim.

Doğru şeyleri mi yoksa yanlış şeyleri mi yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Evie'nin gözleri sımsıkı kapalıydı ve bundan zevk alıyor gibi görünmüyordu. Hareketleri mekanikti, sanki bunu yapabileceğini kendine kanıtlamaya kararlıymış gibi hareket ediyordu. Ama vücudu altımda kaskatı ve gergindi.

Geçen gece kendim yerine ona daha fazla dikkat etseydim, onun da o geceden zevk almadığını fark ederdim.

"Gözlerini aç." İçinde hareketsiz kaldım ve ellerimle yüzünü çerçeveledim. "Bana bak, Evie."

Gözlerini açtı. Yanaklarından aşağı dökülen gözyaşlarıyla doldular. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Saçlarını yüzünden süpürdüm ve alnından öptüm. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Sadece rahatlamaya çalış, tamam mı?"

Bana küçük bir baş selamı verdi. Yüzü kurumuş gözyaşlarıyla kaplıydı ve ben onun içinde hareket ederken bakışlarını tuttum.

Sanırım Evie'nin orgazm taklidi yapacak bir tip olmadığına şükretmeliydim.

İnleme ya da zevk çığlıkları yoktu. Onun yerine omuzlarıma yapıştı, dudakları titriyor ve vücudu sarsılıyordu.

Ve vücudum orgazm olarak bana ihanet ettiğinde kendimi bir pislik gibi hissederdim. İyi orgazmlar da vardı, harika orgazmlar da. Bu ikisi de değildi.

Bittiğinde ter içindeydim ve kendimi maraton koşmuş gibi hissediyordum. Ayrıca her şeyi yanlış yapmışım gibi hissediyordum. Ama travmatik bir olaydan dört buçuk yıl sonra eski kız arkadaşınızla nasıl seks yapacağınıza dair bir kılavuz yoktu.

Kollarımda uyuyakaldı ve ben uyanık bir şekilde duvara baktım, beynim aşırı hızdaydı.

İçimdeki batma hissi bana bir zamanlar sahip olduğumuz her şeyin gittiğini söyledi.

Evie tıbbi görev gezisi için Kamboçya'ya gidiyordu. Sonra da üç yıllığına tıp fakültesine geri dönecekti. İnanılmaz şeyler yapıyordu ve bir gün hayat kurtaracaktı.

New York'a geri dönüyordum, pek de iyi geçmeyen bir çaylak yılının ardından kendimi kanıtlamaya kararlıyım. Kurtaracağım tek hayat kendiminkiydi.

Evie ve ben tamamen farklı hayatlar yaşıyorduk. Kariyerlerimize odaklanmamız gerekiyordu. Geleceğimize. Onun hayatı Dallas'taydı, benimki ise New York'ta.

Bizim gerçekliğimiz buydu. Bektan bir zamanlamaya sahip iki insan, aşırı yük ve bu işi yürütmek için hiç şansları yoktu.

Sonunda gözlerim kapandı, fazla düşünmekten yorgun düştüm ve dalıp gittim.

Uyandığımda güneş panjurların arasından süzülüyordu ve Evie yan yatmış bana bakıyordu.

Alnımı, burnumu ve dudaklarımı çizdi. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Elini dudaklarıma götürdüm ve bileğinin iç kısmındaki Stay Gold dövmesini öptüm.

Kollarını boynuma doladı ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü.

Bir şeyin sonu gibi hissettirdi. Dört buçuk yıl sonra gecikmiş bir veda.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Ridge. Bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Ben de onu hâlâ seviyordum ama o haklıydı. Bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Ben ayrılmadan önce bir kez daha seks yaptık. Evie başlattı ve geçmişten farklı olarak, kontrolü ele almasına izin verdim. Prezervatife uzandım ama beni durdurmak için elimi tuttu. "İhtiyacımız var mı?"

"Ben temizim ve birlikte çıplak kaldığım tek kişi sensin."

"Tek kişi mi?"

"Tek kişi."

Evie gülümsedi ve bana sarıldı. Çok güzeldi, çok sert ve güçlüydü ve eski Evie'yi, hiçbir şeyden korkmayan kızı bir anlığına yakaladım.

O geceyi atlatmak ve iyileşmenin bir yolunu bulmak için beni kullandı ve ben de ona izin verdim. Sadece istediğim için değil, ona borçlu olduğumu hissettiğim için.

"Artık kendini suçlu hissetmeni istemiyorum, tamam mı?" dedi üzerime çökerken.

"Sen nasıl istersen, Cherry."

Eğildi ve dudaklarımı öptü, göğüsleri göğsüme sürtündü ve dili beni çılgına çevirdi. Hâlâ tam bir baş belası.

"Artık bana karşı bu kadar nazik olmana gerek yok," dedi sanki bir gece onu iyileştirmiş ve artık gidebilirmiş gibi. Bu kadar kolay olduğuna bir an bile inanmadım.

"Ben camdan yapılmadım." Ellerimi yatağa sabitledi ve üzerimde asılı kaldı. Gözlerinde özlediğim ateşi gördüm ve içimi yaktı. Bana hınzırca sırıttı ve sikimi sıkıca kavradı. "Kırılmayacağım. Elinden geleni yap, koca adam." Sesindeki meydan okumayı duymuştum ama hâlâ ona tam olarak güvenmiyordum. Ya da ona.

Ona eskiden yaptığımızın daha uysal bir versiyonunu yaptım. Onu sırt üstü çevirip içine girdim. Kalçalarını kaldırdı ve tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

Ritmimizi bulduk ve beni itme gücüyle karşıladı, ama yüzündeki kararlı ifadeden kanıtlaması gereken bir şey olduğunu ve yoluna devam etmesine yardım etmek için seçtiği şanslı adamın ben olduğumu anlayabiliyordum.

İş bitti.

Daha sonra banyoda kayboldu ve ben dün geceki kıyafetlerimi giyerken duşun çalıştığını duydum. Bu beni kızdırdı. Sanki benden kalan her izi yıkaması gerekiyormuş gibi.

Beni kullandın ve şimdi benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun.

Yatak odasına döndüğünde ben ayakkabılarımı giyiyordum, o da havlu giyiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, ben ayağa kalkarken önümde durmaya geldi. "Her şey için."

"Evet, tabii." Başka ne diyebilirdim ki?

Kalmamı istemedi. Onu aramamı istemedi. Birbirimizi tekrar görmek için hiçbir söz ya da plan yapmadık.

Eğer sorsaydı, eğer benimle tekrar birlikte olmak istediğini söyleseydi, bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu bulmak için her şeyi yapardım. Çünkü evet, ben hala bir enayiydim. Ama sormadı.

Muhtemelen en iyisi de buydu. Zaten hiçbir zaman yürümezdi.

Ona veda öpücüğü verdim ve yanından ayrıldım. Hayatıma devam etme zamanıydı.

Evie benim geçmişimdi, geleceğim değil ve biz bitmiştik.

Ama sanki yarım bırakılmış bir şarkı gibiydi. Sanki son nota çalınmadan hemen önce biri müziği durdurmuş gibiydi.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Evie

RIDGE KAPIDAN ÇIKTIĞINDA, PEŞINDEN KOŞMAK İSTEDİM.
ve kalması için yalvar.

Bana bir saat daha, bir gün daha, bir ömür daha verin.

Ama onu kovalamadım ve yalvarmadım. Hatırladım.
Geçen geceki sözlerini. Sadece beni unutup hayatına
devam etmek istediğini söylemişti. Ben de ihtiyacım olanı
aldım ve onu özgür bıraktım.

İlk seferinde olduğu kadar acıttı.

Kapı hafifçe vurulduğunda bir ucube gibi yüzümü
yastığına gömmüştüm. Quinn odaya girip yanımdaki
yatağa tırmandığında başımı kaldırdım. Üzerinde ipeksi
fildişi bir kaşkorse ve ona uygun bir uyku şortu vardı.
Benim üzerimde bir atlet ve iç çamaşırı vardı. Üç saat
sonra yetişmem gereken bir uçağım vardı ve daha valizimi
bile hazırlamamıştım.

Yan döndüm ve başımı elimin üzerine koydum. "Burada
ne yapıyorsun? Senin... ne bileyim... *kocanla* ateşli bir seks
yapıyor olman gerekirdi. Ya da balayınız için
hazırlanmanız...."

"Bitti ve tamamlandı." Bir listedeki maddeleri kontrol
ediyormuş gibi yaptı.

Zorla bir kahkaha attım.

Gülümsedi. "Ee... ne oldu?"

"Seks yaptık ve gitti. Son." Buranın Quinn'in evi ve onun
misafir odası olduğunu hatırlayınca irkildim. Tanrım, seks
gibi kokuyordu. "Bunun için üzgünüm. Gitmeden önce
çarşafaları yıkarım."

Elini havada salladı. "Çarşafalar umurumda değil. Peki
neden gitti?"

Sırt üstü uzandım ve tavana baktım. "Çünkü onun da
benim de yetişmemiz gereken bir uçağı var.

hayat başka bir yerde. Çünkü... onun gitmesine izin vermek yapılacak en doğru şeydi."

"Kimin için?" diye sordu.

"Onun için."

"Bunu nereden biliyorsun? Ona bunu isteyip istemediğini sordun mu?"

Yüzümü ona dönmek için başımı yastığa koydum. "Eğer istediği bu olmasaydı, gitmezdi."

Bir an için bunu düşündü. "İstediğinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Bu iş böyle. Olması gereken bu."

Quinn iç çekti. "Siz ikiniz ne zaman kendinizi toparlayacaksınız? Birbirinize ait olduğunuzu herkes görebilir."

"Bilmiyorum Quinn. Sanırım çok fazla zaman geçti. Ya da belki... belki de artık farklı insanlarızdır."

"Farklı olabilirsin ama sen hâlâ Evie'sin ve o da hâlâ Ridge. İnsanlar *o kadar da* değişmez."

"O gidiyor geri içinYeni York'a, ve Ben gidiyor için

Kamboçya, sonra da Dallas'ta olacağım. Ama bundan daha fazlası var. Onunla birlikte olduğum süre boyunca ağlamaktan perişan haldeydim." Ona suçluluk duymasını gerektirecek bir şey olmadığını göstermeye kararlı olduğum bu sabah hariç. Ben iyiydim. Çıldırmadan ya da ağlamadan seks yapabilirdim. Şu halime bak. Ne yıldız ama.

"Bu bir ilişki kurmak için iyi bir temel değil. Kendimi zor tanıyabildim." Ellerimle yüzümü kapattım ve inledim.

"Tanrım, ne kadar korkakmışım."

Quinn kolumu dürttü. "Sen korkak değilsin. Sen bir baş belasısın."

"Eskiden öyleydi," diye mırıldandım.

"Hâlâ öyle. O yüzden git kendi işini yap. Kendine aşık ol. Ben de kenardan sana tezahürat yapıyor olacağım." Elimi tuttu ve sıktı. "Seni uçarken izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Uzun zaman oldu. Balayının bittiğini sanıyordum."
Gençliğimizde hep böyle derdik.

"Asla. Sen hala benim tek gerçek aşkımsın."

"Her şeyi yeniden ortaya koymaya hazır olduğunuzda,
diğer gerçek aşkınız sizi bekliyor olacak."

Her şey bununla ilgiliydi, değil mi? Birini delicesine ve
derinden sevmek için her şeyi ortaya koymanız ve
karşınızdakinin sizi kırmayacağına güvenmeniz gerekiyordu.

"İnancım var," dedi Quinn. "Her şeyin tam olarak nasıl ve
ne zaman olması gerekiyorsa öyle olacağını biliyorum." Her
şeyin yolunda gideceğinden tamamen eminmiş gibi bana
kocaman bir gülümseme verdi.

Quinn hâlâ çok iyimserdi. Bana nasıl ya da neden bu
kadar güvendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun
için minnettardım.

Şimdi hayatıma devam etmenin bir yolunu bulmalıydım.
Ridge olmadan.

BÖLÜM 4

BÖLÜM ELLİ ALTI

Evie

ÜÇ YIL SONRA

Joe spor çantasını bagaja doldurdu ve kapattı. "Bu son çanta."

Sahip olduğum her şey Jetta'ma sığıyordu.

Lindsay kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "İyi şanslar, tatlım." Yüzüme bakmak için geri çekildi. Gözleri yaşlarla doluydu. "Seninle çok gurur duyuyoruz."

"Her şey için teşekkür ederim," dedim ve onu bırakmadan önce bir kez daha sıktım. "Bizi kabul ettiğiniz ve yanımızda olduğunuz için teşekkür ederiz."

"Bu bizim için bir ayrıcalık oldu," dedi gülümseyerek. Bizi bir ayrıcalık değil, yük olarak gören annemden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Joe kolunu Lindsay'nin omuzlarına doladı. "Onu ağlatmadan önce git buradan," diye takıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara."

Ona teşekkür ettim ve Luna'ya sarılarak vedalaştım. Birkaç hafta önce tıp fakültesinden mezun olduğumdan beri onlarla kalıyordum ve hepsi beni uğurlamak için dışarıya gelmişti.

Wren geride duruyordu ve ben onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyordum. Lindsay sanki bunu hissetmiş gibi Joe'yla bakıştılar ve son bir vedalaşmayla çimenlikten ön kapıya doğru geçtiler, Luna da arkalarından geliyordu.

"Hey, Wren."

"Öyle mi?" Telefonunda geziniyordu çünkü on yaşındakilerin artık iPhone'ları vardı. Tırnakları, dans dersi için giydiği spor atleti ve minik şortuyla uyumlu olması için siyaha boyanmıştı.

Telefonu elinden kaptım ve rehin tutarak sözlerime dikkat etmesini sağladım.

"*Seni* terk etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Wren'in terk edilme sorunları olduğundan endişeleniyordum. Annemiz ve Wade'in gidişinden sonra, eğer öyleyse onu suçlayamazdım.

Wren onlardan hiç bahsetmedi ama kim bilir aklından neler geçti? Sevilmediğini ya da yeterince iyi olmadığını düşünmesini asla istemedim.

"Sadece bir telefon uzaklığında olacağım ve her zaman FaceTime yapabiliriz," diye devam ettim. "Yine de fırsat buldukça eve geleceğim. Lindsay Teyze beni ziyaret edebileceğinizi söyledi-"

"Bunların hepsini zaten biliyorum." Bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Bunu milyonlarca kez söyledin. Saçmalamayı kes, kardeşim."

"*Takılmayı* keser misin?"

"Suçluluk duygusu," dedi ve bir *Duh* ekledi. "Bu bir şey."

"Yani, senin için sorun yok mu?"

Wren uzun saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaptı ve bileğindeki lastikle tutturdu. İri kara gözleri, dolgun dudakları ve narin yüz hatlarıyla çok güzeldi. Adını aldığı kuş gibi küçüktü ama çok güçlüydü.

"Bak, ben sadece on yaşıdayım ve senin burada yetişkin olman gerekiyor, ama tamam, sana bir tavsiyede bulunacağım...."

İçimden bir kahkaha patladı.

Ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Seni seviyorum, küçük canavar."

Lakap karşısında gözlerini devirdi. "Ben de seni seviyorum. Ama bu işin peşini bırakmalısın, tamam mı?"

"Neyi bırakmam gerekiyor?"

Elini havada salladı. "Her şeyi. Sadece seni mutlu eden şeyi yap. Ben de öyle yapıyorum. Dans etmeyi seviyorum, o yüzden dans ediyorum. Müziği seviyorum, o yüzden yüksek sesle dinliyorum. O k u l d a n nefret ediyorum, cidden nefret ediyorum." Ağzını açtı ve

ögürüyormuş gibi yaparak parmağını içine soktu. "Kusasım geliyor." Omuz silkti. "Ama arkadaşlarımı seviyorum ve günün *tek* iyi kısmı olan öğle yemeğinde takılabiliyoruz. O ve beden eğitimi. Yani sorun yok. Her şey dengeleniyor." Gitmek için döndü, bu konuşmayı bitirmişti ve gitmeye hazırdı.

"Tavsiyen bu mu?" Ben sordum.

"Öyle mi? Bu iyi bir tavsiye. Sadece seni mutlu eden şeyi yap."

Sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Sadece Austin'e gidiyorsun. Dünyanın öbür ucunda değilsin."

"Sarıl bana, küçük canavar." Gözlerini devirdi ama ona sarılmama izin verdi ve o da bana sarıldı.

"Seni seviyorum," dedi, sesi göğsümde boğuklaştı. "Ben seni daha çok seviyorum."

Wren seviliyordu ve iyi olacağını biliyordum, bu yüzden onu terk ettiğim için kendimi daha az suçlu hissettim.

Arabama bindiğimde telefonum Quinn'den gelen bir mesajla çaldı.

Daha gitmedin mi? Yola çıkıyorum.

Arabayla uzaklaşırken Dallas'a veda ettim.

Hayatımın yeni bir bölümüne başlamanın zamanı gelmişti.

Cypress Springs pek değişmemişti ama ona yeni gözlerle bakıyormuşum gibi hissediyordum ve şimdi büyüdüğüm kasabanın güzelliğini takdir edebiliyordum. Bana Quinn'i hatırlatan bir ayçiçeği tarlasının yanından geçiyordum. Bulutlu bir günde güneş ışıdı.

Jesse ile birlikte iki buçuk yıl önce Quinn hamileyken geri taşınmışlardı. Asistanlığımın başlamasına daha üç hafta olduğu için ilk iki haftayı onunla geçiriyordum.

Quinn, Austin'de Dell Med'in yanındaki daireme taşınmadan önce.

Quinn'in evinden beş mil ötede bir benzin istasyonunda ve markette durdum, depomu doldurdum ve tuvaleti kullandım. Son on beş mildir kendimi tutuyordum.

Dışarı çıkarken dergi rafında durdum ve bir *Architectural Digest'e* göz attım. Yeniden hayal kurmaya, bir gün hep istediğim hayata sahip olabileceğimi hayal etmeye başlamıştım. Tüm hayallerimi gerçekleştirmeye çok daha yakındım. Üç yıl içinde acil tıp ihtisasımı bitirecek ve acil servis doktoru olacaktım.

Belki Austin'de göle yakın bir yer alırdım. Ya da belki Quinn'e daha yakın bir yere taşınırdım. Hayatımda ilk kez gelecek, barikatlar ve dolambaçlı yollar yerine olasılıklarla doluydu.

Kapının üzerindeki zil çaldı, bir müşterinin içeri girdiğini işaret ediyordu ve o olduğunu nasıl anladığımı bilmiyorum. Sadece biliyordum. Onu görmeden önce hissettim. Bunca yıl sonra bile, ne zaman yanıma gelse hava elektriklerle çatırdıyordu.

"Hey, Cherry."

Hey, Cherry. Çok havalı. Çok rahat. Sanki yüzünü görmeyeli üç yıl olmamış gibiydi. Yavaşça ona doğru döndüm. İlk aşkıma.

Kısa süre önce bir futbol takımıyla sözleşme imzalayan 100 milyon dolarlık kontrat.

Quinn bana artık burada bir evi olduğunu ve sezon dışında Cypress Springs'te çok zaman geçirdiğini söyledi, bu yüzden birbirimize rastlayacağımızı biliyordum, ama buraya gelir gelmez bunun olmasını beklemiyordum.

Ama tam karşımda atletik şortu ve tişörtüyle duruyordu, uzun ve genişti, kendi teninde rahattı.

Hiçbir şey değişmemişti. Her şey hâlâ aynıydı. Ridge'e karşı olan tüm o eski hisler geri geldi. Nasıl oldu da

Ona *hala* aşık olmam mümkün müydü?

"Saçını kestirmişsin," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Gülümsememe karşılık verdi. "Ve seninki yine uzun." Özel bir şaka yapıyormuşuz gibi güldük. "Dr. Bellamy. Kulağa hoş geliyor."

"Super Bowl şampiyonu da öyle. Yüzüğü hiç takıyor musun? Tüm o elmasları ve değerli taşları gösterdin mi?" Alay ettim.

"Buz, bebeğim. Bu şey o kadar ağır ki bütün elimi sıkıyor. Sadece bir kez fotoğraf için taktım. Ondan sonra doğruca kasama gitti."

Hiç görmediğim bir evde bir kasası vardı. Ara sıra sosyal medyada yaptığım takipler sayesinde süper model bir kız arkadaşı olduğunu biliyordum. Uzun boylu, salkım söğüt gibi, beyaz sarı saçlı ve buz mavisi gözlüydü. Her yönden benim tam tersimdi. Belki de bütün mesele buydu.

Ridge artık tanınan biriydi. Bu yüzden onu ne zaman Google'da aratsam, merakımı g i d e r e c e k ve mazoşist kalbimi besleyecek kadar çok bilgi ve fotoğraf buluyordum.

Ridge smokin giymiş, kız arkadaşı da tasarımcı elbisesi içinde bir hayır galasında. İki takım arkadaşıyla birlikte şehir merkezinde kurdukları kâr amacı gütmeyen vakıfta çocuklarla çalışıyordu. Bir çocuk hastanesini ziyaret edip Noel Baba gibi hediyeler dağıttı.

Artık bir fark yaratacak imkânlarla ve paraya sahipti ve sözüne sadık kalarak topluma geri veriyordu.

Ridge elimdeki dergiye baktı. "Şehirdeyken bir planın var mı?"

"Pek sayılmaz. Buraya sadece rahatlamak, gevşemek ve ihtisasımdan önce Quinn ve Fable ile biraz zaman geçirmek için geldim. Ve düşündüm ki...." Bir nefes verdim. "Bazı eski hayaletleri dinlendirmek için iyi bir zaman olacağını düşündüm."

Sanki anladığı bir şeymiş gibi başını salladı.

"Yani, hayatıma devam ettim ama hâlâ bir şeylerin beni geride tuttuğunu hissediyorum," diye ekledim aceleyle. Neden bilmiyorum

dedi.

"Bir şey mi yoksa biri mi?"

Bir bayanın geçmesi için kenara çekildim. Bir marketin koridorunu kapatmıştık ve sorusunun cevabını bilmiyordum. Ya da belki de biliyordum ama Ben'den ayrılma sebebimin o olduğunu kabul etmek istemiyordum. Ben'i sevmiştim ama ona *aşık* değildim. Ridge'i sevdiğim gibi değil. Ve belki de hayatınız boyunca sadece bir kez böyle bir aşk yaşayabilirsiniz. Ama bir kez tadına varınca, daha azına razı olmak zordu.

"Seni görmek harikaydı, Ridge." Kenara çekildim çünkü ona bu kadar yakın durmak, sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyordu. "Gitmem gerek."

"Evet. Eminim seni buralarda göreceğim."

Jesse'nin kuzeni ve Fable'ın amcasıydı, sanırım onu buralarda görürdüm. Bakkaldan kaçtım ve önünde park etmiş eski kamyonetini görünce güldüm. Lisedeyken kullandığı kamyonetin aynısıydı.

Onun bu yönünü seviyordum. Şöhret ve servetin aklını başından almasına izin vermemişti. O hala Ridge'di.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Evie

"TEKRAR, BABA!" FABLE ÇIĞLIK ATTI.

Fable McCallister sarı bukleleri ve şeftali gibi teniyle bir melek gibi görünüyordu. Anne ve babasının mükemmel bir karışımıydı. Küçük bir gözüpek, iradeli ve inatçı, görmek isteyeceğiniz en tatlı gülümsemeye sahipti.

Jesse onu kollarının arasına aldı ve havaya fırlattı. Bir sıçramayla suya düştü ve başı yüzeye çıktığında gülüyordu. Yüzümüze bir gülümseme yerleştiren tam bir göbek kahkahası.

Quinn yanımdaki şezlongdan, "Bu oyunu bütün gün oynayabilir ve hiç yorulmaz," dedi. Jesse ağır işleri yaparken biz havuz kenarında dinleniyorduk. "Jesse'nin kollarının kopmak üzere olması çok kötü." Adam ona kaşlarını çatınca güldü.

"Daha fazla, baba!" Fable emretti ve Jesse onun istediğini yaptı çünkü Fable onun küçük prensesiydi ve ne isterse alıyordu. Bu küçük tatlı yüze kim hayır diyebilirdi ki?

"Wren'e yüzmeyi öğrettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Quinn küçük bir gülümsemeyle sordu.

"Evet. Fable ile aynı yaşıydı." Wren'in bu kadar küçük olduğuna ya da bir zamanlar ben daha çocukken iki ebeveynin işini yapmaya çalıştığıma inanmak zordu. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Bir sonraki kitabının konusunu biliyor musun?" Yüzüme daha fazla güneş kremi sürerek Quinn'e sordum. Bir kitabını editörüne yeni teslim etmişti, bu yüzden bir sonrakine başlamadan önce rahatlamak ve dinlenmek için biraz zamanı vardı.

Quinn cevap veremedi Jesse araya girdi: "Seksi bir motokros yarışçısı en iyi arkadaşının küçük kız kardeşine aşık olur. Spoiler uyarısı: Evlenirler, dünyayı gezerler,

dünyanın en güzel bebeğine sahip olacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklar. Son."

Quinn güldü. "O kitabı zaten yazdım." "Bir devam kitabını hak ediyor."

Quinn, "Hayali kahramanlarıma aşık olduğumda beni kıskanıyor," diye itiraf etti.

"Bu ne sıklıkla oluyor?" Kitap yazmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Quinn'in yazarken başka bir dünyada kaybolduğunu biliyordum.

"Her bir kitap," dedi gülerek.

Jesse, "O futbolcuya aşık olmasan iyi edersin, yoksa bir sorunumuz olacak," diye homurdandı.

Bakışlarım Quinn'e kaydı. "Futbolcu mu?"

Omuz silktili. "Belki. Göreceğiz bakalım. Kasabaya geldiğinde ilk gördüğün kişinin Ridge olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bu bir işaret. Evren sana bir şey söylemeye çalışıyor."

"Bana hayatıma devam etmemi söylemeye çalışıyor. Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

"Ben'le iki yıl birlikte oldum."

"Ama onunla evlenmek istememiştin," diye belirtti.

Tam o sırada kapı çalındı. Yavaş bir gülümseme yayıldı Quinn sandalyesinden zıplayıp cevap vermeye giderken yüzünde bir ifade belirdi.

Jesse, Fable'ı şişme bir istakozun üzerinde havuzun etrafında çekerken, "Şeytandan bahset," dedi.

"Ridge burada mı?" Verandadan geçerken Quinn'e sordum. "Bizim havuzu kullanıyor," diye omzunun üzerinden seslendi. "Onun henüz hazır değil."

Jesse homurdandı. "Buraya havuz için geldiğini sanmıyorum." "Onun bir kız arkadaşı var," diye belirttim.

Jesse başını salladı. "Biliyorum." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ve ben de öyle olmasını umuyordum ama aklına daha iyisi gelmiş olmalı ki ağzını kapattı.

Omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöktü. Ama gerçekten,

ne söylemesini bekliyordum ki? Ridge'in beni gerçekten sevmediğini mi?

Onu mu? Ben ona dönene kadar zaman geçirdiğini mi?

Kendime gözlerimi devirdim. Saçmalıyordum.

Ridge'i görelî sadece birkaç saat olmuştu ama içim gergin bir bekleyişle doluydu. Şezlongumda daha dik oturdum ve Fransız kapılarından içeri bakarak onun gelmesini bekledim.

Quinn ve Ridge mutfaktan çıktılar ve ellerinde içeceklerle taş avluya geçtiler.

"Ridge Amca!" Fable yüzme havuzundan bağırdı. "Gel de oyna." Ellerini ona doğru uzattı ve o da ona kocaman bir gülümseme verdi.

"Bir dakika içinde orada olacağım, bebeğim."

Kız bebek. Kalbim eridi. Ridge'i çocuklarla oynarken izlemenin ne kadar sevimli olduğunu unutmuşum. Onlarla çok iyi anlaşıyordu ve hepsi onu seviyordu.

Bana kendi içtiğinin aynısı olan limon dilimli soğuk bir Corona uzattı.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim, bakışlarının yüzümde durmadan önce vücudumda nasıl gezindiğini fark ettim. Kaşlarımı kaldırdım. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Sırıttı. "Bazı şeyler asla değişmez."

Sanırım bu bir evetti. Başkasının erkek arkadaşıyla flört ettiğim için kendimden utanmalıydım. Ama belli ki vicdanım biraz kestiriyordu çünkü soğuk şişeyi sıcaktan kızarmış yanaklarıma bastırıp orgazm oluyormuş gibi inlerken hiç utanç duymuyordum.

"Hâlâ kirli oynuyorsun," dedi ve yanımdaki şezlonga çöktü. Birasını yere bıraktı, tişörtünün arkasını tuttu ve çıkardı, ben dudaklarımı yalayıp Ridge'in gömleksiz görüntüsünü içime çekerken sırtarak yere bıraktı.

Adamın fiziksel kondisyonu en üst seviyedeydi. Bir gram yağ olmadan tamamen yağsız kas. O kadar oyulmuş ve yontulmuştu ki, vücudu bir sanat eseri idi. Kolunu kaldırdı.

elini saçlarının arasından geçirerek esnedi ve karın kaslarının yuvarlanmasını sağladı.

Utanmaz.

"Sen de hâlâ kirli oynuyorsun."

Sırıttı. "Gördüklerini beğendin mi?"

Seni yalamak istiyorum. Güneş gözlüklerimi indirdim ve gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Koltuğumda geriye yaslanıp güneş gözlüklerimi yerine yerleştirmeden önce ifademi nötr tuttum. "Meh. Daha iyilerini görmüştüm."

Güldü ve şişesini benimkiyle tokuşturdu. İkimiz de içtik ve birbirimize bakmadığımız zamanlarda yan gözle baktık. Sanki lise yıllarına dönmüştük.

Kat kat kesilmiş kısa saçları daha gösterişli görünüyordu. Daha yetişkin. Daha az kötü çocuk ve daha çok başarılı bir atlet gibiydi. Yüz hatları daha sert, daha keskin ve daha belirgin görünüyordu.

Çocuk gitmişti ve artık tamamen erkekti.

Ama uzun saçlarını özledim. Neden hepsini kestirmişti? Belki benim gibi onun da bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Ya da belki de sembolikti. Hayatına devam ettiğinin bir işaretiydi.

Sakin ol, Evie. Bu sadece saç.

Neden bu kadar çok şey okuyordum?

Ridge akşam yemeğine kaldı ve bunun olağan bir durum olduğu, sıra dışı bir şey olmadığı hissine kapıldım.

Güneş battıktan sonra taş verandada yemek yedik ve ben Ridge'in karşısına oturdum. Yemek boyunca çoğunlukla havadan sudan konuştuk. Satın aldığı evi ve tadilatı merak ediyordum. Ridge bana işi Patrick'in inşaat ekibinin yaptığını ve kendisinin de baştan sona tüm işi denetlediğini söyledi.

"İkiniz şimdi daha iyi anlaşıyor musunuz?" Salatamdaki salatalık parçalarını Fable'ın mama sandalyesine aktarırken sordum

Tepsi. Fable'ın en sevdiği yiyecekler salatalık ve karpuzdu. Beni kocaman bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Evet, iyiyiz," dedi Ridge. "Anlaşmazlıklarımızı çözdük."

"Her zaman Ridge'le övünür," dedi Jesse. "Ridge artık seçilmiş kişi."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi Ridge. "Bana sürekli New York'ta değil Dallas'ta oynamam gerektiğini söylüyor. Sezon boyunca Pazartesi sabahı oyun kurucusu gibi davranıyor ve beni arayıp nerede daha iyi olabileceğimi söylüyor. Yine de tam bir baş belası." Ridge başını salladı ama sözlerinde bir ısırık yoktu.

"Evin nasıl bir yer?" Ridge'e sordum.

Tabağını iterek sandalyesinde arkasına yaslandı ve cevap vermeden önce yüzümü inceledi. "Bu benim hayalimdeki ev."

Hayalindeki ev mi?

Bakışlarım tabağıma kaydığı için yüz ifademi okuyamadı.

O evi süper modeli için mi almıştı? Birlikte mi tasarlamışlardı?

Ridge'in hayalindeki evin neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona kendi evimi anlatmış ve ayrıntılı bir şekilde tarif etmişim ama bildiğim kadarıyla onun hiç hayali olmamıştı. Şimdi, sanırım vardı.

Quinn, Fable'ı mama sandalyesinden kaldırıp yere bırakırken, "Bu, balerinlerin beşiklerini gösterdikleri programlardan birine ait," dedi.

Oldukça görkemli olmalı. Ridge'in kazandığı parayla gökyüzü sınırsızdı, bu yüzden muhtemelen her şeyi yapmıştır.

"Bitti mi?" Jesse bir gözü Fable'da, verandaya saçılmış plastik oyuncaklarını toplarken sordu. Havuzun kenarına doğru yürüdü ve gülerek onları suya fırlattı.

"Neredeyse. Sadece biraz işim var. Havuzu bu hafta dolduracaklar ve benim de hâlâ mobilyaları falan almam gerekiyor."

"Baba!" Fable çığlık attı. "Yüzmeye git."

"Yatma vakti geldi," dedi Quinn. "Yarın yüzebilirsin."

"Hayır," dedi, dudakları büzülmüş ve kaşları çatılmıştı.

"Şimdi."

Sonra havuza atladı ve Jesse küfredip peşinden suya dalarken Ridge güldü.

Yemekten sonra, Jesse ve Quinn Fable'ı yatırırken Ridge ve ben yalnız kaldık. Masayı toplayıp bulaşık makinesini yerleştirdik ve Ridge bize iki bira daha getirdi. Onları dışarıya, Quinn ve Jesse'nin Kaliforniya'daki verandalarında bulunan açık hava kanepesi ve sandalyelerinin aynısının bulunduğu verandadaki oturma alanına taşıdık. Kanepeye oturduk ama birbirimize dokunacak kadar yakın değildik ve ayaklarımızı tik ağacından sehpanın üzerine koyduk.

"İnşaatçı Bob nasıl?" Ridge sordu.

Bob the Builder? Quinn onu bilgilendirmiş olmalı. Ben bir müteahhitti. "Eğer Ben'den bahsediyorsan, o harika biri. İsveçli modelin nasıl? Carrie'ydi, değil mi?" Ve işte böyle, yine küçük oyunlarımızı oynuyorduk.

"Carina. Norveçli. Ve *harika* biri." Cümlesini tembel bir sırtıtışla noktaladı.

Aferin ona. Şişemden misket limonunu çıkardım, dişlerimi etine geçirdim ve meyveyi kabuğundan ayırdım.

"Hâlâ her şeyi çok vahşi gösteriyorsun," dedi, bu eşsiz yeteneğe sahip olduğum için sesi yarı huşu içinde çıkıyordu.

Hâlâ bana şiddet

uyguluyorsun. Bunu bana neden yaptı?

Neden nabzımın hızlanmasına ve kalbimin çarpmasına neden oluyordu? Neden hala onu yumruklamak ya da öpmek istiyordum?

Dişlerimi sıktım. Ridge bıyık altından kıkırdadı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sen. Ben. Biz." "Biz diye bir şey yok."

"Hâlâ bir biz varız. *Her zaman* bir biz olacağız." Koltuğunda arkasına yaslandı ve ahşap kirişlerin etrafını saran yeşilliklere dolanmış peri ışıklarına baktı. "Tarihi silemezsiniz."

Sözlerini düşünerek biramdan bir yudum aldım. Cevabını duymaktan korkuyordum ama yine de sordum. "Yapabilmeyi ister miydin?"

"Bazen, evet, yapıyorum."

Anlıyormuş gibi başımı salladım ama anlamamıştım. Ridge *beni* geçmişinden silmek mi istiyordu? Düşüncelere dalmak yerine, önemli olan tek soruyu sordum. "Mutlu musun, Ridge?"

Elindeki şişeyi inceledi ve uzun bir yudum aldı. "Çoğunlukla, evet, öyleyim." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Peki ya sen? Sen mutlu musun?"

Zorla gülümsedim ve başımı salladım. "Evet. İlk tercihim olan ihtisasımı aldım ve dört gözle bekliyorum."

"Bahsettiğim şey bu değil."

Aşk hayatımdan bahsediyordu. "Ben bana evlenme teklif etti." Sözlerimin onu şoke ettiğine ya da üzdüğüne dair bir işaret aramak için yüzüne baktım, ama yüzü kayıtsız kaldı.

"Ama sen onu vurdun."

Ridge'in üzgün görünmemesinin nedeni buydu. O zaten biliyordu. "Quinn sana söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seni sormayı bıraktım." Ahh. Bu acıttı. Ama ben de aynısını yapmamış mıydım? "Yüzük takmıyorsun," diye dikkat çekti.

Sanki bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi çıplak elime baktım.

"Neden hayır dedin?"

Çünkü o sen değilsin. Ki bu aptalcaydı. Ben'i sevdim ama sevmeyi hak ettiği şekilde değil. Delicesine. Derinden. Birbiriniz olmadan yaşayamayacağınızı hissettiren, ruhunuzu parçalayan şekilde. Ayrıldıktan sonra onu özledim ama kalbim kırılmadı. "Sanırım bu tür bir bağlılığa hazır değildim. Ve şimdi Austin'de olacağım için, uzun mesafe olayı asla işe yaramazdı."

"Bu ihtisas programları nasıl işliyor?" diye sordu.

Konu değişikliğini memnuniyetle karşıladım. Güvenli bir bölgeydi. "Üç yıllık acil tıp ihtisası yapıyorum ve sonunda acil servis doktoru olacağım."

"Yani ihtisas için üniversiteye ya da tıp fakültesine başvurur gibi mi başvuruyorsunuz?"

"Evet, sayılır. Sanırım benzer bir şey. En iyi tercihlerinize kadar daraltıyorsunuz ve eğer ilgilenirlerse sizi mülakata çağırıyorlar. Ardından Mart ayındaki Eşleşme Günü'nde hangi programla eşleştiğinizi öğreniyorsunuz ve ben ilk tercihim aldım."

Bir an için bunu düşündü. "İlk tercih, ha? Dallas'ta kaç programa başvurduunuz?"

Şu sinsi. Ridge'in soruları bir noktayı kanıtlamak için tasarlanmıştı ve bu başından beri onun son oyunuydu. Bunu görmezden geldim. "Fark eder mi?"

Omuz silkti. "Benim için değil. Ama birine aşık olsaydım ve onun işinin ve hayatının Dallas'ta olduğunu bilseydim, *Dallas'ta* kalmak için her şeyi yapardım. Sonra yine," dedi, bakışları yüzümde gezinip ağzıma indi. "Eğer İnşaatçı Bob olsaydım... Kalman için bir yol bulurdum. Tabii kalmak *istemediğini* b i l m e d i ğ i m sürece."

Ben'i ya da kendimi savunmak için ağzımı açtım, emin değildim ama ben daha konuşmadan Ridge'in telefonu çaldı. Ekranı kontrol etti, benim görüş alanımdan gizledi ve aramayı susturdu.

Telefondakinin Carina olup olmadığını merak ettim. Neredeydi ve neden burada değildi?

Elini saçlarının arasından geçirdi ve saçlarının eskisi kadar çok olmamasına neredeyse şaşırmış gibiydi. Kolu kanepenin arkasına düştü ve sanki telefonu reddetmek yerine kabul edip etmemeyi tartışıyormuş gibi dikkati dağılmış ya da parçalanmış görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"I..." Ağır bir nefes verdi. Telefonu tekrar çalmaya başladı ve nefesinin altında küfretti.

"Muhtemelen buna cevap vermelisin."

Telefonunu tekrar sessize aldı. "Onu geri arayacağım."

Bu da Carina *olduğuna* dair şüphelerimi doğruladı. Bir kız arkadaşı olduğunu bariz bir şekilde hatırlattı. Bu arada, biz kanepede rahatlarırken o onu ekiyordu. Çok yanlış.

"Benim yüzümden onu görmezden gelme." Ayağa kalktım ve avluya geçtim. Fransız kapılarını açmadan, beni durdurmak için elini koluma doladı. Gözlerimi kapattım. Tam arkamda duruyordu, sert göğsü sırtıma yaslanmıştı ve sıcaklığını hissedebiliyordum.

Neden bana bunu hep yapıyordu?

"Benden kaçma, Evie."

Mizahsız bir kahkaha attım ve dönüp ona baktım. "Benden ne istiyorsun Ridge? Senin bir kız arkadaşın var." Elindeki telefonu işaret ettim. "Seninle üç yıldır konuşmuyorum. Sen hayatına devam ettin. Ben de yoluma devam ettim. *Senin* istediğin de buydu," diye hatırlattım ona.

"Sen neden bahsediyorsun? Hayatına devam etmek isteyen sendin. Ve devam ettin. *İki kez. Gitmene* izin verdim çünkü istediğin buydu."

Ona baktım. İnanılmazdı. O gerçekten Bunu benim üzerime mi yıkıyorsun? "Cidden bunu inkar mı edeceksin? Bunu söyleyen sendin, Ridge."

"Ne dedim ben?" diye meydan okudu.

"Hayatına devam etmenin bir yolunu bulmak istediğini söylemiştin. Sonra düğünde, bunun bir hata olduğunu söyledin. Bu olmak

benimle tekrar birlikte olmak bir hataydı."

Bana baktı. "*Bunu mu* kastettiğimi düşündün?" "Başka ne anlama gelebilirdi ki?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Çekip gittin ve aksini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey söylemedin."

Ridge ensesini tuttu. "Bu değil... her şeyi yanlış anladın." Telefonu tekrar çalmaya başlayınca çenesini sıktı. Her ne istiyorsa, önemli bir şey olmalıydı. Onun kız arkadaşı olsaydım, eski kız arkadaşıyla vakit geçirmek için benim aramalarımı yanıtsız bırakmasına çok sinirlenirdim. Ama yine de muhtemelen ona benimle birlikte olduğunu söylemezdi bile.

"Sadece telefonuna cevap ver." Onu verandada bıraktım ve Quinn mutfığa girdiğinde içeri girdim.

"Ne kaçırdım?" Benden, beni içeri kadar takip eden ve lanet telefonuna *hâlâ* cevap vermemiş olan Ridge'e baktı.

"Yok bir şey. Ridge de tam gidiyordu." Quinn'e zorla gülümsedim. "Sanırım erkenden yatacağım. Biraz kitap okurum. Sabah görüşürüz."

İkisi de beni durduramadan oradan uzaklaştım.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Ridge

EVE GELENE KADAR CARINA'NIN ARAMASINA CEVAP VERMEDİM. Kİ O DA

boktan bir hareket. Ama bunu Evie'nin önünde tartışamazdım. Ya da başka birinin.

"İyi misin?" Cevap verir vermez sordum. "Neden telefonuna cevap vermedin?"

"Quinn ve Jesse'lerdeydim ve hiç mahremiyetim yoktu." Teknik olarak bu doğrudu. Ama belli nedenlerden dolayı Evie'den bahsetmedim. Arka bahçemi ve havuza inen taş basamakları aydınlatan ışıkları yaktım ve "Sınava girdin mi?" diye sormadan önce derin bir nefes aldım.

"Üç tane aldım ama eve gittiğimde regl oldum."

Rahat bir nefes aldım. Bu dünyanın sonu olmazdı ama hayatlarımızı ve gelecek planlarımızı karmaşıktırıldı.

"Sanırım özgürsün," dedi. "Sanırım ikimiz de özgürüz."

"Evet, öyle görünüyor." Dışarı çıktım ve merdivenlerden indim. Carina'yla beş hafta önce ayrılmıştık, bu yüzden hamilelik korkusu iyi bir zamanlama değildi, ama yine de onun ve bebeğin yanında olacaktım ve bunu bilmesine ihtiyacım vardı. Pislik sperm donörüm gibi değildim.

"Sorumluluk alırdım. Bebek konusunda yardımcı olur d u m . Sen ne yaparsan ben de onu yapardım. gerekli."

"Biliyorum," dedi sessizce. "İşte bu yüzden sana aşık oldum. Benim büyük, sert futbol oyuncum. Ama en iyisi bu. İki gün içinde Paris'e gidiyorum." Durakladı. "Seni özleyeceğim, Ridge."

Taş duvara yaslandım ve yıldızsız gökyüzüne baktım. "Ben de seni özleyeceğim." Bu doğrudu. Onu özleyeceğim. İlişkimiz çok kolay ve karmaşık değildi. Ama sanırım ben kolay ve karmaşık olmak için yaratılmamıştım.

"Güle güle bebeğim," dedi. "Kendine iyi bak."
"Sana da."

Söyleyecek bir şey kalmamıştı, bu yüzden görüşmeyi kestik ve ben de derin bir nefes alıp verdim. Carina benim hayatıma devam etme girişimimdi. Pek çok yönden birbirimize zıttık. O tasarımcı kıyafetleri giyiyordu ve ben Gucci ile Prada'yı ayırt edemiyordum. Avrupa'da yatılı okula gitmişti ve paralı bir aileden geliyordu. Bense kenar mahalleden gelen bir serseriydim.

Yine de havalıydı. Zekiydi. Güzeldi. Gösterişsiz. Ve bir süreliğine işe yaradı.

İlişkimizde hiçbir sorun yoktu. Birbirimizi önemsliyorduk. Birbirimizi seviyorduk. Ama bir şeyler hep eksikti. Tutku, sanırım. O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü devam etme kararımız karşılıklıydı ve dostça ayrıldık.

Büyük bir dram yoktu. Tartışma yoktu. Çılgılık atmak, bağırarak ya da suçlama oyunu oynamak yoktu. İlişkimiz yoluna girmişti. Kararlı bir ilişkimiz olmasına rağmen, her zaman sadece yüzeyde kaldığımızı hissetmişimdir. İkimiz de daha derine inmek istemiyorduk.

Şimdi Carina Paris'e taşınyordu ve ben de Teksas'a, yıllar önce kalbimi çalan kızıdan sekiz mil uzağa dönmüştüm.

Evie ve ben ikimiz de bekârdık, aynı anda aynı yerdeydik ve bir kez daha yarım kalmış bir işimiz vardı.

Ertesi sabah bir planla uyandım. Kahvaltımı yaptıktan sonra - dört yumurta beyazı ve karışık sebzeli omlet, hindi pastırması, bir fincan yaban mersini ve bir protein shake (çünkü artık ergen gibi yiyemiyordum), spor çantamı aldım ve kamyonetime bindim.

On dakika sonra Jesse ve Quinn'in kapısına vardığımda beni terk eden kız için her şeyimi ortaya koymaya hazırdım. Evet, muhtemelen kafamı muayene ettirmem gerekiyordu.

Gittiğim terapisteye göre suçluluk kompleksim ve terk edilme sorunlarım vardı. Zaten bildiğim bir şeyi bana anlatmak için bir sürü para almasını nasıl haklı çıkardı bilmiyorum ama sanırım herkes bir şekilde geçimini sağlamak zorunda.

Jesse kapıyı açtı, beni gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Söze gerek duymadan kapıyı açtı ve ben de onun yanından geçerek mutfağa girdim. Mutfak masasında kahvaltı etmekte olan Fable ve Quinn'i selamladıktan sonra tezgâhta kendine bir fincan kahve doldurmakta olan Evie'ye odaklandım.

Tezgâha yaslandı ve bir yudum alırken kupasının kenarından bana baktı. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, kısa bir şort ve omzundan kayarak siyah bikini askısını ortaya çıkaran bol bir tişört giymişti.

"Buraya sık gelir misin?" Bunu bardaki bir tavlama cümlesi gibi söylemişti.

Birlikte oynadık. Oyunlarımızı hâlâ seviyordum. "Ben müdavimiyim." Kalçamı onun yanındaki tezgâha yasladım. "Seni daha önce burada görmemiştim. Şehirde yeni misin?"

Kirpiklerinin altından bana baktı. Yeşil gözleri sabah güneşinde parlıyordu ve içindeki ateşin geri döndüğünü ve parlak bir şekilde yandığını görebiliyordum. "Yeni geldim."

"Bir tur rehberine ihtiyacınız var mı? Ben yolumu bilirim." Ona göz kırptım. "Size iyi vakit geçireceğinizi garanti edebilirim."

Gözlerini bana dikti. "Bu cesur bir iddia." "Memnuniyet garantili, yoksa paranızı geri alırsınız." Kupayı elinde kavradı ve bir yudum daha aldı.

"Sesler gibi a aldatmaca. Ne var ve gidiyor oran için a tur rehberi?"

Sadede geldim. "Bu akşam benimle yemek ye."

Kaşları çatıldı. "Carina erkek arkadaşının başka bir kızı yemeğe davet etmesi hakkında ne düşünürdü?"

Henüz Carina konusuna girmemize gerek yoktu. "Sana bir arkadaş olarak çıkma teklif ediyorum. *Sadece* bir arkadaş." Bu saçmalıktı ve bana bunu söylerse hiç şaşırmazdım. Evie ve ben *sadece* arkadaş olamayacak durumdaydık.

"Üzgünüm *dostum* ama bu gece meşgulüm. Gidiyoruz-"

"Bu gece boş," diye bağırdı Quinn, bunu açıkça belli ederek

konuşmamızı gizlice dinlediğini söyledi.

Evie'nin gözleri Quinn'e dikilmişti ve Jesse'nin bana attığı kötü bakışı da kaçırmadım. Carina'yla ayrıldığımızı kimseye söylemediğim için Evie'yle oynadığımı düşünüyordu. Gerçi Carina'nın yokluğu ona bir şeylerin yolunda gitmediğinin ipucunu vermeliydi.

"Mükemmel," dedim, sanki anlaşma tamamlanmış ve o da kabul etmiş gibi tezgahı iterek. "Seni yedi buçukta alırım."

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve başını salladı. "Tamam. *Sadece* arkadaş olarak. Ve sadece sorularım olduğu için," diye ekledi, hala kolay lokma olmadığına açıkça belli ediyordu.

Görev tamamlandı. Bununla başlayıp oradan devam edecektik. İkimizin de cevaplanması gereken soruları vardı.

Başladığımız işi bitirme zamanıydı. Ya hep ya hiç.

Kazansam da kaybetsem de elimden gelenin en iyisini yapana kadar dinlenmeyecektim. Bugün bulunduğum yere arkama yaslanıp hayatı akışına bırakarak gelmedim. Bir şeyi istiyorsan, onun peşinden gitmeli ve sahip olduğun her şeyi vermeliydin.

Bu düşünceyle vedalaştım ve geleceğin şampiyon motokros yarışçısı Gracie'ye koçluk yapmak üzere piste giden Jesse ile birlikte dışarı çıktım.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi ve ben kamyonetime tırmanmadan önce bana bir bakış attı.

Evie için mi yoksa benim için mi endişelendiğini anlayamadım ama sormaya da zahmet etmedim. Önümde dolu bir gün vardı, bu yüzden oturup bunu tartışacak vaktim yoktu.

Mezun olduğum okulun futbol kompleksine gittim. Yazın pazartesi ve çarşamba günleri oyuncular ve antrenörlerle birlikte antrenman yapıyordum. Diğer günlerde kişisel antrenörümle çalıştım. Ayrıca yoga ve pilates yaptım ve şefin hazırladığı yemekleri yedim.

Brody bana 'özel bir kar tanesi' dedi. Siktir et onu. Vücudum benim tapınağımdı ve ona iyi davranmalıyım. Tüm kariyerim formda ve sağlıklı kalmama bağlıydı.

Kartımı okuttum ve telefonum çalarken ön kapıdan içeri girdim. Troy. "Benim için neyin var?" AirPods'umu taktım ve bordo halıda sessiz adımlarla koridorda ilerledim.

"Sana yüz milyon değerinde dört yıllık bir uzatma aldım. O yüzden açgözlülük yapmayın."

Tanrım. Hayatım boyunca bu kadar para göreceğimi hiç düşünmemiştim. Troy artık benim menajerimdi ve benim için doğru olanı yaptı. Diğer bazı menajerlerin aksine, o bir köpekbalığı değildi. Ama şimdi beni ve iki takım arkadaşımı müşteri olarak aldığına göre, kendine bir isim yapıyordu.

"Nike, Adidas'tan aldığın teklifle eşleşmek istiyor."

Mezun olduğumdan beri birkaç yeni ekleme yapılan NFL duvar resminin önünden geçerken "Hadi canım," dedim.

Bunlardan biri de bendim. Jamal ve Nico da oradaydı.

Yumruğumu ve NFL logo gibi Ben olsam bitti yüzlerce zamanlar

Daha önce. Eski alışkanlıklar zor ölür ve benim hâlâ batıl inançlarım vardı. "Beş yıllık bir sözleşmeye bakıyoruz. Yirmi milyon. I

Sanırım daha fazlasını bulabilirim."

Vay anasını. "Sana güveniyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap." "Ben hallederim. Bana bırak." Arka planda, duydum

klavyede yazıyordu. "Teksas nasıl?"

"Her zamanki gibi. Taşaklar kadar sıcak." Maun üzerine yeni bir kaplama yapılmasına rağmen hâlâ terli taşaklar gibi kokan soyunma odasından geçtim. Derin bir nefes aldım. Ev gibi kokuyor.

Walker'ın ofis kapısını iki kez çaldım ve davet beklemeden içeri girdim. Masasının etrafında döndü ve

Yumruğuma vurdu. "Bizden uzak duramıyorsun, değil mi?"

"Benden kurtulamazsın."

"Walker mı o?" Troy sordu.

"Elbette öyle. Bobcats'in kendi savunma koordinatörü. İşe alınmasının akraba kayırmacılığından kaynaklandığına eminim." Austin Armacost artık baş antrenördü ve Walker'ın işi hak ettiğini ve kendi meziyetleriyle aldığını bilmeme rağmen, ona bok atma şansına karşı koyamadım.

Walker bana parmağını gösterdi. "Sen hâlâ bir pisliksin." Çenesini telefonuma doğru salladı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Menajerim."

Walker alay etti. "Neden sadece Troy diyemiyorsun?"

"Çünkü ben hâlâ bir pisiğim. Seni sonra yakalarım Jerry Maguire," dedim Troy'a.

"Bana parayı göster! Görüşürüz, Flash. Uslu dur, beladan uzak dur, ben de senin emeklilik fonunu büyütmeye devam edeyim."

"Ve kendi ceplerinizi de dolduruyorsunuz."

"Sen tam zamanlı bir işsin. Ne kazanırsam kazanayım, bunu hak ettiğim için kazanıyorum."

Telefonu kapatıp çantamı Walker'ın ofisine bırakırken homurdandım. Arkadaşıma daha yakından baktım ve gözlerinin altındaki mor gölgeleri fark ettim. "Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun."

Masasının kenarına oturdu ve kasketini kaldırıp yerine takmadan önce elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu doğru gibi geliyor."

"Bebek hâlâ uyumuyor mu?" "Çok uyuyor. Gün boyunca."

Kıkırdadım. Walker'ın artık iki çocuğu vardı. İkisi de erkek. O ve Leah üniversite son sınıfta tekrar bir araya gelmiş ve mezuniyetten hemen sonra evlenmişlerdi. Sanırım onlar hakkında yanlışmışım. Sorunlarını çözmüşlerdi ve şimdi mutluydular, aşıklardı ve bir aile kurmuşlardı. Daha ne isteyebilirdiniz ki?

Duvara yapıştırılmış programı kontrol ettim. Bugün iki saatlik bir ağırlık ve sprint seansının ardından 'beceriler ve alıştırmalar' vardı.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu.

"Bu sabah bir işi halletmem gerekiyordu." Çıkarken kapı aralığında durakladım. "Evie döndü."

Bir an için yüzümü inceledi. "Yine o yola mı giriyorsun?"

Anlaması gereken biri varsa, o da oydu. "Doğru yapıp yapamayacağımızı görmek için son bir atış."

"O becerdin sen yukarı güzel Kötü. Sen neredeyse onun yüzünden her şeyi bir kenara attım."

"Bu oldu a uzun zaman önce. I olmaz yapmak ve yine aynı hatalar."

"Umalım da öyle olmasın. Boktan bir gösteriydi. Sadece dikkatli ol.

Kafanı sikiyor."

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Ama artık on sekiz yaşında değildik ve bu sefer o zamankinden daha farklı hissediyordum. Kaliforniya'da olduğundan da farklı.

"Her şey kontrolüm altında," diye ona güvence verdim.

"Bunu daha önce nerede duymuştum?" Ofisinden çıkıp sprint koşuları için antrenman sahasına doğru yürürken Walker mırıldandı.

Walker'a çok şey borçluydum. Austin'e de. Eğer Austin olmasaydı, takımdan atılır ve bursumu kaybederdim. Ama o benim için mücadele etti ve ben de yalvar yakar takıma geri döndüm. Sonra üniversitede geçirdiğim üç yılı, bir numaralı açık alıcı olarak yerimi hak ettiğimi kanıtlamak için çalışarak geçirdim.

Bunu Elijah için yaptım çünkü onun hiç şansı olmadı. Ve kendim için yaptım. Ailem için de sanırım.

Brody'nin dediği gibi, "İnsanlar sizi hayal kırıklığına uğratar. Bu hayatın acı bir gerçeği ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Ama kendinden vazgeçtiğin an, oyun biter. O pislik olma, Ridge. Daha iyi ol. Onlara nasıl biri olduğunu göster ve asla pes etme, duydun mu beni?"

Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duydum ve şükürler
olsun ki dinlemiştim.
Eğer yapmasaydım, bugün olduğum yerde olamazdım.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Evie

NE GIYDİĞİMİN BİR ÖNEMİ YOKTU ÇÜNKÜ BU BİR RANDEVU DEĞİLDİ, ve bir süper model değildim. Bu yüzden yıpranmış kot şort, kabarık kollu siyah pamuklu bir üst ve düz bantlı siyah sandaletler giyiyordum.

Güzel ama çok da zorlamıyor, değil mi? Ugh, neden umursayayım ki? Ve neden bir aynayla konuşuyordum?

İmzam haline gelen kırmızı rujumu sürmedim, saçlarımı gevşek bukleler halinde şekillendirdim ve birkaç kat maskara sürdüm. Yeterince iyiydi.

Yataktan çantamı kaptığım gibi yatak odasından çıktım ve merdivenlerden mutfığa indim.

Kaliforniya'daki randevunun aksine, bu sefer gergin değildim. Muhtemelen *sadece arkadaş* olarak takıldığımız içindi. Karnımda hâlâ gitmeyi reddeden o kelebekler olsa da onları görmezden gelmeye çalışıyordum.

Mutfak masasının yanında durduğumda Fable, "Evie," dedi. Meyveli gazozunu uzattı. "Biraz ister misin?"

Eğildim ve yalıyormuş gibi yaptım. "Nefis. Teşekkür ederim."

Bana gülümsedi ve tatlısını yemeye geri döndü ve Jesse ya da Quinn bana bu geceki randevusuzlukla ilgili bir şey söyleyemeden kapı çaldı.

Quinn ayağa kalkmak için hamle yaptığında, "Ben bakarım," dedim. "Yemeğinizi bitirin. Sonra görüşürüz çocuklar."

"Anahtarınız yanınızda, değil mi?" Başımı salladım. "İyi eğlenceler," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Çok eğlenceli değil," diye uyardı Jesse.

"Evet, baba." Ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarken güldüm. Ridge'in üzerinde şort ve tişört vardı, yani en azından kıyafet kurallarını doğru anlamıştım. "Bu gece Michelin yıldızlı restoran yok mu?" Araba yoluna giden taş yolu takip ederken sordum.

Güldü. "Bu gece olmaz."

Kamyonentinin kapısını bana açtığında, "Hâlâ bu şeyi kullandığına inanamıyorum," dedim.

"Sanırım ona bağlandım. Audi i8'i getirirdim ama arazide iyi değil."

"Bunu yapmadığına sevindim. Kamyoneti süslü bir arabaya tercih ederim." Neredeyse ayaklarımı direksiyona dikecektim ama artık on sekiz yaşında değildim, onun yerine bacak bacak üstüne attım ve bir hanımefendi gibi davrandım. "Beni nereye götürüyorsun?" Quinn ve Jesse'nin dağınık taş evinin garaj yolundan çekildiğinde sordum.

"Ben bu akşamki tur rehberinizim. Bu akşamki gezi programımızda alışılmışın dışında bazı yerler var. Bunları sadece gerçek yerliler bilir."

Alay ettim. "Sen Chicago'lusun ve New York'ta yaşıyorsun, şehir çocuğu."

"Ama burası benim evlatlık evim."

"Artık kendini buraya ait hissediyor musun?"

Şöyle bir baktı. "Evet, biliyorum. Biraz zamanımı aldı ama ailemin olduğu yer burası." Sözleri beni mutlu etti. Sonunda ailenin bir parçası olduğunu kabul etmişti ve artık kendini bir yabancı gibi hissetmiyordu.

"Ne zaman geri dönsem, tüm baskılardan uzaklaşıp rahatlayabildiğimi ve gevşeyebildiğimi hissediyorum."

Ridge sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sakin ve rahat görünüyordu. O da mutlu görünüyordu ve bunun Carina yüzünden olup olmadığını merak ettim. Ama sormadım. Kız arkadaşı hakkında konuşmaya hazır değildim. Belki de hiç hazır olamayacaktım. Onu benden başka biriyle düşünmekten her zaman nefret etmiştim ve zaman bunu değiştirmemişti.

Kireçtaşı kayalıklarını kesen yola girdi ve beni tam olarak nereye götürdüğünü biliyordum. Hafıza şeridinde bir yolculuğa.

Yol kenarındaki taco dükkanından taco aldık ve kamyona geri döndüğümüzde kardeşinin çiftliğine gitti. Etrafı çevrili bir verandası olan orijinal çiftlik evi

hala aynı görünüyordu, ancak orijinal mimariyle uyumlu yeni bir ek inşa etmişlerdi.

"Evdeler mi?" Evlerinin önünden geçerken sordum.

Başını iki yana salladı. "Zane ve Noah'ı kamp gezisine götürdüler. Birkaç gün içinde dönecekler."

Kamyon çiftliği kesen dar toprak yollardan geçerken Ridge tek taraflı bir kararla camlarımızı indirdi ama ben şikâyet etmedim. Burada hava daha taze ve daha tatlı kokuyordu ve ahırın ve padokların yanından geçerken derin bir nefes aldım.

Burası en güzel anılarımdan bazılarını barındırıyordu. Aslında, aklıma gelen her anı güzeldi.

Vadiye ve aşağıdaki vahşi atlara bakan tepenin zirvesine park ettik ve Ridge bir ağacın altındaki çimlerin üzerine battaniye serdi. Hazırlıklı gelmişti. Benim için taco ve kök birası, Ridge için sudan oluşan pikniğimizi hazırladık ve o güne kadar gördüğüm en büyük, en kırmızı kirazlardan oluşan bir kap çıkardı.

"Tatlı," dedi. "Parti numaranı çalışabilirsin."

Bir kiraz sapını dilimle ve ağzımın damağıyla bağlamak. "Bu özel bir yetenek."

"Tam bir işkenceydi. Ondan sonra günlerce sertleştim." Güldü. "Bütün yazı ereksiyon halinde geçirdiğime eminim."

Güldüm. "Hatırlıyorum."

Ridge yemek yerken sırtını ağaca yaslamış, bir bacağı dizinden bükmüş, diğerini de önüne atmıştı. Gözlerimi manzaraya dikerek bağdaş kurup oturdum ama onun beni izlediğini, gözlerinin profilimde olduğunu hissedebiliyordum. Şimdi bana baktığında ne gördüğünü merak ediyordum.

Ridge yer değiştirip yanıma otururken tacomun son lokmasını da bitirip kök biramdan bir yudum aldım.

"Sana bir özür borçluyum," dedi, dirseklerinin üzerine yaslanmış, gözleri manzaradaydı. Yüzüne baktım. Yüzlerce kez öptüğüm dudaklarına. Duygulu kahverengi gözlerine, kare çenesine ve yüksek elmacık kemiklerine. Yüzünü hâlâ seviyordum.

"Ne için?"

"En son birlikte olduğumuzda...." Yüzüne sıcak bir parlaklık veren batmakta olan güneşe gözlerini kısarak baktı ve gözlerinin etrafındaki küçük çizgilerin onu daha da seksi yaptığını düşündüm. "Sadece kendimi düşünüyordum," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Kendi incinmişliğime ve öfkeme o kadar kapılmıştım ki, davranışlarımın seni nasıl etkilediğini düşünmek için durmadım." Doğrulup kollarını dizlerine dayadı. "Bana yaptıkların için seni cezalandırmak istedim."

Bunu biliyordum. Sanırım birbirimizi cezalandırdık. "Bunun için seni suçlamadım. Seni asla o şekilde terk etmemeliydim." Altımızdaki vadide koşan mustangleri izledim. Çok vahşi ve özgürlerd. "Tekrar yapmak zorunda kalsaydım, daha iyi bir yol bulmaya çalışırdım. Bu benim en büyük pişmanlıklarımın biri." Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve kollarımı onlara dolayarak çenemi dizlerime yasladım. "Terapist bana TSSB olduğumu söyledi."

Ridge başını salladı. "Mantıklı. Her şey nasıl gidiyor?"

"Daha iyi. Çok daha iyi." Ve bu sefer doğrudu. Artık korkmadan seks yapabiliyordum ve geceleri gözlerimi her kapattığımda o adamın yüzünü görmüyordum. "Arada sırada kötü bir rüya görüyorum ama artık o kadar sık değil." Ona bakmak için başımı çevirdim. "Peki ya sen? Elijah'la yani."

"Hâlâ onu çok düşünüyorum ama sadece istediğim için. Her şeyimi sahada bıraktığımı ve içimde bir gram bile enerji kalmadığını hissettiğimde, kafamın içinde beni teşvik eden ve korkak olmamamı söyleyen ses o oluyor. Uzat McCallister. Elinden geleni ardına koyma."

Gülümsedim, Elijah hâlâ onunla olduğu için mutluydum ama iyi anlamda. "O senin omzundaki melek."

Ridge biraz güldü. "Evet, sanırım öyle. İkimiz de melek değildik. İkimiz de yapmamamız gereken pek çok şey yaptık ve uzun süre kendimi suçladım. Ama sonra bunu yeni bir şekilde düşünmeye başladım. Eğer o adam Elijah yerine beni vurmuş olsaydı, zamanını ya da enerjisini suçluluk duygusuyla harcamasını istemezdim. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kimseye faydası olmazdı. Bu yüzden tüm enerjimi ikimizin de sevdiği oyuna kanalize ettim."

"Onun anısını onurlandırmanın en iyi yolu bu."

"Evet, sanırım öyle." Güneşin ufka doğru battığı gökyüzünü işaret etti. "Daha çok gün batımı mı izliyorsun, Evie?"

"Evet, var. Ama hiçbiri bu kadar güzel değildi."

"Buna itiraz edemem."

Başımı çevirdiğimde gözlerimiz buluştu ve sanki bizi birbirimize çeken bir çekim gücü varmış gibi, ağzı benimkinden sadece bir santim ötede olana kadar yaklaştık.

Gözlerimi kapattım ve onu içime çektim. Eli saçlarıma dolandı ve ben de elimi boynunun arkasına doladım. Dudaklarımız birbirine değdi, sadece içimde küçük havai fişekler patlatan yumuşak bir fırça ve sonra öpüşmeye başladık. Dili ağzımın içine girdi ve sırtım yere çarptı ve düşünmeyi bırakmadan onu üstüme çektim. Vücudunun ağırlığı ve teninin sıcaklığı, saçlarımdaki elleri ve parmak uçlarımda altındaki gergin kasları o kadar iyi hissettirdi ki, bir süreliğine dünyayı ve etrafımızdaki her şeyi unuttum.

Aklımın bir köşesinde uyarı zilleri çalıyordu. Bunu yapmamamız için bir neden vardı.

Sonra hatırladım. *Carina'yı*. Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi.

Onu üstümden ittim ve ayağa fırladım. Çöplerimizi toplayıp onun kamyonetine tırmanırken göğsüm kabardı ve hareketlerim sarsıntılıydı. "Beni eve götür, lütfen." Kapıyı çarparak kapattım ve titreyen ellerimle emniyet kemerimi bağladım.

Tanrım. Başım koltuk başlığına çarptı ve birkaç kez vurarak aklımı başıma getirmeye çalıştım.

Neden beni bu kadar zayıflattı? Onunla iki dakika yalnız kaldık ve iki genç gibi öpüşüyorduk. Bu arada, ne yaptığından haberi olmayan bir kız arkadaşı vardı.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Ridge

BU, EVIE'YE, BENİM DE

bir kız arkadaşım yoktu. Ya da daha iyisi, onu alır almaz söylemeliydim. O zaman arabayı sürerken bana fırlattığı hançer bakışlarından kurtulabilirdim.

"Bu çok alçakça, Ridge. Senin bir oyuncu olduğunu biliyordum ama aldatan biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu tamamen başka bir boktan davranış seviyesi." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yan pencereden dışarı baktı. "Kız arkadaşın için üzülüyorum."

Bu ima karşısında direksiyonu sıkıca kavradım. "Yani doğal olarak benim aldatan biri olduğumu ve kız arkadaşına bok gibi davrandığımı varsayıyorsun. Duyduğum şey bu mu?"

"Başka ne düşünmem gerekiyor?" Bana ters ters baktı. "Şimdi üniversitedeyken arkamdan kaç kızla öpüştüğünü merak ediyorum."

O konuya hiç girmedim. "Seni hiç aldatmadım. Seninleyken başka bir kıza *bakmadım* bile."

"Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, öyle. Sana sadece söz verdim. Bu senin için yeterince iyi değil mi?"

"Eskiden öyleydi. Eskiden çok şey ifade ederdi. Ama şimdi pek çok şeyi sorgulamaya başladım. Yirmi altı yaşındayız, Ridge. Bu lise oyunları için çok yaşıyız."

"Bu bir oyun değil."

"Peki, beni neden öptün? Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?" "Seni öpmek nasıl bir ceza olabilir ki?" Bizi Evie'nin eski evine götürecek olan iki şeritli otoyolda bir sonraki sağa saptım. Henüz fark etmemişti ya da kafası çok meşguldü. suçlamalarını manzaraya dikkat etmek için kullandı.

"Bunu neden yapıyoruz?" diye sordu yorgun bir iç çekişle. "Neden sonunda hep kavga ediyoruz?"

"Çünkü biz biziz. Yaptığımız şey bu." Her zaman birbirimizin damarına basardık. İkimiz de inatçıydık ve bir tartışmadan geri adım atmaktan nefret ederdik. "Ama her zaman kavga etmezdik."

"Biliyorum. Çok güzel zamanlarımız oldu." "Yine de hayatımın en güzel yazıydı."

"Benimki de öyle. Çok parlak yanmıştık." Ona baktım ve dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi yakaladım. Öpmek istediğim dudaklar. *Tekrar öpmek istedim.* "Ama belki de elimizdeki tek şey bu. Sadece o bir yaz ve ondan sonra gelen üç ay. Belki de bundan daha fazlasına sahip olmamamız gerekiyordu."

"Buna inanıyor musun?" "Sen inanmıyor musun?"

Hayır. Buna inanmamın imkânı yoktu. "Bilmiyorum, Evie." Çünkü bu da doğrudu.

"Neden bu yoldan gidiyoruz?" diye sordu, eskiden çalıştığı lokantanın önünden geçerken birden nereye gittiğimizi fark etti.

"Bazı hayaletleri dinlendirmek istediğini söylemiştin. Hadi yapalım." Eski evine giderek bunu nasıl başaracağımızdan emin olmasam da, yapmamız gereken bir şey olduğunu hissettim.

Evie

Ridge sekiz yıldır gitmediğim evin önünde durdu. Şu anda orada kim yaşıyorsa ön verandanın basamaklarını onarmış ve evi yeni bir kat beyaza boyamıştı. Paslı zincir bağlantı çitleri gitmiş, ön bahçe temizlenmiş, eskiden yabani otların ve çalılıkların olduğu yerde çimler büyümüşü.

Sadece bir evdi ve tehlikede değildim ama o gecenin anıları bana saldırdıkça titrememi durduramıyordum.

Ridge elimi tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Her şey yolunda. Sen iyisin. Hiçbir şey sana zarar veremez."

Gözyaşlarımı sildim. "Çok korkmuştum," diye fısıldadım. "Biliyorum. Ertesi gün geri geldim. Etrafında polis bandı vardı ama etrafta hiç polis yoktu, ben de odanıza girip parfümünüzü çaldı."

"Aman Tanrım." Gülmeye başladım. "O sen miydin?" "Bendim, tamam."

"Joe eşyalarımızı topladı. Buraya geri dönmek istemedim. Aylar sonra nihayet kutuları karıştırana kadar parfümümün gittiğini fark etmedim."

"Annenden bir daha haber aldın mı?"

"Evet. Bir kere. İki yıl önce Lindsay teyzemin evine gelmişti. Wren okuldaydı ve Lindsay beni aradığında eve gittim. Ona bir parça akıl vermek istedim. Ama onu tekrar gördüğümde artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Wren ve ben onsuz çok daha iyiyiz. Korkunç görünüyordu. Uyuşturucu onu öldürüyor. Lindsay'den para istedi ve Wren okuldan eve gelmeden kaçtı. Wade'in hapiste olduğunu söyledi ve nerede yaşadığı ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Onun için üzülüyorum. Wren'in hayatındaki pek çok harika şeyi kaçırdı."

"Ve seninki," dedi Ridge. "İnanılmaz şeyler yaptınız."

Gözyaşlarımı biraz daha sildim. "Sen de öyle."
"Şu halimize bak. Mahalleden gelen çocuklar iyi oldu."

Pencereden eski evime baktım ve eskiden olduğum kızı hatırladım. Hayatımın büyük bir bölümünde hayatta kalmak için mücadele etmekle o kadar meşguldüm ki gerçekten yaşamıyordum. Ta ki Ridge'le tanışana kadar. Onun sevgisi bana daha iyi bir şeyler umut etme cesareti vermişti ve o gece adam bana kendi evimde saldırdı ve bu umut benden çalındı.

Hayır, bu doğru değildi. Ona üzerimde bu gücü ben vermiştim. Korku beni umutlarımdan, hayallerimden ve sevdiğim çocuktan uzaklaştırmıştı çünkü hasarlı bir mal olduğumu ve hiçbir şeyin beni düzeltmeyeceğini düşünüyordum.

Eskiden güçlü olmanın etrafıma duvarlar örmem ve herkesi dışarıda bırakmam gerektiği anlamına geldiğine inanırdım. Ama artık bunun tam tersi olduğunu biliyordum. Gerçekten güçlü olmak için, kendinizi savunmasız bırakacak kadar cesur olmalıydınız.

Çünkü hayatın amacı sevmek ve sevilmek değilse neydi?

Artık iyiydim. İyiden de öte. O geceyi atlatmışım ve artık o hayattan kurtulmuştum. Hayatıma devam etmek ve her zaman istediğim hayatı yaşamak için özgürdüm.

"Yeterince gördün mü?" Ridge sanki eskiden peşimi bırakmayan anılarla barıştığımı hissetmiş gibi sordu.

Başımı salladım ve o da arkamızda boktan mahalledeki boktan evimi bırakarak uzaklaştı. Ama hafıza şeridindeki yolculuğumuz henüz bitmemişti.

"Hâlâ çitlere tırmanabilir misiniz, Dr. Bellamy?" diye sordu tel örgülerin önünde dururken.

"Pfft. Çocuk oyncağı." Anlaşıldığı üzere, biraz paslanmışım. Sandaletlerin en iyi ayakkabılar olmadığından bahsetmiyorum bile.

Çitlere tırmanmak. Bir başka başarısız denemeden sonra tekrar yere atladım. "Bu çok aptalca."

"Bir kızı sokaklardan alın, artık bir çite bile tırmanamaz," diye alay etti. "Yumuşamışsın Bellamy."

Bunu bir meydan okuma olarak kabul ettim ve yardım teklifini reddettim. Bunun yerine, çitin altından kayarak geçtim ve Ridge tepeden atladığı için zafer kazanmış bir şekilde diğer tarafa çıktım.

"Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldandım, o gülerken şortumun tozunu aldım.

Neden orada olduğumuzu bile bilmiyordum ama Ridge yolumuzu aydınlatmak için telefonunun fenerini kullanırken ve kırık hayaller mezarlığında dolaşırken geri dönmedim. Eski Impala gitmiş, yerine yassılaşmış bir metal yığını gelmişti.

"O eski arabayı çok severdim," dedim hüzünle.

"Ben de," dedi. "Hastanede yattığın gece beyzbol sopasıyla dövmüştüm onu."

Bu beni şaşırtmadı.

Ridge ve ben sevdiğimiz şeyleri yok etmekte çok iyiydik.

İlk öpücüğümüzü verdiğimiz çitlere ulaşana kadar hurda metallerin ve kırık aletlerin yanından yürümeye devam ettik.

Alacakaranlıkta gölgelenen yüzüne baktım. "Neden buradayız Ridge? Geri dönüp bir şeyleri yeniden yaratamayız."

."

"Biliyorum. Ve istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"O zaman da aynı şeyi istiyordum. Seni."

Başımı salladım. "Peki ya kız arkadaşın?" "Seni engelleyen tek şey bu mu?"

"Bu oldukça büyük bir şey."

Eliyle çenesini ovuşturdu. "Biz ayrıldık."

Ağzım açık kaldı. Neden daha önce bir şey söylememişti? "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Dün gece mi?"

"Beş hafta önce."

"Ne oluyor, Ridge. Neden bir şey söylemedin?" "Sana şimdi söylüyorum. Benim kız arkadaşım yok."

"Ama dün gece seni arayıp durdu."

"Veda etmek için. Paris'e taşınıyor."

Paris'e. Vay canına. Eminim o da şampanya seviyordu. Terk edilmiş demiryolu raylarının diğer tarafındaki tepenin karşısındaki evlere baktım ve ne kadar yol kat ettiğimizi ve hayatlarımızın ne kadar değiştiğini düşündüm. Ben elimde levyeyle bir uyuşturucu bağımlısından kaçan o kız değildim, o da kardeşinin viskisi ve beyzbol sopasıyla ortalığı karıştırmak isteyen o çocuk değildi.

Hayatlar kurmuştuk. İyi hayatlar. Bir geleceğimiz vardı ama birlikte bir geleceğimiz olup olmadığını bilmiyordum. Hayatlarımız hala farklı yönlerle gidiyordu.

Döndüm ve hurdalığa baktım. Anılarımızın bir kısmını barındırıyordu ama artık buraya ait değildik. "Geri dönelim. Burada bizim için bir şey yok."

Çitten uzaklaştığımda elime uzandı ve ben de tutmasına izin verdim.

Evinde gibi hissetti.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Ridge

SON İKİ HAFTADIR HER GECEYİ EVİE'YLE GEÇİRİYORDUM.

Yatağımda olmaz. Tam bir PG saçmalığı. Yemeğe gittik. İki slasher filmi ve bir zombi kıyameti izlediğimiz sinemaya. Gece geç saatlerde kardeşimin çiftliğindeki gölde yüzdük. Ve iki gece önce, fırtınaya yakalandığımızda arka yollarda araba kullanıyorduk. Evie'nin ısrarı üzerine kenara çektim ve o da kamyonundan atlayıp yağmurda dans etti.

"Fırtınalara bayılırım," diye bağırdı bir gök gürültüsünün ardından gökyüzünü ikiye bölen bir şimşek çaktı.

Evie'nin gök gürültülü fırtınaları sevmesi mantıklıydı. O Fırtına.

Sırılsıklam olmuşuk ve biz öpüşürken yağmur sağanak halinde üzerimize yağıyordu, dudakları yağmurdan soğuk, ağzı sıcaktı, kolları bana sıkıca sarılmıştı.

Tadı yaz yağmuru, umut ve olasılık gibiydi.

Ama o öpücükten sonra frene bastı. Ağırdan alıyorduk, geri dönüş yolumuzu buluyorduk, suları test ediyorduk. Onun fikriydi, benim değil. Sadece arkadaş olduğumuz konusunda ısrar etti ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk.

Geldiğinden beri birbirimizi her gün görmüştük. Konuştuk, güldük, tartıştık ve öpüştük ama henüz evimi görmemişti.

Havuz hazırды, ben de küçük bir yeni eve taşınma partisi düzenlemeye karar vermiştim. Başlangıçta sadece ailem için sıradan bir Cumartesi öğleden sonra barbekü/havuz partisi olması gerekiyordu, ancak iş çığ gibi büyüdü. Artık düzinelerce misafir bekliyordum. Lise ve üniversite arkadaşlarım, Quinn'in kardeşleri, birkaç takım arkadaşı ve Tanrı bilir başka kimler bu partiye katılacaktı.

Parti sabahı Evie'ye mesaj attım. **Yardım etmek için erken gelebilir misin?**

Hemen cevap verdi ve evimi görmek için can attığından olduğunu biliyordum, ama beni de görmek istediğinden olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Evie: **Tabii. Beni ne zaman istiyorsun?**

Her zaman.

Buraya ne zaman gelebilirsen. Şimdi iyi olur.

Bir saat sonra geldi ve ben de ön kapıdan çıkıp onu garaj yolunda karşıladım. Gözlerim kama sandaletler içindeki bir kilometre uzunluğundaki bronz bacaklarında gezindi. Elbisesi kısaydı. Beyazdı. Kirli beyaz mı? Fark etmezdi. Eteği kısaydı ve sırtını çıplak bırakan askılı bir boyunla kalçalarını sıyrıyordu.

Ve bir anda, yirmi altı yaşında milyonlar kazanan bir gençten, yarı zamanlı ve sıfır oyunlu bir gence dönüştüm.

"Bu elbise iyi mi?" Elini elbisenin üzerinde gezdirdi. eteğini ve üstünü düzeltti. "İyiden de öte."

"Ben sadece..." Ağzının kenarını ısırdı. "Modellerle ve muhtemelen şampanya içen göz alıcı kadınlarla birlikte olduğunu biliyorum. Bazı arkadaşlarının da geleceğini biliyorum ve ben..." Omuzları çöktü ve elleriyle yüzünü kapatıp inledi. "Bu hiç bana göre değil."

Ellerimi kollarına doladım. "Bana bak." Ellerini indirdi ve dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ben hâlâ benim. Hâlâ hurdalıktaki Ridge'im. Evet, çok para kazanıyorum. Evet, kıyafetlerim daha pahalı ve bu saç kesimi için iki yüz dolar ödedim ama ben hâlâ eskiden olduğum adamım."

Çenesi düştü. "Birinin saçını *mahvetmesi* için iki yüz dolar mı ödedin?"

Öfkeli ifadesine kıkırdadım. "Ben gittim Gideon'un berberi."

Evie gözlerini devirdi. "Bilmem gerekirdi. Ondan uzak durmalısın. Çok süslü biri."

Tekrar güldüm. "Yani saçımı beğenmediğini mi söylüyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır. Beğendim. Harika görünüyorsun. Sanırım sadece uzun saçları özleyorum, hepsi bu." Başını salladı. "Neden hep saç hakkında konuşuyoruz? Sanki bir önemi varmış gibi."

Gevşek buklelerinden birinin ucunu çekiştirdim. "Mesele gerçekten saç değil, değil mi?"

"Hayır. Sanırım bu sadece ne kadar değiştiğimizin bir sembolü."

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum. Benim koşullarım değişti ama ben değişmedim. Ve sen, Evie Bellamy" -yüzünü ellerimin arasına aldım- "her zaman odadaki en güzel kız olacaksın. Bu da değişmedi."

Kirpiklerini indirdi, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim." Koluma şakacı bir şaplak attı. "Şimdi bana evi göster. Görmek için can atıyordum."

Şimdi gergindim. Neden gergindin? Çünkü onun da bu evi en az benim kadar sevmesini istiyordum. Ama bundan çok daha fazlası vardı.

Yerleşik romantizm yazarı Quinn, kitaplarındaki kahramanların her zaman büyük bir jest yaptığını söyledi. Yere kapanmak tercih edilirdi ama isteğe bağlıydı. Bana göre, yalvarmaya gerek yoktu. Bu noktada, özür dilemem gereken ne vardı ki? Son iki haftadır büyük bir hata yapmamıştım. Carina'yla ayrıldığımızı söylememeyi saymazsanız tabii. Bahsetmedim. Bu yüzden yalvarma faslını geçip büyük jeste geçebilirdim. Benim evim.

Bir jestin, aşkımın altı bin metrekarelik bir sembolünden daha büyük nasıl olabileceğinden emin değilim. Evim, bana biraz mahremiyet sağlayan canlı meşelerin bulunduğu geniş bir çimenlikle yoldan geriye çekilmişti. Mimarıma göre çok havalı ama gösterişsizdi. Eklektik Akdeniz tarzı bir konak.

Bu benim Tac Mahal'imdi ama çok daha iyiydi çünkü Evie hala hayatta ve iyiydi ve evim bir anıt mezar değildi.

Bir gayrimenkule bu kadar bağlanacağımı hiç düşünmezdim ama bu ev yaşayan, nefes alan ve kendi başına bir hayat süren bir şey haline gelmişti. Soyunma odasında devam eden bir şaka.

McCallister bugün antrenman yapamayacak kadar boya örnekleri seçmekle meşgul.

Hey, McCallister, karım telefonda. Yeni ev için pencere işlemlerini konuşmak istiyor.

"Vay canına. Bu inanılmaz." Evie bana gülümsedi ve Gülümseme bana kendimi bir metre boyundaymışım gibi hissettirdi.

Artık çatıdan kar yağarken terk edilmiş bir evde yaşayan o Chicago'lu çocuk değildim.

"Muhteşem. Bu ev *Architectural Digest*'e ait. İçini görmek için sabırsızlanıyorum."

"İçini boşalttım ve çivilerine kadar söktürdüm, böylece hiçbir şey eskisi gibi değil." Eski ev karanlıktı ve küçük odalardan oluşuyordu, bu yüzden inşaat ekibi duvarları yıkmış ve her şeyi açmıştı.

Onu kemerli siyah ön kapıdan geçirerek fuayeye götürdüm, içeriye ışık giren büyük bir açık alandı. Gösterişli bir ev ya da gösterişli bir şey istemiyordum, bu yüzden burası tam tersiydi. Onu önce üst kata çıkardım, evin kalbini sona sakladım. Beş yatak odam ve altı banyom vardı. Bir kişi için çok fazla. Ama Shiloh ve Lila'nın da belirttiği gibi, "Sen büyük bir adamsın. Çok yer kaplıyorsun."

Koridorda yürüyüp yatak odalarına bakarken Evie, "Biraz mobilyaya ihtiyacın var," dedi.

"Üzerinde çalışıyorum." Bir iç mimarım vardı, ancak sanat, mobilya ve küçük detaylar tetiği çekemediğim tek alandı.

Onu, diğ erleri gibi iki yüz yıllık meşe zemini olan ve elle kazınmış ana yatak odasına götürdüm.

Büyük boy yatağın arkasındaki duvar geri kazanılmış ahır kapılarından yapılmıştı. Tavanlar açık kiri lerle yüksekti ve oturma alanındaki uzun siyah  elik çerçeveli pencereler arka bahçeye, havuza ve özel bir rıhtımın bulunduğ  g le bakıyordu.

Evie ana banyodaki cam ve  elik du un önünde birkaç dakika durdu ve aval aval baktı.

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve tura devam ettik.

Açık kirişleri, rustik ahşap duvarları ve ta    minesi olan gömme bir oturma odam vardı. Tamamen dolu siyah ceviz bir bar. Bir yemek odası. Bir medya odası. Plak  aları, vinyl ve akustik gitar koleksiyonum için ahşap kaplı duvarları ve iyi akustiğ  olan başka bir yaşam alanı. Bir spor salonu. Siyah  ef ocağı, beyaz badanalı ahşap ve siyah kesme blok tezgahlı bir mutfak.

Başka bir deyişle, her şeye sahiptim ama en iyisini sona saklamı tım.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Ridge

EVIE'YI İKİ KATLI PERDELİ EVE GÖTÜRDÜĞÜMDE

hiçbir şey söylemedi. İfadesini okumaya çalıştım ama yapamadım.

Belki de burası onun hayalindeki ev değildi ve belki de ben her şeyi yanlış anlamıştım. Ne de olsa o zamanlar sadece 18 yaşındaydık.

Belki de evden nefret ediyordu ya da zenginliğini onun yüzüne vurarak gösteriş yaptığımı düşünüyordu.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve kelimeleri bulmaya çalıştım. "O kafanın içinde neler oluyor?"

Çıkan buydu. Kelimeleri bıkkın bir iç çekişle noktalamıştım ki bu da durumu iyileştirmede.

Elleriyle yüzünü kapattı ve *ağlamaya* başladı.

Tanrım. Evie ağlıyordu.

sevinç gözyaşları olmadığını fark ettim. Beklediğim tepki bu *değildi*.

"Hey." Onu kollarıma çektim ve kendime yakın tuttum. Gözyaşları tişörtümü ıslatıyordu ve onu yatıştırmaya çalışarak saçlarını okşadım. "Evie?" İki parmağımı çenesinin altından geçirdim ve yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Neler oluyor? Neden ağlıyorsun?"

"Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Bu ev..." Benden uzaklaştı ve gözyaşlarını sildi. Sonra birkaç adım geri gitti ve ellerini kalçalarına koyarak bana dik dik baktı. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Ne oluyor lan? Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ben sana ne yaptım?"

"Aptal numarası yapma. Sen benim hayalimdeki evi inşa ettin," diye homurdandı. Elini sağa sola salladı. "Ne yapmam gerekiyor?"

bunun sadece bir tesadüf olduğuna inanıyor musun?"

Tamam, bu şekilde söylediğinde kulağa ürkütücü geliyordu. Ama neden bu konuda bu kadar kızgındı? "Neden bana bir köpek yavrusunu öldürmüşüm gibi bakıyorsun?"

"Çünkü sen... sen," diye mırıldandı Evie ve ben kendimi tutamadım. Güldüm. "Bana gülmeyi kes."

Başımı salladım, hâlâ gülüyordum çünkü tüm bu olanlar çok saçmaydı.

"Bunun ne kadar berbat olduğunu görmüyor musun? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hiçbir şey anlamıyorum. Her şey çok çılgınca. Sen. Ben. Biz." Kollarını iki yana açtı, sonra da yana bıraktı.

"Bunu neden yapıyorsun? Sana bu verandadan bahsetmiştim. Ebeveyn banyosundaki duştan bahsetmiştim. Ve ışığı içeri almak için pencere duvarlarından. Açıkta bırakılmış ahşap kirişler, yüksek tavanlar ve yıpranmış meşe zeminler istediğimi söyledim. Size pek çok detay verdim. Bir resim çizdim... ve sen...." Parmağını göğsüme sapladı, yeşil gözleri alev alev yanıyordu. "Hayallerimdeki evi inşa ettin. Bu ne cüret?"

Bu ne cüret? "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Aman Tanrım, cidden mi?" Elleri havaya kaldırdı, pencerelerin önünde volta attı ve bana doğru döndü, göğsü kabarmış ve gözleri hançer gibi fırlamıştı. "Bu evi ne zaman aldın?"

"Yaklaşık bir buçuk yıl önce. Tam Noel zamanı. Neden?"

"Carina ile birlikteyken, değil mi?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve yüksek sesle nefes verdim. Bu bir tuzak gibi hissettiriyordu. Teknik olarak, Carina ile birlikte olduğum zamanlardı. Ama bu evi satın alma kararında onun bir etkisi olmamıştı. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Ve eve gelince, hayalindeki evi tarif ettiğinde sana ne demiştin?"

Evie çenesini kaldırdı. "Hatırlamıyorum."

Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdim. Ona doğru ilerledim. Sırtı ekranlara çarptı ve bir elimi metal çerçeveye dayadım, diğer elimle de çenesini yukarı kaldırdım. "Evet, biliyorsun. İyi düşün."

İç çekti. "Peki. Hayalindeki mükemmel eve benzediğini söylemiştin."

"Yani benim de hayalimdeki evdi. Böyle şeyleri önemsemeden önce bile hayal edebiliyordum. İstedğin hayatı hayal edebiliyordum ve bu tam olarak benim de istediğim hayata benziyordu."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun."

Açıkçası öyleydim çünkü sorunu anlayamıyordum. "Ne anlamı *var ki*?"

Gözlerini indirdi. "Carina ile evlenebilirdin ya da başka biriyle evlenip bir sürü çocuk sahibi olabilir ve bu evde yaşayıp... bir hayat kurabilirdin... bunu yapabilirdin, Ridge."

"Ama ben yapmadım."

"Bütün bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu evi benim için inşa etmedin çünkü birlikte bile değildik," dedi sessizce. "Şu anda bile birlikte değiliz. Peki ya buraya geri dönmeseydim? Yollarımızı ayırırdık ve ben burada duruyor bile olmazdım."

"Senin için gelirdim. Bir keresinde senin peşinden gelmiştim." Kızın kaşları çatıldı. "Ne? Ne zaman?"

"Bir yıl yedi ay önce. Şükran Günü'nde Dallas'ta oynadık. Teyzenin adresini aldım ve Plano'ya gittim. Yolda söyleyebileceğim her şeyi prova ettim. Hey, ben de buralardaydım. Baştan alalım. Bir kez daha deneyelim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama önemi yoktu. İnşaatçı Bob'la ön kapıdan çıktın ve mutlu görünüyordun. Seni bir cipin kenarına itti ve ben de arabayla uzaklaştım çünkü seni öpmesini izlemeye dayanamıyordum. Ellerini sanki oraya aitmiş gibi üzerinde görmeye dayanamıyordum. Ve senin başka biriyle hayatına devam etme düşüncesine dayanamadım."

ben değildim." Ertesi gün, birkaç hafta önce tanıştığım Carina'yı aradım ve ona çıkma teklif ettim.

"Ama... bu hiç mantıklı değil. Benden nefret ettiğini sanıyordum.

Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum." "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü mesajlarıma cevap vermedin.

Sesli mesaj bile bıraktım."

Kaşlarımla çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Bana hiç mesaj gelmedi."

"Numarayı bana Quinn verdi, bu yüzden senin olduğunu biliyorum." Başımı salladım. "Bu ne zaman oldu?"

"Yirmi dördüncü doğum günün."

Yirmi dördüncü doğum günüm mü? Ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Sonra aklıma geldi. "Oh kahretsin. Telefonumu kaybettim. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Bir kulüpte bir kızla tanıştım...." Ayrıntıları aktarmadan önce kendimi tuttum. Evie'nin rastgele bir kız hakkında bir şeyler duymasına gerek yoktu. "Sadece deli olduğunu söyleyelim. Sapık seviyesinde bir deli. Hakkımda her şeyi biliyordu ya da Google'da aratarak bulabildiği her şeyi. Ondan kurtulamıyordum. Sonunda hakkında uzaklaştırma kararı aldirmek zorunda kaldım."

"Gerçekten mi?" Evie gülerek sordu.

"Evet. İşin korkutucu yanı, normal görünüyordu ama sonra sanki bir şalter attı ve bom, psikopat bir sapık oldu. O gece kulüpte telefonumu karıştırdı. Kate teyzem, Shiloh, Lila ve herkes dahil olmak üzere kadınlardan gelen tüm mesajları sildi. Şifrem çok kolaydı. Forma numaramı ve doğum tarihim kullandım. Dersimi aldım." Hatırladıkça ürperdim.

"Ve seni bir daha aramaya çalışmadım," dedi Evie. "Benden haber almak istemediğini düşündüm."

Tüm ilişkimiz kötü zamanlama ve iletişimsizlikten ibaretti. Doğru kız, yanlış zaman. Ve eğer onu tekrar bırakırsam, hayatımın geri kalanını pişmanlık içinde geçirecektim. Olmayacak.

"Ya sana başından beri senin olduğunu söylesem?"

Ellerimi kollarından aşağı kaydurdım ve ellerini ellerimde birleştirdim.

"Ya sana seni her zaman sevdiğimi ve bunu hiçbir şeyin değiştirmedığını söyleseydim? Beni terk ettiğinde değil. Seni Kaliforniya'da bıraktığımda değil. Aradaki yıllar değil. Ne zaman ne de mesafe. *Her zaman* sendin, Evie."

"Bunu nasıl söylersin?" Gözlerini benimkilere kaldırdı. "Seni incittim. Seni terk ettim ve *yıllarca* seninle iletişime geçmedim. Ben... Kaliforniya'da benim için bir şey yapmanı istedim ve bu sana haksızlıktı." Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Artık bunların hiçbir önemi yok."

"Ama ya birbirimizi özlediğimiz onca zaman... ya bu birlikte olmamamız gerektiğinin bir işaretiyse?"

"Buna inanmıyorum. Benim gördüğüm kadarıyla, aynı zamanda aynı yere gelmemiz gerekiyordu ve o zaman da şimdi."

"İlişkımız çok kısaydı. Sadece birkaç ay. Okyanusta bir damla. Beni hala sevdiğini nasıl bilebilirsin ki?"

Siyah saç dalgalarının çerçevelediği yüzünü inceledim. Göz kalemi bulaşmıştı ve bunun ne kadar seksi olduğunu düşündüğüm için muhtemelen bende yanlış bir şeyler vardı. Ama işte buradaydık. Az önce gerçeklerimi ortaya dökmüştüm ve şimdi onu hâlâ nasıl sevebileceğimi sorguluyordu.

"Çünkü biliyorum. Benim için her zaman böyle olmuştur." Ellerini kaldırdım ve avuç içlerini göğsüme bastırarak kendi ellerimle kapattım. Kalbim onun sağ elinin altında atıyordu. "On sekiz yaşındayken, işte bu kız diye düşündüm. Beni dizlerimin üstüne çöktürecek olan. Diğerlerinden üstün tutacağım kişi. Seni kolay olduğu için sevmiyorum. Seni tüm karmaşık yönlerin için seviyorum. Hepinizi seviyorum."

Evie gözyaşlarını kırıştırdı. "Tanrım, Ridge. Buna ne demem gerekiyor?"

"Basit tut. Sadece beni sevdiğini ve asla vazgeçmeyeceğini söyle."

"Seni seviyorum ve seni sevmekten asla vazgeçmedim. Ama-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Aması yok. Bilmem gereken tek şey bu. Önemli olan *tek* şey bu."

"Sadece iki hafta oldu."

Delirmiş miydi? "Lanet olası on yıl oldu. Sen neden bahsediyorsun be kadın?"

Gözlerini devirdi ama gülümsemesini gizleyemedi. "Lise sayılmaz."

"Sayılır. Hepsi ön sevişmeydi. Ön sevişmeden bahsetmişken...." Onu kendime doğru çektim.

Evie beni biraz itip mutfağa doğru yürüdü ve buzdolabını açıp içindekilere baktı. Tamamen bira ve barbekü için yiyeceklerle doluydu. Tezgâhta bol miktarda likör ve karıştırıcı vardı. Kilerde atıştırmalıklar ve buz dolu bir dondurucu. Daha neye ihtiyacımız vardı?

"Yaklaşık bir milyon misafiriniz geliyor ve biz bu parti için henüz hiçbir şey yapmadık."

Endişelerini geçiştirdim. "Kendi başlarının çaresine bakabilirler. Bir aşçım geliyor. Declan yemeklerle ilgilenebilir." Onu tekrar kendime çektim ve dudaklarım boynunun kenarından aşağıya doğru indi. "Hâlâ bolca vaktimiz var. Hadi mutfak tezgâhımı vaftiz edelim."

Kapı çaldı ve onu baştan çıkarma girişimlerim sona erdi.

Evie benden uzaklaşırken sırttı. "Zil kurtardı."

"Seks yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır ama bence hiçbir şeye bu kadar hızlı atlamamalıyız. Acele etmemeli ve birbirimizi yeniden tanımalıyız. Biraz ağırdan alalım. Hâlâ tartışmamız gereken çok şey var...."

Daha ne kadar konuşmamız gerekiyordu? Söylemem gereken her şeyi söylemiştim. Yavaş bir ayarım olmadığından bahsetmiyorum bile, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Ama misafirler kapıdaydı ve ben de lanet olası bir parti veriyordum, bu yüzden şimdilik bu tartışmayı masaya yatırmaktan başka çarem yoktu.

Kapıyı Jude'a açtım, cockblock, erzak yüklü çocukları ve kucak dolusu çiçek taşıyan Lila.

"Evie," dedi Lila, Evie'ye sarılmak için yanımdan geçerken yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Jude bana bir bakış attı. "Bana Carina'dan ayrıldığını söyle."

Sanırım bundan bahsetmeyi unutmuşum. "Söyledim."

"Bu durumda, ikinizin birlikte hareket etme zamanı gelmiş demektir." Eve girip Evie'yi selamlamadan önce bana bir yumruk attı.

Daha sonra, aile üyeleri, ellerinde hediyeler -biftekler, meyveli turtalar, peynir ve şarküteri tabağı ve şarap kutuları- ile erkenden geldiler.

Kate teyzem getirdiği tüm yiyecekleri hazırlamak için günlerini harcamış olmalı, sanki kimsenin benim yeterince hazırlıklı olacağıma inancı yokmuş gibi.

Minibüsü boşaltmaya yardım ederken Kate'e "Bu bir potluck yemeği değil," dedim çünkü evet, tüm yiyecekleri sığdırmak için bugün minibüsü sürdüler. "Bir sürü yemeğim var. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Nefesini boşa harcama," dedi Patrick omzuma bir şaplak atarak. "Yapacağını yapacak ve ne yer ne de gökte hiçbir şey o kadını durduramaz."

"Siz ikiniz susun." Kate elini bize doğru salladı. "Adamlarımla ilgilenildiğinden emin olmak isterim. Yemek aşktır."

Çok saçma ve tamamen gereksizdi. Ancak McCallister'lar hiçbir zaman elleri boş gelmediler ve gerçek Teksaslılar gibi her şeyi büyük bir şekilde yaptılar.

Potansiyel olarak riskli olan aşk ve büyük jestler de dahil. Ama hey, ya büyük oyna ya da eve git.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Evie

"BURADA OLUP SENİ UÇARKEN İZLEYEBİLDİĞİM İÇİN ÇOK MUTLUYUM."

QUINN

dedi, Ridge'in yanımda olmadığı nadir bir anda beni yakalayarak. Son birkaç saattir neredeyse birbirimize yapıştık. "Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Bunu inkâr bile edemezdim. "Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. "Sanki her şey sonunda yerli yerine oturmuş gibi hissediyorum. Sanki yıldızlar aynı hizaya geldi ve ben tam da olmam gereken yerdeyim."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi.

"Şimdi söyleyebilir miyim?" İçimi çektim.

"Devam et."

"Sana söylemiştim." Gülümsemesi muzafferdi. Kollarını bana doladı ve neredeyse beni kıçımın üstüne devirdi.

Yüzme havuzuna girmeden önce dengemi yeniden sağlayarak güldüm.

"Komşu olacağız." Quinn ellerini birbirine çırttı. "Ve aman Tanrım, çocuklarımız kuzen olacak, birlikte oynayabilecekler ve biz de-"

"Whoa. Yavaş ol, kanka. Kimse evlilikten ve çocuklardan bahsetmiyor. Daha yeni bir araya geldik. Büyük taahhütler hakkında konuşmak bir yana, bunun nasıl yürüyeceğine bile karar vermedik."

"Oh, lütfen. Gelecek hafta parmağında bir yüzük olacak ve bir yıl içinde evlenip ilk çocuğunu doğuracaksın. Bu olacak, o yüzden benimle bu konuda tartışmaya kalkma bile."

"Bunların hiçbirini Ridge'e söyleme. Ridge'e söyleme."

."

"Neyi düşünmemi istemiyorsun?" Ridge kollarını arkamdan bana doladı ve ben de gözlerimi Quinn'e diktim. *Uyarı için teşekkürler.* Hiç pişmanlık duymadan sadece güldü.

"Siz ikiniz ne planlıyorsunuz?" Ridge sordu.

Quinn, "Nasıl evlenme teklif edeceğin konusunda herhangi bir ipucuna ihtiyacın olursa beni ara," dedi. "Düğün planlamasında da iyiyimdir. Ve istediğin zaman bebek bakıcılığı yapmaktan mutluluk duyarım." Bu sözlerin ardından Quinn uzaklaştı.

Onu öldüreceğim.

"Onu dinleme," dedim Ridge'e, beni yüzüne doğru çevirdiğinde. "Hayali kahramanlarına kendini fazla kaptırmış...." Elimini havada salladım. Ridge'in ağzının kenarı yarı gülümseme yarı tebessümle yukarı kalktı, sanki eğlencesini zapt etmeye çalışıyordu. "Söylediği her şeyi görmezden gel," diye mırıldandım.

"Telaşlandığında çok tatlı oluyorsun, Cherry."

"Telaşlanmadım." Corona'yı elinden kaptım ve hüpleterek içtim. Şişeyi bitirene kadar hava almaya çıkmadım.

Ellerini kalçalarımın koydu ve beni kendine yaklaştırdı. "Benimle evlenmek ve etrafta bir sürü Ridges ve Evies'in dolaşmasını istemediğini mi söylüyorsun?"

"*Bir demet* derken neyi kastediyorsun?"

"Ne kadar çok, o kadar iyi. Ben beş taneye razıyım."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "*Beş çocuk* mu? Delirdin mi sen?" "Her zaman büyük bir aile istemişimdir. Sahip olmadığımız gibi değil bolca yer var."

"Neden bunu konuşuyoruz? Ağırdan almaya ne oldu?"

"Bu senin fikrindi, benim değil. Bugün, yarın ve ondan sonraki tüm yıllar için ne istediğinizi biliyorsanız, neden bekleyesiniz ki? Sonsuzluğun hemen şimdi başlamasını istiyorum."

"Şu anda mı?"

"Mmhmm." Dudaklarımı öptü. "Zaten çok fazla zaman harcadık. Bir dakika daha harcamak istemiyorum. Sen ve ben, bebeğim. Sen benim son oyunumsun."

Ona baktım ve onu nasıl daha fazla sevebileceğimi bilmiyordum. Çılgınca mıydı? Şüphesiz. Ama Ridge'in benim için tek erkek olduğunu biliyordum.

Ya hep ya hiç. Güvenli oynamanın zamanı değildi. Bir sıçrama yapma zamanıydı. "Ya benim olacaksın ya da öleceksin?"

"Bir kalp atışında, bebeğim."

Dudaklarımız çarpıştı ve nefes nefese birbirimizi öptük. Sanki etrafta koşuşturan onlarca insan ve çocuk yokmuş gibi. Ama tüm dünyanın bizi görmesi umurumda değildi.

Sanki dünyanın sonu geliyormuş ve gezegende kalan tek iki kişi bizmişiz gibi birbirimizi öptük.

Bu öpücüğe her şeyimizi koyduk, tüm korkuları ve şüpheleri, yılların yalnızlığını ve kalp ağrısını sildik, yerlerine sevgi, umut ve olasılık koyduk.

Nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda ve şaşkınlıkla birbirimize baktığımızda güneş batıyordu. Uzun süre kaybolduktan sonra evlerinin yolunu bulmuş aşıkların gözleriyle.

Sen benim evimsin.

Bunu kafamda söylediğimi sanıyordum ama yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

"Sen de benim evimsin. Şimdi şu beş çocukla ilgilenmeye ne dersin?" Elimden tutup beni de yanına çekti, tüm misafirlerin yanından geçti ve ona ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldım. Görevi olan bir adamdı ve bu konuda ona karşı gelmedim.

Onun beni istediği kadar ben de onu istiyordum.

Üst katta beni yatağına fırlattı ve ben de onu üstüme çektim. Göz kırparak, "Hadi şu büyük penisin enerjisini biraz görelim," dedim.

Hırladı. "Senin pis ağzını seviyorum."

Sonsuz aşkımı dolunayın altında bir hurdalıkta bulmuştum.

O harap olmuştu, ben de mahvolmuştum ama Tanrım, çok parlak bir şekilde yanıyorduk.

Ve aşkımız... yenilmezdi.

EPILOG

Ridge

ON AY SONRA

Bir kez olsun, zamanlamamız mükemmeldi. Altın saat, güneş batmadan hemen önce. Arkamda, göl akşam güneşinde parıldıyor ve bir meşe ağacının dalından sarkan bir avizenin kristallerinden yansıyor.

Fable ağaçların arkasından belirirken hoparlörlerden "What A Wonderful World" sesi yükseliyor. Çiçeklerden bir taç ve Sindirella'yı utandıracak bir elbiseyle masal kitaplarından fırlamış küçük bir peri prensesi gibi.

Üç adım atmıştı ki arkasını dönüp ters yöne doğru koşmaya karar verdi. Zane peşinden gider ve onu elinden tutarak kendisiyle birlikte sürükler.

Kate sahnede fısıldayarak "Yavaşla," der. Kate onu duymazdan gelir ve Fable'ı da yanına alarak koridorda ilerlemeye başlar. Kate elini bırakır bırakmaz arkasını döner ve Jesse'nin kollarına doğru koşar. Ama eğlence henüz bitmemiştir.

Hafif bir esinti kırmızı gül yapraklarını yerden kaldırır ve çiemenlerin üzerine saçar.

Gracie sırayı bozuyor ve onları elleriyle toplamaya başlıyor. "Koridor mahvoluyor," diye homurdanıyor.

"Bırak onu." Levi onun kolundan tutup 'koridorda' benim durduğum yere doğru sürüklüyor.

Tüm süreç beklediğimden daha uzun sürüyor ve dakikalar saatler gibi geliyor.

Düğün partisinde yaklaşık bir milyon çocuk ve aile üyesi var, bu yüzden hiç bitmeyen bir alay.

Boynumu eğip Quinn ve Noah'ın başlarının üzerinden bakıyorum. Gelinimi bir an olsun görmeye çalışıyorum. Hiç şansım yok.

Muhtemelen dev meşe ağacının arkasına saklanmış, terlememi izliyordur.

Ama Wren kardeşimin kolunda koridorda yürüdüğünde gülümsemeden edemiyorum. Minik Kuşum önümde durup koluma bir yumruk attı ve ardından bir uyarıda bulundu. "Kız kardeşime iyi davran, yoksa seni avlar ve canını yakarım."

Bir kahkaha patlattım ve Quinn'in yanındaki yerini almadan önce bana ters ters baktı. Wren'in top toplayıcı olması büyük sürpriz. Ablasına çekmiş.

Shiloh'un "I Walk the Line" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başladığında kahkahalarım dudaklarımda sönüyor. İki yüz kafa gelini izlemek için dönüyor, kameralar her anı yakalamak için hazır bekliyor.

Hiçbirini fark etmiyorum çünkü tek gördüğüm o.

Kırmızı dudaklar beni baştan çıkarıyor. Yeşil gözler bir orman yangını gibi içimde parlıyor.

Yanaklarında yirmi dakika önce yatak odasına dalıp müstakbel karımı almak için herkesi dışarı attığımda oluşan doğal bir kızarıklık var.

Ama bu elbiseyi ilk kez görüyorum.

Fildişi dantel tüm kıvrımlarını sarıyor, omuzlarını çıplak bırakıyor ve elinde kırmızı kır çiçeklerinden oluşan bir buketle bana doğru yürürken elbisenin eteği arkasına doğru uzanıyor. Gözleri benimkilere kilitlendi.

Evie, baştan çıkarıcı. Kuzguni siyah dalgalar mükemmel yüzünü çerçeveliyor ve omuzlarının etrafına düşüyor, vahşi ve evcilleşmemiş, tam da sevdiğim gibi.

Ve o bana ulaşana kadar beklemiyorum bile. Ne istediğinizi ve hayatınızın geri kalanında kiminle birlikte olmak istediğinizi bildiğinizde, sonsuzluğun hemen şimdi başlamasını istersiniz.

Ben de koridorda ilerledim ve onu kollarıma çektim. "Hile yapıyorsun," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Kurallara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." Dudaklarını öpüyorum, o da kollarını boynuma doluyor ve öpüyor

Tüm kuralları çiğneyerek beni geri getirdin.

Onu gül yapraklarından oluşan halının üzerine atıp ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde hırpalamaktan kendimi alıkoymak için isteksizce onu serbest bırakıyorum.

Elini tutup onu çiçeklerle süslü bir kemerin altında bekleyen nikâh memuruna doğru götürürken herkes alkışlıyor. Başını sallıyor ama gülümsüyor ve töreni başlatıyor.

Güneş ufka doğru alçalmaya başlayıp gökyüzünü pembe ve turuncuya boyarken yeminimi ediyorum. Sıra ona geldiğinde, çenesini kaldırıyor, sesi güçlü ve tereddütsüz. Gözlerinde yaşlar parlıyor ama gülümsemesinden bunların mutluluk gözyaşları olduğunu anlıyorum. Onun yüzüne o gülümsemeyi yerleştirdiğimi bilmek beni on fit uzun hissettiriyor.

Tüm gülümsemelerini ve kahkahalarını istiyorum. Gözyaşlarını, kalp acısını ve tüm kırık parçalarını. Onun her bir küçük parçasını istiyorum.

Onu vahşi ve vahşi seviyorum.

Onu olduğu gibi seviyorum. Sert ve güçlü.
Hassas. Çıldırııcı derecede inatçı.

Onu kaç kez öpersem öpeyim, ona dokunursam dokunayım, kendimi onun içine gömsem de asla yeterli olmuyor. Hep daha fazlasını istiyorum. Ve her zaman isteyeceğimi biliyorum.

O benim en büyük zayıflığım. Beni dize getirebilecek tek kadın. Ve zamanın sonuna kadar onun için savaşacağım.

Çünkü o benim, ben de onun. Ve
biz her şeyiz.

EPILOG

Evie

YEDİ YIL SONRA

Bip. Bip. Bip. Bip.

Erteleme tuşuna basıp yüzümü yastığa gömüyorum. Ağır bir kol belimi sarıyor ve sert bir bedenin kıvrımına doğru çekiliyorum.

"Günaydın, Cherry." Yumuşak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor ve yarı uykulu halimde bile omurgamdan aşağı lezzetli küçük karıncalanmalar gönderiyor.

Adamım hala benim için yapıyor.

Dudakları boynumun kenarından aşağı inerken ve eli atletimin altından kayarken tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum. Avucunu düzleştiriyor ve çıplak karnımın üzerine yayıyor, kaba, nasırlı eli tenime karşı sıcak.

Kıçımı onun ereksiyonuna sürüyorum ve kulağıma alçak sesle homurdanıyor. "Hâlâ tam bir baş belasısın."

"Bayılıyorsun."

"Mmm." Eli aşağıya iniyor, uyku şortumun bel bandını sıyırp içeri dalıyor.

Dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçıyor ve karnımda sıcaklık birikiyor. Ridge'in hala içimde kelebekler uçuşturması çılgınca ve şimdi bile, bunca yıldan sonra, onu her zaman istiyorum.

Parmaklarının uçları kıvrımlarımın arasından kayıyor ve klitorisimin etrafında dönerek benimle alay ettiğinde nefesim kesiliyor. Sırtım göğsüne yaslanıyor ve klitorisimi ovup dudaklarını omzumun kıvrımına bastırırken kıçımı gıcırdatmayı ikiye katlıyorum.

Beni sırtüstü çeviriyor ve dudaklarında bir gülümsemeyle üzerimde geziniyor. Uzanıp saçlarını yüzünden itiyorum. Yine uzamıştı ve ona kesmesine izin vermediğimi söylemiştim.

Bir öpücük için eğiliyor. "Seni özledim," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı.

"Seni daha çok özledim." Parmaklarını saçlarına gömülüyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarımız çarpışıyor, tam o sırada koridorda bir gürültü kopuyor ve ardından yüksek sesli bir inilti geliyor.

Kapı uçarak açılıyor ve duvara çarpıyor. Eli hızla odaya girerken bakıyorum, onu kolunun altına bir futbol topu sıkıştırmış olan Asher takip ediyor. İkisi de Dallas Cowboys pijamaları giyiyor ve Asher'ın taşıdığı futbol topu babaları da dahil olmak üzere en sevdikleri oyuncuların imzalarını taşıyor.

Patrick'in hoşuna giden Ridge, futbol kariyerinin son üç sezonu için Dallas'a transfer oldu.

Onu itip ayağa kalkarken Ridge inliyor, çocuklar göğüslerimi görmesin diye atletimi düzeltiyorum.

"Babam geldi!" Eli yatağa atlamadan önce bağılıyor ve Asher da onu takip ediyor.

"Baba! Baba! Baba! Baba! Babacığım!" Peyton ve Finlay odaya koşup yatağa dalarken Ridge'i kucaklayıp öpücüklerle boğuyor.

Davranışlarına bakılırsa, sadece dört gün değil, yıllardır yok sanırsınız. Ama Ridge geçen yıl futbolu bıraktığından beri sürekli evde olmasına alıştılar.

Çocuklarıma ters ters bakıyorum, küçük nankörlere. Dördünü de vücudumdan çıkardım ve aylarca emzirdim. Minnettarlık nerede? Babaları ortaya çıkar çıkmaz, istenmeyen adam oluyorum. "Neyim ben? Doğranmış ciğer mi?" Mırıldanıyorum.

Ridge gülüyor. "Annene biraz sevgi göster. Herkese yetecek kadar var."

Şaka yapmıyorum. Altı yaşın altında dört çocukla, etrafta dolaşacak çok şey var. Uykusuz geceler, yapışkan parmak izleri, bir yığın çamaşır, klozetlere işemek,

ve legolar yerde, çıplak ayaklarımın tabanlarına saldırmak için bekliyorlardı. O enayiler acıtıyor.

"Seni seviyorum anneciğim," diyor Peyton küçük kollarını boynuma doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Koyu renk saçlarını düzeltiyorum ve kendiminkilere çok benzeyen yeşil gözlerine bakıyorum. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Asher yatağa tırmanıp yanıma sokuluyor, kocaman kahverengi gözleri gülümsemesiyle ışıltıyor. O benim küçük sevgi böceğim, dördümüz arasında en sevecen olanı. Her zaman ortanca çocuk sendromu yaşadığından endişeleniyorum, bu yüzden ona daha fazla ilgi göstermeye çalışıyorum.

Zorba bir ağabey ve suç ortağı iki küçük kız kardeş arasında sıkışıp kalmak hiç de kolay değil. Elimi farklı yönlerde uzanan kahverengi saç tutamlarının üzerinde gezdiriyorum ve alnından öpüyorum.

Finlay ayağa fırlıyor ve tüm yatağı sallayan küçük bir dans yapıyor, ardından gülerek sırt üstü düşüyor. "Bugün bizim doğum günümüz!"

Peyton alkışlıyor. "Ve bir sirk düzenliyoruz."

Evet, üçüncü doğum günü partileri tam bir sirk olacak. Tam anlamıyla. Çünkü ben, kız çocuklarına o kadar düşkün bir adamla evliyim ki bir sirk kiraladı. Parti şirketi büyük etkinliğe hazırlık olarak dün arka bahçemize kurdu. Ridge'i tanırıysam, muhtemelen tüm kasabayı davet etmiştir.

Lanet olası büyük bir top.

"Kaplanlar olacak mı baba?" Eli vücudunu Ridge ile benim aramda sıkıştırıp bir denizyıldızı gibi açarak soruyor.

Elijah doğduğunda, ilk bebeğimiz, tüm ebeveynlik kitaplarını okudum ve tüm doğru şeyleri yapmaya çalıştım. Yatağımızda uyumasına izin vermemek gibi. Ridge tüm kitaplardan kurtuldu ve altı kişilik bir aile için daha büyük bir yatak aldı.

Üçüncü kez hamile kaldığımda Ridge'e dedim ki, "Bu kadar. Başka çocuk yok."

Ama evren son gülen oldu ve bize ikizleri verdi. Hayat her zaman ters köşeye yatırır. Bunları planlayamazsınız veya hayatınızın nasıl sonuçlanacağını dikte edemezsiniz. Sadece dayanmalı ve yolculuğun tadını çıkarmalısınız.

Bu yüzden artık ebeveynlik tavsiyeleriyle uğraşmıyorum. Ridge'in dediği gibi, "Tek işimiz onları sevmek ve iyi erkekler ve güçlü kadınlar yetiştirmek için elimizden geleni yapmak."

Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz. Acil serviste on iki saatlik üç vardiya çalıştıktan sonra uykusuz kaldığım günlerde bile onların yanında olmak için elimden geleni yapıyorum. Çocuklarıma ve kocama onları hayatın kendisinden daha çok sevdiğimi göstermek için.

"Umarım bir fil vardır," diyor Asher, işaret parmağıyla havada bir fil çizerek.

Başımı kaldırdım ve Ridge'e uyarıcı bir bakış attım. "Kaplan yok, fil yok ve *palyaço yok*."

Homurdanıyor. "Palyaçolar olmadan sirk nedir ki?"

Palyaçolar ürkütücüdür ve kimse beni aksi yönde ikna edemez. "Yemin ederim.... bugün bir palyaço görürsem...." Ridge kaşlarını çatı. Ağzımı kapatıyorum çünkü ben oğulları olan yetişkin bir kadıyım. Artık etrafta dolaşıp kimseyi taşaklarına tekme atmakla tehdit edemem. Çocukların önünde olmaz yani.

Finlay yataktan fırlıyor ve ayağı kaburgalarımın battığında homurdanıyorum. "Acıktım." Yatağın kenarından atlayıp ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor ama ağlamıyor. Çıt bile çıkarmıyor. Ayağı kalkıyor ve fırçalıyor. Finlay çivi gibi serttir. "Krep yiyebilir miyiz?"

"Çikolata parçacıklı," diyor Eli ve yataktan atlayıp kapıya yöneliyor. Diğerleri de sanki onlara krep yapacakmış gibi liderlerini koridorda takip ediyor. Yapmayacak. Bu Ridge'in işi.

"Hadi baba!" Finlay bağılıyor. "Krep istiyoruz."

Sırıttıyorum ve kaburgalarına dirsek atıyorum. "İşe koyulsan iyi olur, ateşli çocuk. Çocukların krep istiyor."

"Peki ya anneleri? O ne istiyor?" "Huzur, sessizlik ve biraz uyku."

"En az on beş yıl boyunca olmayacak." Beni yataktan çekip kendine doğru çekiyor, elleriyle popomun yanaklarını kavrayıp sıkıyor. Gözlerinde o bakış var, beni dört çocuk annesi yapan bakış. "Ya da belki daha uzun...."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum ama sesim sert çıkıyor. "Başka çocuk yok."

"Bunu göreceğiz." Beni bir öpücükle bırakıyor ve kapıdan çıkarken gözlerimi deviriyorum.

Şu adam. O her zaman kendi yolunu bulur.

Bazen dört çocukla, zorlu bir işle ve daha büyüğün daha iyi ve daha fazlasının daha çok olduğuna inanan bir kocayla uğraşmak yorucu olabiliyor.

Ama başka türlü olmasını istemezdim.

Duşa giriyorum ve beş dakika sonra giyinmiş ve saçlarımı fırçalamış oluyorum. Uzun, yavaş duşlar geçmişte kaldı, izin günlerimde yatakta yavaş sabahlar da öyle.

Saçımı kurutup makyajımı yaptığımda sadece on beş dakika geçmiş oluyor.

Sesleri ve kahkahaları mutfığa kadar takip ediyorum ve anın tadını çıkarmak için kapının önünde duruyorum.

Dört bebeğim adanın etrafında toplanmış, tabaklarında yaban mersini ve çilekle süslenmiş krep yığınları var. Sonsuz aşkım ocağın başında, elinde spatula, küçük kabilesi için daha fazla krep çeviriyor.

Ben ona doğru yürürken dönüyor ve sanki beni on beş dakika önce görmemiş gibi kocaman gülümsüyor. Onun açık kollarına doğru yürüyorum. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

Sonsuz aşkım dudaklarımı öperken oğlanlar öğürme sesleri çıkarıyor ve kızlar kıkırdıyor.

O benim ölüm kalım meselem, ben de onun.
Ve evimiz sevgiyle dolu. Çok fazla sevgiyle. Hep
hayalini kurduğumuz hayata kavuştuk. Evde olmak
çok güzel.

YAZARDAN BİR NOT

Enkaz Yıkıkla Buluştuğunda'yı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Ridge ve Evie'nin hikayesini beğendiyseniz, lütfen kısa bir yorum bırakmak için birkaç dakikanızı ayırmayı düşünün. Yazarlara çok yardımcı oluyorlar.

Okurlarla bağlantı kurmayı seviyorum. İnternette takılmak için en sevdiğim yer okuyucu grubum [Emery's Rambling Roses](#). Beni [Instagram](#)'da da bulabilirsiniz.

Sosyal medyada olmayı tercih etmiyorsanız, yeni yayınlarımı kaçırmamak için [Bültenime](#) de kaydolabilirsiniz.

Milyonlarca seçenek arasından benim kitabımı seçtiğiniz için bir kez daha teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.
xoxo

AYRICA EMERY ROSE TARAFINDAN

GÜZEL SERİ

Güzel Güzel
Yalanlarının Altında
G ü z e l Telaş

AŞK VE KAOS SERİSİ

Wilder Love
Tatlı Kaos

KAYIP YILDIZLAR SERİSİ

Yıldızlar Düştüğünde
Fırtına Koptuğunda
Pervasız Olduğumuzda

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, her zaman olduğu gibi, okuyuculara kocaman bir teşekkür. Sözlerimi okuduğunuz için her birinize çok minnettarım. Siz olmasaydınız, hayallerimi gerçekleştiremezdim. Bu nasıl benim hayatım? Yazmaya ilk başladığımda, kimsenin kitaplarımı okumak isteyeceğini hayal bile edemezdim, ama dokuz kitap sonra buradayız ve en iyi okuyuculara sahip olduğum için çok şanslıyım. Benimle kalın, daha anlatacak çok hikâyem var.

Her seferinde saatlerce ve günlerce ortadan kaybolup kurgusal karakterlerimin dünyasında kaybolduğumda bile beni destekleyen ve anlayış gösteren kızlarıma. Sizi sonsuza kadar seviyorum. Sonsuza kadar ve daima.

Jen Mirabelli'ye - her zaman olduğu gibi bir kez daha, bunu sensiz yapamazdım. Şimdiye kadar bozuk plak gibi konuştum ama söylemeye devam edeceğim. Bana ve bu hikâyeye inandığın ve karakterlerimi benim kadar sevdiğin için teşekkür ederim. Benim için çok şey yapıyorsunuz ve size arkadaşım diyebildiğim için çok minnettarım. <3

Değerli geri bildiriminiz için teşekkürler Roxie Madar ve Inbal Elmonznino, her zaman gerçekçi olduğunuz ve bana duymam gerekenleri söylediğiniz için teşekkür ederim. Size minnettarım. xoxo

Emery's Rambling Roses'a - Facebook'taki mutlu yerime. Bu kadar pozitif ve destekleyici olduğunuz ve burayı dramadan uzak tuttuğunuz için teşekkür ederim. Hepinize minnettarım. Emily Meador'a grubu devam ettirmek gibi harika bir iş çıkardığı için özel bir teşekkür. Sen olağanüstü bir yöneticisin ve Carol Radcliffe'e, sevgili arkadaşım. Ruh kardeşleri.

Ellie McLove'a-editörlük için ve beni her zaman programınıza uydurduğunuz ve değışen teslim tarihlerime asla üzölmediğınız için. Sana çok minnettarım.

Kitap bloggerlarına ve bookstagrammer'lara - yıllar boyunca bana yaptığınız tüm paylaşımlar, etiketler ve verdiğiniz destek için. Gözden kaçmıyor. Benim için ve bağımsız yazar topluluğı için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Siz olmasaydınız biz nerede olurduk?

Çok sevgiler,
Emery Rose xoxo

YAZAR HAKKINDA

Emery Rose'un iyi bir kırmızı şarap, sert bir kahve ve sağlıklı bir alaycılık dozu ile şımartıldığı bilinmektedir. Seksi alfa kahramanlar, güçlü kadın kahramanlar, sanatçılar, güzel ruhlar ve sonsuza dek mutlu olmak için çalışması gereken kusurlu ama kurtarılabılır karakterler hakkında yazmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızıyla birlikte Londra'da yaşıyor.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

